PASAULIO DETEKTYVO MEISTRAI

KARTERIS BRAUNAS

Ragana
Lavonas scenoje
Kontraktas

TYRAI

KARTERIS BRAUNAS

Ragana
Lavonas scenoje
Kontraktas

Detektyviniai romanai

TYRAI
Kaunas 1997

UDK 820-3
Br291

ISBN 9986-872-04-9

Karteris Braunas ne šiaip sau rašytojas, jis tikras genijus knygų pasaulyje, — tvirtina Amerikos detektyvinės literatūros specialistai. Jau daugiau kaip pusė amžiaus jo kūrinių kasmet išleidžiama dešimtys ar net šimtai milijonų egzempliorių.

Tikrasis rašytojo vardas — Alanas Džefris Jeitsas. Jis 1923 metais gimė Londone, bet didžiąją gyvenimo dalį praleido Australijoje ir parašė apie šimtą romanų.

Karteris Braunas lieka ištikimas sau: romanuose "Ragana", "Lavonas scenoje", "Kontraktas" daug kraujo, meilės, ironiško požiūrio į gyvenimą bei teisingumo triumfas.

RAGANA

1

Ji tikriausiai buvo įsimylėjusi savo kojas — taip rūpestingai ir atsargiai užkėlė vieną ant kitos. Savo pavardę — Edelė Bler — ji ištarė ypač pabrėžtinai. Ji buvo brunetė ir pirmoji mano klientė.

Edelė Bler vilkėjo madingą safyro mėlynumo suknelę, po krūtine sujuostą puošniu kaspinu. Kaspinas prilaikė masyvias krūtis, aptemptas plonu audiniu. Pamaniau, kad misteris Bleras turi dėl ko ir džiaugtis, ir jaudintis...

Jos tamsios akys švytėjo. Aš beveik automatiškai atsukau jai dešinį profilį, kuris buvo gražesnis už kairįjį. Nesitikėjau jos sužavėti, tiesiog norėjau parodyti jai bent tai, ką turėjau geriausia.

— Misteri Boidai, — prašneko ji žemu balsu, — Kriugerio detektyvų agentūra patarė man kreiptis į jus.

— Prieš porą savaičių aš dar pas juos dirbau, — atsakiau.

Aš prisiminiau naujutėlę iškabą ant savo durų: "Boido biuras". Laikas ir man buvo pasirodyti ant scenos.

— Jūs puikiai pasirinkote, — pareiškiau aš.

— Man sakė, kad buvote geriausias jų darbuotojas, — nusišypsojo misis Bler. — Man neliko kitos išeities, kaip tik kreiptis į jus.

— Kitaip tariant, jūsų reikalas galėtų nusvilinti Poliui Kriugeriui pirštus. — Aš irgi atsakiau šypsena jai. — Tai vienintelė priežastis, dėl kurios jis atsisakytų kliento.

— Jūs klystate, — netvirtai paprieštaravo ji.

— Žinote ką, viską man nuoširdžiai papasakokite, — pasiūliau aš. — Nes vėliau galite pajusti būtinumą man meluoti.

Jos akys sužybčiojo kaip du pasiklydę jonvabaliai.

— Jūs visada taip kalbatės su savo klientais, misteri Boidai?

— Nežinau, — prisipažinau aš. — Jūs — pirmoji mano klientė.

Ji žavingai gūžtelėjo pečiais, ir aš mėgaudamasis stebėjau, kaip mažos vilnelės nubangavo visu jos kūnu ir nurimo, atsitrenkusios į kaspiną.

— Tegu būna, kaip jūs norite, — abejingai ištarė ji. — Tai dėl mano vyro.

— Norite išsiskirti?

— O ką, jūs užsiimate skyrybomis, misteri Boidai?

— Už atitinkamą sumą aš užsiimsiu bet kuo.

Jos lūpos pašaipiai vyptelėjo.

— Būtent tai ir pasakė man misteris Kriugeris. Ne, tai ne skyrybos.

Aš vėl nužvelgiau jos kojas. Jos buvo tarsi magnetas, o aš — geležinės drožlės, ir man tiesiog nebuvo kur dingti. Jos keliuose buvo įspaustos mažos duobutės, o glotniai aptempta suknelė išryškino gundančius klubus. Tokios moterys nuolat įsipainioja į visokias istorijas su vyrais. Jai nebūčiau atsispyręs ir aš pats.

— Mano vyras — Nikolas Bleras. Jūs, žinoma, girdėjote apie jį, — jos tonas buvo pasitikintis.

— Na, ir kas iš to?

Ji suspaudė lūpas.

— Jis — žymiausias mūsų laikų dramatinio tipo aktorius. Jūs nesidomite teatru, misteri Boidai?

— Ne, nuo tų laikų, kai ten nustojo rodyti striptizą. Bet aš tikiu jumis.

— Dėkoju. — Jos balsas skambėjo šaltai. — Jis gerokai vyresnis už mane ir jau seniai nebevaidina, bet dabar vėl ruošiasi grįžti į sceną.

— Jūs norite, kad aš jam surasčiau žiūrovų?

Ji palinko į priekį.

— Gal turite cigarečių, misteri Boidai?

— Žinoma, — aš stumtelėjau jai cigarečių pakelį, — vaišinkitės.

— Ačiū. — Ji prisidegė cigaretę žiebtuvėliu ir giliai užsitraukė. — Baisu apie tai kalbėti, — jos balsas sudrebėjo, — bet Nikolas pametė protą.

— Norite, kad jo paieškočiau? — paklausiau aš. — Kur gi jį pametė, gal naktiniame klube?

Ji kilstelėjo, bet paskui apsigalvojo ir klestelėjo atgal į krėslą.

— Jau dabar blogai, — sukuždėjo ji, — bet bus dar blogiau. Kiekviena repeticijų diena traukia jį vis gilyn į bedugnę. Tai reikia sustabdyti jo paties labui, misteri Boidai.

— Man atrodo, kad jam reikalingas psichiatras, o ne aš.

Ji papurtė galvą.

— Per vėlu. Vienintelė išeitis — psichiatrinė ligoninė. Jį reikia izoliuoti.

— Tai galima padaryti tik vienu būdu, — tariau aš. — Jūs jį žinote.

Ji ramiai linktelėjo.

— Žinau. Reikia, kad jį pripažintų nepakaltinamu. Todėl aš ir esu čia. Jūs privalote man padėti, misteri Boidai.

Aš ištraukiau iš pakelio cigaretę ir nekantriai užsitraukiau.

— O kuo bloga įprasta procedūra? Iškvieskite daktarą, ir viskas.

Ji pavargusi kilstelėjo rankas.

— Tai keblu, — pro tariamas ašaras nusišypsojo ji. — Jis garsėja ekscentrišku elgesiu. Jį pažįsta visas teatro pasaulis, ir ten jau seniai apsiprato su jo keistenybėmis. Aš žinau, kad jis ant beprotybės ribos, nes gerai jį pažįstu, bet kiti to nepastebi, išskyrus Obrį, žinoma.

— Obrį?

— Jo sūnų iš pirmosios santuokos. Nikolas gudrus. Jei jis suprastų, kad jį tiria psichiatras, paprasčiausiai suvaidintų sveiką žmogų, ir taip, kad niekas nieko neįtartų. Aš jau sakiau jums, kad jis — talentingas aktorius.

— Sakėte, — patvirtinau aš. — Vadinasi, tik jūs ir Obris žinote, kad seniokas kvaištelėjo.

— Mes pažįstame jį geriau, nei kiti, — pabrėžė ji.

— Žinoma. Ir ką aš, jūsų nuomone, galėčiau padaryti?

Ji vėl gūžtelėjo pečiais, bet aš neturėjau kada stebėti

jos kūno virpesių, nes visą dėmesį sutelkiau į jos veido išraišką.

— Aš nežinau, — pavargusiu balsu atsiliepė ji. — Tai jūsų problema, misteri Boidai. Aš noriu, kad jūs tuo užsiimtumėte.

— Ir ilgam jūs norite jį uždaryti?

— Kol pasveiks, — atsakė ji. — Tačiau jaučiu, kad jis beviltiškas.

— Ir aš tą patį jaučiu. Ar jūsų vyras turtingas?

— Nepasakyčiau, — ji akimirką svyravo. — Jis naudingai investavo savo kapitalą. Būdamas Brodvėjaus žvaigžde, daugokai jo sukaupė.

— Tas vaikinukas Obris, — kandžiai paklausiau aš, — ar jau baigė mokyklą?

Ji vos nesusijuokė.

— Obris! Na ką jūs, misteri Boidai. Jam virš trisdešimties.

— Gražus vaikinas?

— Beveik toks pat gražus, kokiu jūs manote esant save, misteri Boidai, — švelni pašaipėlė nuslinko jos veidu. — Kodėl klausiate?

Aš įmečiau nuorūką į savo naują peleninę ir nusišypsojau jai.

— Manau, tai seniausia pasaulyje istorija. Pagyvenęs turtingas vyriškis, turintis jauną sūnų, vedė jauną moterį. Iškyla problema, kaip tiems jaunuoliams atsikratyti senioko, neprarandant jo pinigų. Dažniausiai viskas baigiasi žmogžudyste.

Jos lūpos susispaudė į ploną liniją.

— Jūs klystate, misteri Boidai. Aš tik rūpinuosi Nikolu.

— Bet jūs reikalaujate, kad aš pasielgčiau beširdiškai ir amoraliai. Be to, tai kriminalinis nusikaltimas. Aš dar nesusipykau su protu.

Ji pašoko ir pasuko link durų. Aš ištariau įkandin, dar nespėjus jai paliesti durų rankenos.

— Jūs net neužsiminėte apie tai, kas svarbiausia.

Ji akimirkai sustingo, po to lėtai atsigręžė:

— Apie ką?
— Apie tai, kiek man sumokėtumėte už šią paslaugą?
— Penkis tūkstančius žalių, — šaltai atsakė ji.
— Penkis tūkstančius? — aš nusijuokiau. — Jūs manote, kad aš rizikuočiau dėl tokios smulkmės savo dar nepradėta karjera?
— Vadinasi, aš suklydau, — ji trūktelėjo durų rankeną.
— Sakykite — dvylika, ir mes susitarsime.
Jos pirštai paleido rankeną, ir ji atsisuko į mane.
— Dvylika, — pakartojau aš. — Ir du tūkstančiai avanso. Einamosioms išlaidoms.
— Kokioms išlaidoms?
— Nežinau, — prisipažinau aš. — Ką nors sugalvosiu.
— Tai juokinga! — užsiplieskė ji. — Aš negaliu tiek mokėti. Aštuoni ir tūkstantis avanso.
— Dešimt ir du avanso!
— Devyni ir pusantro tūkstančio avanso, tai mano paskutinis žodis.
Porą sekundžių aš mąsčiau.
— Gerai.
Ji vėl atsisėdo, išsiėmė iš rankinuko čekių knygelę ir išrašė čekį. Išplėšusi jį iš knygelės, numetė ant stalo.
— O kaip jūs tai padarysite? — paklausė ji.
— Ką padarysiu?
— Jei mes ir toliau nerasime bendros kalbos, tai aš pasiimsiu čekį ir išeisiu, — dusliai ištarė ji.
— Jūs norite žinoti, kaip aš pasirūpinsiu jūsų vyru? — linksmai nusišypsojau aš. — Dar nežinau. Operacija turės praeiti sklandžiai ir švariai. Manau, pirmiausia reikės su juo susipažinti.
— Tai lengva padaryti. Rytoj jis bus repeticijoje, vykstančioje tuščiame prekių sandėlyje. Turbūt geriausia, kad Obris nusivestų jus ten kaip savo draugą.
— Obris neprieštaraus?
— Žinoma, ne! — ji nervingai prikando lūpą. — Jūs vėl savo giedate, misteri Boidai!
— Kodėl jūs nevadinate manęs Deniu? Tikiuosi, būsime draugais?

— Mūsų santykiai grynai dalykiški, — ramiai pareiškė ji, — ir turiu viltį, kad jie ilgai netruks.

— Taip miršta viltys, — liūdnai atsidusau aš. — Dirbdamas pas Kriugerį, aš dažnai svajodavau, kad vieną dieną aš sėdėsiu savo biure, ir staiga įeis dama. Graži ir puikiai sudėta. Na, visai kaip jūs. Mes porą minučių šnektelėsime, paskui ji pakils iš krėslo ir, sušnibždėjusi "Paimk mane", prieis prie manęs, plėšdama nuo savęs rūbus, — aš sunkiai atsidusau, apgailėdamas išnykusią svajonę. — Jūs sugriaunate nusistovėjusią tvarką, mis Bler. Žvilgtelėkite dar kartą į mano profilį. Jūs tikra, kad jis jūsų nejaudina?

Ji jau stovėjo.

— Aš užvažiuosiu pas jus dešimtą ryto, misteri Boidai, — šaltai tarė ji. — Su manimi bus Obris.

— Su pavadėliu ant kaklo? — paklausiau aš, bet ji nesiteikė man atsakyti.

Sekiau jos klubų siūbavimą, kol ji ėjo link durų. Šįkart ji nesustojo.

Jai išėjus, aš ištraukiau viršutinį stalčių, norėdamas įsitikinti, kad čekis vis dar ten. Jis tebebuvo vietoje. Galbūt "Boido biurui" buvo lemta sužydėti?

Po dešimties minučių pasirodė antras mano klientas. Atrodė, jog biznis pagyvėjo. Jis net nesivargino pasibelsti. Paprasčiausiai atsidarė duris, įėjo ir vėl uždarė. Spyriu. Jis buvo aukštas ir raumeningas. Veidas gana liesas, su asketiška nosimi. Man nesukėlė simpatijų nei jo siaura lūpų linija, nei jo išblyškęs veidas. Aplamai, aš niekada nesižavėjau vyrais. Užsidegdamas cigaretę, aš stebėjau, kaip jis priėjo prie krėslo, kuriame ką tik sėdėjo misis Bler. Nepažįstamasis įsitaisė krėsle ir įsmeigė į mane ledines akis.

Keletą sekundžių mes žvelgėme vienas į kitą. Paskui aš paklausiau:

— O'kei, ir ko jums reikia?

— Jūs naujokas šiame biznyje, misteri Boidai, ar ne? — pagaliau prabilo jis.

Jo balsas buvo aukštas ir šiek tiek nervingas.

— Visai teisingai, — patvirtinau aš. — Bet patyrimo stoką aš užpildau savo entuziazmu.

— Entuziazmas gali būti labai pavojingas, misteri Boidai, jei pernelyg jam pasiduosite.

Aš pažvelgiau į jį, neslėpdamas susižavėjimo:

— Jūs velniškai teisus! Ar kartais jūsų vardas — ne Konfucijus?

— Jumoro jausmas — taip pat vertingas charakterio bruožas, — nekeisdamas išraiškos tęsė jis. — Tikiuosi, kad išgirdęs mano žodžius, jūs vis dar šypsositės, misteri Boidai.

— Pasistengsiu, — rimtai pažadėjau aš.

Jis atsistojo ir priėjo prie stalo, lyg ir neskubėdamas, bet įtartinai greitai. Jis pasilenkė, įsmeigdamas savo žuvies akis į mano veidą.

— Prieš keletą minučių jūs susitikote su aktore, — tarė jis. — Ko ji norėjo iš jūsų?

— Su aktore? — suabejojau aš.

— Edele Romnin, — nekantriai ištarė jis. — O gal ji prisistatė jums kaip Edelė Bler?

— Viliuosi, jums patiks tai, ką dabar pasakysiu, Konfucijau. Išneškite iš mano ofiso savo šniukštinėjančią nosį. O kartu ir kitas savo personos dalis. O gal jus išmesti?

— Edelė stambiai lošia, — ramiai atsakė jis. — Pernelyg stambiai. Tokiam kaip jūs, Boidai, gali blogai baigtis. Jeigu ji užmokėjo jums, pasilikite tuos pinigus sau. Atsiėmęs juos pagal čekį, tiesiog užmirškite, kad ją matėte. Ji nebetrukdys jūsų, aš pažadu tai.

— Jeigu jūs esate jos finansinis patarėjas, tai pats laikas jai pasiieškoti kito. Beje, kodėl tokiame amžiuje jums dar nepasikeitęs balsas?

— Matau, teks jus įtikinti, kad aš kalbu rimtai, Boidai, — tyliai ištarė jis.

Atrodė, kad ta mintis jam suteikė malonumą.

— Ar jūs kartais neatsinešėte savo horoskopo? Dabar aš supratau. Jūs — ne Konfucijus, jūs — Jautis.

Aš neįvertinau jo, ir tai buvo mano klaida. Jis atsainiai ištraukė iš kišenės dešinę ranką ir trenkė man į tarpuakį.

Krėslas nuvirto, pargriaudamas kartu ir mane. Aš gu-

lėjau ir tingiai svarsčiau, ar ne iš Kalifornijos atslinko raudonas rūkas, užliejęs viską aplinkui. Bet ilgai mąstyti man neteko. Jo pirštai sugriebė mane už apykaklės ir paklupdė ant kelių. Paskui jis trenkė vėl į tą pačią vietą, išmanančiai, žiauriai. Varinis kastetas smogė lyg mulo kanopa. Aš nuskendau tamsos ežere. Virš manęs, tūkstančio pėdų aukštyje, sumirksėjo silpna švieselė, ir aš ėmiau plaukti į ją. Po tūkstančio metų pasiekiau paviršių.

Man prireikė keleto minučių, kol pajėgiau atsipeikėti, po to dar penkių, kol atsistojau ant kojų, laikydamasis už stalo krašto. Biure jau nieko nebebuvo.

Naujo kilimo viduryje telkšojo rašalo balutė. Odiniai krėslų apmušalai buvo suraižyti aštriu peiliu. Taip pat buvo subjaurotas ir stalo paviršius.

Aš ištraukiau stalčių ir pamačiau, jog iš misis Edelės čekio buvo belikusi krūva konfeti. Tai privertė mane pamanyti, ar tik tas žmogus nėra psichas, kurį reikėtų uždaryti į ligoninę. Tikėjausi, kad vėl jį sutiksiu, tačiau tada jam prireiks ne psichiatro, bet duobkasio.

2

— Kas atsitiko jūsų baldams? — paklausė misis Bler.

— Tas pats, kas ir čekiui. Aš nusprendžiau juos paremontuoti. Galų gale jie prastovėjo čia ištisą dieną, o tie šiuolaikiniai baldai neįtikėtinai greit netenka geros išvaizdos.

— Aš išrašysiu jums kitą čekį, — nerūpestingai ištarė ji. — Žinoma, po to, kai sustabdysiu pirmojo išmokėjimą. O štai ir Obris.

Obris buvo aukštas ir tvirtas. Jo kaštoniniai plaukai krito lengvomis bangomis, Akys buvo rudos. Lūpas dengė tankūs, kaštoniniai ūsai. Jam šypsantis, blizgėjo puikūs, sveiki dantys.

— Kaip gyvuojate, misteri Boidai? — rankos paspaudimas buvo kietas ir pasitikintis. — Edelė mano, kad jūs

galite taktiškai išspręsti mūsų problemą, ir aš, patikėkite, būsiu jums labai dėkingas.

— Jūsų dėkingumas atsieis dešimt gabalų...

Obris suinkštė kaip šunytis, ir aš buvau benusprendžiąs, jog jį, kaip ir mane, kamavo galvos skausmas, bet paskui supratau, kad jis juokėsi.

Misis Bler pažvelgė į laikrodį.

— Mes jau vėluojame, — paskubomis ištarė ji, — jei norime suspėti į repeticiją, turime paskubėti.

— Neblogai būtų sugalvoti mano draugystės su Obriu istoriją, jei kas nors pasidomėtų.

— Gera mintis, — linktelėjo Obris.

— Obris mokėsi Jeile, — ištarė ji. — O kur jūs mokėtės, misteri Boidai?

— Kriugerio detektyvų agentūroje. Ir jei mes su Obriu — seni draugai, tai jis turi mane vadinti Deniu.

— Aišku, Deni, — linktelėjo jis. — Pereitais metais mes poilsiavome Palm Springse ir ten susipažinome.

— Kodėl gi ne, — sutikau aš. — O kas jus taip nuvargino, kad teko ilsėtis net Palm Springse?

— Niujorkas. — Jis suraukė kaktą. — Kodėl jūs paklausėte?

— Aš pamaniau, kad jūs galbūt kur nors dirbate.

Jis vėl nusijuokė savo keistu juoku lyg cypdamas.

— Dirbti niekada nevėlu, seni. Beje, aš retkarčiais lošiu biržoje. Taigi, darbuojuosi.

— Mielai tikiu.

— Vadinasi, susitarėme, — pertraukė Edelė. — Galima važiuoti.

Obrio kadilaku mes atvažiavome iki vietos per pusvalandį. Tas sandėlis buvo Yst Saide ir atrodė visai tinkamas lavonų saugojimui. Sprendžiant iš kvapo, kažkam tokia mintis jau buvo atėjusi į galvą.

Sandėlio viduryje ant dulkėtų cementinių grindų stovėjo vyras ir moteris. Dar vienas vyras ir moteris sėdėjo ant senos dėžės ir stebėjo juos. Mes nuėjome prie jų, ir mūsų žingsnių aidas dusliai atsimušė į sieną.

"O, Ofelija! O, nimfa..." — vyriškis užsikirto ir pa-

suko galvą į mus. — Ir jei kalbėsime apie nimfas, tai štai mano žmona, niūrioji Edelė, sūnus mano ir prašalaitis prie vartų. Kuo galiu būti naudingas?

— Sveikas, — tęsiamai prakalbo Obris, — noriu supažindinti tave su savo bičiuliu, Deniu Boidu. Tavo talento gerbėjas, mirtinai trokštantis su tavimi susipažinti.

— Mirtinai? Tada aš neprieštarauju jūsų mirčiai, Denieli. Mūsų pjesėje yra vaiduoklio rolė.

— Patikėkite man ją, ir jūsų "Hamletą" apgaubs šlovė, — tariau aš, paspausdamas jam ranką.

Nikolas Bleras buvo milžinas senstančio dievaičio veidu. Ilgi, juodi ir vis dar tankūs plaukai dengė vieną jo akį. Ilga ir tiesi nosis. Skeltas, ryžtingas smakras. Norint pamatyti žilas sruogas ir maišelius po akimis, gilias raukšles veide, reikėjo prieiti visai arti. Scenoje, nugrimuotas, jis atrodytų jaunesnis.

— Leiskite pristatyti jus likusiems, Denieli, — tarė jis galingu, skambiu balsu. — Susipažinkite su žmogumi be sielos, mano prodiuseriu Klaidu Vernonu.

Klaidas sėdėjo ant dėžės ir, sprendžiant iš jo veido išraiškos, buvo kamuojamas įsisenėjusios opos.

Jis tingiai mostelėjo ranka į mūsų pusę.

— Šalia jo — mano motina, Liuis Li, — tęsė Nikolas.

— Nikio iškreiptas jumoro jausmas, — abejingai ištarė ji. — Jis norėjo pasakyti, kad aš vaidinu jo motiną. Sveikiname jus, patekusį į bepročių namus, misteri Boidai.

— Ačiū, — padėkojau ir apžiūrėjau ją atidžiau. Ji buvo maždaug trisdešimt penkerių. Jos puiki ir didingų formų krūtinė buvo panaši į šarvuočio bokštą. Stipriai apkabinusi, ji galėjo uždusinti ir žmogų. Bet įžūlios akys ir papūsta apatinė lūpa tarsi sakė, kad ji to nenorėtų.

— Ir paskutinė, bet ne iš paskutiniųjų, — tęsė Nikolas, — Čariti Adam.

— Sveiki, — tarė Čariti, nekeisdama veido išraiškos. — Repetuojame toliau, Nikolai?

— Ne, — atsakė šis. — Tai puikus pretekstas užbaigti, bent šiandien.

Čariti Adam buvo jauna ir pasišventusi savo darbui. Jos šviesūs plaukai buvo nelygiai iškarpyti, tačiau jai labai tiko. Juodas megztinis ir siauros kelnės išryškino jos figūros privalumus. Liemenėlė aiškiai nevaržė jos mažų, nepriekaištingos formos ir žavingai atsikišusių krūtų. Blizgučiais nusėtas platus diržas juosė neįtikėtinai ploną taliją. Kojos ilgos ir grakščios, tolygiai siaurėjančios iki gracingų kulkšnelių. Negalėjau pasakyti, kokios spalvos buvo jos kojų nagų lakas, nes ji avėjo batelius, ir aplamai, aš žvilgtelėjau į ją vos mirksnį.

— Malonu susipažinti su Obrio draugu! — staiga sugriaudėjo Nikolo balsas. — Nežinojau, kad jis turi draugą.

Obris nervingai cyptelėjo.

— Mes susipažinome Palm Springse, kai aš ten atostogavau pereitą sykį.

— Ne, — šaltai atsakė Nikolas. — Visas tavo gyvenimas — tai ilgos atostogos. Kuo čia dėtas Palm Springsas?

— Kodėl tu nepalieki jo ramybėje, Niki? — piktai paklausė misis Bler. — Tu tik glumini Obrį ir jo draugą.

Žvelgdamas į mane, Nikolas kilstelėjo antakius porą colių į viršų.

— Jus lengva sugluminti, Denieli?

— Žinoma, — atsakiau. — Aš — labai nervingas tipas. Netgi mano psichiatras nustojo mane klausinėti, kai pamatė, kaip aš paraudau jo kabinete. Be to, tai gadina jo baldus.

Klaidas nusiropštė nuo medinės dėžės ir nenoriai atsistojo.

— Jeigu šiandien baigėme, — suburbėjo jis, — tai kodėl mums neišmetus poros taurelių?

— Puiki mintis, — sutiko Nikolas. — Važiuojam pas mane. Čia dvokia mirtimi ir trūnėsiais. Man būtina mostelėti ko nors stipresnio, kad plaučiai išsivėdintų nuo tos smarvės.

“Jis gulėjo karste atidengtu veidu”, — staiga šleikščiai saldžiu balsu padeklamavo Čariti.

Nikolas krūptelėjo.

— Užteks, Čariti, — paprašė jis. — Palikim Hamletą čia iki ryto.

Ji papurtė galvą.

— Tau nederėtų taip kalbėti, Nikolai. Tu turi gyventi tuo vaidmeniu visą laiką. Turi jausti jį čia, — ji prispaudė ranką prie krūtinės.

— Man tirpsta kojos, — pareiškė Klaidas Vernonas. — Ką turėčiau padaryti, kad gaučiau išgerti čia?

— Mes nukrypom nuo temos. Karietą man!

— Be manęs, brangusis. — Li krestelėjo galvą. — Aš pakviesta į pasimatymą.

Obris stuktelėjo alkūne man į šonkaulius.

— Fantastiški, tiesa? — sušnibždėjo jis. — Nežinau kodėl, bet aktoriai ryškiai skiriasi nuo kitų.

— Nuo ko? — sumurmėjau aš. — Nuo prekeivių narkotikais?

Blerų butas buvo Rytinėje Septyniasdešimtoje gatvėje. Nuo tokio buto ir aš nebūčiau atsisakęs, jei tik būčiau galėjęs už jį užsimokėti. Viename svetainės kampe žvilgėjo baras, ir Nikolas tenai ėmė ruošti gėrimus. Ant sienų kabojo dešimtys aliejumi tapytų portretų. Iš artimiausio į mane beprotiškomis akimis žvelgė Nikolas-Lyras, greta Makbetas susirūpinusiu žvilgsniu. Atrodo, jog vienintelis personažas, kurio nesuvaidino Nikolas, buvo Kleopatra, bet tikiu, kad anksčiau ar vėliau jis šią spragą būtų užpildęs, nusiskutęs nuo krūtinės plaukus.

Čariti atnešė man stiklą džino.

— Ar jūs — aktorius, Deni? — tyliai paklausė ji.

— Ne, — atsakiau aš. Ji tučtuojau nustojo manimi domėtis ir grįžo prie baro. Aš pastebėjau, kad Vernono akyse atsirado užguito šuns išraiška, kai ji atsisėdo greta jo.

— Siūlau tostą! — garsiai paskelbė Nikolas. — Už pirmąjį pasiekimą Obrio gyvenime. Jis rado draugą. Denieli Boidai, į jūsų sveikatą!

Obris perkreipė lūpas, nesėkmingai imituodamas šypseną.

— Liaukis, tėve, — neryžtingai ištarė jis, — o tai Boidas pamanys, kad manai jį esant kvailiu.

— Jei gamta ką nuskriaudė, to nepataisysi, — atsakė tėvas. — Ar ne, Denieli?

— Nesu tuo tikras. Kažkas nuodugniai padirbėjo su jūsų dantimis, berneli Niki.

Kambaryje stojo mirtina tyla. Pastebėjau, kad Obriui pradėjo virpėti rankos. Tačiau Nikolas nusikvatojo, ir įtampa atslūgo. Ko gero, be reikalo tiek daug užsiprašiau iš Edelės Bler už darbą. Įgrūsti Nikolą į beprotnamį bus tikras malonumas.

— Jūs — ne aktorius? — pakartojo Nikolas Čariti klausimą.

— Aš verčiuosi atsitiktiniais uždarbiais, — atsakiau. — Jūs neįsivaizduojate, kokiais keistais reikalais man tenka užsiiminėti.

— Ką jūs manote apie Šekspyrą? — skubiai paklausė Bleras. — Jums patinka jo pjesės?

— Nežinau, — atsakiau aš. — Niekada neteko jų skaityti.

— Tipiška žiūrovo reakcija, — išstenėjo Klaidas Vernonas.

— Jūs visiškai teisus, — kandžiai užmetė Edelė. — Ypač, kai karalienę vaidina Liuis Li.

— Nebūk tokia pikta, mano džiaugsme, — įsiterpė Nikolas. — Tu juk pati supranti, kad darbas miuzikluose neparengė tavęs dramatiniams vaidmenims.

— Po velnių, tu puikiai žinai, kad niekada nepasirodydavau miuzikluose. Aš vaidinau komedijose, ir man gerai sekėsi. Aš — nebloga aktorė, tačiau niekada neturėjau galimybės pasireikšti.

— Man derėjo kaip reikiant pagalvoti, prieš vedant aktorę. — Nikolas liūdnai palingavo galvą. — Mano pirmoji žmona buvo pardavėja. O štai dabar užsodinau sau ant sprando bambeklę.

— Tu net nepanorai išbandyti manęs šiai rolei! — rūsčiai metė Edelė.

— Tai pernelyg sunervintų mane, brangioji, — atsainiai ištarė Nikolas. — Gal užteks apie tai, nes tuoj pareikalausi, kad Obris suvaidintų Horacijų.

Vien tik mintis apie tai jį taip pralinksmino, jog jis garsiai nusikvatojo, o jo veidą išmušė rausvos dėmės.

— Prašau jus! — Klaidas Vernonas pakėlė glebią ranką. — Nereikia šeimyninių scenų! Bent jau ne dabar. Mes privalome atrodyti kaip viena draugiška šeima. Tuoj turi pasirodyti pinigų maišas. Būk jam švelnesnis, Niki, — įsiteikdamas sududeno Klaidas. — Aš įkalbėjau jį pakloti penkis tūkstančius, tad nesupykink gerojo angelo, finansuojančio mūsų spektaklį.

— Žmogaus su tokiu veidu, kaip jo, negalima vadinti angelu, — pareiškė Nikolas. — Beje, jis turėtų būti malonesnis man.

— Dieve mano! — beviltiškai sudejavo Klaidas ir vėl čiupo savo stiklą.

— Jeigu norite, aš būsiu jam meilesnė, — iš susijaudinimo rausdama, tarė Čariti. — Jei tai, žinoma, padės spektakliui. Juk tai bus ir gera praktika, ar ne? — Ji akimirkai nuleido blakstienas. — Tas vaidmuo — tamsiai mėlynos spalvos, — svajingai sukuždėjo ji, — su purpuriniu atspalviu pakraščiuose.

Nikolas pamatė mano nustebusį žvilgsnį:

— Tai vaidyba. Jų nedomina autoriaus tekstas ir remarkos. Jie mato spalvas, ir jei jūs manote, kad tai kliedesys, neabejokite, taip ir yra.

Čariti atmerkė akis ir įsižeidusi patempė lūpą.

— Aš tik stengiausi padėti.

— Nereikia, — sunkiai atsiduso Klaidas. — Mums ir taip rūpesčių užtenka.

Kadangi niekas nesirengė manęs aptarnauti, pats nunešiau stiklą prie baro. Nikolas pripildė jį, demonstruodamas puikų šio dalyko išmanymą.

— Turbūt visa tai jus gąsdina, misteri Denieli? — tarė jis man. — Tikriausiai tai pirmoji jūsų pažintis su privačiu aktorių gyvenimu.

— Man tai nedaro įspūdžio.

— Ką jis gali išmanyti apie gyvenimą, — niekinamai pasakė Čariti. — Apie tikrą gyvenimą! Jis — žmogus, gyvenantis iš atsitiktinių uždarbių...

— Išmanau žymiai daugiau, nei būrys puskvaišių, dabar supančių mane, — atkirtau aš. — Sutinku, vaidindami scenoje, jūs galite kai kuriuos žmogelius įtikinti tuo, ką vaizduojate. Bet nuėmus grimą ir apšvietimą, nelieka nieko.

— Jūs jau ir nuosprendį paskelbėte, Denieli! — suriaumojo Nikolas.

— Aš noriu pasakyti, kad jūs galite kvailinti teatro publiką, ir tai tik todėl, jog ji egzistuoja tam, kad ją kvailintų, — kantriai tęsiau aš.

— Nesąmonė! — sugriaudėjo jis. — Nenuostabu, kad jūs — Obrio draugas! Su kuo gi jam susieiti, jei ne su tokiu pačiu psichu!

— Realiame gyvejime jums nė minutėlei nepavyktų kam nors apdumti akių. Užsivilkite kombinezoną ir paimkite į rankas teptuką, ir po pusės minutės bet kuris asilas supras, jog jūs apsimetate, nes kiekvienas jūsų žodis ir mostas bus perdėti. Jūs dažytumėte sceną tokia pat veido išraiška, kokia vaidinate Hamletą. Jūs nieko negalėtumėte sau padaryti, berneli Niki.

— Obri, — santūriai įsakė Nikolas, — liepk savo draugui išsinešdinti iš mano buto.

Obris sukikeno, paskui apsimetė, kad neišgirdo.

— Velniškai geras atsakymas, — nusišypsojau Nikolui. — Tiesą sakant, tai reiškia, kad jūs neturite ką pasakyti.

— Jis nieko panašaus nereiškia! — suriaumojo Nikolas. Jo šnervės virpčiojo visai kaip mano, kai aš žiūrėdavau į Čariti. — Geriau aš padvėsiu, negu eikvosiu savo laiką ir energijąginčui su kažkokiu mulkiu, net nesivarginančiu perskaityti Šekspyrą.

— Ir tai dar ne atsakymas! Kertu lažybų, kad net teatre jūs nesugebėtumėte nieko mulkinti nė dešimties minučių.

— Nevaidinkite kvailio, — paniekinančiai ištarė jis.

— Kitaip tariant, jūs bijote pralošti lažybas. — Aš nervingai nusijuokiau. — Ar taip, Niki, mano berniuk?

Man pasirodė, kad jis nebeišlaikys. Aš pasirengiau gynybai. Bet jis susivaldė ir prašneko:

— Klokite savo pasiūlymą, — kimiai sušvokštė jis, — tada pažiūrėsime. Pamatysite, aš — aktorius ar... skuduras. Aš jums — ne Pilypas iš kanapių, aš...!

— Šį tekstą praleidžiu, — pertraukiau jį. — Galite neabejoti, aš turiu jums konkretų pasiūlymą. Jūs manote, kad esate geras aktorius? Ar užteks jums talento realybėje mulkinti kokios nors srities specialistą, sakykim, penkiolika minučių?

— Žinoma! — viauktelėjo jis.

— Statau tūkstantį dolerių, kad nesugebėsite!

Stojo ilga tyla. Per tą laiką galima buvo daug ką nuveikti, pavyzdžiui, nurengti moterį. Tylą sutrikdė Klaidas Vernonas:

— Ar jums neatrodo, kad visa tai nuėjo per toli?

— Užčiaupk nasrus! — ryžtingai nukirto Nikolas. — Tūkstantis dolerių! Kertam?

— Taip, — atsakiau aš ir apžvelgiau visus to spektaklio dalyvius. — Ar neprieštarausite, jeigu jūsų žmona perkirs rankas?

— Velniop ją! — nekantraudamas ištarė jis. — Nurodykite specialistą, laiką ir vietą.

Aš apsimečiau besvarstąs.

— Siūlau sublizgėti jums abiems, Niki, mano berniuk. Tegu vaidmuo bus lengvas, o specialistas — sunkus.

— Toliau, — burbtelėjo jis.

— Vaidmuo? — aš nusijuokiau. — Aktorius, vaizduojantis, kad jis — iš tikrųjų Hamletas, o jo žmona — karalienė, norinti jį nužudyti.

— Jūs juokaujate? Tai velniškai lengva.

— Pažiūrėsim. Dabar pasirinksime specialistą. Sakykim, kad jis — psichiatras.

Klaidas garsiai atsikosėjo.

— Kodėl mums neužmiršus viso to ir neišmetus dar po burnelę?

— Kodėl gi ne, — sutikau aš.

— Taip jau geriau, — patenkintas sumurkė jis. — Tai va, kai ateis Lembas, aš...

— Lukterėkite sekundę, — pertraukiau jį. — Reikia pabaigti šį reikalą iki galo. Savo tūkstantį norėčiau gauti dabar pat.

— Ką?! — Nikolas vėl stojo piestu. — Kodėl tau neuždarius savo spjaudyklės, kol aš į tave nesikreipsiu, Vernonai! Lažybos galioja, Denieli!

— Tai skamba geriau. Aš jau maniau, kad jūs pabūgote...

— O aš maniau, kad jūs niekada neskaitėte Šekspyro, — suurzgė jis.

— Mokykloje, — sumelavau aš, — verčiamas Lembo. Ar tai ne tas, kuris finansuoja jus?

Nikolas ištuštino stiklą ir vėl nužvelgė mane.

— O kas tai per psichiatras? Jūsų bičiulis?

— Geras klausimas. Mums teks jį apsvarstyti. Ar jūs pasitikite savo žmona?

— Pasitikiu ja visame kame, tik ne jos gabumais vaidinti Šekspyrą, velniai mane rautų!

— Tada palikime tai jai. Tegu ji išrenka psichiatrą, laiką ir vietą. Mes nuvyksime tenai tryse, ir tik ji žinos, kur mes važiuosime.

— Gerai. — Jis pažvelgė į žmoną. — Tu su šituo susidorosi, mieloji?

— Manau, kad taip, — ji tingiai gūžtelėjo pečiais, tačiau taip, kad aš ją akimirksniu būčiau nurengęs, jei tik būtume buvę vieni. — Nors tai ir kvailystė, bet jei tu nori, ką gi...

— Aš noriu išmokyti Denielį gerbti mano profesiją, — Nikolas išsišiepė. — Praradęs tūkstantį dolerių, labiau ims gerbti mane. Aš žiūriu į tai taip rimtai, kaip niekada gyvenime. Ir jūs taip pat, Denieli? O gal dabar jūs pabūgote?

— Jokiu būdu, Niki, mano berniuk.

3

Dešimties akrų miško laukymėje stovėjo didelis dviaukštis, pasteliniais tonais nudažytas pastatas. Aptvertas sklypas liudijo, kad čia tikrai privati įstaiga. Tikėjausi, kad ją valdė irgi privatus gydytojas.

Nutaisęs susirūpinusią veido išraišką, užsukau pas daktarą Frezerį. Aš visai kitaip įsivaizdavau psichiatrą. Su baltu chalatu, su akiniais. Daktaras Frezeris vilkėjo brangų ir madingą kostiumą. Jis darė dalykiško, savo darbą puikiai išmanančio specialisto įspūdį, ir tai mane truputį neramino.

— Kuo galiu būti naudingas, misteri Boidai? — mandagiai paklausė jis.

— Matote, — sudvejojau aš. — Esu čia, paprašytas savo draugo, tiksliau, dviejų draugų. Jie vedę, jis buvo aktorius, vaidino Šekspyrą, o dabar jis ir gyvenime vaidina kaip scenoje, suprantate? Hamletas ir karalienė... Jis įtikėjo, kad iš tikrųjų yra Hamletas, ir žmona nori jį nunuodyti. Tai yra, dabar ji — jam ne žmona, o Šekspyro karalienė motina.

Man pasakojant, Frezerio veido išraiška nė kiek nepasikeitė.

— Jis nesiėmė prievartos, — tęsiau aš. — Tačiau atrodo, jog tuoj gali jos griebtis. Išsigandusi žmona kreipėsi į mane, o aš — į jus.

— Kokios pagalbos jūs iš manęs tikitės, misteri Boidai? — atsargiai paklausė jis.

— Aš norėčiau, kad jį apžiūrėtumėte, o jei bus reikalinga, palaikytumėte kokį tai laiką ligoninėje, stebimą specialistų. Jo žmona ilgiau taip neištvers. Baigsis tuo, kad ji pati kvanktelės. Ji baigia palūžti.

— Suprantama, aš apžiūrėsiu jūsų draugą, jei to norite, misteri Boidai.

— Kaip galima greičiau, daktare, — karštai tariau aš. — Tai skubu!

— Rytoj vienuolikta jums tiks?

— Tai būtų puiku.

— Vadinasi, rytoj vienuoliktą, — ramiai linktelėjo gydytojas.

Aš išėjau, niekaip nesuvokdamas, kas mane sutrikdė. Sėdęs į automobilį ir įjungęs variklį, pagaliau supratau: ten negirdėjau nė menkiausio garselio. Variklio burzgesys tarsi sugrąžino mane į gyvųjų pasaulį. Ką jie buvo padarę savo pacientams, kad šie elgėsi taip tyliai?

Maždaug trečią valandą aš grįžau į savo biurą, ir radau ten Edelę.

— Aš jūsų laukiu jau valandą, — papriekaištavo ji. — Kur jūs buvote?

— Konektikute.

— Kodėl? Į kokias kvailas lažybas jūs įvėlėte Nikolą?

— Aš buvau pas daktarą Frezerį. Jo gydykla Konektikute.

— O! — jos akys nušvito.

— Priėmimas rytoj vienuoliktą.

Ji sulaikė kvėpavimą.

— Jūs tikras, kad viskas praeis sklandžiai, Deni? Jūs sugebėsite prasukti tą reikalą?

— Apie tai pasikalbėsime, kai aš gausiu čekį. Ji atidarė rankinuką ir ištiesė man kitą čekį vietoj to, kurį suplėšė Konfucijus savo filosofinės paskaitos metu.

— Tas gydytojas — ne kvailys, — tariau aš. — Viską reikia atlikti labai šaltakraujiškai. Išvažiuosime iš miesto pusę vienuoliktos, kad vienuoliktą jau būtume ten.

— Ką jūs jam pasakėte?

— Kad jūs — mano seni draugai, ir šitai jums atsitiko ne taip seniai. Jis taip įsijautė į rolę, jog sapną mano esant tikrove. Jis tvirtina, kad yra Hamletas, o jūs — jo motina, bandanti jį nužudyti.

— Vienu žodžiu, visa tai, dėl ko jūs su Nikolu lažinotės. Norėdamas laimėti lažybas, jis turės vaidinti dešimt minučių.

— Tiksliai.

— O kas bus po to, kai praeis tos minutės?

— Tai priklausys nuo gydytojo, — nusijuokiau aš, — ir nuo to, kaip talentingai suvaidins bernelis Nikis.

— Gerai, — ji linktelėjo. — Jūs atvažiuosite pas mane dešimtą.

— Puiku, tik neužmirškite, kad jūs — maža, bejėgiška moteris, nukamuota rūpesčių dėl vyro.

— Neužmirškite, kad aš — aktorė, — šaltai priminė ji. — Ar manote, kad gydytojas iškart paskelbs jį psichopatu.

— Vargu, bet paims į savo priežiūrą, o to mums ir reikia. Iš to, kaip atrodo ta gydykla, sprendžiu, kad klientai jam reikalingi. Taip bus patikimiau, nei siekti, kad jį pripažintų nepakaltinamu.

— Pažiūrėsim. Tačiau turėkite omeny, negausite viso honoraro, kol nesutvarkysite to reikalo iki galo.

— Suprantu, — atsakiau aš. — Pasakykite Nikiui, kad suradote daktaro Frezerio adresą telefonų knygoje.

— Gerai, — linktelėjo ji. — Kas dar?

— Perduokite linkėjimus mano draugui Obriui. Ar jūs kada nors domėjotės jo protėviais?

— Ką norite tuo pasakyti?

— Ar jūs tikra, kad jo giminėje iš tėvo pusės nebuvo airiško terjero?

Ji mostelėjo dešine ranka ir stipriai trenkė man į veidą. Masyvus žiedas su deimantu įsirėžė man į skruostą. Aš ištiesiau ranką ir, pačiupęs už sagos, prisitraukiau Edelę prie savęs. Minkštas kūnas prigludo prie manęs. Apglėbiau ją per pečius ir prispaudžiau jos lūpas prie savųjų. Ji daužė kumščiais man į krūtinę. Nuo jos pečių mano rankos nuslydo ant grakštaus liemens, paskui, nors Edelė ir išsprūdo, ant apvalių klubų. Švelniai paglosčiau juos, paskui suspaudžiau iš visų jėgų. Ji dusliai aiktelėjo.

— Jūs... jūs... — nerišliai sumurmėjo Edelė.

— Jei nori daryti žmonėms niekšybes, išmok pakęsti jas iš kitų, — tariau aš ir, suėmęs ranka dešinę jos krūtį, kita ranka tėškiau jai antausį.

Akimirką ji negalėjo tuo patikėti ir prasižiojusi įsistebeilijo į mane, paskui puolė mane, mosuodama rankomis. Aš šiurkščiai atstūmiau ją.

— Ok... aš... aš... — duso ji.

— Matyt, vyras dar niekada jūsų nemušė, mano katyte. Jūs norite pasakyti, kad pasimatysime rytoj?

— Aš užmušiu jus už tai! — įniršusi sušuko ji.

— Jei jūs mušate žmones tik pramogai, tai reikėjo perspėti. Aš būčiau pasiėmęs savo kastetą, ir mes būtume kaip reikiant pasilinksminę.

Ji išėjo, trinktelėdama durimis.

Tai įvyko po dešimties minučių. Durys atsilapojo, ir šįkart įėjo dviese. Vienas buvo Konfucijus, kitas galėjo būti jo asmens sargybinis.

Konfucijus tvarkingai uždarė paskui save duris ir pašaipiai pažvelgė į mane.

— Užmiršote ką nors suraižyti? — paklausiau aš.

— Jūs tiesiog nenorite nieko suprasti, Boidai. Teks jus įtikinti.

Aš nužvelgiau antrąjį.

— O kas jį taip subjaurojo? Gal jūs boksuodamasis naudojate jį vietoj "kriaušės"?

Tai buvo Konfucijaus kopija. Neūžauga svėrė apie tris šimtus penkiasdešimt svarų. Tiesūs, žili plaukai šukomis kruopščiai priglostyti prie kaktos. Jis buvo gyvas atsakymas į klausimą, kas būtų atsitikę Hitleriui, jei šis būtų nusiskutęs ūsus ir sustorėjęs.

Iš viršutinės kišenės jis ištraukė cigarą, pagarbiai jį apčiupinėjo, nukando galą ir išspjovė tiksliai man po kojomis. Jo akys buvo žydros ir šaltos, o lūpos priminė buldozerį. Užsirūkęs cigarą, jis išpūtė dūmų kamuolį į mano pusę.

— Chebris, — linktelėjo jis į Konfucijų, — gina mano interesus.

— Manęs laukia smagi pramoga, — iškošė pro dantis Chebris. — Aš užsiimsiu jumis.

— Taip, taip, — pritarė storulis, — Chebris gina mano interesus.

— O į jūsų interesų ratą įeina ir Edelė Bler? — įžūliai nužvelgiau jį.

— Netiesiogiai, — burbtelėjo jis.

— Aš suintriguotas. Tęskite.

— Mano vardas Lembas, — reikšmingai ištarė jis.

— Aš skaičiau jūsų knygą. O dabar jūs finansuojate vieną iš senuko Vilio pjesių.

Lembas pasuko galvą į Chebrio pusę.

— Tas vaikinas tiesiog silpnaprotis, — gailiai tarė jis. — Negi mes gaišime laiką pokalbiui su silpnapročiu? Geruoju jis vis tiek nieko nesupras.

— Aš nieko prieš pasišnekučiuoti su juo taip, kad jis suprastų, misteri Lembai.

Lembas vėl pažvelgė į mane ir gūžtelėjo pečiais.

— Aš nežinau, kodėl tai raganai prireikė privataus detektyvo, — raiškiai ir lėtai ištarė jis, lyg aš blogai suprasčiau angliškai, ir jis tai žinotų.

— Per daug tuo ir nesidomiu. Aš noriu, kad Blerui niekas netrukdytų, nes jau sukišau į tą reikalą apvalią sumelę. Taigi nedarykite nieko, kas galėtų jam sutrukdyti. Aišku?

— Jūs paimsite mano baldų apmušalų pavyzdžius, o gal Chebris sumokės už juos iš savo algos?

— Šmaikštaujate? — sausai pasiteiravo jis.

— Nešdinkitės iš mano biuro ir pasiimkite su savimi Chebrį.

— Gerai, — jis vėl gūžtelėjo pečiais, tuo judesiu vos nesuplėšydamas kostiumo, ir pažvelgęs į Chebrį įsakė:

— Užsiimk juo.

Chebris ėmė artintis prie manęs. Šypsodamasis jis ištraukė iš kišenės dešinę ranką, ir joje buvo kastetas.

— Šįkart, Boidai, — švelniai sumurkė jis, — jums tikrai bus liūdna.

Chebrio kumštis švilpdamas nuskriejo man į veidą,

aš linktelėjau atgal, balansuodamas ant dešinės kojos, o kairę švystelėjau aukštyn ir trenkiau jam į dešinį inkstą.

Jis nukrito ant grindų lyg beformis gniužulas ir liko ten gulėti, raitydamasis iš skausmo. Chobris laikėsi didvyriškai, nė karto neriktelėjo, nors iš skausmo net jo veidas tampėsi.

Aš pasilenkiau, sugriebiau jį už švarko atlapų ir paklupdžiau. Paskui delnu stuktelėjau jam į tarpuakį. Tikiuosi, smūgis buvo vertas pagyrimo. Žiūrėjau, kaip jis žnektelėjo ant grindų.

— Na, užteks, — rūsčiai ištarė Lembas. — Jau pakanka!

— Aš dar tik pradedu, storuli! Norite stebėti antrąją seriją?

— Atgal arba gusite kulką!

Aš pakėliau akis. Į mane žvelgė 32-ojo kalibro vamzdis. Aš nusišiepiau.

— Neužteks drąsos, peniukšli.

Netrukus nugriaudėjo šūvis. Kulka pralėkė taip arti, kad vėjelis sujudino mano plaukus. Aš giliai įkvėpiau, paskui lėtai pasukau galvą ir pažvelgiau į skylutę mūrinėje sienoje. Ji buvo coliu aukščiau virš mano galvos.

— O, jūs nejuokavote?

— Jums geriau nešdintis iš čia, Boidai, — pareiškė Lembas. Jo veidu ritosi prakaito lašeliai. Matyt, spustelėti gaiduką jam kainavo nemažai pastangų. — Kai Chebris atsipeikės, jei dar būsite čia, sudraskys jus į mažus gabalėlius, ir net aš negalėsiu jo sustabdyti.

Nebuvo prasmės ginčytis su žmogumi, laikančiu rankoje pistoletą ir ką tik šovusiu į mane. Aš pasukau prie durų. Praeidamas pro storulį, pajutau, kaip suniežtėjo delnai.

— Ir dar vienas dalykas, Boidai, — minkštai ištarė jis. — Kad nesiteisintumėte paskui, jog nežinojote. Jei dar kartą paskambinsite Edelei Bler, aš asmeniškai pasirūpinsiu, kad atsidurtumėte lavoninėje.

4

— Nagi, — nusikvatojo Nikolas, kai aš įvažiavau pro atvirus vartus ir pasukau prie pastato, — tai ir yra tas namas, kur man teks suvaidinti psichopatą?

— Ir prarasti tūkstantį dolerių, berneli Niki. Neužmirškite to.

Nikolas krūptelėjo.

— Ar jums kas nors sakė, kad esate storžievis?

— Kartą mane išrinko pačiu mandagiausiu Koni Ailendo žmogumi, — atsakiau aš. — Tai man pasakė su manimi buvusi blondinė. Vienintelis dalykas, kurį ji galėjo man atiduoti — tai savo balsą. Bet aš jo atsisakiau.

— Galiu įsivaizduoti, — nusišiepė Nikolas.

— Tegu išorinis kevalas jūsų nesuklaidina, Nikolai, — rimtai pasakiau aš. — Viduje plaka vyriška širdis.

— Tyra kaip keturiolikos karatų deimantas, — įsiterpė Edelė.

Aš sustabdžiau automobilį priešais namą, ir mes išlipome. Nikolas nepatikliai pašnairavo į paradines duris ir pasisuko į Edelę.

— Tu tikrai išrinkai šią vietą atsitiktinai, iš telefonų knygos?

— O kaip kitaip, — nekantriai atšovė ši. — Gal manai, kad aš trokštu prarasti tūkstantį dolerių, kuriuos galėčiau išleisti žymiai prasmingiau?

— Taip, tai tiesa, — jis sunkiai atsiduso. — Gerai, pradedam. Patikrinam laikrodžius, Denieli?

— Turėsite vedžioti už nosies psichiatrą penkiolika minučių.

Aš truktelėjau sunkias stiklines duris, ir mes įėjome vidun.

Plokščiakrūtė, balzganais plaukais medicinos sesuo pažvelgė į mus.

— Misteris ir misis Bler, — pranešė Edelė. — Gydytojas mūsų laukia.

— Jis savo kabinete, — seselė mostelėjo į duris. — Įeikite.

Pirmoji įžengė Edelė, ir aš pasitraukiau į šoną, praleisdama Nikolą. Veltui nerimavau, Edelė buvo verta rolės toje pjesėje. Ji susidorojo su Frezeriu taip vikriai, kad šiam neliko jokios galimybės lepteléti ką nors ne taip.

— Aš — misis Bler, — vos įžengusi į kabinetą pareiškė ji. — Aš jums vakar skambinau. Tai — mano vyras Nikolas Bleras, o čia — mūsų draugas misteris Boidas.

— Kaip gyvuojate? — maloniai paklausė misteris Frezeris. Jis paspaudė ranką Nikolui, paskui man, niekuo neišsiduodamas, kad mane pažino. — Prašau sėstis.

Mes susėdome. Aš užsirūkiau cigaretę ir sukryžiavau dešinės rankos pirštus. Mano laikrodis rodė vienuolika valandų dešimt minučių.

Pakėlęs akis išvydau, kad Nikolas šypsosi. Jis vos pastebimai linktelėjo man, ir mes vienu metu pažvelgėme į laikrodžius, sutikslindami laiką.

Netrukus jis pašoko ant kojų ir ėmė žingsniuoti po kambarį, susigrūdęs rankas giliai į kišenes. Kartkartėmis jo pečiai krūptelėdavo.

— Tai sąmokslo dalis, — staiga tarė jis. — Kas tas žmogus?

— Sąmokslo? — minkštai paklausė Frezeris.

— Sąmokslo! — patvirtino Nikolas, pažvelgdamas į Edelę. — Tai kas dabar, brangioji karaliene?

— O, — rimtai tarė gydytojas, — Hamletas.

— Jūs mane pažinote, — pagarbiai nusilenkė jam Nikolas.

— Aš žinau pjesę, — tarė Frezeris.

— Pjesę, — pakartojo Nikolas, ir jo balso aidas atsimušė nuo kabineto sienų. — Jūs manote, kad tai vaidinimas?

— O argi ne?

Nikolas dūrė pirštu į Edelę.

— Paklauskite jos. Aš prisimenu žodžius, kuriuos man pasakė tėvo šmėkla: “Mano, atrodo, tyra žmona”!

Frezeris pasiėmė plunksnakotį ir prisitraukė arčiau blonknotą.

— Nagi, pradėkime iš pradžių... Jus vadina Nikolu Bleru ir...

— Visa tai — niekšiškas sąmokslas, — žemu balsu nukirto Nikolas. — Aš — Hamletas! Danų princas, ir jūs tai žinote.

— Puiku, — gūžtelėjo pečiais Frezeris. — O aš kas toks?

— Tesaugo jus Viešpats! — Nikolas įbedė į jį tuščią žvilgsnį.

— Jūs mane pažįstate? — paklausė gydytojas.

— Puikiai. Jūs — žuvų pirklys.

— Aš — gydytojas Frezeris.

— Tada norėčiau, kad jūs būtumėte toks pat garbingas žmogus kaip ir žuvų pirklys, — šaltai atsakė Nikolas.

— Vadinasi, jūs — Hamletas, ir jūs pageidaujate, kad aš prekiaučiau žuvimi, — rūsčiai ištarė Frezeris. — Na, o kas ši dama?

Nikolas metė žvilgsnį į Edelę, paskui vėl pažiūrėjo į gydytoją.

— Tai mano motina, karalienė, kvaily! — trumpai atsakė jis. — O šitas, — parodė jis į mane, — šis — duobkasys.

Daktaro plunksna bejėgiškai slystelėjo popieriumi. Jis keletą kartų atsikosėjo, paskui maldaujamai pažvelgė į Edelę.

— Ar seniai jis taip?

— Paskutines dvi dienas, daktare, — neryžtingai atsakė ji. — Tačiau taip blogai su juo dar niekada nebuvo. Ir dabar jis visą laiką toks.

Nikolo akys buvo visiškai tuščios. Jis lėtai apėjo stalą ir atsistojo gydytojui už nugaros. Paskui ėmė čiupinėti rankomis jo galvą.

— Deja! — — tarė Nikolas. — Vargšas Jerikas.

— Jerikas? — gydytojas klausiamai pažvelgė į Edelę. — Apie ką jis?

— Ar prisimenate sceną bažnyčios kieme, daktare? — mandagiai atsakė ji. — Duobkasiai užkasinėja kaukolę, anksčiau priklausiusią dvaro juokdariui Jerikui.

Frezeris energingai krestelėjo galvą.

— Grįžkite į vietą, — įtemptu balsu įsakė jis.

Nikolas lėtai nukiūtino prie savo krėslo.

— Prašau atsisėsti, misteri Blerai, — griežtai paprašė gydytojas.

Nikolas nekreipė jokio dėmesio į jo žodžius. Apsisukęs jis vėl lėtai patraukė link stalo.

— Besišypsantis niekšas, niekšas prakeiktas, — suriko jis tiesiai į veidą nustebusiam psichiatrui. — Ištvirkęs, klastingas, žiaurus niekšas! O, keršte!

Frezeris išsitiesė krėsle.

— Paskutinį kartą jūsų prašau. Sėskitės!

Nikolas nusigręžė nuo stalo, jo akys vis dar tebebuvo tuščios ir nieko nematančios.

— Ir tu sakai jai, kad negėrei, — sumurmėjo jis. — Bet pernelyg vėlu jau, aukse, o piktadarybe!

Staiga jis atsisuko į Frezerį su žvėriška išraiška veide.

— Ei! — galingu balsu suriko jis. — Ei, uždarykite duris! Išdavystė! — Jis kyštelėjo ranką į švarko kišenę ir ištraukė blizgantį peilį.

Nikolas žengė žingsnį link stalo, ir aš pamačiau, kaip daktaras nuspaudė ant stalo esantį mygtuką.

— Durklas irgi apnuodytas, — kimiai sugergždė Nikolas, slinkdamas vis arčiau. — Štai ištvirkėlis, prakeiktas žudikas.

Frezeris dar giliau įlindo į kėdę, neatitraukdamas piršto nuo mygtuko. Prakaito lašeliai ritosi jo nosimi ir, atitrūkę nuo jos, krito ant bloknoto, subjaurodami akinantį popieriaus baltumą.

Durys su trenksmu atsilapojo, ir du raumeningi tipai įlėkė į kambarį. Vienas iš užpakalio čiupo Nikolo rankas ir prispaudė jas prie šonų, kitas šiurkščiai suktelėjo jam riešą ir peilis nukrito ant grindų. Nikolas garsiai riktelėjo, po to kambaryje stojo tyla.

Po akimirkos nuaidėjo duslus Nikolo juokas.

— Puikis pasirodymas, Denieli? — triumfuodamas paklausė jis. — Tikriausiai praėjo daugiau, nei penkiolika minučių, ir niekas nesuabejojo. Taigi, tūkstantis mano.

Aš pažiūrėjau į jį, neslėpdamas gailesčio ir nieko nesakydamas nusigręžiau.

— Na? — neatstojo jis. — Neliūdėkite, prisipažinkite, kad pralošėte ir pasakykite jam, kad paleistų mane. Pasakykite!

Frezeris nusišluostė kaktą baltutėlaite nosine ir įsakė sanitarams:

— Išveskite jį iš čia. Nuraminkite... jis pavojingas.

— Paleiskite mane, velniai jus nujotų! — sustaugė Nikolas. — Aš toks pat sveikas kaip ir jūs! Juk tai buvo tik lažybos!

— Išvesti! — viauktelėjo Frezeris.

Sanitarai vikriai apgręžė Nikolą ir nutempė prie durų.

— Paleiskite mane! — riaumojo jis. — Jūs ką, kuoktelėjote? Juk tai tik pokštas, gal ir kvailas, bet pokštas. Pasakyk jiems, Denieli.

Aš pažvelgiau į Frezerį ir bejėgiškai trūktelėjau pečiais. Durys užsitrenkė, bet mes dar ilgai girdėjome griausmingą balsą, sklindantį iš koridoriaus ir palengva slopstantį. Jis skambėjo dar dešimt minučių, kol staiga nutilo.

— Vargšas Nikolas, — tykiai ištarė Edelė ir ėmė kūkčioti, vis garsiau ir garsiau.

Kol ranka nustojo drebėti, Frezeris braižė bloknotą. Paskui jis atsilošė ir ištiesino pečius.

— Misis Bler, bijau, kad jūsų vyras serga sunkia šizofrenijos forma.

— Ką dabar daryti? — tyliai paklausė ji.

— Turėkime viltį, bet jo gydymas bus ilgas ir sunkus. Nenoriu jūsų skaudinti, misis Bler, deja, jį teks izoliuoti. Nedelsiant.

— Ne! — sušuko ji kančios kupinu balsu.

— Apgailestauju, — švelniai ištarė gydytojas. — Tačiau taip bus geriau ir jums, ir jūsų vyrui. Užtikrinu, kad

mes darysime viską, kas tik įmanoma. Aš paruošiu reikalingus dokumentus, ir prieš išeidama juos pasirašysite.

Aš priėjau prie Edelės ir raminančiai patapšnojau jai per petį.

— Aš suprantu, tai baisus smūgis, bet gydytojas žino, ką daro, ir tik jis gali padėti tavo vyrui. Reikia pasirašyti.

— Taip, tu teisus, — sukūkčiojo ji, — bet man atrodo, kad žiauru taip su juo pasielgti.

— Patikėk manimi, mieloji, tai geriausia, ką mes galime dėl jo padaryti, — jausmingai ištariau aš.

— Vargšas Nikolas, — sukuždėjo ji. — Be jo aš jausiuosi tokia vieniša.

— Tu visada galėsi nusiųsti jam atvirutę, — žvilgtelėjęs į daktarą, pajuokavau aš.

— Čia ne vieta pokštams, — lediniu tonu pareiškė gydytojas. — Matau, kad jūs nė trupučio nenutuokiate, ką dabar jaučia misis Bler. Niekas nesugeba suprasti moters jausmo vyrui, kol pats to nepatiria.

— Aš suprasiu, gydytojau, — patikinau jį. — Ir labai greitai.

5

Kai grįžome į Blerų butą, buvo jau keturios.

— Obrio nėra? — paklausiau aš.

— Jis vienai dienai išvažiavo iš miesto, — atsakė ji, patempdama viršutinę lūpą. — Obris išsigando, kad tėvas susidoros su juo, jei šis reikalas neišdegs, ir apdairiai nusiplovė.

— Man visai nenuobodu be jo.

Ji šiltai nusišypsojo.

— Tai reikia atšvęsti, Deni, — koketišku balsu ištarė ji. — Viskas praėjo kuo puikiausiai. Jūs — tikras genijus. Gal paruošti mums ko nors išgerti?

— Aš padarysiu ypatingą Denio Boido kokteilį.
— Kas tai per kokteilis?
— "Linksmoji našlė".
— Pavadinimas tinkamas. O kokia jo sudėtis?
— Dvi dalys degtinės ir viena dalis džino, ir trys lašai trauktinės, — paaiškinau aš. — Ir mažytė svogūno galvutė. Svogūnas būtinas. Jis pagerina skonį.
— Svogūnas?
— Svogūno skonį nustojate jausti po antros porcijos, — patikinau aš. — Tada mėgaujatės tik gėrimu.
— O tai ne nuodai? Tikiuosi, bernelio Nikio pavyzdys jus sustabdys nuo piktadarybės.
— Jis — šmaikštuolis, bet vienąkart prisijuokavo... ligi tramdomųjų marškinių.
— Kalbėjote, kad jis apsėstas teatro, — jos krūtinės gilumoje sugurgėjo juokas, — dabar jis tik nepakaltinamas.
— Aš verčiau paruošiu gėrimus. Tas dialogas man primena Hamletą.
— O juk tai buvo tikras Nikio triumfas, — tingiai ištarė ji. — Jis beveik užsitarnavo tą tūkstantį.
— Aš užmokėsiu, kai tik jis išeis iš gydyklos, jei, aišku, išgyvensiu iki to laiko.
— Šitai, Deni, mane ir žavi labiausiai, — gėrėdamasi atsakė ji, — jūsų kilni širdis aišku, žavi dar labiau.
Aš priėjau prie baro ir ėmiau ruošti "Našlės" kokteilį. Edelė dingo, ir tai leido man susikaupti matuojant ir maišant. Po penkių minučių aš išpilsčiau kokteilį į bokalus ir įmečiau po gabaliuką ledo. Paprastai "Linksmosios našlės" nekrato kaip bombos prieš sprogimą, ją reikia glostyti.
Aš vis dar glosčiau, kai pasirodė Edelė. Ji priėjo prie baro ir priešais mane padėjo devynių tūkstančių dolerių čekį. Nors laikiau rankoje bokalą, neišliejau nė lašo. Net įsigudrinau kita ranka paimti čekį ir, prisiminęs pirmojo čekio likimą, kuo giliau jį paslėpti.
— Ačiū.
— Jums ačiū, misteri Boidai, — linksmai atsiliepė ji, — už greitai ir puikiai atliktą darbą. Rekomenduosiu

jus visiems savo draugams. Jei tokie dalykai taps nuolatiniais, galėsite pareikalauti ir iš gydytojo komisinių.

— Aš galvoju apie tai. Tokiu atveju turbūt vertėtų gauti medicinos laipsnį, kad honoraras kauptųsi vienose rankose.

— Nuostabu! — sučiulbėjo ji. — Žavinga! Aš tiesiog įsimylėjau jus.

— O aš maniau, kad net nepatinku jums.

— Tai buvo vakar. O šiandien aš manau priešingai, ir toks fantastiškas sutapimas, kad Obris išvažiavo.

Ji pažvelgė į mane, ir aš išvydau, kaip jose vėl sužibo žarijėlės.

— O jūs kaip ir anksčiau manęs nemėgstate?

— Tai buvo vakar, — aš pakėliau bokalą. — Už šiandieną!

Ji irgi pakėlė savąjį.

— Ir sudie, vyre šizofrenike.

— Denis paskelbė nuosprendį, — ištariau aš, prisiminęs besipriešinančio Nikolo balsą. — Ką gi, dabar jis gaus nuolatinę gyvenamąją vietą.

Staiga Edelė padėjo pustuštį bokalą ir pažvelgė į mane ašarų pilnomis akimis.

— Aš ką nors pasakiau ne taip?

— Ar tai vienas iš sąmojų, tinkančių tokiais atvejais? — kimiai paklausė ji.

— Iš tokių sąmojų juokiasi našlės ir verkia vyrai. Ar turite nosinę?

— Paieškosiu, o jūs tuo metu įpilkite man, — ji vėl kažkur išėjo.

Grįžo ji po penkių minučių. Kukli, juoda suknelė, vilkėta Frezerio garbei, buvo dingusi. Dabar ją puošė juodas šilkinis chalatas su išsiuvinėtomis orchidėjomis ant padurkų.

— Išgerkite šitą, — stumtelėjo jai stiklą, — ir aš garantuoju, kad jūs juoksitės. Pritariu jūsų chalatui. Su juo atrodote labai graži ir labai nedorovinga. Taip turi atrodyti kiekviena jauna, graži moteris. Deja, beveik nė viena nesiryžta tam.

— Nenorėčiau to sakyti, — tyliai sukuždėjo ji, — tačiau tavo profilis iš tikrųjų puikus.

— Negali būti, — kukliai paprieštaravau aš, — bet ką padarysi, jei aš iš tikrųjų gražus. Dauguma moterų įsimyli mane iš pirmo žvilgsnio. Gal jūs irgi nebuvote tokia šalta, kokia apsimetėte?

Edelė išgėrė kokteilį vienu mauku ir žiopčiodama ėmė gaudyti orą, nepajėgdama pratarti nė žodžio.

— Jūs mane nužudėte, — pagaliau tarė ji, atgavusi kvapą. — Aš niekada to neužmiršiu, Deni Boidai. Ir neužmiršiu, kaip jūs trenkėte man savo kontoroje.

— Niekada neužmiršite ir niekada neatleisite?

— Taip man atrodė, — nerūpestingai pratęsė ji. — Man tai buvo kažkas naujo. Nikis to nesugebėtų.

Ji palietė ranka kaklą, ir aš vėl išvydau žiburėlius jos akyse.

— Aš jums štai ką pasakysiu, Deni Boidai, — prašneko ji, giliai kvėpuodama. Jos balsas skambėjo nerimastingai ir masinančiai.

— Ką tik patinka, brangioji, tik ne savo gyvenimo istoriją. Nepakenčiu moteriškų išpažinčių.

— Ne, aš apie tą teoriją, — tarė ji, — apie tai, kad moterys puošiasi, norėdamos patikti vyrams. Tai netiesa.

— Štai kaip? — nustebau aš ir pabandžiau kilstelėti antakius, bet supratau, kad sunkiai tai pavyks. Taigi, mečiau tą užsiėmimą.

— Būtent taip!

Aš palaukiau, kol ji ištuštino trečiąjį stiklą.

— Tikrai ne, — ji papurtė galvą žymiai energingiau, nei reikėjo. — Kai moteris nori patraukti vyro dėmesį, ji viską daro atvirkščiai.

Aš nustebęs sumirksėjau.

— Ji ne apsirengia, o nusirengia. — Edelė staigiai trūktelėjo diržą, ir chalatas plačiai atsilapojo. Paskui ji geidulingai pajudino pečius, ir chalatas nuslydo ant žemės.

Aš žiūrėjau, kaip ji lėtai ir gracingai apsisuko prieš mane.

— Šimtas penkiasdešimt svarų, — patenkinta ištarė

ji. — Ir nė vieno nereikalingo gramo, viskas savo vietose, ir tiek, kiek reikia.

Ji buvo nuostabi. Apvalios krūtys su įžūliai styrančiais speneliais, matinė oda švytėjo kaip rausvai baltas marmuras. Mažas kauburėlis tarp kojų buvo toks tobulas, kad net pats Rafaelis nebūtų sugebėjęs nieko nei pridėti, nei atimti. Aukštai ant kairiosios šlaunies bolavo trijų colių trikampis randelis, vienintelis šio puikaus kūno defektas. Vienintelis ir todėl toks žavingas ir jaudinantis.

— Tau norisi tik pažiūrėti, — tingiai suulbavo ji. — Aš sužavėta, Deni.

Aš apėjau barą ir ėmiau lėtai artintis prie jos. Apykaklė mane dusino, ir aš atsisagsčiau marškinius iki pat diržo. Laukdama manęs, ji lėtai glostė delnais gundančias šlaunis.

— Tu vėl nori man smogti? — man prisiartinus, paklausė ji.

— Ar ne tuo tave vilioja Obris?

— Obris? — jos žodžiais nuskambėjo kaip keiksmažodis. — Aš tik pamaniau, kad tu taip pramogauji.

— Aš — paprastas vaikinas. Man tinka ir senamadiški būdai.

Ištiesęs ranką, aš paglosčiau trikampį randą.

— Gyvatės įkandimas?

— Galima ir taip pavadinti, — sutiko ji. Jos balse skambėjo pašaipi gaidelė. — Negi tu nenori manęs apkabinti arba užsiimti kuo nors senamadišku.

— Aš trokštu ir to, ir ano. Gal tai ir senamadiška, bet ligi šiol nepasenę.

— Ar tu kada nors užsičiaupsi? — lūžinėjančiu balsu paklausė ji. — Jei tu užtęsi dar pusę minutės, aš iššoksiu į gatvę ir pulsiu prie pirmo pasitaikiusio.

Aš pasilenkiau, čiupau ją už klubų ir užsimečiau ant peties. Nešama į kambarį, ji įleido man į ranką nagus. Atsakydamas aš šleptelėjau jai per arčiausiai esančią ir tam reikalui labiausiai tinkančią kūno dalį, ir ji sucypė iš malonumo.

— Tik štai kas, — staiga ištariau aš. — Kas bus, jei Obris grįš pernelyg anksti?

— Ak, tik nedelsk, velniop jį, tegu pats sau įsipila. Ar greitai tu?

— Taigi, Obris atkrenta, ir man lieki tiktai tu?

— Aš neturiu pasirinkimo... Aš tuoj imsiu klykti, jei tu nepradėsi...

— Aš — patyręs suvedžiotojas, — kukliai atsakiau. — Visada nešiojuosi su savimi ausų kamštukus.

Nežinau, kada mes pradėjome, bet kai ėmiau rengtis, buvo jau pusė septynių.

Edelė, apsivilkusi trumpa pižama, gulėjo ant kušetės.

— Man reikia eiti.

— Kur ir kodėl?

— Reikalai.

— Turi pasimatymą? — ji lėtai pasuko į mane galvą.

— Ne.

— Tada pasilik. Greitai atvažiuos Obris ir atneš mums ką nors užkąsti.

— Žinau jo skonį, — aš net nusipurčiau. — Kvietiniai dribsniai, tai ne man.

— Jis kartais valgo ir bifšteksą. Retai, žinoma, — tingiai ištarė ji.

Aš susiraukiau.

— Žinai ką. Aš atsistočiau ir traukčiau namo, jei tik turėčiau jėgų... Bet tu jas iščiulpei.

Ji patenkinta sumurkė.

— O juk yra žmonių, kurie žaidžia golfą ir tenisą, plaukioja ir slidinėja, kad tik išlietų jėgų perteklių.

— Galima tik stebėtis, kaip keistai surėdytas pasaulis, — sutikau aš.

— Gal įpilsi man dar? — meilikaudama paprašė Edelė.

— Jei man užtektų jėgų, aš tau įpilčiau. Mano stiklas tuščias, — paaiškinau aš.

— Plepys! — ji lėtai atsisėdo, paskui atsistojo, priėjusi prie mano krėslo, paėmė tuščią stiklą ir staiga pasi-

lenkusi pabučiavo mane. — Žvėris, — sumurmėjo ji ir, siūbuodama klubais, pasuko prie baro.

Aš sunkiai išsitiesiau krėsle ir išsitraukiau cigaretę. Vos spėjus ją prisidegti, girgžtelėjo durų spyna.

Po dešimties sekundžių į kambarį įžengė Obris. Pamatęs mane, jis sustojo ir neryžtingai nusišypsojo.

— Hello, Deni! — neramiai šūktelėjo jis. — Ar viskas gerai?

— Sakykim, kad jis atsakė "ne", — dygiai atsiliepė Edelė. — Ką tu tada darytum? Vėl nusimuilintum?

Jis pažvelgė į ją.

— Hello, Edele. Aš tavęs nepastebėjau. Bet juk viskas gerai? Tai yra, priešingu atveju jūsų čia nebūtų.

— Viskas gerai. Denis veikė puikiai. Eikš čia ir užsiimk gėrimais, kol aš tau viską papasakosiu.

Jis paklusniai nupėdino prie baro, ir aš surūkiau cigaretę, kol ji pasakojo. Jai baigus, Obris priėjo prie manęs ir energingai pakratė man ranką.

— Sveikinu, seni. Klasiškas darbelis.

— Gaila, kad jūs ten nedalyvavote. Edelė sako, kad jūs buvote išvažiavęs iš miesto.

— Taip, aš turėjau neatidėliotinų reikalų. Darbas.

— Taip, žinoma, — pritariau aš.

Jo veide atsirado palengvėjimo išraiška.

— Na, o kol kas, jei su tuo baigta, reikia atšvęsti.

— Kas su kuo baigta?

— O argi ne? — baimingai paklausė jis. — Juk tėvą pripažino pamišusiu? Taip?

— Tai tik pradžia, — kantriai paaiškinau aš. — Prisiminkite prodiuserį Klaidą. Prisiminkite žavingąją blondinę Adam. Jie buvo čia, kai mes paskelbėme lažybas. Jie girdėjo, kaip aš paminėjau psichiatrą. Ką, jūsų manymu, jie pagalvos, kai sužinos, jog bernelis Nikis atsidūrė prichiatrinėje gydykloje?

Obris krūptelėjo.

— Tuo gali nesirūpinti, seni, — sumurmėjo jis. — Mes niekam nesakysime. Mes tiesiog papasakosim, kad jis

vakar išėjo iš namų ir daugiau nebepasirodė. Ką jūs apie tai manote?

— Nuostabu, — atsakiau aš. — Jie nesirūpins dieną ar dvi, o po to praneš policijai.

— O! — Obris liovėsi šypsotis ir susirūpinęs prikando ūsą.

— Teks jums sugalvoti ką nors įtikinamesnio. Ir gal baigsite kramtyti tas piktžoles ant lūpos?

— Atsiprašau, — jo rudose akyse pasirodė nuoskauda. — Nervinis refleksas, seni. Paprastai aš jaučiu, kaip tai darau.

— Galvą dedu, kad jis tai sako visoms merginoms, — gaižiai ištarė Edelė, bet Obris, apimtas nerimo, net negirdėjo jos.

— Gal esate ką nors sumanęs, Deni? — pagaliau paklausė jis.

Prieš atsakydamas gurkštelėjau truputį viskio.

— Jums teks pasakyti, kur jis, — tvirtai pareiškiau aš. — Be to, tai gera istorija. Ir teisinga. Kad bernelis Nikis kuoktelėjo dėl savo Hamleto ir puolė žmoną, atkišęs peilį. Daktaras Frezeris tai patvirtins.

Edelė tyliai nusijuokė.

— Senasis, gerasis Nikis! Mums taip reikėjo įtikinančio pavyzdžio, ir Nikis neapvylė: pasičiupo su savimi peilį.

Obris vėl pralinksmėjo.

— Vadinasi, mano tėtušis gerokai pasiautėjo. Jis nusprendė, kad Edelė nori jį nunuodyti, puolė ją peiliu, ir mes vos įstengėme ją apginti. — Jis patenkintas nusišypsojo, lyg pats viską būtų sugalvojęs.

— Tinka, Obri, — abejingai atsakiau aš. — Tai įvyko, praėjus keletai valandų po mūsų lažybų. Edelė susisiekė su daktaru Frezeriu. Šiandien rytą jūs įgrūdote tėvą į mašiną ir nuvežėte į gydyklą. Daktaras nustatė, kad jis serga gilia šizofrenija ir iškart jį izoliavo.

— Genialu! — jis pažvelgė į mane su neslepiamu susižavėjimu. — Jūsų makaulė gerai dirba, Deni!

— Sekite save, jūs mėgstate perdėti kaip ir jūsų tėvas. Ir kai pasakosite šią istoriją, stenkitės atrodyti nelaimingi.

— Žinoma, — tarė Edelė.

— Aišku! — linktelėjo Obris.

— Neužmirškite to nė sekundei, — perspėjau jį. — Atsiminkite, jūs mylėjote tėvą kaip... kaip...

— Kaip sūnus! — linksmai pasufleravo jis.

6

Aš gyvenau Vest Saide. Aišku, tai buvo ne pats geriausias variantas, bet man nieko daugiau ir nereikėjo! Butas buvo didelis su vaizdu į parką, ir vasarą aš galėdavau stebėti, kaip augdavo žolė. O jei dar dama ateidavo į butą, nebūdavo jokio skirtumo, kas matydavosi pro langą?

Aš įsipyliau sau viskio ir atsisėdau į krėslą. Per pastarąsias kelias paras mano vertė mano paties akyse žymiai pakilo. Aš prisiminiau sanitarų laikomo Nikolo veidą ir tai, kaip netikėtai, per daug netikėtai nuščiuvo jo klyksmas.

Gydytojas pasakė sanitarams: “Nuraminkite jį”, ir aš stengiausi negalvoti, kokią prasmę turėjo šie žodžiai.

Ištuštinęs dar vieną stiklą, supratau, kad negaliu palikti Nikolo gydykloje, privalau jį išlaisvinti. Aš galėjau tai padaryti, net nepažeisdamas susitarimo. Man užmokėjo už tai, kad įgrūsčiau Nikolą į beprotnamį, ir aš tai padariau. Darbas baigtas, ir Edelė nebebuvo mano klientė. Ir jei Edelė nepagailėjo tokios krūvos žalių, norėdama atsikratyti vyro, tai kiek paklos Nikolas už jo išlaisvinimą? Nuo šios akimirkos Nikolas Bleras, pats to dar nežinodamas, tapo mano klientu.

Man iškart pasitaisė nuotaika. Aš priėjau prie veidrodžio ir pažvelgiau į savo veidą.

— Deni, — kreipiausi į savo atvaizdą, — jeigu jau būtina turėti sąžinę, tai mūsiškė nors moka daryti pinigus.

“Nemėgink manęs apkvailinti, — šaltai atkirto mano

atvaizdas, — tu priėjai prie veidrodžio, tik norėdamas pasigėrėti savo profiliu, ir pats tai žinai. Dešinė pusė kaip ir anksčiau šiek tiek gražesnė už kairę".

— Ne, abi puikios! — linksmai sušukau aš.

Kai atsidūriau prie gydyklos, buvo jau šiek tiek po dešimtos. Vartai buvo užrakinti. Man sustojus, žibintų šviesoje šmėkštelėjo uniformuotas vaikinas. Aš pareiškiau, kad noriu pamatyti daktarą Frezerį, tačiau tai nepadarė jam jokio įspūdžio. Teko paskatinti jį penkiais doleriais, tik tada jis priėjo prie telefono ir pranešė apie mane.

— O'kei, — nepatenkintas subambėjo sargybinis, — sakė, kad galite užeiti.

Aš įvažiavau pro vartus ir sustojau prie paradinių durų. Plokščiosios sekretorės jau nebebuvo, ir pasibeldęs aš įžengiau į gydytojo kabinetą.

Frezeris su kažkuo šnekėjosi telefonu, nekreipdamas į mane dėmesio. Aš atsisėdau ir užsirūkiau, mąstydamas, kas privertė jį tapti psichiatru.

Pagaliau jis baigė pokalbį ir padėjo ragelį.

— Taip, misteri Boidai? — kapodamas žodžius, paklausė jis.

— Atleiskite, kad jus trukdau, — mandagiai pradėjau aš, — galvoju apie jį visą laiką, nuo tada, kai iš čia išvažiavau.

— Ne jūs vienas, misteri Boidai, — tyliai atsiliepė gydytojas. — Aš taip pat dėl jo nerimauju.

— Man štai kas atėjo į galvą, — tęsiau aš. — Paskutiniu metu Nikolas labai daug dirbo. Tas vaidinimas, kurį jis čia parodė... Jis galėjo tai padaryti ir tyčia, suvaidindamas spektaklį...

— Labai įdomu, misteri Boidai, — sausai ištarė Frezeris. — Gal dar ką nors įdomaus sugalvojote, jei jau visą dieną apie tai mąstėte?

— Aš norėčiau jį pamatyti, gydytojau. Pasikalbėti keletą minučių.

— Ir aš taip pat, — sumurmėjo jis.

— Ką? — nesuprasdamas įsistebeilijau į jį.

— Misterio Nikolo čia nebėra. Prieš keletą valandų jis nelauktai mus paliko.

— Jūs jį išleidote? — nepatikliai paklausiau aš.

— O, ne! — jis šiurkščiai nusijuokė. — Tai buvo jo idėja. Jums išvykus, jis nusiramino ir tapo visai taikus. Viskas normalu, to ir tikėjausi. Tačiau aš suklydau, misteri Boidai, nedovanotinai suklydau. Kai tarnautojas nunešė jam vakarienę, įniršęs Bleras užpuolė jį, sulaužė jam ranką, užrakino kambaryje ir pabėgo per paradines duris. Jis pagrobė prie durų stovintį automobilį ir nuvažiavo.

— Jūs norite pasakyti, kad kažkoks kvailys paliko šalia tokios įstaigos automobilį su rakteliais?

Frezeris vos neužduso.

— Tai buvo mano automobilis...

— Tai jis nusiplovė...

— Vartai buvo atidaryti, — burbtelėjo Frezeris. — Niekada! Niekada per penkerius metus, man vadovaujant ligoninei, nieko panašaus nebuvo atsitikę.

— Visada būna pirmas kartas, — išsišiepiau aš, — taip sako mergaitės. — Man magėjo toliau vystyti šią mintį, bet pačiu laiku pastebėjau gydytojo akyse kraujo troškulį.

Jis atsikvėpė.

— Leiskite man kai ką pasakyti, misteri Boidai, — lėtai ištarė jis. — Jei jūsų Bleras šįryt apdūmė man akis, tai jis — pats talentingiausias aktorius, kokį tik esu matęs.

— Bet...

— Tai buvo ne vaidinimas, — nutraukė jis mano mintį, — Bleras — maniakas, be to, su polinkiu žudyti. Būtent tai aš ir pranešiau policijai.

— Policijai?

— Suprantama, aš privalėjau apie tai pranešti policijai, — rūsčiai ištarė jis, — nors man tai ir labai nemalonu. Įsivaizduojate, ką reiškia viešumas tokiame darbe kaip mano? Per pastarąsias valandas man nusibodo atsakinėti į reporterių skambučius. Aš atsisakiau su jais susitikti, bet nepataisoma žala jau buvo padaryta.

— Dabar visa tai nebeturi reikšmės, — atsidusau aš. — Man irgi nebėra ko čia trintis.

— Ką jūs rengiates daryti?

— Ieškoti Nikolo.

— Vienas patarimas, misteri Boidai, — dusliai ištarė jis. — Jūsų vietoje aš būčiau atsargus, leisdamasis jo ieškoti.

— Manote, kad jis pavojingas?

— Aš tai žinau, — tvirtai pareiškė Frezeris. — Jums ir misis Bler jis ypač pavojingas. Juk jūs atvežėte jį čionai. Suprantate?

— Aha, — lėtai nutęsiau aš, — puikiai viską suprantu.

Frezeris sekundėlę žvelgė į mane tuščiu žvilgsniu, paskui lėtai nusivilko švarką. Tvarkingai paguldė jį ant stalo, palygino delnu ir nuvedė pirštu per siūlę iki iškirpimo apačioje. Aš abejingai stebėjau, kaip jis sugniaužė rankomis audinį. Jo rankų venos išsipūtė, ir jis riktelėjo nuo pertempimo. Pasigirdo audinio drikstelėjimas, ir švarkas perplyšo pusiau iki pat apykaklės.

— Žinoma, taip lengviau jį išvalyti, — pastebėjau aš.

— Jis man patiko, — ramiai tarė gydytojas. — Bet matote, misteri Boidai, kartais ir psichiatrams reikia atsikratyti nervinės įtampos. — Staiga jis suglamžė švarką ir nusviedė jį į kampą.

— Aš manau, kad pyktį reikia išlieti ant negyvų daiktų, — tęsė jis. — Jūs, regis, ruošėtės išeiti, misteri Boidai?

— Tikrai taip, — aš pasukau prie durų.

— Misteri Boidai?

Aš atsigręžiau ir pabandžiau sugauti jo žvilgsnį. Gydytojas neryžtingai šyptelėjo ir nuleido vokus, kažką sau po nosim bambėdamas.

— Šiandien turbūt negalėsiu priiminėti pacientų, — jis kyštelėjo į burną pirštą ir stipriai jį sukando. Paskui ištraukė jį ir įsmeigė akis į iš piršto tekantį kraują.

— Jūs norėjote kažką pasakyti?

— Taip, — jis veržliai krestelėjo galvą. — Atleiskite man, misteri Boidai. Aš truputį susijaudinęs.

Prie Blerų buto durų stovėjo policininkas. Man priartėjus, jis įbedė į mane įtarų žvilgsnį.

— Ko jums reikia? — paklausė jis.

— Noriu pamatyti misis Bler.

— Vėlokas metas vizitams. Jau po pirmos.

— Aš — senas šeimos draugas. Mano pavardė Boidas. Ji mane priims.

— Gerai. Likite čia, aš tuojau sužinosiu, — nepatenkintas ištarė jis ir paspaudė skambutį.

Edelė vos vos pravėrė duris ir paklausė, koks reikalas. Paskui ji pamatė mane ir atlapojo jas plačiau.

— Deni! Aš visą vakarą bandžiau jums prisiskambinti.

— Jūs pažįstate šį žmogų? — paklausė policininkas.

— Žinoma, pažįstu, tai senas šeimos draugas. Įeikite gi, Deni.

— Praeikite, — nusivylęs praleido policininkas.

Aš įžengiau į kambarį, ir Edelė skubiai uždarė duris. Įėjęs į svetainę, nevalingai pasukau prie baro. Sprendžiant iš pustuščio butelio ir stiklinės šalia, Edelė jautė tą patį, ką ir aš. Man bepilant sau viskį, ji timptelėjo mane už rankos.

— Deni, — sušnibždėjo ji.

Aš pažvelgiau į ją. Jos akys buvo išplėstos ir išsigandusios.

— Tu girdėjai apie Nikį?

— Aš buvau pas Frezerį, ir jis viską man išaiškino. Tačiau tai ne vienintelė blogybė, galinti sukelti daug triukšmo. Nori, papasakosiu tau apie psichopatą, vadovaujantį gydyklai?

Ji papurtė galvą.

— Ką mums daryti?

— Reikia surasti jį anksčiau už policininkus. Tai mūsų vienintelis šansas. Jis gali jiems viską papasakoti.

Ji ištraukė man iš rankų ką tik pripiltą stiklą. Aš pasilenkiau, norėdamas jį atimti, paskui nusprendžiau, jog išgerti jai reikėjo labiau negu man. Aš įsipyliau sau į kitą stiklą.

— Aš bijau, Deni! — jos nagai įsmigo man į ranką. — Tu gi žinai, koks yra Nikolas. Jis pasiutusiai temperamentingas, o po to, ką mes jam padarėme šiandien...

— Ramiai. Jis čia neateis.

— O jei ateis, jis užmuš mane, aš žinau.

— Bet jis neateis, kol tas policininkas stovi prie durų, — patikinau aš ją.

— Jei aš galėčiau tavimi patikėti, — sumurmėjo ji. — Tu tiesiog stengiesi mane nuraminti.

— Nė velnio nesistengiu. Būtų gerai, kad nors save nuraminčiau. Ne, jis čia neateis. Bet gali pasirodyti kai kur kitur. Dabar jam velniškai reikalingas draugas.

— Kiekvienas aktorius turi draugą, — šaltai šyptelėjo ji.

— Ką pasakytum apie Klaidą Vernoną?

— Nemanau. Galbūt.

— Kur jis gyvena?

— Šeši kvartalai nuo čia.

— Šoktelėsiu ten.

Aš išgėriau pusę stiklinės ir pasijaučiau žymiai geriau. Edelė davė man Klaido adresą. Norėjau prieš išeidamas jam paskambinti, bet po to persigalvojau.

— Kur Obris?

— Išėjo, — trumpai atsakė ji. — Išėjo apie aštuntą. Jei jis išgirs apie Nikį, tai negrįš. Suras reikalų kokiame nors nuošaliame miestelyje ir tupės tenai, kol jo tėvas vėl neatsidurs gydykloje.

Ji baigė savo viskį ir tęsė:

— Jis neturi nei drąsos, nei tvirtybės. Ir dar jis...

— Tikiu tavimi, — tariau aš. — Bet gal tu klysti? Gal jis turi urvelį kitoje valstijoje?

— Liaukis, Deni, — prislėgtu balsu sudejavo ji. — Nenoriu apie tai nei girdėti.

Išgirdau, kaip su trenksmu atsidarė paradinės durys. Edelė apmirė ir apimta siaubo įsiklausė į besiartinančius žingsnius. Į svetainę įėjo Obris, ir jos kūnas suglebo. Edelė pradėjo virpėti, ir aš atidaviau jai savo nebaigtą gerti stiklą.

— O, sveikas, Deni! — guviai pasisveikino jis. — Puiku, kad mes visi čia susitikome. Bet kas atsitiko?

— Obri, — papriekaištavau aš. — Juk jūs matote, kad mes net greta vienas kito nestovime.

Jis paraudo.

— Bet, seni... aš ne tai turėjau omeny, tai yra... Ką veikia tas policininkas prie durų? Mane įleido į nuosavą namą tik tada, kai papasakojau savo biografiją.

— Nikolas šiandien pabėgo iš ligoninės, ir policininkas saugo Edelę. Ko gero ir jus taip pat.

Jo akys suapvalėjo.

— Jūs norite pasakyti, kad tėvas... — jis krito į artimiausią krėslą. — Bet juk tai baisu!

— Dar ir kaip! — pritariau aš.

— Kaip jam pavyko? — įtemptu balsu pasiteiravo jis.

— Pritrenkė sanitarą ir nuvarė prie pat durų stovintį to mulkio Frezerio automobilį. Jei tame beprotnamyje kam ir reikalingas psichiatras, tai tik pačiam psichiatrui.

— Dabar neverta apie tai kalbėti! — grubiai nutraukė Edelė. — Deni, tu privalai surasti Nikį anksčiau negu policija.

Obris viltingai linktelėjo.

— Mano manymu, šaunus pasiūlymas, — džiaugsmingai prašneko jis. — Tiesiog idealus sprendimas, ar ne, seni?

— Tai nebus labai sunku. Galų gale Niujorkas viso labo tik didelis kaimas. Galima pradėti nuo vieno pakraščio ir baigti kitame. Po poros dienų aš jums paskambinsiu iš kokio nors Taims skvero ir pranešiu, kaip klostosi reikalai.

— Jeigu jūs rasite jį, Deni, mes išmokėsime jums atitinkamą honorarą, — mygo Edelė. — Tai yra, tiesiog pasakykite, kiek... Sakykite kainą, ir mes duosime jums čekį, tik suraskite.

— Taip, taip, bet kokią sumą, — patvirtino Obris.

— Labai malonu... Obri. Dešimt tūkstančių.

Jis krūptelėjo.

— Jūs gana aukštai save vertinate, seni. Juk Edelė

jau sumokėjo jums dešimt tūkstančių už dvi darbo dienas, ar ne?

— O'kei, — aš gūžtelėjau pečiais ir pasukau prie durų. — Nenorite, tai nereikia. Tikiuosi, kad jūsų senukas čia nepasirodys.

— Ką jūs turite omenyje?

— Aš jums pasakysiu, ką turiu omenyje. Manau, kad Nikis jau suprato, kodėl Edelė įgrūdo jį į beprotnamį.

Obris pabalo.

— Nereikia skubėti, Deni. Mes sumokėsime jums, kiek prašote, kad tik jis vėl atsidurtų ligoninėje.

— Puiku. Aš tučtuojau einu ieškoti bernelio Nikio.

— Taip! — linktelėjo galva Obris. — Tai nuostabi idėja, ar ne, Edele?

— Ak, užsičiaupk tu! — ji atsuko jam nugarą.

Obris, atrodo, vos neverkė.

— Na gerai, Edele, — taikiai ištarė jis. — Aš tiesiog norėjau būti naudingas.

— Jūs žinote, kur gyvena Čariti Adam?

— Ne, — trumpai atsiliepė Edelė.

— Bernelis Nikis įlindo į kokią nors skylę, — paaiškinau aš, — kitaip policininkai seniai būtų jį radę. Klaidas Vernonas — viena galimybė. O Lembas? Kur jis gyvena?

— Šimtas keturiasdešimtoje gatvėje, "Vakarų" viešbutyje, — tarė Obris.

— Dabar turime dvi galimybes.

— Dar kas nors?

— Ne, — apatiškai atsakė Edelė.

— Minutėlę, — nekantriai pertraukė ją Obris. — Mes užmiršome Liuis.

— Liuis Li? — pajuokiamai pažvelgė į jį Edelė. — Tu iš proto išėjai?

— Ak! — Obris sumišo. — Aš maniau, kad tu žinai. Jie jau seniai miega kartu.

Ji su siaubu pažvelgė į jį, po poros ilgų sekundžių nusisuko ir nužygiavo prie baro. Čiupusi stiklinę, ji sudaužė ją į baro kampą.

— Aš buvau įsitikinęs, kad ji žino, — netvirtai su-

murmėjo Obris. — Kalbama, jog žmonos jaučia tokius dalykus.

— Ar žinote, kur ją rasti?

— Taip. Ji taip pat gyvena "Vakarų" viešbutyje.

— Jau trys galimybės. Pradžiai užteks. Jei ką nors suuosiu, pranešiu jums. Na, dabar reikia eiti ir apžiūrėti įtvirtinimus. Kas žino, gal jis ten.

— Įtvirtinimus? — Obris susiraukė. — Kokius įtvirtinimus?

Edelė metė į jį pasipiktinusį žvilgsnį.

— Hamletas! Tu mulkis! — suriko ji. — Kodėl tu neužsiimi naudingesniais dalykais? Nors išgerti įpiltum, negi nematai, kad man to reikia!

— Žinoma! — Obris pašoko. — Ko tik pageidauji!

7

Paspaudžiau skambučio mygtuką trečią kartą ir ėmiau laukti. Arba Vernono nebuvo namuose, arba jo nebuvo man. Aš jau ruošiausi nuleisti rankas, kai durys prasivėrė, per kokius šešis colius, ne daugiau.

Į mane įsistebeilijo dvi juodos, vaiskios akys. Ji vilkėjo jau matytą juodą megztinį, bet kelnės šįkart buvo purpurinės.

— Sveika, Čariti, — tariau aš. — Aš — Denis Boidas. Jūs mane prisimenate?

Ji kaip ir anksčiau stovėjo nejudėdama, įdėmiai žvelgdama į mane. Aš nusprendžiau, kad tai mano profilis ją paveikė. Jis visada taip veikdavo damas.

— Ar Vernonas namie? — paklausiau aš. — Aš norėčiau su juo pakalbėti. Tai netruks ilgai.

Durys lėtai prasivėrė dar per šešis colius.

— Indigo, — sukuždėjo ji.

— Ką jūs pasakėte? — Aš žengiau į kambarį. — Kaip, kaip?

— Indigo. Nieko, išskyrus indigo.

Čia aš prisiminiau Nikolo paaiškinimą. Ji viską mato spalvomis.

— Kur Vernonas? — paklausiau.

— Klik-klak, — monotoniškai atsakė ji. — Klikutis-klak.

— Kas per velniava? Nauja kalba?

Ji nusisuko ir ėmė ritmingai žingsniuoti pirmyn ir atgal, visą laiką maldama savo "klik-klak". Ji murmėjo tai į taktą savo žingsniams, o jos stamantrios krūtys darniai kilsčiojo į taktą žingsniams ir žodžiams.

Nutaikęs momentą, kai ji ėjo pro mane, čiupau ją už rankos ir sustabdžiau.

— Klausykite, aš neturiu laiko visokiems kvailiojimams. Man reikalingas Klaidas.

Ji žvelgė nematančiomis akimis.

— Aš — rašomoji mašinėlė, — atsakė ji. — Aš tik spausdinu ir nieko daugiau. Aš net negalvoju, aš tik dirbu savo darbą ir viskas. Klik-klik-klak...

— Reiškia, Jūs ESM. Varkykite ir toliau tuo pačiu tempu. Vėliau aš mielai paspausdysiu jūsų klavišus. Paskutinį kartą klausiu: kur Vernonas Klaidas?

Ji staiga sudrebėjo ir ištraukė ranką.

— Neklausinėkite, — tarė ji. — Ne. — Ji lėtai papurtė galvą ir dusliai pakartojo. — Neklausinėkite. Darykite ką norite, tik neklausinėkite! — Akimirką jos akys sustingo ant mano veido. — Aš jus prisimenu. Repeticija. Žmogus, užsiimantis atsitiktiniais darbais. Turintis puikų profilį ir trykšte trykštantis seksualumu vaikinas.

— Na štai, pagaliau jūs prašnekote protingai, — labai rimtai pasakiau aš. — Vadinasi, jūs mane prisimenate. Puiku! Tai kas ten tam Klaidui?

Jos galva vėl ritmiškai sulingavo.

— Neklausinėkite, — vėl sušnibždėjo ji. — Tik ne tai. — Dar kelias sekundes jos akys smaigstė mane. — Seksualumas. — Ji tris kartus lėtai sukuždėjo šį žodį. — Taip, būtent tai. Jūs gausite viską, ko norite, tik neklausinėkite. Ko jūs pageidautumėte, Deni Boidai?

Ji pakėlė rankas ir vienu vikriu judesiu nusitraukė

per galvą nertinį. Aš buvau teisus, pamatęs ją pirmąjį kartą. Ji nenešiojo liemenėlės, ir tas vaizdas užgniaužė man kvapą.

— Jūs galite gauti viską, ko norite. Mane? Jei norite, galite imti mane. Aš visai ne prieš. Aš čia tam, kad tau įtikčiau, o ne tam, kad atsakinėčiau į klausimus. Aišku!

Kai kurie žmonės tvirtina, jog kartais mano veido išraiška būna kvaila. O dabar ji ir buvo tokia, Čariti tai pastebėjo, bet nesuprato.

— Atleiskite, — tarė ji. — Jūs, aišku, norite, kad aš nusirengčiau visa kita.

Ji truktelėjo kelnių užtrauktuką, nuleido jas iki kulkšnelių ir koketiškai jas peržengė. Dabar jos kūną dengė tik mažytės kelnaitės.

Aš kimiai kostelėjau.

— Paklausykite, aš...

— Suprantu, — mandagiai tarė ji. — Jūs pageidaujate, kad aš jas palikčiau, norite numauti jas pats? Darykite, kas jums patinka. Viską, ką tik norite.

Man beliko tik viena išeitis. Aš užsimojau ir trenkiau jai antausį. Sekundę ji stovėjo tylėdama, paskui apsipylė ašaromis. Aš truputį palaukiau, paskui paklausiau:

— Gerai, bet kur, velniai griebtų, Klaidas?

Ji suvirpėjo, jos gerklėje kažkas mėšlungiškai sujudėjo, bandant prašnekti. Kelis kartus pamėginusi, ji atsisakė šio sumanymo ir linktelėjo galva į duris, vedančias tikriausiai į miegamąjį.

— Kodėl, velniai griebtų, negalėjote iškart pasakyti, — kiek galėdamas švelniau ištariau aš. — Kodėl?

Ji maldaujamai papurtė galvą ir nepratarė nė žodžio.

— Aš pasikalbėsiu su juo, o jūs tuo metu apsirenkite.

Aš priėjau prie durų ir atsargiai pabeldžiau.

— Vernonai Klaidai! Tai Denis Boidas. Man reikia skubiai su jumis pasikalbėti.

Iš kambario — nė garso. Aš žvilgtelėjau į nuogą Čariti, bet supratau, kad klausinėti ją beprasmiška. Ji vėl ritmiškai žygiavo tuo pačiu maršrutu, dabar tik su kelnaitėmis. Tai bent vaizdelis!

— Klik-klak... — to užteko, kad man rankos vėl suniežtėtų. Aš truktelėjau duris. Kambarys buvo ryškiai apšviestas. Visa kita panešėjo į sceną iš bulvarinio romano.

Niekada gyvenime man dar nebuvo tekę matyti taip prabangiai apstatyto miegamojo. Trys ant dramblio kaulo spalvos lubų prilipę šviestuvai užliejo švelniu švytėjimu akinančiai baltas sienas. Grindys išklotos baltu, gauruotu kilimu, kambario viduryje — holivudiškų matmenų lova iš baltosios pušies, juodos pagalvėlės ir šilkinė patalynė. Keturi didžiuliai veidrodžiai buvo sustatyti taip, kad, atsigulęs į lovą vienas, matai aplink save visiškai sukomplektuotą bridžo lošėjų komandą.

Kaip jau sakiau, tai buvo panašu į košmarišką sceną iš siaubo romano. Niekada anksčiau nebuvau matęs tiek kraujo ir net neįtariau, kad tiek jo gali turėti vienas žmogus.

Tamsi dėmė kilimo viduryje vis dar plėtėsi. Krauju buvo ištepliotos sienos. Kraujuoti pėdsakai driekėsi per lovą iki tos vietos, kur gulėjo Vernonas. Kraujo srovelės dar nebuvo išdžiūvusios.

Vargais negalais pajudinau sustirusias kojas ir priėjau prie lovos. Žvilgtelėjau tik vieną kartą ir nusigręžiau. Tai buvo maniako darbas. Jis badė peiliu net negyvą Klaido kūną.

Aš skubiai grįžau į svetainę, užtrenkdamas paskui save duris.

Pamačiusi mano veido išraišką, Čariti liovėsi žygiuoti.

— Indigo, — lėtai ištarė ji. — Viskas indigo, štai kodėl aš rašomoji mašinėlė. Klavišai tolygiai vaikšto aukštyn žemyn. Klik-klak.

Aš vėl plojau jai antausį, šįkart ne tokį stiprų, bet to pakako, kad jos akys nebeatrodytų stiklinės.

— Pradėkime viską nuo pradžių, — pasiūliau aš. — Kaip tai atsitiko?

— Jūs turite omenyje Vernoną?

— Žinoma, Vernoną, — sugriežiau dantimis. — Kiek dar lavonų šiame bute?

— Aš nežinau tikslaus laiko. Prieš valandą ar dar anksčiau. Jaučiuosi taip, lyg būčiau praleidusi čia ne šešiasdešimt minučių, bet šešiasdešimt metų.

— Kodėl jį nužudėte?

— Aš? — klaikiu balsu paklausė ji. — Ar jūs iš proto išsikraustėte? Aš jo nežudžiau.

— Tada kas?

— Nežinau!

Staiga ji atšoko nuo manęs.

— Aš nužudysiu save! — suriko ji. — Tada jūs gailėsitės, kad taip su manim kalbėjote.

Kampe stovėjo baras. Aš paėmiau viskio butelį, du stiklus, pripyliau vieną ištiesiau jai.

Ji abejodama pažvelgė į mane.

— Bet aš negeriu alkoholio!

— Patartina dėl sveikatos, — suburbėjau aš. — Gerkite!

Mes kartu išgėrėme, ir aš padėjau tuščius stiklus atgal į barą. Užsirūkiau. Viskis greit atliko savo darbą. Jos skruostai parausvėjo. Ji pažvelgė į veidrodį ir aiktelėjo. Instinktyviai pridengė rankomis nuogą krūtinę.

— Kodėl aš nuoga? — vos neverkdama sukuždėjo ji.

— Tai mūsų sandėrio dalis. Prisimenate, jūs pasiūlėte save, kad tik aš neklausinėčiau.

— Aš... ką dariau?

— Neprisimenate? Tada nereikia, — priėjęs prie baro aš vėl sau įsipyliau ir su malonumu išmaukiau.

— Prašau, nusisukit, aš apsirengsiu, — graudžiu balsu paprašė ji.

— Žinoma. Tai pirmas kartas, kai aš atsisakiau moters.

— Dabar galima, — po kelių sekundžių pranešė ji. — Galite atsisukti.

Ji buvo visiškai apsirengusi, o veidas — paraudęs.

— Gal turite cigaretę?

Aš pridegiau ir ištiesiau jai cigaretę.

— Ačiū, — ji giliai užsitraukė.

— Aš nenorėčiau jūsų jaudinti, mieloji, tačiau turiu priminti, jog Vernonas baigia atvėsti.

Ji dar kartą užsitraukė.

— Jis nuėjo į miegamąjį, — abejingai ėmė pasakoti ji. — Aš sėdėjau čia, klausiausi naujos plokštelės. Klaidas vis negrįžo. Išklausiusi visą plokštelę, aš pašaukiau jį. Jis neatsiliepė. Klaidas kartais netikėtai užmigdavo. Jis galėdavo miegoti bet kur: metro, restorane...

— Aš tikiu. Toliau.

— Tada aš įėjau į miegamąjį... — jos balsas nutrūko. — Aš įėjau tik todėl, jog bijojau, kad jis neužmigtų su cigarete.

— Kas paskui?

— Paskui... nieko... — Ji vėl sudrebėjo. — Po to košmaro... aš žinau, reikėjo iškviesti policiją, tačiau telefonas miegamajame, o aš bijojau įeiti... Paskui supratau, kad, jei iškviesiu policiją, ji nuspręs, jog tai mano darbas. Paskui man prasidėjo isterija. Aš nieko tiksliai nebepamenu, nes buvau laikinai pamišusi, o čia pasirodėte jūs...

— Ar niekas neįėjo į butą, Klaidui būnant miegamajame?

— Niekas, — ryžtingai pareiškė ji.

— Tada kas jį nužudė?

— Kas nors galėjo įsibrauti į butą gaisrininkų kopėčiomis. Jos pastatytos po miegamojo langais.

Aš prisiminiau, jog mačiau kambario langą atidarytą. Ta mintis buvo verta dėmesio. Klaidas galėjo stovėti nugara į langą, ir jam smogė peiliu kažkas, stovintis ant gaisrininkų kopėčių. Klaidas nusvyravo iki lovos, o žudikas badė jį peiliu iš už nugaros.

— Aš norėčiau dar išgerti, — tarė ji.

Aš įpyliau jai.

— Ačiū. — Ji išgėrė vienu ypu, paskui pažvelgė į mane pro stiklo viršų. — Šis daiktelis labai veiksmingas, ar ne? Aš jaučiuosi geriau.

— Vadinasi, pats laikas sustoti. Kuo žvaliau jūs jausitės dabar, tuo sunkiau bus paskui.

— Man vis tiek.

— Na, gerai. Aš priimu šią versiją apie žmogžudystę. Sakote, kad jūs net nenutuokiate, kas žudikas. Kiek laiko jūs jau čia gyvenate?

— Maždaug šešias savaites, — atsainiai ištarė ji.

— Man nederėtų užduoti jums tokių klausimų, — burbtelėjau aš. — Bet tai svarbu. Užteks juokauti.

— Bet aš nejuokauju, — šaltai atsakė ji. — Aš čia esu jau šešios savaitės.

Aš apstulbęs įsispoksojau į ją.

— Jūs ką, įsimylėjote jį? Jo pliką makaulę ar vaidmenį, kurį jis davė jums.

— Aktorė privalo pažinti gyvenimą, tiktai tada ji gali vaidinti įtikinamai ir realistiškai, — rimtai pareiškė Čariti. — Aš — moteris, ir turiu patirti visus moteriškus jausmus ir pergyvenimus.

— Kiek jums metų, Čariti? — pasidomėjau aš.

— Devyniolika, — iššaukiančiai atsakė mergina.

— Jūs tikrai neturit pagrindo skųstis. Semiate patirtį saujomis. Kas dar žinojo, kad paskutiniąsias šešias savaites jūs smaginotės Klaido lovoje.

— Kiek žinau, niekas. Aš visada buvau atsargi, esu tikra, jis — irgi.

— Nebūkite tokia tikra.

— Taip kalbėti žema.

— Gal ir taip, bet jums geriausia iš čia dingti.

— Kur man eiti?

Sekundei aš užsimerkiau, paskui vėl atsimerkiau.

— Ką, jūs neturite giminių?

— Omahe. — Ji mėgino šyptelėti. — Nemanau, kad jie apsidžiaugs, mane pamatę. Šeimai aš esu purvina šliundra iš bordelio, gyvas pavyzdys, kas atsitinka toms, kurios pasuka į šunkelį. Jie net nežino, kad bordelių jau nebėra.

— Ką nors sugalvosim, — neryžtingai ištariau aš, — o kol kas ruoškitės.

— Viskas tilps į vieną lagaminą.

— Tuo geriau.

Po dešimties minučių ji buvo pasiruošusi. Rankoje — senas nutrintas lagaminas, aplink galvą apvyniotas šalikas, per didelis paltas.

Aš išploviau stiklines, iš kurių mes gėrėme, nušluosčiau miegamojo ir paradinių durų rankenas.

Išeidami iš namo, nieko nesutikome. Tai buvo geras ženklas. Dar geriau pradėjau jaustis, kai mano automobilis nutolo nuo namo.

— Kur jūs mane vežate? — paklausė ji.

Milžiniška per didelio palto apykaklė slopino jos balsą.

— Pas save, — atsakiau. — Mes ką nors sugalvosim namuose. Dabar trečia valanda ryto, netinkamas laikas eiti į viešbutį.

— Aš norėčiau, kad jūs suprastumėte, misteri Boidai, — įtemptai prašneko ji, — aš daugiau... neieškau... patirties.

— Kodėl jūs nevadinate manęs Deniu? Galų gale juk abu bendravome su vienu lavonu.

Mes pakilome į mano butą. Aš įjungiau šviesą. Čariti pastatė lagaminą svetainėje ir priėjo prie lango.

— Kaip gražu, — abejingai ištarė ji.

— Jei būčiau žinojęs, kad ateisite, viską būčiau nudažęs indigo spalva. O kodėl jūs nenusivelkate palto ir neatsisėdate?

— Ačiū, aš geriau pastovėsiu, — sukuždėjo ji.

— Velniai griebtų! Gal Klaidui jūs ir buvote Miloso Venera, bet man jūs — tik problema. Galite šokti nors absoliučiai nuoga, vienintelis jūsų pasiekimas bus žąsies oda.

Ji lėtai nusivilko paltą ir atsisėdo ant artimiausio krėslo. Čariti atrodė tokia sugniužusi ir liesa kaip mano sąskaita banke mėnesio gale. Pasiūliau jai cigaretę ir viskio, bet ji atsisakė ir to, ir kito.

Tada aš tą patį pasiūliau Deniui Boidui, ir jis nebuvo toks kvailas, kad atsisakytų.

— Neužmirškite, — kaliau jai, — jeigu jūsų klausinės, o policininkai greičiausiai klausinės, jūs keletą kartų buvote Klaido Vernono bute, bet tai ir viskas.

— Tai kur aš gyvenau paskutines šešias savaites? — abejingai paklausė ji.

— Čia. Niekas negalės to nuneigti.

— O!

Aš išgėriau ir nunešiau stiklą į virtuvę. Ten kaip visada buvo betvarkė, bet pakenčiama.

— Turiu kavos, — grįžęs į svetainę, paskelbiau aš. — Šaldytuve yra mėsos. Jums geriausia likti čia iki ryto, o paskui mes rasime jums prieglobstį. Galite įsitaisyti kabinete.

— Ačiū, — netvirtai atsakė ji. — Ar jūs neužmiršote, ką sakiau? Aš daugiau nenoriu jokio patyrimo.

— Nesirūpinkite, aš išeinu. Kaip moteris, ką tik prieš mane išsirengusi, jūs smarkiai pasikeitėte.

Pirmą kartą jos šypsena buvo nuoširdi.

— Jūs padarėte klaidą, — minkštai sumurkė ji. — Jums reikėjo pasinaudoti pasiūlymu, kol jis dar galiojo.

— Aš prisiminsiu tai kitą kartą, — įsižeidęs atsakiau.

Šiąnakt aš dar turėjau aplankyti Chebrį ir Lembą. Negalėjau tvirtinti, kad ypač troškau su jais susitikti, net jei ir nelabai atmušiau Chebriui inkstus. Ko gero, vykstant pas šiuos džentelmenus, reikėjo pasiimti ir draugą.

Mano draugas gulėjo viršutiniame rašomojo stalo stalčiuje. Tiksliau, du draugai: “Magnum” ir “Smitas Vesonas”. Specialus policijos “Magnum” sustabdytų net ir buivolą, bet jei pasikabintum jį prie šono, tai ir vaikščiotum visą laiką pasviręs į vieną pusę.

Aš nusprendžiau, kad “Smitas Vesonas” bus man kaip sykis, ir įsikišau pistoletą į užpakalinę kišenę.

Čariti atidžiai stebėjo mano paruošiamuosius veiksmus.

— Kur jūs išsiruošėte?

— Išeinu. Pusryčiams sugrįšiu. Jeigu negrįšiu, nesijaudinkite. Laukite manęs čia ir niekam neatidarykite durų. Aš turiu savo raktą. Jei grįšiu anksti, miegosiu ant kušetės.

— O’kei, Deni, — ji blankiai šyptelėjo. — Žinote, po teisybei jūs neblogas vaikinas. Jūsų bute aš jaučiuosi saugi. Anksčiau taip nebūdavo.

— O jūs — gudruolė.

Jos šypsena praplatėjo:

— Nė nepajusite, kaip aš išmokysiu jus elgtis su manimi lyg su seserimi.

— Niekada! — tvirtai atsakiau aš. — Bent jau iki tol, kol nepradėsite nešioti liemenėlės.

— Iki, Deni, — tarė ji nenatūraliu balsu. — O kas, jūsų manymu, nužudė Klaidą Vernoną?

— Kol kas neturiu nė mažiausio supratimo, — sąžiningai prisipažinau aš. — Iki, Čariti. Mano komodos stalčiuje yra mėlyna pižama, jei jus vis dar domina indigo spalva, — aš mirktelėjau jai, uždarydamas paskui save duris.

Aš jau buvau namo prieduryje, kai jos klausimas pasiekė mano smegenis. Kas nužudė Klaidą? Ir prieš mano akis ėmė skrieti ryškūs, aiškūs vaizdai. Pirmiausia Klaido miegamasis, visas užlietas krauju, skersai lovos nudribęs kūnas. Paskui išvydau savo kontorą, po to, kai Chebris užmigdė mane kastetu. Aš prisiminiau, ką pamačiau atsipeikėjęs ir bandydamas atsistoti: rašalo dėmė kilimo viduryje, baltoje krėslų odoje — gilūs rėžiai ir taisyklingi keturių colių dydžio intervalai tarp jų, suraižytas stalo paviršius.

Prie automobilio aš priėjau jau ne tokiu ryžtingu žingsniu. Ir "Smitas-Vesonas", besidaužantis į šlaunį, jau nebekėlė tokio pasitikėjimo.

8

Pusė penkių ryto — ne pats tinkamiausias laikas atnaujinti pažintį su vos matytu žmogumi.

Bet, kaip pasakė vienas vaikinas, sudužus laivui ir atsidūrus negyvenamoje saloje tik su savo uošve, reikalas priverčia.

Aš paspaudžiau skambutį ir laukiau, kaip neseniai

lūkuriavau ir prie Klaido durų. Tikėjausi, kad nerasiu ten dar vieno lavono, nes du lavonai per dieną — daugoka net ir Deniui Boldui.

Kai ištiesiau ranką, norėdamas spustelėti dar kartą, durys prasivėrė per porą colių. To užteko, kad išvysčiau užkabintą grandinėlę.

— Kas ten? — paklausė moteriškas balsas.

— Denis Boidas, — atsakiau. — Mes susipažinome užvakar per repeticiją.

— Aš jus prisimenu, — gana abejingai ištarė ji. — Ko jums reikia tokiu laiku?

— Norėčiau šnektelėti su jumis apie Nikolą Blerą. Tai svarbu ir neatidėliotina.

— Lukterėkite minutę.

Žvangtelėjo nuo kablio nuimama grandinėlė, ir durys plačiai atsidarė.

— Prašau į svetainę, misteri Boidai. Aš tuojau.

Pasinaudojau jos kvietimu. Ligi kulkšnų įbridęs į tankius kilimo pūkus, aš sustojau vidury svetainės, užsirūkiau ir apsidairiau. Butas buvo didesnis, nei aš maniau, ir apstatytas visai neblogai. Matėsi, kad Liuis Li teatrinėje hierarchijoje buvo stambesnė figūra, nei aš maniau.

Po dviejų minučių ji įėjo į kambarį apsivilkusi permatomą peniuarą su plevėsuojančiu šleifu. Plona, permatoma medžiaga nė kiek neslėpė puikaus kūno. Audinys buvo prigludęs prie klubų ir išryškino gundančias jų linijas. Mano nuomonė apie Liuis Li pasikeitė akimirksniu. Jei Obris sakė tiesą, tai bernelis Nikis žinojo, ką darė.

— Boidas, — tarė ji. — Denis Boidas, aš atsimenu. Jei neprieštaraujate, aš vadinsiu jus Deniu, o jūs mane — Liuis.

— Puiku.

— Norite kavos, Deni?

— Ne, ačiū. Nebesusigaudau, dabar rytas ar vakaras? Tad geriau susilaikysiu! Kad mane kur!..

— Kodėl?

— Taip... jūsų peniuaras nuostabus.

Ji linktelėjo ir ėmė taisyti peniuarą, tapdama dar seksualesne.

— Tos prakeiktos suknelės kažkodėl netinka man.

— Jūs sukurta ne joms. Ne tam jums duotas dieviškas kūnas, kad slėptumėte jį. Tai būtų tiesiog negarbinga vyrų atžvilgiu.

— Matau, kad jūs patyręs, nors ir jaunas, — linksmai atsakė ji. — Kodėl mums neatsisėdus ant kušetės, norėčiau sužinoti, ar jūs nepavojingas.

Mes atsisėdome ant kušetės, ir marmurinė jos šlaunis begėdiškai tvirtai prisispaudė prie manęs.

— Jums patogu? — paklausė ji.

— Nepaprastai!

— Gerai, — ryžtingai tęsė ji. — O dabar papasakokite visas naujienas apie Nikolą.

— Ar jūs girdėjote, kas jam atsitiko?

— Bendrais bruožais. Aš girdėjau paskutines žinias per radiją. Pamaniau, kad einu iš proto. Iš pradžių vargšelį pripažino bepročiu, dabar jis pabėgo ir yra ieškomas kaip pavojingas maniakas. O jums, Deni, žinomos šios istorijos smulkmenos?

— Didžioji dalis. Aš pamaniau, kad jūs žinote viską.

— Iš kur man žinoti?

— Aš pamaniau, kad Nikolas galėjo čia ateiti.

Ji nustebusi pažvelgė į mane.

— Kodėl?

— Girdėjau, kad jis turi tam priežasčių.

Ji nesivaržydama nusijuokė, ir jos putni krūtinė sulingavusi vos nenumetė paskutinių kuklumo likučių.

— Jūs toks mandagus, Deni. Jūs turėjote omenyje, kad aš su juo miegu? Kas jums tai sakė?

— Obris.

— Ta plaukuota pabaisa? — paniekinamai prunkštelėjo. — Niekada nesupratau, kaip Nikis galėjo paleisti į pasaulį tokią baidyklę. Užuot liežuvavęs, geriau kiurksotų pas savo repetitorius ir po kokių dešimties metų galbūt galėtų suvaidinti kur nors provincijoje liokajų.

— Ką jūs sakote? Jis — aktorius?

Ji energingai papurtė galvą.

— Jokiu būdu. Jis niekada juo netaps! Tačiau tris kartus per savaitę jis slapčia užsiiminėja su repetitoriais. Aš žinau tai tik todėl, kad vienas artimas mano draugas duoda jam pamokas. Pats Obris slepia tai nuo visų.

— Įdomi naujiena, — aš mandagiai pagloščiau jos šlaunį.

— Bet jūs norėjote pasikalbėti apie Nikį. Tad pasišnekėkime apie jį. Ką norite jam pasakyti ir kodėl taip skubiai?

— Bet aš pageidaučiau tai pranešti jam pačiam. Jis juk čia?

— Aišku, ne, — nekantriai atkirto Liuis. — Galite pats patikrinti.

— Gaila. Bet anksčiau ar vėliau jis čia pasirodys. Dabar jam mirtinai reikalingas draugas, ir jūs, kiek aš žinau, esate vienintelė jo draugė.

— Aš — ne draugė, Deni. Aš — jo meilužė. Šiaip ar taip, aš esu daugiau nei draugė.

— Tuo labiau jis ateis pas jus.

— Ir kas iš to?

— Pasakykite jam, kad aš turiu su juo pasikalbėti. Aš galiu jam padėti.

— Taip, kaip padėjote įgrūsti jį į psichiatrinę? — šaltai paklausė ji.

Aš pakilau.

— Tai jis čia?

— Aš jau sakiau, kad jo nėra.

— Jis turi būti čia. Kitaip kaip galėjote sužinoti, kad aš įsipainiojęs į tai?

Liuis Li vikriai pašoko ant kojų. Mano ūgis — daugiau kaip šešios pėdos, bet jos akys buvo viename lygyje su maniškėmis. Jos įdėmiai žvelgė į mane.

— Na, gerai. Jis buvo čia, bet dabar jo nėra.

— Esate tuo įsitikinusi?

— Žinoma. Aš sakau jums tiesą. Nebėra prasmės apsimetinėti. Aš išsidaviau, ir dabar jūs žinote viską. Manau, daugiau mums nebėra apie ką kalbėti.

— Kur jis nuėjo?

— Jūs ką, galvojate, kad pasakysiu? Šventas naivumas!

— Pasakykite tik vieną dalyką. Ar jis nesiruošė eiti pas Klaidą?

Ji truputį pablyško.

— Keistas klausimas, Deni.

— Ruošėsi ar ne?

— Kodėl jums tai svarbu?

— Klaidas Vernonas mirė. Kažkas nužudė jį ir jau negyvą subadė peiliu. Aš mačiau jo lavoną.

— Aš... negaliu... — ji susverdėjo, išversdama akis, ir, dusliai sudejavusi, griuvo ant grindų.

Aš nespėjau jos pačiupti.

Teko eiti į virtuvę ledo. Liuis kvėpavo jau lygiau. Vanduo galėjo sušlapinti kilimą, o aš to visai nenorėjau. Atsiklaupiau ir atsargiai užkišau tris gabalėlius ledo už nėriniuotos iškirptės.

Ji staiga atsisėdo ir suspigo. Spiegimas perėjo į aikčiojimą, užsibaigusį smarkiu atodūsiu, jai užčiaupus ir ištraukus paskutinį ledo gabaliuką iš šiltos priebėgos. Liuis piktai pažvelgė į mane.

— Ką jūs padarėte?

— Prisipažinkite, kad ledas jums padėjo, o kilimas irgi nenukentėjo.

— Tai negarbinga, — verksmingai pratarė ji. — Mergina netenka sąmonės, o jūs pasinaudojate tuo ir pirmiausia įžūliai apžiūrite jos krūtinę.

— Aš to nedariau, — užprotestavau. — Bet jei jums tai nepatiko, ištraukite ją, kad apdžiūtų.

Liuis pakilo ir nustraksėjo prie artimiausio krėslo. Aš atsisėdau ant kušetės, kur kerintis vaizdas ne taip trikdė mane, ir užsirūkiau.

— Tik nesijuokite, — perspėjau ją, — bet aš turiu savas etikos taisykles. Niekada neparduodu kliento. Edelė pasamdė mane, kad padėčiau atsikratyti bernelio Nikio, ir

aš tai padariau. O kas toliau? Mano darbas baigtas, ir mes nesitarėme, kad aš užtikrinčiau, jog jis iš ten nepaspruktų.

— Suprantu, — lėtai nutęsė ji. — Tačiau tu nepanašus į tą Boidą, kurį aš pradėjau pažinti.

— Nejaugi... Net jei atkreipsime dėmesį į vieną mažą detalę. Edelė sumokėjo man dešimt tūkstančių, kad aš įkiščiau Nikį į psichiatrinę. Kiek galėtų užmokėti jis, jei ištraukčiau jį iš ten?

— Jūs — piratas, Deni.

— Aš — verslininkas. Tik neklauskite, koks tarp jų skirtumas.

Liuis suklususi žvelgė į mane.

— O kodėl jūs pasakojate tai man?

— Todėl, kad reikalai nukrypo ne ta vaga, — prisipažinau aš. — Vakar vakare aš aplankiau gydyklą, norėdamas pasiūlyti savo paslaugas, bet pasirodė, kad jis apsiėjo be manęs. Dabar virš jo galvos kabo kaltinimas žmogžudyste, ir mano paslaugos kainuos brangiau. Reikia jį surasti ir išaiškinti situaciją.

Aš susikrimtęs palingavau galvą:

— Niekada neturėjau tokio nedėkingo kliento.

— Jūs taip ir nepaaiškinote, kodėl pasitikite manimi, — ji buvo nesutrikdoma. — Bet, rodos, aš imu suprasti, kur jūs lenkiate.

Ji pakilo, ir iš jos veido išraiškos supratau, kad gabaliukas ledo vis dar slėpėsi užuobėgoje. Ji cyptelėjo ir konvulsiškai susirietė, o paskui, drykstelėjusi ilganagiais pirštais, perplėšė peniuarą iki pat juosmens. Nesidrovėdama ji apžvelgė save ir, džiaugsmingai šūktelėjusi, ištraukė ledo likutį iš tarpelio tarp krūtų.

— Taip jau geriau, — patenkinta sumurkė ji, pergalingai žvelgdama į mane. — Manau, kad jūs padarėte tai tyčia, Deni Boidai!

Jaučiau, kad mano veide sustingo pagarbaus susižavėjimo išraiška.

— Liuis, — staiga prikimusiu balsu sugergždžiau aš, — jūs galėtumėte praturtėti, demonstruodama tai ekskursantams.

Ji ėmė juoktis, bet staiga liovėsi.

— Deni, jūs kažką kalbėjote apie Vernoną. Tai tiesa ar jūs viską išsigalvojote?

— Tai tiesa. Taigi, ką išeidamas pasakė Nikis? Ar jis ruošėsi eiti pas Vernoną?

Ji tylėdama linktelėjo, paskui energingai sumojavo rankomis.

— Bet jis negalėjo to padaryti, aš tuo tikra.

— Galbūt. Bet jei Nikolas to nepadarė, kažkas smarkiai pasistengė, kad jį pakištų.

Liuis susimąstė.

— Aš nieko nesuprantu, — pagaliau ištarė ji. — Ir mažiausiai — jus. Kodėl jūs taip domitės Nikiu? Juk jūs dar dirbate tai raganai Edelei?

— Jūs — supratinga mergina, Liuis. Kai kuriais atžvilgiais jūs nepakartojama. Tai va, mergina tokios išvaizdos ir turinti tokią reputaciją, nekalbant jau apie prabangų butą...

— ... Užmokės netgi daugiau nei pats Nikis už jos vienintelės meilės sugrąžinimą, — pabaigė ji. — Jūs to tikitės?

— Taip, — garbingai prisipažinau aš.

Liuis žvilgtelėjo į uždengtą langą. Pro lango pakraščius skverbėsi siauros šviesos juostelės.

— Aušta, — tarė ji. — Manau, pats laikas išgerti kavos. Tuojau paruošiu.

Ji grįžo po kelių minučių, padėjo padėklą ant staliuko ir išpilstė kavą.

— Su grietinėle?

— Ne. Tik su cukrumi.

Liuis padavė man kavą. Ant lėkštutės krašto gulėjo čekis. Aš pažiūrėjau. Jis buvo mano vardu. Penki tūkstančiai.

— Aš samdau jus, Deni, — tvirtai pareiškė ji. — Tai rankpinigiai. Dar tiek pat užmokėsiu, jei įrodysite, kad Nikis nenužudė Klaido. Arba rasite tikrąjį žudiką. O kai galutinai išaiškės visa ta nesąmonė apie pamišimą, užmokėsiu jums dar penkis tūkstančius. Pakanka?

— Visiškai, Liuis. Malonu turėti kliente tikrą moterį.

— Ir dažnai taip būna? — tingiai pasidomėjo ji.

Aš išgėriau kavą ir atsistojau.

— Na ką gi, jei aš pasamdytas, tai ir man reikia rasti Nikį, kol policininkai manęs neaplenkė.

— Teisingai, — sutiko ji. — Be to, tai išvaduos mane nuo pagundos.

— Nuo pagundos?

— Papildyti savo kolekciją jūsų skalpu.

— Ne toks jau aš blyškiaveidis, madam, nors jau seniai nebuvau Floridoje.

Ji giliai atsiduso. Drikstelėjo plyštanti medžiaga, ir permatomas peniuaras nuslinko iki pat kelių.

— Manote, aš to nesugebėčiau, Deni? — atsargiai įkvėpdama paklausė ji.

— Nemanau. Jums užtektų tik mažąjį pirštelį pajudinti.

Staiga sučirškė durų skambutis. Liuis veide šmėkštelėjo apmaudas arba nusivylimas, ir ji atsistojo.

— Taip ir išprotėti galima. Tikriausiai grįžo Nikolas. — Ji žengtelėjo prie durų ir vos nepargriuvo, susipainiojusi peniuaro likučiuose. Ji apžvelgė save ir lėtai pakraipė galvą.

— Geriau atidarykite jūs, Deni, o tai jis gaus infarktą.

— Žinoma, — atsakiau aš ir atvėriau duris.

Chebris mostelėjo dešine ranka, ir peilio smaigalys įsirėmė į mano pilvą. Aš išvydau pleistro gabalą, dengiantį jo nosį, ir tai šiek tiek pataisė man nuotaiką.

— Padarykite ką nors įspūdingo, misteri Boidai. Prašau.

9

Liuis sėdėjo, kruopščiai susisiautusi peniuaru. Matyt, ji manė, kad atrodė padoriai. Viena galiu pasakyti: ji nebebuvo nuoga. Dabar ji priminė šiek tiek apsinuoginu-

sią pozuotoją, tiksliau, beveik neapsinuoginusią pozuotoją arba vos vos apsinuoginusią, arba... Mano minčių tėkmė buvo grubiai nutraukta.

— Aš privalau rasti Blerą, — rūsčiai prabilo Lembas, kreipdamasis į Liuis. — Jūs galite tai suprasti, ar ne? Be jo mano spektaklis neįvyks, jūsų — taip pat.

— Aš suprantu, misteri Lembai, — pareiškė ji. — Aš — jūsų pusėje. Man labai patinka Nikis, ir aš labai noriu suvaidinti karalienę “Hamlete”, bet jums sakau tiesą. Jis išėjo prieš šešias ar septynias valandas. Ieškodamas Nikio, misteris Boidas užsuko čionai ir jau rengėsi išeiti, kai jūs, — ji žvilgtelėjo į Chebrį ir mėšlungiškai gurktelėjo, — ... pasirodėte.

Lembas įsikibo abiem rankomis į krėslo alkūnramsčius ir susierzinęs palinko į priekį.

— Kur tada Bleras, velniai jį rautų?

— Aš jau sakiau jums, misteri Lembai! — šaltai pakartojo ji. — Nežinau. Ir aš jaudinuosi taip pat, kaip ir jūs.

Jis prunkštelėjo ir atsigręžė į mane.

— Ką jūs pasakysite, misteri Boidai?

— Jei aš žinočiau, kur bernelis Nikis, argi sėdėčiau čia tris valandas?

Chebris kritiškai nužvelgė Liuis.

— Kaip čia pasakius...

Lembas piktai susiraukė.

— Velniop tavo sąmojus, Chebri! — sušnypštė jis. — Tu privertei mane visą naktį valkiotis po Niujorką, bet aš taip ir neradau jo.

Chebris nerūpestingai gūžtelėjo pečiais.

— Aš nekaltas. Kodėl jūs nepriekaištaujate tam vaikinui, užvirusiam visą šią košę.

— Taip, — Lembas atsigręžė į mane, perleisdamas niūriu žvilgsniu. — Aš neužmiršau, Boidai, nesitikėkite. Liepiau jums laikytis atokiau nuo Edelės, kad neprisidirbtumėte nemalonumų. Bet jūs, toks gražuolis, ir nepanorote klausyti.

— Užsimanėte pavaidinti? — pasidomėjau aš. — Bet jūsų spektaklyje ir taip daug blogų aktorių.

— Jūs baisiai linksmas vyrukas, misteri Boidai, — pakeldamas balsą, ištarė Chebris.

— Kodėl jums nesuvaidinus originalesnės scenos? Ką nors panašaus į "Tu mirsi juokdamasis". Aš būčiau sužavėtas.

— Tai nebūtina, Boidai, — pro dantis iškošė Lembas. — Aš sakiau jums, jog dar kartą nuėjęs pas Edelę, neišvengsite lavoninės, bet jūs nepaklausėte, manėte, kad juokavau. O aš tokiais atvejais niekada nejuokauju.

Jis kalbėjo teisybę. Akivaizdu, kad jis priklausė taip vadinamajai senajai mokyklai. Manau, jis buvo praėjęs Al Kaponės mokslus, kur buvo manoma esant garbės reikalu nudobti kiekvieną, kuriam paskelbtas nuosprendis. Be to, jis buvo kvailas kaip tik tiek, kiek reikėjo tapti pavojingu. O turėdamas tokį parankinį kaip Chebris, jis buvo velniškai pavojingas.

Aš buvau beginklis. Chebris ištraukė mano ginklą, beeinant mums į svetainę, į kurią įžengėme taip tyliai, kad iš nejučių užklupta Liuis staiga paraudo pačioje netikėčiausioje pozoje.

Lembas pasakė, kad užmuš mane, ir šis klausimas jam jau buvo išspręstas. Jis padarys tai pats arba įsakys Chebriui. Neturėjo reikšmės, kas paspaus gaiduką arba įsmeigs peilį. Aš pajutau, kaip iš mano kūno porų ėmė sunktis prakaitas.

Lembas vėl pasisuko krėsle, ir šis sugirgždėjo.

— Manau, kad mis Li pasakė viską, ką žinojo, — tarė Chebris. — Tad nėra prasmės čia ilgiau trypčioti.

— Kaip įsakysite, — ironiškai sutiko Lembas.

Dabar aš prakaitavau žymiai smarkiau. Jie galėjo pribaigti mane bet kurią akimirką, tik išėjusį iš buto. Lifte, gatvėje, automobilyje. Ko gero Chebris tik ir laukė Lembo linktelėjimo.

— Vieną minutę, — tariau aš.

— Aš pasakiau: išeinam! — Lembas atsistojo.

Aš irgi pakilau ir ištiesiau jam Liuis pasirašytą čekį.

— Žvilgtelėkite, gal tai jus sudomins.

Jis nekantriai pačiupo čekį, pažiūrėjo į parašą, paskui į Liuis.

— Ką jis jums pasiūlė, kas būtų verta penkių tūkstančių? — šaltai paklausė Lembas.

Liuis pažvelgė į mane, ir aš linktelėjau, kad ji atsakytų.

— Tai rankpinigiai, — nervingai aplaižydama lūpas, pasakė ji. — Aš pasamdžiau Boidą, kad surastų Nikį. Likusius jis gaus, kai suras Klaido Vernono žudiką, o paskui...

— Klaido?! — šiurkščiai pertraukė Lembas. — Apie ką jūs kalbate, velniai griebtų?

— Jis negyvas, — tariau aš. — Maniau, kad jūs tai žinote.

Aš pažvelgiau į Chebrį, pajutęs jo nuožmų žvilgsnį.

— Jį subadė peiliu, — lėtai pridūriau aš.

— Tu žinojai apie tai? — piktai paklausė Lembas.

— Galbūt apie tai dar niekas nežino, išskyrus žudiką, — tingiai sumurmėjo Chebris.

— Boidą? — niekinamai purkštelėjo Lembas, — kuriems galams jam prireikė nužudyti Klaidą?

— O dėl ko jis įgrūdo į gydyklą Blerą? Dėl pinigų, — tuo pačiu tingiu tonu tęsė Chebris, — galbūt jam kažkas gerai užmokėjo, štai jis ir patvarkė.

— Jūs norite pasakyti, kad pasamdėte šį perėjūną ieškoti Blero? — nepatikliai paklausė Liuis Lembas.

— Taip, aš visiškai pasitikiu misteriu Boidu. Manau, kad jis turi daugiausia šansų rasti Niką ir užglaistyti tą reikalą, tuo pačiu — ir policiją.

— Jis — vikrus berniukas, — Chebrio balsas, rodos, užnuodijo kambario orą. — Jūs visada sakėte, bose, kad jis — vikrus vaikinas. Kodėl jums neužkabinus jam medalio?

— Užsičiaupk! — Lembo balse pasigirdo grasinimas. — Na gerai, mums metas. Eime.

— Kaip pasakysite, Floidai, — mandagiai atsiliepiau aš. — Bet argi jums pirmiau nereikia gauti Chebrio leidimą?

Lembas sužaibavo akimis ir burbtelėjo:

— Dabar turiu iš karto du gudruolius.

— Edelė Bler užmokėjo man už tai, kad patupdyčiau į gydyklą jos vyrą, ką aš ir padariau, — skubiai paaiškinau, melsdamasis mintyse, kad manęs nepertrauktų. — Jūs, Floidai, reikalavote kitko, bet kas padaryta, tas padaryta. Dabar man užmokėjo už tai, kad aš rasčiau Nikolą, išlaisvinčiau jį iš gydyklos ir nuimčiau kaltinimą žmogžudyste. Galbūt man tai pavyks, o gal ir ne. Bet jūs nieko neprarasite, leidę man pabandyti. Jei aš spėsiu jį surasti, tai spektaklis įvyks, jei ne — verks jūsų pinigėliai.

Chebris tyliai, beveik sau nusijuokė.

— Kitą kartą, — pareiškė jis, į nieką konkrečiai nesikreipdamas, — jis parduos jums vėjų gaudymo mašiną.

— Jei aš imsiuosi ieškoti Blero, tai praktiškai dirbsiu jums, kad ir kas man už tai mokėtų, nesvarbu, patiktų man tai ar ne. Jūs ne toks kvailas, Floidai, kad to nesuvoktumėte.

— Galbūt tas šunytis ruošiasi įteikti jums medalį, — paplonintu balsu nusišaipė Chebris.

Lembas kriuktelėjo ir susimąstęs patrynė smakrą.

— Chebri, — lėtai tarė jis, ir aš tiesiog apsipyliau prakaitu, — tu bent dėl įvairumo galėtum padaryti man naudingą darbą.

— Taip, — burbtelėjo jis.

— Grąžink misteriui Boidui jo pistoletą, — sugergždė Lembas. — Kaip kad jis sakė, patinka tau tai ar ne, bet dabar jis dirba mums. — Jis sutirtėjo nuo nesulaikomo juoko.

Man pasirodė, kad įsitempusi Chebrio veido oda tuoj tuoj pertrūks. Jis stovėjo nejudėdamas, ir vienintelis garsas kambaryje buvo sunkus Lembo šnopavimas.

— Tu mane girdėjai? Dusyk aš nekartoju.

Chebris nuleido ranką į kišenę ir ištraukė mano revolverį. Vieną sekundę jis dvejojo, o po to metė man. Aš nevikriai sugavau jį ir iškart nustojau prakaituoti.

— Manau, Boidai, visa kita atidėsim ateičiai.

— Žinoma, Chebri. Ta skiautė ant nosies labai tave puošia.

— Eime, — tarė Lembas. — Ir atsiminkite: aš nieko neužmirštu, Boidai. Jums geriau rasti Blerą kuo greičiau.

— Žinoma! — atsakiau aš.

Jis pasuko link durų, o Chebris — paskui jį.

— Saugokite save, Boidai. Neatimkite iš manęs malonumo, — mestelėjo jis išeidamas.

— Prižadu, Chebri, — linksmai atsiliepiau aš. — O jūs grūdinkite savo inkstus.

Kai tik užsivėrė durys, Liuis be jėgų susmuko ant kušetės.

— Koks baisus žmogus, — sušnibždėjo ji. — Man pasidarė bloga, vien jį pamačius. Kas jis toks?

— Kuris?

— Jūs puikiai žinote, ką turiu omenyje, — griežtai atsakė ji. — Tas, kurį vadinate Chebriu. Lembas — buivolas, kuris mauroja tik tada, kai yra dėl ko. Tačiau kitas — skorpionas.

— Geriau ir nepasakysi, — sutikau aš. — Na, o dabar aš einu ieškoti Nikolo.

— Jūsų vietoje aš dažniau dairyčiausi aplinkui, — Liuis sudrebėjo. — Žinote, aš pirmą kartą gyvenime taip išsigandau.

— O kiek vyriškių jūs išgąsdinote?

— Na... — ji susimąstė. — Aplamai, tai nesvarbu. O dabar nešdinkitės!

Aš grįžau prie savo automobilio ir pasukau namo. Kad ir į kokią skylę buvo įlindęs bernelis Nikis, išsimiegojęs tikėjausi jį surasti. Buvo jau pusė aštuonių ryto, ir mano vokai lipte lipo.

Kišdamas raktą į spyną, aš prisiminiau Čariti, ir pasistengiau kuo mažiau triukšmauti.

Durys plačiai atsilapojo, ir pamačiau į mane nukreiptą pistoleto vamzdį. Aš pažinau savo "magnum", ir man tapo šiek tiek smagiau.

— Užeikite, — negarsiai ištarė Nikolas Bleras. — Aš jau seniai jūsų laukiu.

Aš įžengiau į kambarį ir uždariau duris.

— O aš seniai jūsų ieškau, berneli Niki. Būna gi sutapimų!

— Labai malonu jus vėl matyti, — įtemptu balsu prašneko jis. — Aš trokštu šito jau nuo tada, kai vaikinai baltais chalatais ištempė mane iš gydytojo Frezerio kabineto į koridorių. Aš laimėjau lažybas dėl tūkstančio dolerių, kuriuos dabar esate man skolingas. — Jis liūdnai palingavo galvą. — Jūs tada net nepasukote galvos ir žiūrėjote į kitą pusę.

“Magnum” jo rankose atrodė tarsi luitas. Kiekvienąkart į jį pažvelgus, man atrodė, kad į mane atsuktos lauko pabūklo vamzdžio žiotys. Aš puikiausiai įsivaizdavau, kas atsitiks, jei jis spustelės gaiduką, nes vieną kartą ir pats tai buvau daręs...

Kaip žmogus, pabėgęs iš psichiatrinės ir visą naktį tykojęs mane, Nikolas atrodė visai neblogai, nors jam, kaip ir man, merkėsi akys. Iš pirmo žvilgsnio galėjai pamanyti jį esant normalų. Pažvelgęs antrą kartą ir pastebėjęs nervinį tiką, raudonas karščiuojančias akis, smarkiai išsišovusį Adomo obuolį, tikrai būtum sunerimęs.

— Kodėl tylite, Denieli? — draugiškai paklausė jis. — Visą laiką kalbu tik aš vienas. Juk tai vis dėlto dviejų draugų susitikimas.

— Na gerai, jus apgavo ir uždarė psichiatrinėje. Bet juk tai galima suvaidinti iš naujo — ir kitaip.

— Labai kilnu iš jūsų pusės, Denieli! — jo balsas suskambo garsiau. -Velniškai kilnu. Tai galima suvaidinti kitaip! Bet argi galima taip nuliūdinti mano žmoną? Po tiek vargų ir išlaidų pasiekusią savo tikslą!

Jo žvilgsnis surūstėjo.

— Ilgai galvojau apie tai. Aš visą laiką įsivaizdavau, kaip jūs su Edele išvažiavote į Niujorką, juokdamiesi iš mulkio, padėjusio uždaryti į beprotnamį patį save. Jūs tikriausiai raitėtės iš juoko, prisiminę, kaip aš išsitraukiau peilį. Svaiginanti detalė, ar ne, Deni?

— Taip, jūs buvote gerai sumanęs.

— Aš vis galvojau, kaip jūs tyčiojotės iš manęs. Pas-

kui man dingtelėjo, kad kartu jūs ne tik juokėtės. Tai nepataisė man nuotaikos. O kaip reagavo Obris, sužinojęs apie savo tėvo šizofreniją? Jis kvatojo vien tik nuo minties apie senuką, daužantį galvą į minkštas kameros sienas?

— Gerai, Niki, galų gale pistoletą turite jūs. Kur Čariti Adam?

— Kietai miega. Aš atėjau čia anksti rytą. Ji vienintelė, kuri nuoširdžiai manimi apsidžiaugė. Jūs nesuprantate, kiek daug man tai reiškia! Ji paruošė man bifšteksą ir išvirė kavos. Mes surūkėme po cigaretę, ir ji nuėjo miegoti. Aišku, ji neįtarė, kad aš pasiryžęs jus pribaigti.

— Aišku, — sutikau aš. — O Klaidą Vernoną ar matėte?

— Aš buvau užėjęs pas jį, bet nieko neradau.

— Jį šiąnakt nužudė. Ir visi įtarimai krenta ant jūsų. Jūs ne tik įklimpote, jūs galite netekti ir galvos.

— Iš kur man sužinoti, kad nemeluojate? — įtariai paklausė ji.

— Teisingai. Bet jo kūną anksčiau ar vėliau suras. Ar Čariti jums nepapasakojo? Ji buvo ten.

— Ne, nepasakojo, — tyliai atsakė jis.

— Galbūt ji bijojo jūsų reakcijos. Jums nereikėjo, sprunkant iš gydyklos, sulaužyti sanitarui rankos, berneli Niki. Tuo įgijote blogą reputaciją.

Jo sutrikimas buvo nuoširdus.

— Apie ką jūs kalbate, velniai rautų? — nustebo jis. — Niekam nesulaužiau jokios rankos. Aš aplamai nieko nesutikau pakeliui, viskas praėjo lyg sviestu patepta.

— Jūs norite pasakyti, jog paprasčiausiai iš ten išėjote?

— Būtent.

— Ir niekas jūsų nematė ir nemėgino sustabdyti?

— Teisingai, Denieli, bet kokią tai turi reikšmę?

— Galbūt jokios, o galbūt didelę. Paklausykite, berneli Niki. Jūs turite priežasčių manęs nekęsti. Aš nesiūlau jums taikos ir draugystės, bet nemalonumų jums ir taip užtenka. Pasikėsinęs į mane, jūs tik sugriežtinsite nuosprendį. Kalbama, kad, bėgdamas iš ligoninės, jūs sulaužėte ran-

ką sanitarui. Jus laiko pavojingu maniaku. Klaidas Vernonas buvo nužudytas naktį, kai jūs bastėtės po miestą. Įtarimas kris ant jūsų. Aš galėčiau padėti jums išsipainioti...

— Jūs? — jis tiesiog išspjovė tą žodį. — Po minutės aš ištaškysiu jums smegenis, Deni. — Jis ištarė tai pasigardžiuodamas. — O paskui aš susitiksiu su savo žmona. Neverta kalbėti, ką aš jai padarysiu, bet jeigu ji išgyvens po to susitikimo, niekada jau nebus tokia, kokia buvo.

— Puiku, berneli Niki. O jūs — iš tikrųjų maniakas, ir aš veltui gražbyliauju, — ištariau aš, pakėlęs balsą mažiausiai viena oktava. — Šaukite! Ištaškykite man galvą, velniai jus griebtų!

Aš viltingai pažvelgiau į miegamojo duris, bet jos nesujudėjo.

— Viskam savo laikas, — atsakė Nikolas. — Aš noriu, kad šiek tiek paprakaituotumėte.

Man pasirodė, kad miegamojo durys truputį prasivėrė. Aš prisimerkiau, stengdamasis neišsiduoti, jog domiuosi durimis.

— Kodėl tylite, Denieli? — išsišiepė Nikolas. — Prisimenate, jūs įrodinėjote, kad aktorius gali kvailinti žmones tik teatre, ir jis niekada nesugebėtų apgauti dažytojo. Argi tai ne jūsų žodžiai? Durys prasivėrė plačiau, ir Čariti išblyško, pamačiusi Nikolo rankoje pistoletą.

— Aš tiesiog mąstau, ·berneli Niki. Jei turėčiau akmenį, pasistengčiau nepastebimai nusviesti jį už jūsų nugaros. Išgirdęs triukšmą, jūs atsigręžtumėte, ir aš atimčiau iš jūsų pistoletą... Jei turėčiau akmenį...

Aš pamačiau, kaip Čariti įkvėpė oro, ruošdamasi rikteleti, ir įsitempiau.

— Nikolai! — garsiai ištarė ji.

Jis šoktelėjo iš netikėtumo ir staigiai grįžtelėjo atgal. Ištiesęs ranką į priekį, pasukau plaštaką devyniasdešimties laipsnių kampu ir trenkiau tiesiai jam į smakrą šimto aštuoniasdešimt svarų jėga.

Nikolas pakilo į orą. Persivertęs salto, jo kūnas nuvirto ant grindų tarsi negyvas. Aš atsargiai paėmiau savo

pistoletą, nuleidau saugiklį ir perdaviau jį Čariti. Sprendžiant iš jos veido, kalbėti su ja buvo beprasmiška.

Aš grįžau prie Nikolo. Atsargiai jį apčiupinėjęs, įsitikinau, kad visi kaulai sveiki. Nuvilkau jį į miegamąjį ir paguldžiau ant lovos. Baigiant man raišioti jį diržais, Čariti atgavo balsą.

— Jis ką, išprotėjo? — išlemeno ji.

— Tikriausiai. Ačiū, kad man padėjote. Aš jau maniau, kad niekada neprabusite. Miegate viena, o taip giliai...

— Jei būtumėte grįžęs truputį anksčiau, jis niekada nebūtų čia įėjęs, — šaltai atsakė ji. — Ir dar, gal tada aš nebūčiau miegojusi... viena.

— Kas atsitiko, Čariti Adam? Aš maniau, kad po šios nakties jūs nusprendėte atsisakyti gyvenimiškos patirties?

— Mergaitė gali persigalvoti. Ar ne tam mergaitės ir sutvertos?

— Na, yra įvairių teorijų šiuo klausimu... Kada nors aš papasakosiu jums apie tai. O kol kas prisiminkite, kad sveika siela ir sveikas kūnas — pati pavojingiausia kombinacija, kokia tik gali būti.

— Ačiū, profesoriau. Aš... Ei! Kur jūs?

— Išeinu. Turiu pasikalbėti su vienu žmogumi, kuriam sulaužė ranką, nors niekas to neįrodė. Grįšiu priešpiečių, pažadu jums.

— Palaukite! — sušuko ji. — Jūs negalite manęs palikti su juo. Ką aš su juo darysiu? O jei ateis dar kas nors?

— Neatidarykite durų nei į lauką, nei į miegamąjį, vaikuti. Manau, kad atsipeikėjęs jis neapsidžiaugs.

— O ką, jeigu jis iš tikrųjų nesveikas?

— Jei jam pasidarys bloga, pakvieskite gydytoją. Darykite, ką norite, tik neatriškite jo. Patikėkite, viskas tik jo naudai.

Kol ji nespėjo sugalvoti naujų klausimų, aš greitai užtrenkiau duris. Visai nesupratau, kodėl ji kėlė triukšmą dėl tokio nieko ir bijojo porą valandų pasaugoti surištą Nikolą. Velniai rautų! Juk aš net nepaėmiau iš jos už butą!

10

— Gydytojas Frezeris užimtas, misteri Boiďai, — sausai pranešė sekretorė.

— Kuo?

Ji metė į mane pasišlykštėjimo kupiną žvilgsnį, paskui nusuko akis, stengdamasi nežiūrėti į mane.

— Ir ilgai jis bus užimtas? — neatstojau aš.

— Neturiu supratimo, misteri Boidai.

— Pusvalandį? Tris savaites? Jis ką, turi nemalonumų?

— Nežinau, misteri Boidai. Ir prašau, nerūkykite čia.

— Gerai, — sutikau aš ir pro atviras duris nuspriegiau nuorūką ant žvyru pabarstyto takelio. Ji tylėdama įsistebeilijo į smilkstančią nuorūką. Padariau klaidą — man reikėjo praryti ją.

Praslinko dešimt ilgų minučių.

— Jis vis dar užimtas?

— Matyt, taip.

— Gaila, — aš padrąsinančiai nusišypsojau, ir jos veidą iškreipė tokia grimasa, lyg ją kas būtų išprievartavęs.

Praėjo dar dešimt minučių, aš uždaviau tą patį klausimą ir gavau tą patį atsakymą.

— Jūs tikra, jog jis užimtas, ar kalbate taip dėl to, kad aš atsikabinčiau?

— Aš nežinau, misteri Boidai.

— Puiku. Dar palauksiu.

Aš atsirėmiau į jos stalą. Ji paniškai atšlijo atgal ir vos nenuvirto nuo kėdės.

— Žinote, — konfidencialiai sušnibždėjau jai, — aš ir pats užsiimu kažkuo panašiu į psichiatriją.

— Pavojinga praktika, — įsitempusi atsiliepė ji.

— Sakykite, — ištariau aš dar tyliau. — Ar jūs raustate, kai atsitiktinai pamatote gydytojo Frezerio glaudes?

Tai ją pribaigė. Klykdama ji metėsi į koridorių.

Po kelių sekundžių suzvimbė ant stalo stovintis telefonas. Aš pakėliau ragelį ir kukliai tariau:

— Priimamasis.

Kurį laiką girdėjau tik tylą.

— Kas tai? — paklausė išvargęs balsas.

Aš pažinau gydytoją Frezerį.

— Tai Denis Boidas. Man sakė, kad jūs užimtas.

— Kodėl jūs atsakinėjote į skambučius? Kur mano sekretorė?

— Mano manymu, jai sunegalavo skrandis, taip greitai ji išbėgo.

— Jūs ką, girtas?

— Tik pavargau nuo laukimo, daktare. Turiu skubų reikalą ir negaliu ilgai laukti.

— Aš neturiu apie ką su jumis kalbėti, misteri Boidai! — įniršo jis. — Jei per penkias minutes neišsinešdinsite, aš pakviesiu policiją!

— Jūs daugiau nieko nesudraskėte, daktare? — mandagiai paklausiau aš.

Ragelyje pasigirdo kažkoks neartikuliuotas urzgimas. Leidęs gydytojui susitvardyti, po kelių sekundžių aš tęsiau:

— Aš norėčiau pasišnekėti su žmogumi, kuriam Nikolas sulaužė ranką, arba su jumis, ir jei jūs nesutiksite, kreipsiuosi į policiją.

— Gerai, skiriu jums penkias minutes laiko.

Atidarydamas jo kabineto duris, pamaniau, kad greičiausiai jis praleido čia ištisą dieną.

— Būčiau jums labai dėkingas, misteri Boidai, — kapodamas žodžius tarė jis, — jei išdėstytumėte savo reikalą kuo trumpiau, nes turiu labai daug darbo.

— Tai užtruks visai neilgai, — patikinau jį. — Prieš pusantros valandos aš kalbėjausi su Nikolu Bleru.

Jis apmirė krėsle.

— Kas jį rado? Policija?

— Jo dar nerado. Tai buvo, taip sakant, pasitikėjimo pokalbis.

— Jūs prisipažįstate, kad pažeidėte įstatymą? — šaltai paklausė Frezeris.

— Kiek įstatymų paskutiniu metu pažeidėte jūs, daktare?

Jo pirštai stipriai įsikibo į stalo kraštą lyg norėtų jį sunaikinti. Bet jis persigalvojo.

— Lauk! — trumpai įsakė Frezeris.

— Jei jūs dar nesupratote, aš paaiškinsiu paraidžiui, — lėtai prašnekau aš. — Vos pamatęs Nikolą Blerą, jus nusprendėte, jog jis išprotėjęs, ir įkalbėjote Nikio žmoną pasirašyti popierius, kad galėtumėte uždaryti jį. Iškvietęs du sanitarus, pasiuntėte jį į specialią palatą. Šizofrenija, tokią diagnozę nustatėte jūs.

— Ir aš buvau teisus, — tarė jis, bet jo balsas skambėjo neįtikinamai.

— Ir tą patį vakarą jis laisvai išėjo iš čia. Prie durų jis rado, aišku, atsitiktinai paliktą automobilį su rakteliais viduje, jūsų automobilį.

Užsirūkęs aš stebėjau, kaip gydytojas stengė suvaldyti virpančias rankas. Jis labai stengėsi, bet jam nepavyko. Tada jis paslėpė rankas po stalu, tačiau drebulys persimetė į pečius.

— Ko jums iš manęs reikia? — silpnu balsu paklausė jis.

— Tiesos, daktare.

— Apie ką?

— Žinote pats. Nebandykite išsisukinėti, — perspėjau jį. — Pradėkime nuo to, kaip aš atėjau ir papasakojau apie draugą aktorių, kuriam reikia specialisto pagalbos. Jūs paskyrėte priėmimą kitai dienai. Kas atsitiko paskui?

Staiga atsilapojo durys ir į kambarį įsiveržė pražiojusi burną sekretorė.

— Gydytojau! — sukliko ji. — Gydytojau, jis... Manęs niekas nėra taip įžeidęs!

Frezeris piktai pažvelgė į ją.

— Tučtuojau dinkite iš čia, kaliause! — pro dantis iškošė jis. — Eikite ir prasiplaukite smegenis.

Ji pasitraukė atatupsta su siaubo išraiška veide ir, trenkusi durimis, išlėkė lauk.

— Per paskutinius penkerius metus man taip norėjosi išrėžti jai ką nors panašaus, — beveik patenkintas savi-

mi suurzgė Frezeris. — Vis dėlto ir žlunganti karjera suteikia malonių akimirkų. Niekada nebūčiau pamanęs!

— Tad klokite savo istoriją, daktare.

— Jūs ją išgirsite, misteri Boidai, — skubiai pažadėjo jis. — Jūs jau žinote pakankamai daug, kad visa kita ir pats galėtumėte atspėti. Tą dieną aš turėjau dar vieną lankytoją. Jis žinojo viską apie jus, apie Blerus ir apie lažybas.

— Kol kas viskas teisinga, — pertraukiau jį. — Bet kur čia kabliukas?

Jis pavargusiai linktelėjo.

— Tas žmogus pasakė, kad nori iškrėsti pokštą Nikolui Blerui, ir jam reikalinga mano pagalba. Aš buvau priblokštas tos užmačios, įniršęs ant jūsų, ant Blero, kad jis sutiko dalyvauti šitoje kvailystėje, ant nepažįstamojo, pageidaujančio dar didesnės nesąmonės. Aš nusprendžiau išmesti jį iš kabineto, — gydytojas liūdnai šyptelėjo, — arba bent pabandyti tai padaryti.

— Ir tada pasirodė pinigai?

— Būtent, — linktelėjo Frezeris. — Jis buvo mandagus ir kalbėjo atsiprašančiu tonu. Jis pripažino, jog idėja absurdiška, bet pasakė, kad visi lažybų dalyviai pinigų turi daugiau, nei proto. Jei aš padėčiau iškrėsti tą nekaltą pokštą, tai jis paaukotų ligoninei tris tūkstančius dolerių... Ar jūs pastebėjote, kad ligoninėje tylu? Gal manote, kad tai gera garso izoliacija?

— Taip, — atsakiau aš ir ėmiau laukti tęsinio.

— Paaiškinimas paprastas, misteri Boidai — gydykloje nėra pacientų. Aš samdau kelis tarnautojus, jei kartais atsirastų klientų. Tačiau tai ir viskas. Trys tūkstančiai man daug reiškė.

Jis susigūžė.

— Jūs žinote, kas atsitiko Blerui vizito metu, ir turite teisę manyti mane esant apgaviku. Misis Bler ir aš pasirašėme dokumentą, bet, suprantate, įstatymas reikalauja, kad toks dokumentas turėtų dviejų gydytojų parašus. Taigi tas dokumentas buvo negaliojantis. Bleras nėra pripažin-

tas nepakaltinamu. Dieną tas žmogus vėl pasirodė. Jis nesitvėrė kailyje iš džiaugsmo, kad taip susiklostė įvykiai, ir paprašė mane dar vienos paslaugos. Leisti Blerui pabėgti tą patį vakarą. Mes aptarėme detales. Idėja palikti automobilį prie įstaigos durų priklausė jam. Jis išėjo, palikęs man tris tūkstančius, ir Bleras pabėgo. Aš nerimavau tik dėl savo automobilio. Bet mano pažįstamas pasirodė vėl ir ėmė reikalauti, kad aš praneščiau apie visuomenei pavojingo maniako pabėgimą. Aš supratau, kad jis kalbėjo rimtai. Mano prakeiksmai jo nesutrikdė. Mandagiai, žingsnis po žingsnio, jis išaiškino, kaip atrodys mano veiksmai teisme, ir kad visi mano kolegos nusigręš nuo manęs.

— Taip, jis laikė jus už gerklės.

— Jis man palengvino užduotį, — karčiai nusijuokė Frezeris. — Pats paskambino į policiją iš mano kabineto. Štai taip atsirado sulaužyta sanitaro ranka. Išeidamas jis užtikrino mane, kad tai tik žaidimo tęsinys. Po poros valandų jis viską sustatys į savo vietas. Jau buvo praėję aštuoniolika valandų po Blero išvažiavimo, ir, aišku, aš daugiau nesitikėjau pamatyti to žmogaus.

— Kokia jo pavardė?

— Kamelmanas ar kažkas panašaus.

— Jūs jį atpažintumėte?

— Jo veido bruožai įsmigo man į atmintį visam laikui, — niūriai atsakė jis.

— Aukštas, raumeningas vaikinas, — užtikrintai pareiškiau aš. — Garbanoti kaštoniniai plaukai, rudos, abejingos akys. Jis?

— Ne, misteri Boidai. Nieko panašaus.

— Jūs tikras?

— Absoliučiai. Leiskite, aš nupiešiu jo išvaizdą.

— Okei.

— Jis maždaug trisdešimties metų, — atsargiai pradėjo Frezeris. — Aukštas, greičiau lieknas, nei raumeningas, atletiško kūno sudėjimo. Gerai apsirengęs. Veidas gana tamsaus gymio. Įdomiausias veido bruožas — akys. Šviesiai žydros ir tiriančios.

— Puikus paveikslas, daktare.

— Dar viena detalė, — pridūrė jis. — Neseniai tam žmogui nutiko mažytė nelaimė. Jo tarpuakis užklijuotas pleistru.

— Jo ir inkstai netvarkoj, bet šito kol kas nesimato, — sumurmėjau aš.

Frezeris vėl padėjo rankas ant stalo.

— Kas dabar bus, misteri Boidai? — paklausė jis. — Kokiems valdžios organams jūs mane perduosite?

— Daktare, — pasakiau aš, — norėčiau, kad padarytumėte tai dabar. Paskambinkite į policiją ir pasakykite, kad įvyko klaida. Joks maniakas neegzistuoja, joks Bleras nepabėgo iš ligoninės, ir netgi niekada joje nebuvo.

— Aš tai padarysiu nedelsiant.

Jis pakėlė ragelį ir ėmė rinkti numerį. Jam prireikė ištisos valandos, kad praneštų apie tai visiems.

— Ačiū, daktare. Man jau metas eiti.

— Ką man dabar daryti?

— Aš jums patariu likti tiktai gydytoju.

— Jūs manote, kad mūsų bendras draugas man paskambins?

— Beveik galiu tai garantuoti. Jis, galima sakyti, geras mano pažįstamas. Aš pakalbėsiu su juo ir esu tikras, kad jis pritars mano nuomonei.

Netikėtai Frezeris nusišypsojo.

— Tai jūs sulaužėte jam nosį?

— Nežinau, kur jūs rengiatės ieškoti naujos sekretorės, daktare, bet leiskite jums duoti vertingą patarimą.

— Varykite.

— Tegu tai būna tikra moteris.

Buvau jau atidaręs automobilio dureles, kai jis mane pasivijo.

— Aš vis dar negaliu tuo patikėti, — šiek tiek mikčiodamas prašneko jis. — Vadinasi, aš dar nežuvau, kaip ir anksčiau esu gydytojas ir galiu tęsti savo praktiką?

— Aš paprašiau jus reabilituoti Nikolą Blerą, ir jūs tai padarėte, nors ir jautėte, kad mūsų bendras draugas gali už tai nuimti jums skalpą. Tam reikėjo drąsos. Kitą sykį sunku bus išvesti jus iš tiesos kelio.

Aš atsisveikinau su gydytoju ir įjungiau variklį.

Tik privažiavęs Niujorką, supratau, kad pasidaviau jausmams. Aš taip atsipalaidavau, kad visai užmiršau apie tris tūkstančius dolerių. Atimti juos iš daktaro buvo ne sunkiau kaip iš vaiko saldainį.

O jūs kada nors mėginote atimti iš vaiko saldainį? Kartą aš pabandžiau ir vos nepraradau piršto.

11

Mano viduje liepsnojo ugnis, uždiebta gydytojo Frezerio pasakojimo. Aš neuždirbau nė pusės Edelės gautų pinigų, bet ne tai mane jaudino. Nerimavau dėl to, kad tapau masalu kažkieno rankose. Aš sugalvojau gudragalvišką planą, įviliojusį bernelį Nikį į beprotnamį, o kažkas visą laiką raitėsi iš juoko, stebėdamas mane.

Frezerio kabinete, vaidindamas už širdies griebiantį spektaklį, aš neturėjau laiko pamąstyti apie vaikiną, privertusį mus visus šokti pagal savo dūdelę. Ir tuo dirigentu, numačiusiu visus ėjimus, buvo mūsų senas bičiulis Chebris, kurį sužalojau prieš kelias dienas. Aš sudrebėjau. Jis apmovė tvirtą, pašėlusį, vikrų, sumanų Denį Boidą, ir taip mikliai, kad šis nieko net nesuprato!

Floidas Lembas gyveno "Vakarų" viešbutyje. Ten ir tikėjausi rasti juos abu.

Likus iki viešbučio pusei kvartalo, aš išlipau iš automobilio ir toliau ėjau pėsčiomis. Pas Lembą pakilau liftu, jausdamas padrąsinantį 32-ojo dunksėjimą į šlaunį.

Liftas sustojo tiesiai prie paradinių durų. Aš išsitraukiau iš užpakalinės kišenės pistoletą. Nuleidęs saugiklį, kaire ranka paspaudžiau skambučio mygtuką.

Neatitraukiau piršto nuo mygtuko, kol durys neatsidarė. Mane pamatęs, piktas Chebrio veidas dar labiau apsiniaukė.

— Užeik! — viauktelėjo jis.

Aš smarkiai bakstelėjau jam į pilvą pistoleto vamzdžiu. Chebris skausmingai karktelėjo.

Jis atbulas lėtai pasitraukė į prieškambarį, aš pasekiau paskui jį, spyriu uždarydamas duris.

Svetainėje stūksojo milžiniški krėslai ir pabaisiška sofa. Įsakiau Chebriui apsisukti, ir jis pakluso. Aš apieškojau jį. Radau tiktai peilį.

— Okei, Chebri. Sėskis.

Užsimojau ranka, ir jis nuskriejo tiesiai ant sofos.

— Žiūrėk, nepasiklysk tenai, — perspėjau jį.

Jis nenuleido nuo manęs akių, tikriausiai apmąstydamas puolimo variantus. Aš beveik norėjau įsodinti jam kulką, bet tai būtų buvę per daug paprasta.

— Kur Lembas?

— Ilsisi savo kambaryje.

— Pasakyk jam, kad ateitų čia.

Chebris kilstelėjo.

— Sėsk! — įsakiau aš. — Aš liepiau tau jį pakviesti, o ne atvesti.

— Tai jam nepatiks.

— Nebandyk mano kantrybės, šunsnuki!

Chebris atsikrenkštė ir suriaumojo:

— Misteri Lembai! Misteri Lembai! Gal galėtumėte ateiti čionai? Jūsų laukia misteris Boidas, kad jis kur padvėstų!

— Labai miela ir mandagu, — pagyriau aš. — Bet kodėl jis neskuba?

Aš apsidairiau. Prie sienos stovintis stalas buvo apkrautas įvairiausiais laikrodžiais.

— Kas juos renka?

— Lembas, — burbtelėjo Chebris, — tai jo hobis.

— Tikriausiai jie nepigūs?

— Čia nėra nė vieno, kainaujančio mažiau poros šimtų, — beveik didžiuodamasis atsakė jis. — Pagal vertę ši kolekcija užima trečią vietą šalyje.

— Nejaugi?

Aš palaukiau Lembo dar dešimt sekundžių, bet jis nepasirodė.

— Ei! — sustaugiau aš. — Storuli!

Tyla. Jis, žinoma, girdėjo mane, jei dar nebuvo numiręs.

— Kalbama, kad jūs turite vieną vertingiausių šalyje kolekcijų!

Aš suskaičiavau iki trijų, nusitaikiau į patį brangiausią, mano nuomone, laikrodį ir paspaudžiau mygtuką.

Dūžtančio stiklo garsas buvo visai malonus. Keletą sekundžių šukės dzinksėdamos krito ant kilimo, po to vėl stojo tyla.

— Storuli! — vėl surikau aš. — Dabar jūsų kolekcija ketvirta pagal vertę šalyje. Jeigu po dešimties sekundžių nepasirodysite, ji taps penktąja!

Lembo kambaryje pasigirdo nirtulingas riaumojimas.

— Jei jūs bandysite pasipriešinti, storuli, aš šausiu ir, kaip jūs suprantate, tikrai pataikysiu. Į jus sunku nepataikyti.

Po kelių sekundžių į svetainę įgriuvo uždusęs Lembas. Jo marškiniai buvo atsegioti iki pat juosmens, o petnešos vilkosi grindimis.

— Džiaugiuosi, kad jūs atėjote. Sėskite šalia Chebrio ant sofos, ir Denis paseks jums nakčiai pasakėlę.

Išvydęs laikrodžio duženas, Lembas beviltiškai sudejavo.

Nupūškavęs prie sofos, jis sunkiai sudribo ant nelaimingo baldo, iškart įdubusio tris colius žemyn.

Jie sėdėjo šalia vienas kito ir troško mano kraujo. Aš jiems šypsojausi.

— Būsiu neoriginalus ir pradėsiu nuo pat pradžios.

Aš papasakojau jiems, kaip mane pasamdė Edelė, norinti atsikratyti savo vyru, kaip aš radau gydyklą, kaip įkalbėjau bernelį Nikį suvaidinti galbūt geriausią savo gyvenime bepročio vaidmenį, trumpai tariant, smulkmeniškai išdėsčiau visą lažybų istoriją. Po to išklojau, ką man išpažino Frezeris. Net papasakojau, kaip aš apsikvailinau, nupiešdamas Obrio išvaizdą, o Frezeris atsakydamas pateikė man tikslų Chebrio portretą, neužmiršdamas net pleistro.

— Kur jūs, velniai griebtų, lenkiate, Boidai? —

sumurmėjo Lembas. — Nepagaunu jokios prasmės. Ką visa tai reiškia, Chebri? Jūsų daktaras meluoja. Chebris žino, kad aš ypač suinteresuotas Blero vaidinimu. Ten sukišti mano pinigai. Chebris dirba man. Jums galas su galu nesueina.

— Jei žiūrėsime į tai jūsų akimis, storuli, — įgėliau aš. — Bet galime žvilgtelėti ir kitu kampu. Mane visą laiką vedžiojo už nosies, ir ko gero, ne mane vieną. Ar ne, Chebri? Teisingai, jis dirba jums. O ar nepagalvojote, kad jis gali dar kur nors dirbti? Pas jus jis dirba nepilną dieną. Likusį laiką uždarbiauja pas dėdę. O galbūt jis uždarbiauja pas jus, o dirba pas dėdę. Jūs abu jam mokate. Bet gal kitas moka daugiau?

— Chebris dirba pas mane jau šešis metus, — šnopuodamas atsakė Lembas. — Aš netikiu, kad jis gali mane parduoti.

Jo balsas skambėjo mąsliai.

— Jūs galite šešis metus nešiotis kišenėje buteliuką su kalio cianidu ir nė karto neišpilti. Bet štai kas nors įlenda į jūsų kišenę ir ištraukia kamštelį. Jūs vis dar turite buteliuką, tačiau jau tuščią, ir suprantate tai tik pajūtęs perštėjimą kojoje.

— Liaukitės, Boidai. Veltui gaištate laiką!

— Kaip norite, storuli, — aš gūžtelėjau pečiais. — Bet dabar jums teks būti budriam. Jei teisus jūs, tai Chebris yra ištikimas vaikinas, žudantis žmones tik dėl dviejų priežasčių: jums įsakius arba savo noru. Bet jeigu jūs klystate, ir Chebris jus pardavė, greitai tą pajusite. Nuo tos akimirkos jūs imsite įdėmiai jį sekti, stebėdamas kiekvieną jo žingsnį, taip pat atidžiai, kaip ir jis jūsų. Nes kai ateis laikas šuoliui, tik tas, kuris stryktelės pirmas, išliks gyvas.

Aš atatupstas pasitraukiau prie durų.

— Na, — tariau aš, — dabar galėsite netrukdomi pasidžiaugti vienas kito draugija. Išeidamas duosiu jums, storuli, vieną patarimą. Kaip jau sakiau, Chebris pavojingas dviem atvejais: pirmąjį jūs žinote. Antrasis truputį sudėtingesnis. Kartais Chebriui užeina noras ką nors papjauti.

Ir motyvas šiuo atveju visai nereikalingas. Auka tampa pirmasis po ranka pasitaikęs žmogus. Nepasitaikykite.

Aš stabtelėjau sekundei prie durų ir ištraukiau iš kišenės Chebrio peilį.

— Atsiprašau, Chebri. Vos neužmiršau grąžinti tau peilį.

Aš mestelėjau peilį, ir Chebris, vikriai sugavęs jį skriejantį, tuoj paslėpė švarko kišenėje. Man turbūt tik pasirodė, kad būtent tada Lembas patraukė savo lašinius nuo Chebrio.

— Na, gerai, — atsisveikinau aš. — Smagios jums dienos, džentelmenai.

Liftas tarsi laukė manęs. Aš nusileidau žemyn, skubiai sėdau į automobilį.

Šalia daugiabučio namo, Vakarinėje septyniasdešimtojoje gatvėje buvo patogi automobilių aikštelė. Aš pastačiau mašiną ir greitai įėjau į netoliese stovėjusį namą. Teko sugaišti dvidešimt minučių, laukiant lifto. Įžengęs į jį, spustelėjau devinto aukšto mygtuką. Kažkoks tipas, įlėkęs paskui mane, bandė paspausti ketvirto aukšto mygtuką, tačiau nesugebėjo jo pasiekti. O negalėjo pasiekti todėl, kad aš laikiau jį už alkūnės.

— Pirmiausia mes važiuosime į devintą. Aš skubu. Grįždamas galėsite išlipti savo ketvirtame.

— Paleisk ranką, idiote! — užbaubė jis. — Kad velniai tave nujotų, kas tu toks! Nenervink manęs, o tai užmušiu!

Aš paleidau jo ranką.

— Kas aš toks? Žmogus, kylantis į devintą aukštą. — Aš atsitraukiau ir smogiau jam. — Ir nereikia manęs erzinti. Ypač šiandien.

Aš išlipau devintame aukšte, o tam vaikinui, ko gero, jau buvo nusispjaut, kur išlipti.

Prie Blerų durų aš paskambinau. Palaukęs dešimt sekundžių, aš ėmiau jas spardyti kojomis, neatitraukdamas piršto nuo skambučio. Durys skubiai atsidarė.

— O! — bejėgiškai ištarė Edelė. — Aš pamaniau, kad tai gaisras. O tu čia vienas keli tokį triukšmą?

— Jei tu būtum priėjusi prie durų iškart, kai paskambinau, nebūčiau triukšmavęs. Manai, aš neturiu daugiau ką veikti, tik stovėti ištisą dieną prie tavo durų?

— Kokia musė tau įkando? — susirūpinusi paklausė ji.

— Aš visada maniau, kad esu didelis žmogus, bet pasirodė, kad aš mažesnis už pelę.

— Kai pradėsi kalbėti protingai, Deni, pakviesk mane.

Edelė nusisuko nuo manęs ir žengė atgal. Aš ištiesiau ranką ir, čiupęs už chalato apykaklės, sulaikiau ją. Sekundę ji bandė eiti ankstesne kryptimi, ir kažkas turėjo neišlaikyti. Trūktelėjau jo chalatą. Jis perplyšo išilgai visos nugaros.

Tada aš staiga paleidau chalatą, Edelei vis dar žengiant pirmyn. Chalatas nusmuko, Edelė suklupo, susipainiojo audinyje ir parvirto kniūpsčia.

Ji vilkėjo šilkines kelnaites, mažas ir kuklias, įmantrumu visai neprilygstančias pasakymų krušai, užgriuvusiai mane. Ji lėtai atsiklaupė, paskui atsistojo. Jos akys svaidė žaibus.

— Reikėjo mane išklausyti, meilute.

— Tu girtas arba kuoktelėjęs, — atrėžė ji. — O gal ir tas, ir anas.

— Kalbama, kad kasdien žmogus sužino ką nors naujo, — atsakiau aš. — Šiandien sužinojau tiek, kad net kai ką supratau. Pasirodo, ne aš organizavau Nikio ištrėmimą. Visą laiką buvau tik paprastas pėstininkas, o viską rikiavo kažkoks tipas, vykdytoju pasirinkęs Chebrį, tikrą niekšą, pildantį kito niekšo Lembo įsakymus. Tai tas, kuris finansuoja spektaklį, o dabar susijaudinęs ieško dingusio Nikio...

Ji palingavo galvą:

— Nieko nesuprantu...

— Viskas sutampa. Chebris skandina bernelį Nikį, tačiau tai nenaudinga storuliui. Vadinasi, Chebris turi dar vieną šeimininką. Pasirinkimas menkas, liekate tu ir Obris arba abu drauge.

— Deni! — ji baimingai pažvelgė į mane. — Juk tu nemanai, kad aš galėjau tai padaryti?

— O kodėl gi ne? Tu ką, ypatinga? O kas tavyje ypatingo, išskyrus puikų kūną? Tu dalinai jį vyrui ir sūnui, o visai neseniai atsidavei ir man. Aš tikriausiai tik vienas iš ilgos virtinės. Taip dažnai apgaudinėdama vyrą ir meilužius, tu turbūt tapai apgavysčių specialiste.

Ji trenkė man tokį antausį, kad net jos žiedas įsmigo man į skruostą. Jos veidas tvieskė įsiūčiu, o akis vertėjo pamatyti.

Edelė padarė klaidą, smogdama man, kai aš tokios nuotaikos. Išsišiepiau, ir ji instinktyviai ėmė trauktis atatupsta, kol atsirėmė nugara į sieną.

— Kai nori trenkti vyrui per veidą, — artėdamas prie jos, lėtai ištariau aš, — pirmiausia sužinok, ar jis — džentelmenas. Tai štai, aš — ne džentelmenas.

Stipriai tėškiau jai dešine ranka. Antausio garsas turbūt nuskambėjo per visą namą. Ji nugriuvo ant grindų, isteriškai spiegdama. Netoli manęs ant žemo staliuko stovėjo vaza su gėlėmis. Aš ištraukiau gėles ir išmečiau pro langą, o vazą užverčiau ant Edelė galvos. Isterija liovėsi. Kurį laiką ji gaudė burna orą, spjaudydama vandenį, o po to pakilo, sverdėdama iš nusilpimo.

— Niekada nemušk stipresnių už save, — pamokomai tariau aš. — Labai skauda, kai gauni grąžos.

— Tu... — ji beviltiškai pažvelgė į mane. Nusvyravusi prie sofos, bejėgiškai susmuko ant jos.

Aš rūkiau, stebėdamas ją.

— Tu... — konvulsiškai žioptelėjo ji. — Tu — išprotėjęs maniakas! Eržilas ir alfonsas, katinas!

— Tu jau vieną kartą pertraukei mane. Nereikia, kad tai taptų įpročiu.

Ji prasižiojo kažką sakyti, bet, pažvelgusi į mane, užsičiaupė.

— Kažkas vedė su manimi dvigubą žaidimą. Aš buvau besakąs tai, tačiau tu mane nutraukei. Yra tik trys variantai: tu, Obris arba abu kartu. Aš labiausiai linkstu prie trečiojo varianto.

Ji lėtai papurtė galvą.

— Jei tu tik užsikimštum ir paklausytum manęs. Viskas vyko pagal tavo planą. Kai mes pirmąkart susitikome tavo kontoroje, tu sužavėjai mane savo protu. Tačiau ginčytis su tavimi beviltiška, tu vis tiek tuo nepatikėsi. — Ji nusijuokė. — Tai netgi juokinga! Ar tu kada nors įsižiūrėjau į Obrį? Moterys jam tėra tik žmonės, kuriems neauga ūsai. Tokie įmitę, pagyrūniški buivolai kaip Obris nuolat muša moteris, kad įrodytų, kokie jie stiprūs.

— Psichologijos pamoką man pravedė ligoninėje. Dabar man reikia informacijos, meilute. Ir ligi šiol aš jos negavau.

— Po... — ji pažvelgė į laikrodį, — valandos grįš Obris. Kodėl tau iš jo nepareikalavus informacijos? Jeigu jis atsisakys, tu galėsi primušti jį be jokio sąžinės graužimo. Jis neįsižeis, netgi pats pasakys, kur skaudžiau. Ir pasufleruos tokius mušimo būdus, apie kokius tu nė nesusapnuotum.

— Ką dar pasakysi apie Obrį? — nesutrikdamas paklausiau aš.

— Jį pamačius, man skruzdės per kūną ima bėginėti, — drebėdama tarė ji. — Matyti tuos baisius ūsus, burną po jais... Obrio nepažinsi, kol atidžiau neįsižiūrėsi į jo akis. Tik košmariškame sapne gali išvysti tokias akis. Nieko daugiau, tik tos tiriančios akys.

— Tau reikia išgerti.

— Dar ir kaip. Tačiau tų akių sukelto jausmo neužpilsi ir dešimtimis taurių. Žinai, kas labiausiai patinka Obriui? Dviejų mašinų susidūrimas.

— Tu dar nebaigei?

— Dar ne. Tu mane mušei, tai dabar nors išklausyk.

— Ir tai tiesa, — pripažinau aš ir nuėjau prie baro. Pripyliau du stiklus, pamanęs, kad ji negalės vienu metu ir gerti, ir kalbėti. Ji pasekė mano pavyzdžiu ir atsisėdo prie baro.

— O ar žinai, kur važinėdavo Obris? — paklausė ji. — Ar kada nors pagalvojai apie jo savimeilę? Jo tėvas garsė-

jo kaip pirmasis Šekspyro vaidmenų atlikėjas šalyje, trečias pasaulyje. Ir jis atvirai šaipėsi iš sūnaus.

— Vėl analizė. Nenuostabu, kad psichiatrai taip dažnai nusigyvena.

— Užsikimšk, Deni, — ryžtingai tarė ji. — Aš užmokėjau tau dešimt tūkstančių dolerių, tai gali nors išklausyti už tuos pinigus.

— Neturiu pasirinkimo! — atkirtau aš.

— Obris slapčiomis važinėjo pas aktorinio meistriškumo dėstytoją, tikriausiai tikėjosi nustebinti tėvą. Dirbo lyg pasiutęs. Nikis išgirdo apie tai — tarp aktorių paslapčių nebūna — ir susitarė su Klaidu suruošti patikrinimą. Kai jie pasakė tai Obriui, tai buvo pats reikšmingiausias įvykis jo gyvenime, galimybė įrodyti, kad jis — aktorius.

— Dar truputis, ir aš imsiu piešti ant sienų rausvas gėlytes. Tu taip jausmingai apie tai pasakoji, kad, išvydęs Obrį, aš apsipilsiu ašaromis.

— Tik ne dėl tokio bjaurybės!.. Kai ta diena vis dėlto atėjo, Nikis ir Klaidas buvo visiškai girti. Savo patyčiomis jie nuvijo Obrį nuo scenos anksčiau, nei jis spėjo padeklamuoti trečiąją duobkasio monologo eilutę.

— Kaip manai, ar Obris galėtų ką nors nužudyti?

Truputį pagalvojusi, ji papurtė galvą.

— Ne. Pasakyčiau kitaip: Obris niekada negalėtų nustumti žmogaus po mašina, bet galėtų pastatyti jį ant grindinio ir, stovėdamas ant šaligatvio, ramiai stebėti, kaip tą žmogų pervažiuotų.

Aš pažvelgiau į laikrodį ir atsistojau.

— Man jau metas.

— Tu nelauksi Obrio? Jis greitai grįš.

— Tu ir taip man viską apie jį papasakojai, ir net daugiau, nei jis pats pasakytų. Ir aplamai, man reikia sužinoti kai ką dėl žmogžudystės.

— Žmogžudystės? — šoktelėjo ji. — Kokios žmogžudystės?

— Galimas daiktas, ji dar neįvyko, — paaiškinau aš, — bet įvyks. Aš tiesiog noriu būti arčiau, kai tai atsitiks.

12

Durų niekas neatidarė. Tai reiškė, kad namuose nieko nėra, arba kažkas yra, bet nenori matyti lankytojų, arba kad žmogžudystė įvyko, ir aš tai pražiopsojau.

Lembo butas buvo ne iš pigiųjų ir turėjo daug pranašumų: atskirą liftą, visišką izoliuotumą. Aš išsitraukiau pistoletą ir iššoviau į spyną, tikėdamasis, kad šūvio niekas neišgirs. Paskui pakėliau koją ir dukart spyriau į duris. Jos išvirto ir pakibo ant vyrių.

Laikydamas pistoletą rankoje, aš lėtai įėjau į kambarį. Laikrodžiai po stikliniais gaubtais vis taip pat skaičiavo minutes, apverkdami savo brolio žūtį. Svetainė buvo tuščia, valgomasis irgi.

Storulis buvo miegamajame. Jis gulėjo ant lovos, nusisukęs į sieną, ir aš apsidžiaugiau, kad nemačiau jo veido. Jis taip ir nesuspėjo prisisegti savo petnešų. Jos karojo nesiekdamos grindų per porą colių, o nuo jų lašėjo kraujas.

Po tos Klaido žmogžudystės jau turėjau priprasti prie panašių dalykų, bet tame kambaryje buvo labai jau nejauku.

Aš perėjau kitus kambarius ir nieko neradau. Nebuvo prasmės uždaryti lauko duris, nes jų užrakinti vis tiek negalėjau. Lembas jau niekur nesiruošė dingti. Ir atrodo, kad čia sugrįžti irgi niekas nemanė. Aš nusileidau žemyn ir išėjau į gatvę.

Neskubėjau grįžti į Blerų butą. Jei Edelė sakė tiesą, Obris jau turėjo būti ten. Atrodė, kad aš tapau kurjeriu, važinėjančiu tarp Lembo buto ir Blerų namo.

Kaip ir pirmąjį kartą, vietą automobiliui radau prie pat namo. Aš pasukau prie įėjimo. Liftas buvo apačioje. Ramių ramiausiai pakilau į devintą aukštą ir, žengdamas iš lifto, susidūriau su Obriu.

— Atsiprašau, — pratarė jis. — O, Denis! Nepažinau jūsų iškart.

— Kaip sekasi?

— Normaliai.

— Tikriausiai susiruošėte į vieną iš savo kelionių?

— Taip, išvykstu, — linktelėjo jis.

Aš užsirūkiau cigaretę.

— Rengiausi užsukti pas jus ir pakviesti taurelei, bet dabar teks tai atidėti.

— Atleiskite, Deni, — rimtai atsakė jis, — tačiau neturiu laiko.

— Žinoma, kada nors kitą kartą.

— O, taip, — ir jis žengė žingsnį prie lifto. Bet aš jo nepraleidau, ir jis vėl sustojo.

Žiūrėjau į jį ir šypsojausi. Jis atsakydamas irgi šyptelėjo. Po ūsais sublyksėjo balti dantys.

— Na, ką... — tarė jis, — man, manau, reikia...

— Kaip jūs manote, ar tos aktorinio meistriškumo pamokos nors kiek padeda?

Jis nervingai prikando lūpą.

— Pamokos? Apie ką jūs kalbate?

— Prieš mane galite neapsimetinėti, Obri. Juk ten jūs važiuojate?

— Iš kur jūs žinote? — piktai paklausė jis.

— Visi žino, — patikliai atsakiau aš. — Visi apie tai kalba, Obri, ir visi jus palaiko. Po tos šunybės, kurią iškrėtė jums Vernonas ir seniokas, visi serga už jus ir tiki, kad jūs turite tai.

— Ką turiu?

— Talentą. Ta perklausa, kurią jie suruošė jums... Jie pasielgė labai negarbingai. Jie tiesiog pasijuokė iš jūsų.

— Iš kur jūs tai žinote? — garsiai paklausė jis. — Jūs mane šnipinėjote, Boidai?

— Ramiau, Obri, — minkštai ištariau aš. — Tai visi žino. Ir visi jūsų pusėje. Net jeigu ir neturite talento. Žmonės sako, kad, būdamas didžiu aktoriumi, jūsų tėvas turi elgtis tinkamai su savo sūnumi.

— Koks didis aktorius? — sugergždė Obris. — Didžiausias komediantas, kokį tik žino pasaulis. Taip, aš galėčiau... — čia jis nutilo. — Deni! Aš ką tik prisiminiau. Juk Edelė namuose. Kodėl jums neužeiti pas ją išmesti burnelės?

— Tikrai. Nuostabi mintis. Jūs — tiesiog genijus.

Bet aš nepajudėjau iš vietos, kaip ir pirma, užstodamas jam praėjimą į liftą. Jis mindžikavo nuo kojos ant kojos, o jo akyse augo panika. Aš pažvelgiau į dešinę jo ranką.

— Koks gražus žiedas, Obri, — entuziastingai tariau aš. — Galima apžiūrėti?

— Aišku, galima, — iškošė jis pro sukąstus dantis. Jis lėtai ištiesė dešinę ranką, ir aš apsimečiau, kad apžiūrinėju žiedą. Nulenkęs jo mažąjį pirštelį, ėmiau stipriai spausti.

Obris stovėjo nejudėdamas ir nebandė ištraukti rankos. Po minutės jis užsimerkė. Aš suspaudžiau iš visų jėgų, bet jo veidas nė nevirptelėjo. Pagaliau aš paleidau jo pirštą, ir jo ranka nukaro.

— Ar skaudėjo, Obri?

— Ne, nė kiek, — sumurmėjo jis ir atsimerkė. Jo akyse lėtai tirpo svajinga išraiška.

— Obri, tu — keistuolis. Niekaip negaliu tavęs perkąsti, — tariau aš.

Svajinga išraiška dingo, Obrio akys sužibo, nujausdamos pavojų.

— Deni, — užsikirsdamas tarė jis, — man laikas eiti. Praleiskite mane.

— Nebūkite toks šaltas, Obri. Tai į jus nepanašu.

Stipriai suspaudęs lūpas, jis beviltiškai įsispoksojo į grindis. Paskui nervingai sugniaužė kumščius ir ėmė barbenti į klubus painų ritmą.

— Yra naujienų apie jūsų tėvą.

— Ką jūs norėjote man padaryti, Boidai? — tyliai paklausė jis.

— Ne, aš iš tikrųjų norėjau palaikyti jį šiek tiek gydykloje, bet kai ant jo užkabino maniako ir žudiko etiketę, nusprendžiau, kad to jau per daug. Bet dabar tai neturi reikšmės. Greitai jis vėl bus su jumis.

— Klausiu dar kartą, Boidai, ką jūs norėjote man padaryti?

— Obri, — abejingai atsakiau aš, — mes tiesiog drau-

giškai šnekučiuojamės. Kas jums? — Aš supratingai mirktelėjau jam. — Mažoka moterų jūsų gyvenime, štai kur bėda, arba maža gyvenimo jūsų moteryse. — Aš nusikvatojau, lyg būčiau pats sugalvojęs tą pokštą.

— Juk jums patinka mergaitės, Obri?

Aš pasinaudojau Edelės patarimu ir visą laiką stebėjau jo akis. Mačiau, kaip jos keitėsi, iš pradžių lėtai, paskui vis greičiau. Kol galiausiai neapykantą ir baimę pakeitė ledinis abejingumas. Jis kažką sumanė ir dabar visai manęs nebijojo. Aš jau negalėjau įtakoti jo jausmų.

— Deni! — Jo veide pasirodė dirbtinė šypsena. — Man ką tik toptelėjo puiki idėja. Kaip tik šiuo metu Edelė maudosi. O ką, jei aš duočiau jums buto raktus?

— Sakykim, — mandagiai atsiliepiau aš.

— Jūs galėtumėte nepastebimai įeiti į butą ir tyliai įsmukti į vonią. — Jis įsmeigė į mane tiriančias akis. Jose vėl šmėkštelėjo nerimas.

— Skamba viliojančiai, Obri.

Pavojus dingo iš jo akių.

— Puiku. — Jis kyštelėjo ranką į kišenę, ištraukė raktą ir įdėjo man į delną. — Bet paskubėkite, Deni, o tai praleisite momentą, kai Edelė iškels koją iš vonios ir atsistos ant grindų visu ūgiu! Vaizdelis neužmirštamas.

— Tikrai. Ačiū, Obri.

— Pasimatysim, Deni. — Ledinis blizgesys vėl pasirodė jo akyse. Jis žengė prie lifto, įsitikinęs, kad aš pasitrauksiu į šoną. Pažvelgęs į mane, jis nuoširdžiai nusišypsojo, lūpų kampučiuose slėpdamas pasitenkinimą savimi.

— Edelė — moteris be ydų, ar ne? — tarė jis. — Tikiuosi, jūs šauniai praleisite laiką, Deni.

Lifto durys prasivėrė, bet tą sekundę aš sugriebiau jam už rankos ir ėmiau tempti į buto pusę.

— Tai skambėjo taip masinančiai, Obri, — tratėjau aš, tempdamas jį per laiptų aikštelę, — kad aš negalėjau atimti iš jūsų tokio reginio. Mes abu užklupsime Edelę vonioje arba tuo metu, kai ji lips iš vonios, viena koja...

— Paleiskite mane! — desperatiškai suriko jis. — Paleiskite ranką, velniai jus griebtų!

— Širdyje jūs velnias, Obri. Ir ko tik jūs neprigalvojate!

— Deni! — Jis raitėsi iš įniršio, bet negalėjo ištrūkti ir turėjo eiti, norėdamas nepargriūti.

Mes priėjome prie buto durų ir sustojome. Aš tyliai kyštelėjau raktą į skylutę ir lėtai pasukau. Obris jau nebesišypsojo.

— Kad jūs į pragarą prasmegtumėt, Boidai! — piktai sušnypštė jis.

Mes atsargiai įėjome į svetainę. Tankus kilimo pūkas visiškai sugėrė mūsų žingsnių garsą.

Dar šeši žingsniai — ir mes iš tikrųjų užklupome ją nelauktai. Aš vos neužmyniau jai ant veido.

Edelė gulėjo ant nugaros. Nuogas jos kūnas buvo visiškai atsipalaidavęs, akys užmerktos. Tik jos krūtinė smarkiai kilnojosi, išduodama ją užvaldžiusias galingas emocijas.

Chebris klūpojo prie jos kojų, paskendęs aistringoje ekstazėje. Jis švelniai murkė sau po nosimi, ir peilis akinančiai blyksėjo, grakščiai judant jo rankai.

Prasidėję nuo trikampio ant klubo, nauji trikampėliai tęsėsi vingriu raštu išilgai šlaunies iki pat kelio. Ašmenys judėjo, dar kartą tikrindami raštą, ir Edelė suulbavo minkštu gomuriniu balsu.

Aš žvilgtelėjau į greta stovintį Obrį. Jo veidas buvo nušvitęs, kvėpavimas sutankėjęs. Mano ranka nuslydo į kelnių kišenę, pirštai užčiuopė pistoleto rankeną, ir aš ėmiau lėtai jį traukti.

Aš greičiau pajutau, o ne pamačiau šalia savęs kažką judant. Skubiai apsidairęs, išvydau tik išplėstas Obrio akis, žvelgiančias į pistoletą. Turėjau tik sekundę laiko.

— Obri! — garsiai tariau aš. — Jūs buvote teisus. Nepatikėčiau, jei nematyčiau savo akimis. Jūs buvote teisus, jie — jau ne žmonės.

Peršokęs drebančią Edelę, Chebris puolė tiesiai ant Obrio, urgzdamas lyg žvėris.

Ašmenys šmėkštelėjo taip greitai, kad aš net nespėjau sugauti jų akimis, ir įsmigo į Obrio kūną.

Chebris vienu judesiu ištraukė peilį, ir Obris lėtai sudribo ant klykiančios Edelės. Ji ėmė raitytis, stengdamasi numesti nuo savęs kūną.

Spausdamas rankoje pistoletą, aš ištiesiau ranką į priekį. Kai tik Chebris padarė įtūpstą, ir vėl blykstelėjo ašmenys, aš paspaudžiau gaiduką. Šaudžiau tol, kol baigėsi patronai. Kulkos svaidė kūną po visą kambarį. Jis tikriausiai jau seniai buvo negyvas, bet aš norėjau būti absoliučiai tikras tuo.

Edelė nustojo rėkti kažkur po penkto šūvio. Jos galva buvo atmesta atgal. Akys kaip ir anksčiau užmerktos. Kūnas raitėsi lyg nuo nepakeliamų kančių. Aš ne iškart supratau, kad ji vis dar bando nusimesti Obrio kūną, trukdantį jai atsistoti.

Aš numečiau nuo jos kojų Obrio kūną, ir ji sudrebėjo.

— Kelkis, — valdingai paliepiau aš. — Duodu tau penkias minutes apsirengti. Tu supratai? Jei po penkių minučių nebūsi pasiruošusi, ištempsiu tave taip, kaip stovi. Daugiau aš nieko negaliu padaryti. Supratai?

Ji linktelėjo.

— Penkias minutes... — lėtai sušnibždėjo ji.

— Vikriau! Paskubėk!

Klupinėdama ji pasuko link vonios, paskui jos žingsniai sutankėjo, ir galų gale ji ėmė bėgti.

Eidamas prie Chebrio, gulinčio veidu žemyn, išgirdau čiurlenantį vandenį.

Obrio veidas buvo visiškai ramus ir patenkintas, beveik gražus. Miręs jis atrodė dar geriau nei gyvas.

Aš atsiklaupiau ir atsargiai atgniaužiau jo kairės rankos pirštus. Švariai nušluostęs pistoleto rankeną nosine, aš atsargiai įdėjau ginklą į Obrio delną ir užlenkiau pirštus. Man trūks šio pistoleto, bet skirtis su juo privalėjau. "Magnum" buvo užregistruotas, o šis — ne. Niekas negalės įrodyti, kad jis priklausė man. Prieš du metus aš paėmiau jį San Luise iš kulkos pakirsto vaikino rankos. Numeris buvo nudildytas, ir aš įsigijau visiškai anoniminį pistoletą.

Po to atsistojau ir dar kartą apsidairiau. Lyg ir viskas buvo gerai.

Vėl žvilgterėjau į laikrodį. Penkios minutės beveik praėjo. Vonioje buvo tylu. Atidariau jos duris, ten buvo tuščia. Matyt, Edelė jau buvo išėjusi rengtis. Aš viską kruopščiai apžiūrėjau, bet kraujo dėmių nepastebėjau. Jos būtų apsunkinę reikalą. Juk niekas nepatikėtų, kad žmogus prieš mirtį dar buvo nuėjęs nusiplauti rankų.

Edelė išėjo iš savo kambario, apsivilkusi drobinį kostiumėlį ir kukliai pasidažiusi. Jos veidas buvo išblyškęs.

— Dabar leiskis žemyn, — įsakiau aš. — Mano automobilis stovi prie įėjimo, sėsk į jį ir lauk.

— Gerai, — sukuždėjo ji.

Aš palaukiau dar trisdešimt sekundžių ir priėjau prie telefono. Apvyniojęs ragelį nosine, ėmiau rinkti numerį.

— Čia policija? Atidžiai manęs klausykite. Mažai turiu laiko... — skubiai paaiškinau aš. — Aš esu Obris Bleras. Tuoj pas mane ateis vienas žmogus. Jis — žudikas ir sadistas. Esu tikras, kad jis nužudė Klaidą Vernoną, mano tėvo prodiuserį. Jis gyvena Vakarinėje, su tokiu Lembu, bet pirmiausia skubėkite čia... Ir patikrinkite Klaido Vernono butą... Jo vardas — Chebris. Vakar mes su juo gėrėme, jis prikalbėjo man siaubingų dalykų, o kai šiandien jis išsiblaivė, paskambino, kad ateis manęs aplankyti. Aš netikiu juo... Turiu pistoletą, ir jeigu jis lįs, aš šaudysiu, — patylėjęs sekundę, tęsiau. — Jis jau čia. Greičiau.

Aš padėjau ragelį ir išėjau iš buto. Greitai įšokęs į automobilį, įjungiau variklį ir nudūmiau.

Kol nepasirodė policininkai, reikėjo nuvažiuoti nuo namo nors kvartalą. Pasigirdus sirenų kauksmui, jau buvome prašokę porą kvartalų. Dar truputį pavažiavęs, aš sustojau.

— Tu gali išlipti, Edele, — tariau aš. — Pasistenk negrįžti namo iki devintos vakaro. Tavęs namuose nebuvo nuo pat ryto.

— Taip, — silpnu balsu atsakė ji.

— Tikriausiai tavęs paklaus, ką tu veikei visą dieną, sugalvok atsakymą. Jei tu dabar nueisi pas draugę, tai ga-

lėsi pasakyti, kad iš ryto vaikščiojai po parduotuves, o vėliau aplankei ją. Jei tuo patikės, viskas bus gerai.

— Aš supratau, Deni, — piktai atkirto ji. — Gali neaiškinti, kad kuo greičiau išsinešdinčiau iš tavo automobilio.

— Tiksliai.

Ji pasisuko į mane.

— Tu viską apskaičiavai, ar ne? — šaltai paklausė ji. — Dieną tu tol mane pliekei, kol aš nustojau mąstyti. Paskui nuvažiavai pas Chebrį ir privertei jį užmušti Lembą. Ir Chebris užmušė jį!

— Apgailestauju, Edele, kad daviau Chebriui papildomo darbo. Juk Lembas — toks žaliūkas. Nelengva buvo jį subadyti.

— Dar bandai šmaikštauti, — sušnypštė ji.

— Aha. Juk aš — linksmų plaučių vyrukas. Gyvenu savo malonumui. Tau patinka mylėtis su tokiais tipais kaip Chebris, o aš mėgstu juos galabyti.

— Tu už tai užmokėsi. Kada nors ateis ir tavo eilė, Deni Boidai!

— Kodėl tau neišlipus iš automobilio? — mandagiai pasiūliau aš.

— Kodėl turėčiau skubėti?

— Tu juk žinai, kad aš galiu suduoti moteriai. Kam tau ieškoti nemalonumų?

Ji sudrebėjo iš įniršio.

— Aš mylėjau Chebrį, — suriko ji. — Dabar tu atėmei jį iš manęs, ir aš likau visai viena.

— Jaučiu, kad tu ir liksi viena, šliundra! — įgėliau aš. — Obris miręs, o bernelis Nikis grįš ne pas tave, bet pas Liuis. Na, jei tavo reikalai pakryps blogai, galėsi prisiminti Chebrį ir suskaičiuoti žaizdas ant šlaunies.

— Mano kūnas vilioja daugelį vyrų. Aš rasiu tokį, kuris paleis tau žarnas.

Aš pasilenkiau, atidariau dureles ir išstūmęs Edelę ant šaligatvio, vėl jas uždariau. Gali būti, kad ilgainiui mano jausmai jai pasikeis, ir tada aš pasiųsiu jai dovanų žirkles, tiesiog šiaip, dėl juoko!

13

— Jūs sakėte, tris valandas, — šaltai ištarė Čariti. — Nesuprantu, kodėl teikėtės sugrįžti.

— Bet tai mano butas, ar ne?

— O ką daryti su vargšu Nikolu? — susijaudinusi paklausė ji. — Jam visai blogai.

— Bernelis Nikis? — pasimečiau aš, paskui prisiminiau ir puoliau į miegamąjį.

Dvi šaltos akys be žado žvelgė į mane. Aš atrišau diržus ir nusviedžiau juos ant grindų.

— Jūs laisvas, ir turiu jums gerų naujienų, Niki.

Jis patrynė skaudančius riešus ir delnus. Ant jo smakro švietė milžiniška violetinė mėlynė.

— Gerų naujienų? — ramiai tarė jis. — Nuostabu! Aš visą dieną klausiausi radijo. Ir žinote, ką aš girdėjau visą dieną, pradedant nuo vienuoliktos valandos? Kad įvyko klaida, ir aš — laisvas žmogus.

Jo veidas persikreipė iš įniršio.

— Aš aštuonias valandas gulėjau surištomis rankomis ir kojomis ir girdėjau, kad aš laisvas... laisvas!

— Bet tai, kad jūs laisvas — faktas, berneli Niki, ir nešdinkitės po šimts velnių iš mano buto. Aš jūsų čia nekviečiau.

Jis lyg norėjo kažką sakyti, bet persigalvojo ir mostelėjęs ranka išėjo.

Aš uždariau paskui jį duris ir grįžau į svetainę.

— Jūs ką nors valgėte? — paklausė Čariti.

Aš neigiamai pakračiau galvą.

— Ir ko jūs norėtumėte užvalgyti? — kantriai tęsė ji.

— Ko galėtum pasiūlyti?

— Kepintų kukurūzų ir kvietinių dribsnių. Bifšteksą suvalgė Nikolas.

— Tai jam pravers. Kas per moteris ta Liuis Li?

— Tai ko jūs norite? Kukurūzų, dribsnių ar Liuis Li?

Aš susimąsčiau.

— O ką, jeigu mes nueitume kur nors papietauti?

— Nebloga mintis, tuojau aš apsirengsiu, — sutiko ji.

Staiga aš prisiminiau, kad šiandien turėjo atvežti suremontuotus baldus, bet eiti į kontorą buvo jau per vėlu. Gal man vertėjo pateikti ieškinį dėl baldų sugadinimo Chebrio įpėdiniams? Bet paskui pamaniau, kad ir šiaip neblogai uždirbau. O jei dar ir Liuis Li sumokės penkis tūkstančius, prižadėtus už Nikolo reabilitaciją, balansas bus tiesiog puikus.

Tik Edelė maišėsi toje medaus statinėje lyg šaukštas deguto. Jaučiau, kad ji nepraleis progos man atkeršyti.

Kai pasirodė apsirengusi ir pasiruošusi eiti Čariti, aš jau kietai miegojau krėsle.

Ji pažadino mane, ir visą kelią iki restorano aš stengiausi suprasti, kodėl jai prireikė tiek daug laiko apsivilkti šią žalią suknelę.

Po pietų mano nuotaika pasitaisė. Manau, kad keturi martiniai čia buvo niekuo dėti, visas reikalas — žalioje suknelėje.

Namuose aš paruošiau "Linksmąją našlę". Proga tam atrodė visiškai tinkama. Aš išgėriau bokalą ir apdujau.

Kai prabudau, buvo jau šviesu. Laikrodis rodė pusę vienuolikos. Sumečiau, kad išmiegojau keturiolika valandų, bet paguodžiau save tuo, jog pramiegojau ir pagirias.

Durys atsidarė, ir įėjo Čariti, nešina padėklu, kurį pastatė šalia manęs. Ji atnešė kavos, puszalį bifšteksą ir kelis kiaušinius.

— Ką tu sumanei? — paklausiau aš. — Ruoši mane Olimpinėms žaidynėms?

— Tu jau pavėlavai. Ir, tavo žiniai, mano agentas pasakė...

— Kaip jis sužinojo, kad tu čia?

— Aš jam paskambinau. Vakar naktį nužudė misterį Lembą. Visų laikraščių pirmieji puslapiai rėkia apie tai. Siaubas! Tas Chebris... o Obris...

— Na, šitai aš ir pats žinau, vaikuti. O ką pasakė tavo agentas?

— Spektaklis sužlugo, tačiau jis gavo man naują ro-

lę. Aš vyksiu į keturių mėnesių turnė, kuri prasidės Filadelfijoje po trijų dienų. Taigi pirmadienį aš tave paliksiu.

— Vieni nemalonumai.

Ji atsisėdo ant lovos krašto ir apsidairė aplinkui žinovo mina.

— Grįžkime prie mūsų pusryčių. Nuo to laiko, kai tu išvežei mane iš Klaido buto, iki šiol aš papietavau su tavimi vieną kartą, o likusias keturiolika valandų žiūrėjau, kaip tu miegojai.

— Aš...

— Užsičiaupk! — nutraukė ji. — Šiandien šeštadienis. Aš pripirkau šįryt abiem išeiginėms. Čia pilna maisto ir gėrimų. Tu miegojai ir kaupei jėgas. Tikiuosi, kad dabar dalį jėgų skirsi ir man. Mums niekas nesutrukdys praleisti laiką drauge, kad paskui jį ilgai atsimintume. Kas žino, kiek iškaršusių senukų sutiksiu aš turnė.

— Teisingai, — kukliai pritariau aš.

— Telefonas atjungtas, tau paprašius, — atrėmė ji. — Jie lyg ir suabejojo, kad aš — misteris Boidas. Bet aš pasakiau, kad man užkimęs balsas. Tikiuosi, tu neprieštarauji?

— Ne, — tik pralemenau aš.

— Ir dabar, — iškilmingai paskelbė ji, — mes pasimėgausime savaitgaliu be jokių rūpesčių.

— Teisingai, — karštai atsakiau aš ir, bloškęs šalin antklodę, pašokau nuo lovos. — Kur mes važiuosim, ir kur čia viskis?

Čariti Adam skruostai plykstelėjo.

— Deni Boidai! — pakėlė balsą ji. — Marš atgal į lovą!

LAVONAS SCENOJE

1

— Jūs ką, daugiau apie nieką nesugebate galvoti, tik apie seksą?

— Net nežinau. Niekada nebandžiau.

— Kitą kartą prieš važiuodama su jumis taksi, Elai Uileri, aš užsidėsiu skafandrą, — dusdama sušnibždėjo Anabela Džekson, karštligiškai tvarkydama atsmauktą aukštyn suknelę.

Aš pažvelgiau į seną, purviną iškabą. Jeigu būtų švietę visos raidės, būtum galėjęs perskaityti užrašą "Auksinė pasaga". Žemiau smulkesnėmis raidėmis buvo užrašyta: "Vidurnaktis vidurnaktį".

— Tai čia? — paklausiau Anabelos.

Netardama nė žodžio, ji ryžtingai truktelėjo mane už rankos ir nutempė prie įėjimo. Mes nusileidome laipteliais į rūsį.

— Taip, čia. Jums patiks.

Mes radome laisvą staliuką ir atsisėdome. Reikia pripažinti, rūsys atrodė šauniai, bet vis dėlto tai buvo tik rūsys, ir jokio ventiliacijos pėdsako. Buvo tvanku, karšta ir taip prirūkyta, kad vargiai galėjai įžiūrėti žmonių, sėdinčių už gretimų staliukų, veidų kontūrus. Valyvumu nepasižymintis oficiantas susivėlusiais plaukais atnešė meniu ir blizgančiomis akutėmis įsispoksojo į Anabelą.

— Ką gersite, bičiuliai?

— Škotiško viskio su ledu. Ir būkite malonus, pirmiau išplaukite stiklines.

— Tada kainuos brangiau.

Aš pažvelgiau į Anabelą.

— Dažnai aš galvodavau, kur gi renkasi Pain Sičio nusikaltėliai. Dabar tiksliai žinau.

— Apsidairykite aplink atidžiau, — paprieštaravo mergina, — ir pastebėsite, kad šių nusikaltėlių ypatingai

aukštos kaktos, o nosys padabintos akiniais. Tai intelektualų prieglauda.

— Ką jie veikia tokioje skylėje?

— Džiazas — štai kur šuo pakastas. Visas orkestras — tik trys muzikantai, tačiau tikri virtuozai. Klarensas Nasbitas groja kontrabosu, Kuba Karteris — mušamaisiais, o Veslis Stiuartas — triūba. Jie čia atsirado prieš du mėnesius. Ligi tol apie juos niekas nebuvo girdėjęs, o dabar kalba visas miestas.

— Bet ne aš.

— Yra dar kai kas, vertas jūsų dėmesio. “Vidurnaktis vidurnaktį” — reklama nemeluoja.

— Citata iš Gertrūdos Stein?

— Ją vadina Vidurnakčio O’Hara. Ji visada pradeda dainuoti lygiai vidurnaktį. — Anabela nekantriai žvilgterėjo į laikrodį. — Liko penkiolika minučių.

— Mano bute — kalnas pasaulinės muzikos šedevrų. Plokštelių pavidalu. O patefonas — vienas iš geriausių...

— Regis, jūs kažką pamiršote, Elai? — lediniu tonu nukirto Anabela. — Aš bijau kutenimo.

Atnešė viskį. Dėdamas ant stalo stiklus, oficiantas tiesiog ryte rijo akimis Anabelą.

— Tai bent! — sužavėtas žioptelėjo jis. — Čia tai klasė!

— Madam su manimi, — kantriai paaiškinau tam kudločiui. — Madam — tai žodis iš penkių raidžių. Tave irgi galima pavadinti žodžiu iš penkių raidžių, tik raidės bus kitokios. Pamėginti?

— O dieve! Na ir žmonės šiais laikais!

Jis išnyko, priekaištingai mostelėjęs servetėle.

— Lukterėkite, greitai juos išgirsite, — ryžtingai patikino Anabela. — Tie vaikinai kol kas išlaiko Naujojo Orleano stilių, bet artėja prie čikagietiško. Jūs išgirsite charakteringą...

Mano laimei, ją nutildė muzika. Trio pradėjo groti “Aš radau naują draugužę”. Aš atsargiai gurkštelėjau viskio: pasitvirtino blogiausi mano įtarimai.

— Na, kaip jums patinka, — jausmingai paklausė Anabela, melodijai nutilus.

— Per daug triukšmo. Mano patefonas turi garso reguliatorių, o viskis mano namuose bręsta tikruose škotiškuose buteliuose, galiu parodyti etiketes ir kamščius...

Mano balsas nuskendo šūksnių ir aplodismentų jūroje, paskelbus Vidurnakčio O Haros pasirodymą.

Pasekiau žvilgsniu šokinėjantį prožektoriaus spindulį ir išvydau į sceną žengiančią Vidurnaktį.

Taip, tai buvo moterų moteris. Vidurnakčio O Hara.

Aukšta, liekna blondinė juodomis, kaip naktis, akimis. Juoda, siaura suknelė pabrėžė tobulas grakštaus, lankstaus kūno linijas. Jokios liemenėlės. Nevaržomos prisirpusios krūtys veržte veržėsi iš jos. Suknelė buvo taip glotniai aptempusi klubus, kad net išryškėjo mažas kauburėlis žemiau pilvo. Galėjau statyti šimtą prieš vieną, jog kelnaičių blondinė nedėvėjo.

Atrodė ji pritrenkiančiai.

O nuostabiam balsui užliejus salę, ji tapo pačia geidžiamiausia pasaulio moterimi.

Jos stilius buvo savitas, intonacija nepakartojama, balsas gilus. Tačiau jokiais žodžiais neįmanoma buvo nusakyti apėmusį jausmą, išgirdus jos balsą. Jis skverbėsi tiesiai į širdį.

Ji sudainavo “Beprotišką bliuzą”, paskui “Užburtą ir žavingą”. Pasirodymą ji baigė daina “Valkata ledi”.

Kai aplodismentų gausmas nutilo, ir trio ėmė improvizuoti tema “Kinė”, Anabela klausiamai pažvelgė į mane:

— Na, ką pasakysite?

— Jeigu ji dainuodama dar būtų ir nusirengusi, aš būčiau sutikęs permokėti už viskį.

Kažkoks pliuškis priėjo prie mūsų staliuko ir susižavėjęs įsmeigė akis į Anabelą.

— Velniai rautų! — aiktelėjo jis. — Kokia miela lėlytė!

— Dink iš čia! — riktelėjau aš.

Jokios reakcijos.

— Gal galėčiau prisijungti prie jūsų? Suruoštume čia tikrą puotą.

— Nešdinkis! — atkirto Anabela.

— Na, tai pašokite su savo draugu, jei su manimi jums nesinori, — suburbuliavo jis, žvelgdamas į mane mieguistomis rupūžės akimis.

— Tau buvo pasakyta — nešdinkis!

Vaikinas buvo maždaug trisdešimties metų ir aiškiai nešykštėjo pinigų maistui. Atrodė, jog keletą paskutinių dienų nelaikė rankose skustuvo.

Nugurkęs mano frazę, jis su dideliu vargu atsitiesė.

— Sakyčiau, kad tai nemandagu, — subambėjo jis, traukdamasis nuo mūsų staliuko. Paskui svirduliuodamas nužingsniavo į kitą rūsio galą ir pasislėpė už durų.

— Anabela, ta vietelė tiesiog įauga į jus. Sparčiai kaip grybas.

— Kur kitur dar galima išgirsti tokį džiazą?

— Aš jau sakiau. Mano...

— Ta muzika jaudina mane. Tiesiog nesuprantu, kodėl jūsų ji neveikia, Elai. Niekada nemaniau, kad jūs — toks apsnūdėlis.

Aš atidžiai nužvelgiau ją. Kaip ir Vidurnakčio O Hara, ji nedėvėjo liemenėlės. Liko tik išsiaiškinti, ar ji su kelnaitėmis.

— Aš jūsų niekada taip nepavadinčiau, mieloji.

— Pasakiau perkeltine prasme.

— Aš irgi.

— Ir dar stebitės, kodėl mergina bijo užeiti pas jus į namus! Jūs — vienintelis vyriškis, kurio žvilgsnį aš jaučiu tiesiog fiziškai.

— Savo bute jums pasiūlyčiau puikaus viskio ir nuostabios muzikos, — beviltiškai sušukau aš.

— Ir tai, apie ką nuoširdžiai pasakoja jaunutės mergaitės žurnalų moterims puslapiuose. Ne, Elai, dėkui. Džiazą aš mėgstu uždegantį, bet vyriškius — šaltus.

Priešais mus vėl išdygo susivėlęs oficiantas.

— Nejaugi per visą vakarą jūs neužsisakysite dar vieno stiklo viskio?

— Galite atnešti dar. Šiaip ar taip — mirti vis tiek reikės.

Jis vikriai pastvėrė stiklus ir dingo.

— Ar jūs nors suprantate, Anabela Džekson, kad dėl jūsų aš išleidžiu jau antrą dolerį šįvakar. O jūs nenorite net akies krašteliu žvilgtelėti į mano butą!

— Jūs užmiršote taksi, — sučiulbėjo mergina. — O gal taksistas pats jums užmokėjo už spektaklį ant užpakalinės sėdynės?

Aš jau ruošiausi karštai paprieštarauti, tačiau tuo metu suskambo "Parado tuščioje gatvėje" garsai, ir kalbėti tapo neįmanoma. Aš užsidegiau cigaretę ir ėmiau svarstyti, ar nesutiktų Anabela mano bute pasiklausyti įžymiosios dainos "Aš pasiduodu", Džulijo Londono versijos. Ir aplamai, ar man kada nors pavyks įvilioti ją į savo landynę. Staiga mano rožinių svajų krištolinį rūmą sudaužė į gabalėlius garsus šūvis. Iškart po jo salę sudrebino laukinis riksmas.

Po kelių sekundžių scenoje pamačiau vyruką, kuris taip žavėjosi Anabela.

Jis atrodė lygiai taip pat, kaip ir pirmąjį kartą, jei neimtume domėn milžiniško kraujo dėmės, besiplečiančios ant dangiškai žydrų marškinių. Akimirką jis dar pastovėjo priešais muzikantus, svyruodamas į šonus ir dairydamasis aplink drumstu žvilgsniu.

— Išprotėti galima, — atsiduso jis.

Paskui griuvo veidu žemyn.

2

Kai aš pasilenkiau prie negyvėlio, penkiasdešimt procentų džiazo mėgėjų jau buvo nusiplovę, o kita dalis grūdosi prie durų. Neturėjau jokios galimybės juos sulaikyti.

Kulka pataikė tiesiai vargšeliui į krūtinę. Buvo visiškai nesuprantama, kaip jis dar tiek laiko ištvėrė gyvas ir net sugebėjo pareikšti paskutinę savo nuomonę apie "Paradą tuščioje gatvėje".

Muzikantų trejetukas abejingai spoksojo, kaip aš atsistojau, purtydamas nuo kelių dulkes. Prie manęs neryžtingai prisiartino oficiantas.

— Jūs — daktaras? — paklausė jis.

— Ne, policininkas, — atsakiau, kyšteldamas jam panosėn savo žetoną.

— Ačiū dievui. Aš visai neišmanau, ką dabar daryti. Niekaip negaliu nuspręsti, ką pirmiau pakviesti: gydytoją ar policiją.

— Kam priklauso ta užeiga?

— Man, — už nugaros pasigirdo kimus balsas. — Kas atsitiko?

Aš atsigręžiau ir išvydau prieš save žavingąją Vidurnakčio O Harą. Ji stovėjo visai greta, ryškiai apšviesta, atskleisdama visiems savo tobulo kūno įlinkius ir apvalumus iki smulkiausių detalių. Man užėmė kvapą.

Sekundei aš užsimerkiau.

— Tie kvepalai... Ar jie turi pavadinimą?

— Žinoma, "Vidurnaktis". Aš klausiau, kas atsitiko?

— Žmogžudystė. Jei tas tipas nenusišovė, o paskui neprarijo pistoleto. Nors manęs ir tai nenustebintų.

Ji pasišlykštėdama nužvelgė negyvą džiazo gerbėją.

— Kas jis?

— Bet kokiu atveju tai ne mano draugas, — atsakiau aš ir kreipiausi į oficiantą. — Jūsų brolis?

— Niekada anksčiau jo nemačiau, — skubiai atsakė pasišiaušėlis. — Aplamai, niekada nesu sutikęs to tipo!

— Niekada daugiau ir nesutiksite. Tai jau tikrai.

— Jeigu jūs — iš tikrųjų policijos karininkas, nejaugi nieko nesiruošiate daryti? — reikliai paklausė O'Hara. — Visa tai gali pakenkti mano bizniui.

Aš apsižvalgiau ir pamačiau, kad rūsyje bebuvo likęs koks pustuzinis lankytojų, o ir tie atrodė taip, lyg negalėtų pajudėti be pašalinių pagalbos. Jų akyse švietė troškimas būti kuo toliau nuo čia.

— Kur telefonas?

— Mano kontoroje, — atsakė Vidurnaktis. — Aš jus palydėsiu.

— Jūs pasilikite čia, — įsakiau aš oficiantui, — ir niekam neleiskite prisiliesti prie kūno.

Oficiantas gūžtelėjo pečiais.

— Kam tai ateis į galvą?

Aš nusekiau paskui Vidurnaktį į scenos gilumą, kur kaip ir anksčiau sėdėjo trys muzikantai. Atrodė, kad jie tuoj tuoj užgros "Ak, kaip jis linksminosi" numirėliui, gulinčiam prie jų kojų.

Visos žvilgsniu pasiekiamos Vidurnakčio kūno dalys provokuojamai bangavo, ir tai darė jos eiseną tokią gundančią, kad man nagai panižo, o paslėpsniai tiesiog suakmenėjo. Tai bent moteris!

Jos kontoroje stovėjo rašomasis stalas ir kėdė. Ant grindų gulėjo tigro kailis. Stiklinėse jo akyse buvo sustingęs nežemiškas pasigėrėjimas, ir aš pamaniau, kad tai visai suprantama. Dauguma tigrų net svajoti negalì apie malonumą voliotis jaunos moters kontoroje ištisas dienas, o taip pat ir naktis. Ypač tokios moters kaip O'Hara.

Apžiūrinėdamas jos nuostabią krūtinę, glostydamas akimis į laisvę besiveržiančius kietus spenelius, kuriems aiškiai buvo per ankšta siauroje suknelėje, aš pakėliau ragelį ir surinkau policijos skyriaus numerį. Budėjo Hemondas. Papasakojau jam, kas atsitiko.

— Aš iškart siunčiu ten seržantą Polniką su vaikinais. Pats atvyksiu truputį vėliau. Gavau įkalčių Hiersto žmogžudystės bylai. Sulaikiau vyrą, ir, atrodo, kad jis tuoj tuoj atsivers. Tad reikia kalti geležį, kol karšta. Užsiimk tuo reikalu kol kas pats, Uileri.

— Leitenante Hemondai, — pragydau saldžiu balsu, — taip jau atsitiko, kad šiandien man išeiginė. Neturiu nė menkiausio noro trintis čia, kol jūs ten apdorosite nekenksmingą vyrą, įvykdžiusį visiškai pagrįstą žmogžudystę.

— Ak, taip! Žinoma, Uileri. Eikite tiesiai namo. Suprantama, pateikdamas raportą apie tai užsiminsiu, bet...

— Okei, — rūgščiai burbtelėjau. — Aš liksiu čia, nors ir esu nepatenkintas.

— Koks pasiaukojimas! Ir pasistenkite nepražiopsoti kokios nors svarbios smulkmenos.

— Ar seniai pradėjote suprasti, kad smulkmenos gali būti svarbios?

Aš pakėliau ragelį dvidešimt colių virš telefono ir atgniaužiau pirštus. Jis nukrito tiksliai, ir jei man pasisekė, Hemondui plyšo ausų būgneliai.

Vidurnaktis nekantriai stebėjo mane. Jos ilgos, puikiai nutekintos kojos persišvietė pro ploną suknelės audinį. Jai judant, iškili krūtinė kerinčiai siūbavo.

— Ar jūs rengiatės ką nors daryti?

— O ką būtent?

— Na, pradėti tyrimą, ar kaip ten jūs vadinate. Kiek ilgai čia tas negyvėlis riogsos?

— Šiek tiek jam dar teks pagulėti. Jį privalo apžiūrėti gydytojas. Paskui jį reikia nufotografuoti įvairiais rakursais. Visi tie rutiniški veiksmai būtini, kad mes neliktume be darbo. Net neprisimenu, kas visa tai sugalvojo.

Aš užsirūkiau cigaretę.

— Jūsų oficiantas šiuo metu užsiėmęs, taigi, jei leisite, apsitarnausiu pats.

Man tiesiog verkiant reikėjo ko nors išgerti, bent jau tam, kad rankos būtų užimtos. Stovėti ramiai šalia O'Haros buvo nelengva.

— Visa, kas reikalinga, rasite štai tame bare. Tikiuosi, asortimentas jus patenkins. Ar jūs visada geriate darbe?

— Ne, tik tada, kai yra tokia galimybė, — sąžiningai prisipažinau.

Aš atidariau bare dureles.

— Jums irgi ko nors įpilti?

— Degtinės su toniku. Tai padeda nervams.

— O kas padeda jūsų figūrai? Ji tiesiog žavinga.

Ji išsišiepė:

— Tipiškas faraono meilikavimas. Tiesus ir kvailas.

— Atitinkama praktika mane išlavintų.

Merginai įpyliau degtinės, o sau — škotiško viskio, šį kartą tikro. Žvelgdama nereginčiomis akimis, O'Hara paėmė stiklą.

— Jus kažkas neramina?

— Tiesiog užsigalvojau, — karčiai atsiliepė mergi-

na. — Jei jums tas numirėlis nereikalingas, tai gal man ištapyti grindis aplink jį freskomis. Darytų įspūdį, ar ne?

Po penkių minučių į kambarį įžygiavo procesija. Priekyje — seržantas Polnikas, paskui jį — gydytojas Merfis. Gydytojas meiliai pažvelgė į mane.

— Kada nors išauš ta stebuklinga diena, kai aš su skalpeliu rankoje prieisiu prie tavęs taip arti, kad galėsiu atverti tavo kiaušą ir išsiaiškinti, kas ten blokuoja tavo klausą.

— Niekas jos neblokuoja. Ji šimtaprocentinė.

— Tiktai nesakyk man šito! Jeigu nėra kamščių tavo ausyse, tai kaip tau pavyksta išlaikyti galvoje absoliutų vakuumą?

— Tai daktaras Merfis, — pristačiau jį Vidurnakčiui. — Tam tikruose sluoksniuose žinomas Mažojo žudiko pravarde. Jo buvę pacientai vos telpa dvejose kapinėse.

— Bet ji nepanaši į lavoną, — paprieštaravo Merfis, ryte rydamas akimis Vidurnaktį. — Ji dar kvėpuoja. — Jis giliai atsiduso.

Vidurnaktis suraukė antakius:

— Koks nemalonus žmogus. Jis beveik toks pat šlykštus kaip ir jūs pats.

Polnikas mandagiai kostelėjo.

— Leitenante?

— Seržante?

— Mūsų čia visa brigada. Galime pradėti?

— Manau, taip.

Mes išėjome iš kontoros ir užlipome ant scenos. Merfis atsiklaupė šalia išdrikusio kūno ir ėmė jį apžiūrinėti.

— Man reikia pasiimti jį su savimi. Ar iš pradžių jūs jį nufotografuosite?

— Kaip visada.

Fotografui atspragsėjus savo, Merfis apvertė kūną.

— Kulka perėjo kairįjį plautį. Tikriausiai pataikė tiesiai į širdį. Jis mirė iškart.

— Išprotėti galima! — pratariau aš.

Gydytojas suspurdėjo.

— Ką tu pasakei?

— Tai ne aš pasakiau, — paaiškinau jam. — Tai jis. — Aš parodžiau į negyvėlį. — Aš išgirdau šūvį, o paskui — jo riksmą. Po to jis pasirodė scenoje priešais muzikantus, pasakė: "Išprotėti galima!" ir ištiesė kojas.

Merfis susidomėjęs žvilgtelėjo į mane ir paklausė:

— Kiek laiko praėjo nuo riksmo iki kojų pakratymo?

— Penkios sekundės. Gal mažiau.

— O kaip tu manai, kiek laiko gali tęstis staigi mirtis?

— Tu čia gydytojas, — taikiai atsakiau aš.

— Aš padarysiu skrodimą, kai tik jis bus nuvežtas į lavoninę. Dar ko nors reikia?

— Jo asmeninių daiktų. Neprieštarausi, jei aš išnaršysiu jo kišenes?

— Į sveikatą. Manau, tu vis tiek jas išverstum.

Aš patikrinau visas kišenes ir surastą šlamštą atidaviau Polnikui, kad tas nuneštų viską į Vidurnakčio kontorą.

Atvažiavo "Greitosios pagalbos" mašina ir išvežė kūną.

Grįžo Polnikas.

— Ta lėlytė kontoroje labai nepatenkinta; kad mes naudojamės jos patalpomis, leitenante.

— Mes priversime merą atsiprašyti už mus. Galbūt aš ir pats pas ją nueisiu ir viską paaiškinsiu. To turėtų pakakti iki oficialaus mero atsiprašymo.

— Tikrai, leitenante, — sutiko Polnikas.

— Aš pasikalbėsiu su ja. Baigęs norėčiau pasišnekučiuoti su šitais trimis vaikinais, — linktelėjau į muzikantų pusę.

— Su kiekvienu atskirai?

— Iš pradžių su visais kartu. O po to — su oficiantu.

— Su kokiu oficiantu?

— Su tuo, kuris vaidino pudelį istorijoje apie pudelį ir oficiantą. Pro tave jis neprasmuks. Čia jis — vienintelis koker-spanielis, nešiojantis marškinius.

Aš grįžau į Vidurnakčio kontorą.

— Jums niekada niekas nesakė, kad nemandagu įeiti nepasibeldus? — man pasirodžius, šaltai paklausė mergina.

— Aš skelbiu šią kontorą savo štabu. Neilgam. Jūs neprieštaraujate?

— Prieštarauju, ir net labai. Bet dabar, matyt, tai neturi jokios reikšmės.

Rankoje ji laikė kažką panašaus į stiklą degtinės. Su toniku. Pati sėdėjo ant sofos sukryžiavusi kojas, aukštai apnuoginusi gundančių formų šlaunis. Aš nuėjau prie baro ir, įmetęs į stiklą porą gabaliukų ledo, įsipyliau škotiško viskio. Paskui priėjau prie stalo ir atsisėdau.

Visus daiktus, rastus nužudytojo kišenėse, Polnikas buvo tvarkingai išdėliojęs ant stalo krašto. Aš viską apžiūrėjau: pustuštis cigarečių pakelis, degtukų dėžutė su užrašu "Auksinė pasaga" vienoje pusėje ir su užrašu "Vidurnaktis vidurnaktį" — kitoje. Dar ten buvo suglamžyta nešvari nosinė, šimtas šešiasdešimt žalių, šukos ir dildė nagams. Paskutinis gulėjo riebaluotas, purvinas vokas, ant kurio pieštuku buvo iškeverzota: "Oskarą užmiršk, žolių žmogeli".

Aš paėmiau cigarečių pakelį, ištraukiau vieną ir pauosčiau. Be jokios abejonės, tai buvo marihuana. Ji šį tą paaiškino.

— Ar pažįstate kokį nors žmogų, vardu Oskarą? — kreipiausi į Vidurnaktį.

— Eikite jūs po velnių!

Ši frazė sugaudė mano vakuume kaip gongas. Taigi mano karštasis džiazo gerbėjas buvo sumanęs pamelžti kažkokį auksą barstantį veršiuką, o užrašas ant voko patarė jam tai užmiršti ir nešdintis kuo toliau. Galbūt jis to nepanoro ir gavo atpildą — kulką į krūtinę.

Taigi aš buvau beveik genijus, bet kaip ir anksčiau nieko nežinojau. Net jo pavardės.

Aš nurijau gerą gurkšnį škotiško viskio, atidariau viršutinį stalčių, kuris, laimei, buvo tuščias, sumečiau ten visus nužudytojo niekniekius ir vėl uždariau.

— Jaučiatės kaip namie, leitenante, — O'Hara įsiuto ne juokais. — Gal pageidautumėte pagalvėlės?

— Būtų nuostabu. Bet man reikia sukurti nors darbo

regimybę. Na, pavyzdžiui, uždavinėti klausimus ir klausytis atsakymų. O ką, jei pradėtume nuo jūsų?

— Tik skubiau, leitenante. Turiu pasirūpinti, kad mano žmonės viską sutvarkytų, kol neišsiskirstė po namus.

— Padarysime viską greitai. Pradėsim nuo svarbiausio. Jūs dirbate kiekvieną naktį?

— Mes nedirbame sekmadieniais ir pirmadieniais.

— Puiku, — mano balsas buvo sklidinas šilumos. — O ką jūs veikiate pirmadienio vakarais?

3

Trys džiazmenai sėdėjo už stalo, ir aš pirmiausia apžiūrėjau kiekvieną iš jų atskirai.

Pirmasis buvo Klarensas Nasbitas. Jis atrodė pasimetęs be savo kontraboso. Apkūnus, beveik storas jis taip ir nenusiėmė nuo galvos savo katiliuko.

Viduryje sėdėjo Veslis Stiuartas, triūba, trio lyderis. Vesas buvo plonas ir aukštas. Veide švietė didelės, melsvos, svajingos akys. Nosis buvo šiek tiek per ilga smulkokam veidui.

Grupę užbaigė Kuba Karteris — tamsiaplaukis mažylis su filipinietiško kraujo priemaiša. Siauri, juodi ūsiukai įrėmino jo spindinčius, sniego baltumo dantis.

Aš užsirūkiau ir nužvelgiau šį trejetą. Kuba nervingai judino kojas. Klarenso pirštai piešė ore piruetus, timpčiodami nematomo kontraboso stygas. Tik Veslis Stiuartas sėdėjo nejudėdamas, miglotomis akimis žvelgdamas į tolį, atrodė, kad jis už milijono mylių nuo O'Haros kontoros.

Aš atsikosėjau.

— Vaikinai, jūs turėjote matyti, kaip visa tai įvyko. Ar nepapasakotumėte man apie tai?

Jie tylėdami susižvalgė. Tyla užtruko.

— Manau, mes nieko nematėme, leitenante, — neryžtingai pertraukė tylą Klarensas. — Mes grojome savo

mėgstamiausią “Tuščią gatvę” ir daugiau į nieką nekreipėme dėmesio. Kai aš išgirdau to tipo riksmą, pamaniau, kad mes įaudrinome publiką. Bet paskui, išgirdęs šūvį, pabandžiau suprasti, kas darosi ir kartu nepamesti ritmo. Kai tas keistuolis išdygo prieš mus, svirduliuodamas į šonus, aš nusprendžiau, kad tai koks nors psichopatas, ir jau ruošiausi trinktelėti jam per galvą kontrabosu. Bet čia jis netikėtai užvertė kanopas, ir aš pamačiau ant jo marškinių kraują. O Dieve! Jis buvo negyvas!

— Jis pasakė visą teisybę, sekly, — plačiai šypsodamasis, Kuba ėmė greitai linksėti galva. — Viskas tiksliai — mes nieko nematėme, kol tas vaikinas nenuvirto tiesiai po mūsų kojomis.

Aš pažvelgiau į Veslį Stiuartą.

— Na, o tu ką pasakei?

Jis labai lėtai perkėlė žvilgsnį į mane.

— Apie ką jūs, leitenante? — jo balsas buvo tylūs ir malonus.

— Tu patvirtini tai, ką kalbėjo tavo bičiuliai?

— Atleiskite man, — jis kaltai nusišypsojo. — Aš jūsų neišgirdau, nes mąsčiau, kaip mums geriau sugroti “Melancholišką bliuzą”: ar verta panaudoti tenorą vietoj saksofono...

— Man gaila pertraukti tavo muzikinius ieškojimus, bet prieš pusvalandį čia nužudė žmogų. Norėčiau išgirsti tavo versiją. Pavyzdžiui, gal tu matei, kas jį nužudė ir taip toliau...

— Supratau, leitenante, supratau. — Jis vėl silpnai šyptelėjo. — Atleiskite, bet aš absoliučiai nieko nemačiau, kol jis nepasirodė priešais mus. Grodamas nematau nieko. Taip jau yra. Net negirdėjau jokio riksmo bei šūvio. Aš tik mačiau, kaip tas vyrukas išdygo priešais mus, o paskui krito negyvas ant scenos.

— Ar kuris nors iš jūsų jį pažįsta?

Visi trys neigiamai papurtė galvas.

— Ar matėte jį čia anksčiau?

Vėl visi pakratė galvas.

— Gal sutikote jį kur nors kitoje vietoje?

Ir vėl neigiamas atsakymas.

— Ar niekas iš jūsų nepastebėjo nieko keisto? Jokio tipo su pistoletu rankoje? Ar nieko nematėte kairėje, dešinėje ar užpakalyje? Nieko, kas buvo išsitraukęs patranką?

— Atleiskite, leitenante, — pagaliau pareiškė Veslis Stiuartas. — Manau, kad mes tuo metu buvome pernelyg užsiėmę.

— O'kei. Ačiū už pagalbą.

Jie kartu pakilo nuo kėdžių ir koja į koją nužygiavo prie durų. Jiems išėjus, kontoroje pasirodė Polnikas.

— Na, kaip reikalai, leitenante? — viltingai paklausė jis.

— Mergina sako nieko nežinanti. Ta trijulė tvirtina tą patį. Duok šen oficiantą.

Po pusės minutės prieš mane atsisėdo pasišiaušęs oficiantas. Dvi tuščios kėdės parėmė jį iš abiejų pusių.

Aš įdėmiai jį apžiūrėjau. Jis buvo aukštas ir tvirtai sudėtas, tamsiais, vešliais plaukais, pusmetį nemačiusiais žirklių. Oficiantas sėdėjo ant kėdės išsikėtojęs ir iššaukiančiai žvelgė į mane. Atrodė, kad tardomojo vaidmenyje jis jau buvo ne pirmą kartą.

— Ką veikėte įvykio metu?

— Buvau virtuvėje. Perdaviau keturių valkatų, sėdėjusių šalia jūsų staliuko, užsakymą. Džo man padėjo. Išgirdęs laukinį riksmą, o po to ir šūvį, puoliau į salę ir spėjau pamatyti, kaip tas vaikinas apsisuko scenoje prieš nukrisdamas.

— Jūs nieko nematėte už scenos?

— Už scenos nieko nebuvo, — tvirtai pareiškė kudlotasis. — Ten nebuvo nieko, išskyrus tuos tris avigalvius.

— Jums nepatinka džiazas?

— Tikrai taip, leitenante. Man patinka tyla.

— Ar jūs pažįstate tą vaikiną, kurio niekas nežudė? Ar kada nors anksčiau matėte jį čia? Beje, jūs jau sakėte, kad nematėte.

— Visiškai tiksliai, leitenante, — linktelėjo oficiantas.

Aš ištraukiau nužudytojo kišenėje rastą degtukų dėžutę ir atidariau ją. Joje buvo tik trys degtukai.

— Turbūt jam atrodė, kad šiandien — Liepos Ketvirtoji[1]. Jis buvo suruošęs tikrą degtukų fejerverką per tas dešimt minučių, kurias praleido čia?

— Gal jis ir ateidavo čia, — nervingai prisipažino oficiantas. — Gal aš anksčiau jo tiesiog nepastebėjau.

— Gal jums vertėtų nešioti akinius. Be to, man labai norėtųsi susipažinti su jumis artimiau, pasėdėti kartu kokioje nors jaukioje vietelėje, pavyzdžiui, policijos skyriuje, ir pabandyti atgaivinti jūsų atmintį. O gal netikėtai ji prašviesės.

— Nekalbėkite taip su manimi, leitenante. Aš tiesiog jo neprisimenu. Buvau taip susijaudinęs — riksmas, kraujas ir aplamai...

— Kiek kartų jis yra čia buvęs?

— Keturis ar penkis kartus. Pastoviai traukdavo suktines. Už penkių staliukų galėjai jį užuosti.

— Kuo jūs vardu?

— Butas. Endis Butas.

— Kas privertė jus užmiršti šį vaikiną, kai klausiau pirmąjį kartą?

Butas sunkiai gurktelėjo.

— Jūs žiauriai elgiatės su manimi, leitenante.

— Aš dar net nemėginau. Vertėtų jums pamatyti mane nirštantį.

— Vidurnaktis nemėgsta nemalonumų. Aš tiesiog jaučiau, kad tas vaikinas atneš mums nelaimę — nuo pat pirmojo karto, kai jis čia pasirodė.

— Suktinės?

— Tiksliai. Visada apsvaigęs.

— Kuo jis vardu?

— Aš nežinau, leitenante.

— Esi tuo tikras?

— Absoliučiai.

---

[1] Liepos Ketvirtoji — Nepriklausomybės diena, JAV nacionalinė šventė (*vertėjo past.*).

— Tęskite.

— Jis šnekėjosi su Vidurnakčiu, — sukuždėjo oficiantas. — Ir aš mačiau, kad jai norėjosi pasiųsti jį kuo toliau, bet atrodo, kad buvo priversta jį pakęsti.

— Jis ją šantažavo?

— Nieko nežinau, manęs tai visiškai neliečia, leitenante. Aš čia tiktai dirbu. Gal jis šantažavo ją, o gal ir ne.

— Jis kalbėjosi su ja čia ar salėje, už staliuko.

— Paprastai jis ateidavo kartą per savaitę. Pirmąkart pasirodė prieš penkias savaites. Pasėdėjo truputį už staliuko, paskui paklausė Vidurnakčio. Paskutinius du kartus jis užėjo tiesiai į jos kontorą ir ten užtruko apie dvidešimt minučių.

— Ar ji kur nors išeidavo su juo?

Butas ryžtingai papurtė galvą.

— Vidurnaktis visada išeina, tik uždariusi įstaigą, vadinasi, ne anksčiau kaip trečią ryto. O jis palikdavo mus maždaug pirmą valandą nakties.

— Ar žinote, kur jis gyvena?

— Aš jau sakiau jums, leitenante, kad net nežinau jo vardo.

— O'kei, Endi. Kas dar?

— Lyg jau ir viskas.

— Tada galite eiti.

Butas pasisupo kėdėje.

— Jūs ruošiatės pakalbėti su Vidurnakčiu?

— O tu kaip manai?

— Matote, jei Vidurnaktis sužinos, kad aš papasakojau jums apie tą žolės mėgėją, jai tas nelabai patiks, ir man gali būti riesta.

— Nesijaudink, Endi, viskas gerai. Aš neįkišiu tavęs. Tu juk padarei man paslaugą.

Butas apmąstė mano paskutinę frazę, ir pastebėjau, kad paguodos ji jam nesuteikė.

— Na ką gi, gerai, leitenante, — pagaliau ištarė jis ir pasuko link išėjimo.

Aš pakviečiau Džo, ir šis patvirtino Buto pasakojimą.

Man įėjus į salę, džazmenų trijulė vėl buvo scenoje. Klarenso kontrabosas vos girdimai gaudė, Kuba tylutėliai stukseno vien jam suprantamus ritmus, o Veslis tiesiog sėdėjo nejudėdamas užmerktomis akimis.

Vidurnaktis stebėjo, kaip du vaikinai kruopščiai plovė kraujo dėmes nuo grindų. Nespėję išeiti prieš Polniko ir jo grupės pasirodymą lankytojai buvo blaivūs ir nelaimingi.

— Užrašiau jų pavardes ir adresus, leitenante. Norite juos apklausti ar išleisite namo?

— Taip, tegu skirstosi.

Aš grįžau atgal į sceną ir sustojau, žvalgydamasis į šonus. Po kelių sekundžių prie manęs prisigretino Polnikas.

— Gal galiu dar ką nors padaryti, leitenante?

— Gali prisijungti prie manęs ir padėti mąstyti. Čia scena, ar ne?

— Tiksliai! — entuziastingai atsakė Polnikas.

— Nuo jos iki scenos — šešios pėdos, taip?

— Tiksliai!

— Kairėje dvejos durys. Vienos veda į mis O'Haros kontorą, o kitos — tiesiai į virtuvę. Daugiau durų nėra, taip?

— Tiksliai!

— Džazmenai jo nematė. Jis buvo už jų nugarų, be to, jie visą laiką grojo. Mis O'Hara buvo savo kontoroje. Butas — virtuvėje. Niekas nesugebėtų iššauti virš muzikantų galvų taip, kad kulka apsuktų kilpą ir, nusileidusi penkias ar šešias pėdas žemyn, įsmigtų tam vaikinui tiesiai į krūtinę. Taip?

— Tiksliai!

— Ir taip, kas jį nužudė?

— Tiks... — Polnikas sumirksėjo.

— Jeigu ir jūs atsidūrėte keblioje padėtyje, tai aš laimingas.

— Pistoleto niekur neradome, — pridūrė išmintingasis seržantas. — Vadinasi, jis tikrai nenusižudė, ar ne?

— Šiam atvejui turiu savo teoriją: vaikinas nusišovė, o po to prarijo savo patranką. Skrodimas parodys, ar

teisinga ši versija. Dabar aš grįšiu į kontorą ir dar kartelį pakalbinsiu O'Harą. Manau, kad pirmąjį kartą ji nebuvo su manimi labai atvira.

Seržantas baigė sudėlioti visus to vaikino savižudybės versijos pliusus ir minusus. Susiraukęs jis pažvelgė į mane:

— Jūs juokaujate, leitenante?

Už mūsų nugarų pasigirdo į kosėjimą panašus gergždžiantis balsas:

— Leitenantas visada juokauja, — tarė Polnikui Hemondas. — Jis tik apsimeta policininku. Didžiausias visų laikų ir tautų humoristas.

— Tu jau seniai čia, šnipų burtininke?

— Pakankamai seniai. Nebesirūpink šia ledi. Aš pats ja užsiimsiu.

— Puiku. Eime į kontorą, aš papasakosiu tau visa kita.

Aš nulydėjau jį į Vidurnakčio kontorą. Hemondas priėjo prie stalo ir, nutaisęs reikšmingą veido išraišką, atsisėdo ant kėdės.

— Gerai, Uileri. Dėstyk.

— Tau reikia patarimo?

— Sąmojingas vaikinas. Tu jau gana ilgai tvarkai tą reikalą, taigi klok viską, ką žinai, ir gali dingti. Manau, minutės tau užteks.

— Netgi dar mažiau, — sutikau aš.

Trumpai nupasakojau visus savo veiksmus po žmogžudystės. Aiškiai mačiau, kad Hemondas nelabai manimi tikėjo, bet neįsižeidžiau dėl to.

— Štai ir viskas. Ir linkiu sėkmės, ji jums reikalinga. Net pavyzdingam policininkui ji kartais būtina.

Aš pasukau link išėjimo.

— Man visa tai neatrodo labai painu, — suburbėjo Hemondas. — Čia viskas aišku kaip dieną. Tikriausiai tai padarė pati dainininkė.

— Vidurnaktis? Tai mintis. Galbūt nušovusi tą tipą, ji įsikišo pistoletą į savo beveik permatomos suknelės už-

antį? Jei tau reikalinga pagalba, aš galiu pasilikti ir kartu su tavimi iškratyti įtariamąją.

— Nešdinkis! — viauktelėjo Hemondas.

— Jau einu. — Aš atsainiai palingavau galvą. — Pasirodo, tu labai jautrios sielos, Hemondai. Tiesiog nesupratau iš karto, ką tu turėjai omeny.

Aš palikau kontorą ir nuėjau pas Anabelą Džekson, visą tą laiką skirsčiusią roles naujai pjesei "Pilietinis karas", kurioje aš atlikau Linkolno vaidmenį (tik be barzdos, žinoma).

— Pagaliau baigiau.

— Gryniausia tiesa.

— Tik tarnybine prasme. Kodėl mums...

— Ai, ai, tuoj pravirksiu!

— Kuo greičiau dinkime iš čia, kol Hemondas neįvykdė dar vienos žmogžudystės, bandydamas išsiaiškinti pirmąją.

Mes pačiupome taksi ir kol dardėjome pas Anabelą, ji nenutilo nė sekundei!

— ... kaip jūs drįsote palikti mane vieną, kol pats kiurksojote kontoroje su ta... ta moterimi! — išrėkė Anabela, triukšmingai užtrenkdama taksi dureles.

— Žinoma, ji — moteris, — pritariau aš Anabelai, — Vidurnaktis vidurnaktį — tokio pasimatymo už jokius pinigus negalėjau praleisti, o jos dainavimas neturėjo jokios reikšmės.

— Juk jūs... — prarijo žadą ji. — Jūs — vilkas šuns kailyje!

— Nesuprantu, ko jūs taip jaudinatės. Vidurnaktis įaudrino mane, o jus — džiazas. Taigi skirtumas mažas.

Čia aš pastebėjau, jog kalbėjausi pats su savimi.

Grįžau namo svarstydamas, kaip kitaip galėjo susiklostyti įvykiai. Paskui paskambinau į garažą, kur man pranešė, kad mano "Heilis" riedės rytoj kaip naujas.

Aš patogiai įsitaisiau minkštame krėsle su škotiško viskio stiklu vienoje rankoje ir cigarete — kitoje, mėgaudamasis aistringu Pegi Li balsu, dainuojančiu "Juodą ka-

vą". Švelni muzika užliejo kambarį, bet greitai ją perrėžė šaižus telefono skambutis.

Aš pakėliau ragelį ir pasakiau:

— Viskas gerai, mieloji. Aš nepykstu.

— Uileri! — suriaumojo vyriškas balsas.

Tą balsą pažinau iš karto. Bet kokioje šunų parodoje būčiau atskyręs tą maurojimą.

— Jis išėjo, — beviltiškai leptelėjau į ragelį.

— Kalba šerifas Laversas! — plyšojo balsas.

— Sveikutis, — greitai sureagavau aš.

Kitame laido gale pasigirdo neartikuliuotas mykimas.

— Baik savo kvailus juokelius! — šerifo balsas grasino. — Tučtuojau atvažiuok į skyrių, tiesiai pas mane.

— Tai pirmiausia ir padarysiu rytoj ryte, — sąžiningai pažadėjau aš.

— Aš sakau — tuojau, o tai reiškia — dabar! Ir tavo žiniai, Uileri, jau rytas.

Man lyg kuolu per ausis trenkė, kai šerifas metė ragelį.

4

Man atvykus, šerifo biure liepsnojo jau du dalykai: pirmą — ryškiai švietė lempos, antra — mano viduje šėlte šėlo ugnis. Jaučiausi, kaip nuo nemigos kenčiantis maniakas, negalintis užmigti dėl to, kad jį persekiojo mintys apie kerinčias blondines.

Aš įžengiau į laukiamąjį ir norėjau atidaryti šerifo kabineto duris, kai išgirdau už jų balsus.

Tada dribau į artimiausią krėslą ir ėmiau galvoti apie apylinkės šerifus, prisimindamas visus, kokius tik žinojau, aštrius žodžius.

Po penkių minučių durys atsidarė, išėjo aukštas, augalotas tipas. Tvarkingai apkirpti žili plaukai, kumpa nosis ir labai plonos lūpos. Veide sustingusi didybės išraiška, būdinga klestinčiam biznieriui. Jis vilkėjo nepriekaištin-

gai pasiūtą kostiumą ir marškinius, kuriuos puošė šilkinis itališkas kaklaraištis. Vyriškis praėjo pro mane nė nežvilgtelėjęs, lyg aš būčiau jo tarnas.

Laversas palaukė, kol tas didingas manekenas išėjo pro duris, ir tik tada linktelėjo man.

— Atrodo, jog tu nelabai skubėjai, Uileri, — nepatenkintas suburbėjo jis.

Aš atsisėdau ant krėslo, skirto lankytojams, bet ne ant to, kuriame lindėjo nepritvirtinta spyruoklė. Pereitą kartą ji vos nepadarė nepataisomos žalos mano vyriškajam pasididžiavimui.

— Tas lavonas, kurį radai vakar vakare, — sumurmėjo Laversas. — Geriau jo išvis nebūtų buvę.

— Jei dėl to esu čia, tai sutinku su jumis.

— Ar Landžio pavardė tau ką nors sako?

— Žinoma. Tai "Tribūnos" savininkas.

— Ir kaip tik jis išėjo dabar iš mano kabineto. O tas tavo lavonas — tai Džonis Landis, jo sūnus!

— Tas žolės mėgėjas...

— Tu norėjai pasakyti — valkata... Ką gi, tu teisus. Bet vis dėlto jis — Landžio sūnus, ir seniokas svaido žaibus, trokšta keršto ir linki, kad žudikas gautų pelnytą bausmę. Kitas šiandieninių laikraščių antraštes gali sugalvoti pats.

— Misteris Landis — žymus žmogus, didelis tūzas, — sutikau aš.

— Misteris Landis — vienas iš miesto tėvų ir įtakinga figūra visos valstijos politiniame gyvenime. Misteris Landis valdo didžiausią miesto laikraštį. Misteris Landis gali sukurti laisvų darbo vietų mūsų skyriuje! — šerifas įniršęs bedė didžiuoju pirštu į savo krėslą. — Tikiuosi, tu supranti mane, Uileri?

— Visiškai, šefe. Manyje dargi kirba negeras nujautimas, kodėl aš esu būtent čia.

— Šią bylą oficialiai tiria leitenantas Hemondas. Bet ji asmeniškai liečia ir mane — mano kaklą. Kad ir kas nužudė Landį, per savaitę privalau jį rasti. Kitaip tapsiu eksšerifu, aišku?

— Bet ką aš galiu padaryti? — nekaltai paklausiau.

— Tu ginsi mano interesus, Uileri. Ir savo taip pat. Jeigu Landis turi jėgų pakeisti apygardos šerifą, tai ir aiškinti nereikia, ką jis gali padaryti žmogžudysčių tyrimo skyriaus leitenantui.

— Aš visiškai jus suprantu, šerife. Ar dirbsiu su Hemondu?

— Oficialiai tyrimą atlieka Hemondas. Tu tik vykdysi kai kurias mano užduotis, ir tai viskas. Galbūt Hemondas nesugebės rasti žudiko, tada tai padaryti teks tau, ir kuo greičiau!

— Hemondas bus laimingas!

— Nuo kada tau rūpi, ką jaučia Hemondas?

— Iš pradžių norėčiau išsiaiškinti kai kurias detales. Kaip Hemondas sužinojo, kad velionis kažkada buvo Džonu Landžiu?

— Dainininkė jam pasakė, — suburbėjo Laversas. — Na ta, keistu vardu... Naktinė?

— Vidurnaktis.

— Tiksliai.

— Ką ji papasakojo Hemondui?

— Šitas Landis įkyrėjo jai iki gyvo kaulo — aš turiu omenyje sūnų. Kadangi jo tėtušis buvo pats Danielis Landis, jinai bijojo tą tipelį išspirti. Džonis buvo tikra nelaimė jos užeigai, vaikščiojanti bėda.

— Ji nepasakė, kas galėjo trokšti jo mirties?

Laversas gūžtelėjo pečiais.

— Jos žodžiais tariant, kiekvienas, pažinojęs Landį, su malonumu būtų jį nudėjęs.

— Ir tai viskas, ką Hemondas sugebėjo išsiaiškinti?

— Na, maždaug viskas. Hemondas įsitikinęs, kad tai ji pribaigė Džoną Landį. Iš kovos prieš narkotikus skyriaus iškvietė policininkę, kad toji apieškotų dainininkę, bet rezultatas buvo lygus nuliui. Nieko nerado.

— Pas merginą su tokia figūra? Aš didžiai nustebęs, šerife!

— Aš turiu omenyje, kad jie nerado pistoleto, — suurzgė Laversas. — Ir liaukis juokavęs nors šį rytą, Uileri!

— Aš buvau pradėjęs juokauti su žavinga blondine, kai jūs paskambinote, — akiplėšiškai sumelavau aš. — Negi manote, kad stengiuosi dėl jūsų?

Laversas užsirūkė cigarą ir ėmė sklaidyti ant stalo gulinčius kažkokius popierius.

— Štai skrodimo išvados. Kulka 22-ojo kalibro. Stiprių narkotikų organizme neaptikta, matyt, dar nebuvo priėjęs tos stadijos, mėgavosi tik žole.

— Tai nuramins jo brangųjį tėtušį. Bet žole dabar mėgaujasi beveik visas jaunimėlis.

Šerifas sušnopavo:

— Tai labai rimta byla, Uileri. Jei mes to nusikaltimo neišaiškinsim, mus gyvus iškeps, mus visus! Tave, mane, visą skyrių, aplamai visus, bent kiek susijusius su šia byla.

— Ar Landį taip giliai sukrėtė sūnaus mirtis?

— Jam nusispjauti į viską, — niūriai atsiliepė šerifas. — Jį jaudina tik jo prestižas. Landžio šeimynėlė reikalauja keršto... Tu pagavai mano mintį?

Aš linktelėjau, visa savo išvaizda demonstruodamas susidomėjimą jo išvedžiojimais.

Laversas tęsė:

— Landžio gyslose vietoj kraujo — ledinis vanduo. Atpažindamas kūną, jis elgėsi taip, lyg pasirašinėtų savo vedamąjį. Jis davė mums suprasti, kad numatė tokią sūnaus baigtį. Net atrodė patenkintas, kad jo pranašystės pasitvirtino. Vienintelis dalykas, kurį mums pavyko iš jo išpešti, buvo tai, kad prieš tris mėnesius, sužinojęs apie sūnaus aistrą marihuanai, jis atėmė teises į palikimą.

— Tuo jis panašus į daugelį tėvų.

— Jis nežino, kuo paskutiniuoju metu užsiiminėjo Džonis, net nežino, kur šis gyveno. Kiekvieną mėnesį Landis pervesdavo į sūnaus sąskaitą aštuonis šimtus dolerių, ir tai viskas. Jis įsitikinęs, jog Džonis buvo visiškai degradavęs, ir net pareiškė, kad jo nužudymas tikriausiai susijęs su negrąžinta skola už tą prakeiktą žolę.

— O ką apie visa tai mano misis Landi?

— Ji mirusi.

— Tai keičia reikalą.

— Bet yra dar duktė. Ji penkeriais metais jaunesnė už savo nevykėlį brolį. Gyvena kartu su tėvu. Landis išvyko namo, kad praneštų jai apie tą įvykį.

— Kokia laimė, kad manęs panašus tėtušis negloboja.

— Vėliau galėtum pasikalbėti su jo dukra. Galbūt ji žino, kuo paskutiniuosius tris mėnesius užsiiminėjo jos brolis.

— Gerai. O kodėl Hemondas negali to padaryti?

— Manęs visiškai nedomina, ką veiks Hemondas! — sugriaudėjo šerifas. — Tu dabar dirbsi man, Uileri, tai daryk, kas tau liepiama!

— Klausau, sere, — paklusniai viauktelėjau aš. — O jei ten sutiksiu Hemondą? Pakliūsiu į labai kvailą situaciją.

— Nesijaudink, taip neatsitiks.

— Hemondas jos neapklaus, nes jam įsakyta nekišti ten nosies, taip?

— Mes pažadėjome informuoti Landį apie kiekvieną mūsų žingsnį, — nenoriai paaiškino Laversas. — Vargu, ar jam patiktų, jei mes oficialiai imtume tardyti jo dukrą.

— Bet visai kitas reikalas, jei mes paklausinėsime ją neoficialiai, tiesa? — burbtelėjau aš. — Jei Landis apie tai sužinos, jūs nuoširdžiai jo atsiprašysite, paaiškinęs, jog tas kretinas Uileris amžinai lenda ne į savo reikalus, ir pažeminsite mane iki seržanto.

— Na, taip turbūt neatsitiks, — šerifas visai neįtikinamai mostelėjo ranka. — Tu tikriausiai gausi papeikimą, ir viskas tuo baigsis.

— Dabar suprantu, ką jaučia aukojamas avinėlis, — aš kuo plačiausiai nusišypsojau. — Tikiuosi, kad jau paruošėte indą, į kurį supilsite mano kraują po to, kai perrėšite man gerklę.

— Suprask mane teisingai, — šerifas vis dėlto pažvelgė į mane. — Tą žmogžudystę privalome ištirti. Ir visai nesvarbu, kiek leitenantų šioje byloje nusilauš sprandą.

— Žinote, kas labiausiai patinka man šiame darbe — tai užtikrintas rytojus.

Laversas geraširdiškai nusijuokė:

— Visi mano tave esant pačiu keisčiausiu mūsų skyriaus policininku. O ši byla tau duoda šansą sutvirtinti savo reputaciją.

5

Po dešimtos penkiolika aš pastačiau savo "Heilį" prie Landerso namo.

Tai buvo senoviško stiliaus vila. Dviejų aukštų, su milžinišku frontonu. Pastatą supo penki akrai žemės: tvarkingai nupjauta pievelė, dirbtinis ežeras, kuriame suposi septynios gulbių iškamšos.

Aš labai nustebau, kai, spustelėjęs sunkiose ąžuolinėse duryse įmontuotą skambutį, išgirdau ne "Džoną Pilą", atliekamą simfoninio orkestro, o patį paprasčiausią čirškimą.

Duris atidarė mažordomas.

— Labas rytas, sere, — šaltai ištarė jis gergždžiančiu balsu. — Jeigu jūs ką nors norite parduoti, tai...

— Aš norėčiau pamatyti mis Landi.

— Bijau, kad tai neįmanoma. Šeimą ištiko skaudi nelaimė, ir todėl...

— Aš mačiau, kaip atsitiko ta nelaimė. Aš — leitenantas Uileris iš žmogžudysčių skyriaus, — parodžiau jam savo ženklelį, kuris, tiesą sakant, galėjo patvirtinti mane esant ir iš faraonų klano, ir iš policininkų žudikų gaujos. — Aš noriu pamatyti mis Landi. Aš to reikalauju.

— Gerai, sere. Sekite paskui mane.

Aš perėjau vestibiulį, išdailintą ąžuolu, apstatytą riterių šarvais, stovinčiais šalia plačių laiptų, pakilau tais laiptais ir atsidūriau ąžuolu iškaltame laukiamajame.

— Palaukite čia, sere. Aš pranešiu apie jūsų atvykimą.

Mažordomas dingo, švelniai uždarydamas paskui save duris. Aš užsirūkiau ir ėmiau laukti. Apsidairęs aplink, nusprendžiau, jog tas laukiamasis yra paprasčiausia rūbinė.

Po penkių minučių mažordomas grįžo.

— Mis Landi priims jus svetainėje. Sekite paskui mane.

Aš taip ir padariau.

Svetainė buvo išpuošta kedru. Didžiulis poliruoto metalo židinys tviskėte tviskėjo. Ant sienos kabėjo septynioliktojo amžiaus muškieta ir kažkokio susiraukusio tos pačios epochos kavalieriaus portretas. Aš puikiai jį supratau. Šypsotis tokiame name buvo tiesiog nepadoru.

Grindis dengė storas, prabangus, spalvotas kilimas. Kušetė ir keturi krėslai buvo apmušti senoviniu vaškuotu kartūnu, bylojančiu apie jų amžių.

Pabandžiau įsivaizduoti tokio namo šeimininko dukterį: tiesių plaukų kuokštelis ant pakaušio, griežto vienuoliško stiliaus suknelė, dengianti kūną nuo galvos iki kojų. Mintyse jau mačiau, kaip ji braukia akis sniego baltumo nosinaite, apverkdama brolį, ir gręžia nosinaitę į marmurinį, rožytėmis padabintą aštuonioliktojo amžiaus pieno puodelį.

— Mis Landi tuojau ateis, — paskelbė mažordomas ir pasišalino, kaip ir priderėjo tikram tarnui.

Aš priėjau prie kušetės ir klestelėjau ant jos. Spyruoklės įlinko ne daugiau kaip aštuntadalį colio. Mano dėmesį patraukė gražiai išmargintas dubuo, stovintis ant staliuko šalia kušetės: jis buvo panašus lyg į peleninę, lyg į retos formos vazą. Reti daiktai turi vieną neabejotiną privalumą — juos galima panaudoti ne tik pagal paskirtį. Aš užgesinau dubenyje cigaretę ir prisidegiau kitą.

Tik spėjau kelis kartus nukrėsti pelenus į dubenį, kai atsidarė durys, ir įėjo dukrelė-vienuolė. Iš netikėtumo vos neišmečiau cigaretės tiesiai ant kilimo.

Ji buvo vidutinio ūgio, ir tai vienintelis dalykas, kuriam tiko epitetas “vidutinis”. Prašmatni brunetė blizgančiais kaip sabalo kailis plaukais, gaubiančiais smulkų,

taisyklingų bruožų veidą. Ji atrodė lyg žavingas elfas. Putnios, rausvos lyg rožės žiedlapiai lūpytės buvo truputį papūstos. Tai jaudino ir provokavo. Didžiules, drėgnas, beveik violetines akis dengė akiniai.

Ji vilkėjo baltus vyriškus marškinius atraitotomis rankovėmis, išblukusius džinsus, aptempusius puikius, absoliučiai moteriškus klubus taip glotniai, kad net išryškėjo nedidutė Veneros kalvelė. Trys viršutinės marškinių sagos buvo atsegtos ir stangri krūtinė gundančiai siūbavo sulig kiekvienu jos žingsniu. Aš net įsigudrinau pamatyti mažus, rožinius spenelius, nors ir ne taip aiškiai, kaip būčiau norėjęs. Jos švelni oda turėjo medaus atspalvį, ir galėjau prisiekti, kad.pati ji irgi kvepėjo medumi. Mergaitė atrodė taip saldžiai, kad buvau pasiruošęs praryti ją dabar ir čia pat.

— Aš — Rina Landi, — aukštu, jausmingu balsu prisistatė ji.

Užgesinau cigaretę ir pašokau ant kojų.

— Aš — leitenantas Uileris iš...

— Žinau. Talbotas man pasakė.

— Mažordomas?

— Na, taip. Jis — puikus dominuojančio tipo asmenybės egzempliorius. Jei jis būtų vedęs, esu tikra, kad muštų savo žmoną!

— O aš manau, kad viskas būtų atvirkščiai. Moters kančia irgi turi ribas.

— Kuo jūs vardu?

Aš nevalingai sumirksėjau.

— Elas, — pagaliau kimiai išspaudžiau.

— Vadinkite mane tiesiog Rina. Manau, kad formalūs kreipiniai trukdo žmonėms geriau pažinti vieniems kitus. Jūs sutinkate su manimi, Elai?

Mergaitė atsisėdo ant kušetės šalia manęs. Jaudinantis rožinių spenelių artumas visai išmušė mane iš vėžių.

— Jūs norite pakalbėti apie Džoną. Tėvas šįryt man viską papasakojo. Jūs žinote, kad jis rūkė marihuaną?

— Jo kišenėje radome žolės suktinių, — atsakiau.

— Aš irgi bandžiau jas rūkyti, — visai rimtai pranešė ji. — Bet mečiau.

— Malonu tai girdėti.

— Tai pernelyg vaikiška. Tačiau ir Džonas elgėsi vaikiškai. Be to, žolė — tik pradžia. Po kurio laiko jūs pradedate vartoti heroiną ir tampate įpročio vergu. O jūs, Elai? Aš mėgstu laisvę. Manau, kad žmonės turi teisę elgtis taip, kaip jie nori. Ar jums patinka elgtis taip, kaip norisi, Elai? Kaip policijos leitenantas, jūs labai jaunas. Aš maniau, kad visi jie — išsunktos citrinos, nesugebančios emociškai bendrauti. Bet jūs, matau, galite būti labai imlus ir jautrus, Elai. Kaip manote, ar aš galiu emociškai stimuliuoti?

— Aš... aš...

— Jums nereikia nieko sakyti, — žaviai nusišypsojo mergina. — Aš suprantu, kad jūs jaučiatės nejaukiai. Ar jums nesinori manęs pabučiuoti, Elai?

Aš paspringau dūmu ir užgesinau cigaretę dubenyje.

— Tėvas turbūt iš koto išvirstų, pamatęs, kam jūs panaudojote šią vazą. Juk tai — antikvarinis daiktas, iš aštuonioliktojo amžiaus. Jūs esate pirmasis žmogus, praktiškai ją panaudojęs.

— Jūsų brolis... Gal pasakysite, kodėl...

— Nesijaudinkite dėl Talboto. Jis per daug brangina savo darbą, kad ryžtųsi mums sutrukdyti. Kiti tarnai virtuvėje, o ji yra tolimajame pastato gale. Mes galime puikiai pasimylėti, Elai, jei žinoma, jūs norite. Aš dar niekada nesimylėjau su policijos karininku. Mane žavi ta mintis. Suprantama, jūs privalote elgtis padoriai. Galite pabučiuoti mane, švelniai paglamonėti, bet ne daugiau. Man nereikės daug laiko įsitikinti, patinka man jūsų veiksmai ar ne.

Rina palietė mane. Aš jau nebeįstengiau susitvardyti. Pajutau, kaip suakmenėjo paslėpsniai, tad vikriai pašokau ant kojų ir užėjau už krėslo. Tai buvo menka apsauga, bet vis šioks toks stabdys veržliajai Rinai.

— Prašau jus, — kimiai sušvokščiau, — aš viso labo tik noriu užduoti keletą klausimų.

— Nejaugi jūs nenorite su manimi pasimylėti? — Jau ir taip didžiulės, violetinės akys išsiplėtė. — Ar aš jums

nepatinku? O gal jūs norėtumėte, kad aš pirmoji jus apkabinčiau ir pabučiuočiau?

— Norėčiau, kad jūs sėdėtumėte ten, kur sėdite, ir truputį patylėtumėte! — suriaumojau aš.

Įsižeidusi Rina papūtė žavingas lūpytes.

— Na, dabar jūs toks grubus, dar ir šaukiate ant manęs, Elai. Jums ką, brunetės nepatinka?

— Aš manau, kad jūs nuostabi. Man labai patinka tokios simpatiškos brunetės kaip jūs. Man siaubingai norisi jus apkabinti ir pabučiuoti, bet aš esu darbe ir turiu atlikti savo pareigą. Aš — policininkas, man moka būtent už policininko darbą. Dar klausimų yra?

— Jūs turite labai stiprų pareigos jausmą. Aš nemėginsiu pakeisti jūsų gyvenimiškųjų vertybių sistemos, nes tai labai pavojinga, gali išsivystyti įvairūs psichologiniai kompleksai ir neurozės. Todėl užduokite savo klausimus, ir kai mes su tuo baigsime, galėsime ramiai pasidžiaugti meile.

Sukryžiavusi kojas, Rina patogiai įsitaisė ant kušetės.

— Na, pirmyn! — beveik įsakė mergina.

— Gal numanote, kas galėjo nužudyti jūsų brolį? — stengdamasis išlyginti trūkčiojantį kvėpavimą, rūpestingai išskiemenavau kiekvieną žodį. — Aš suprantu, kad paliečiau skaudžią jums temą, bet, tikiuosi...

— Skaudžią? — Rina nusijuokė. — Matau, kad jūs manęs nesupratote, Elai. Aš nekenčiau savo brolio nuo tos akimirkos, kai žengiau savo pirmąjį žingsnį, nekenčiau jo dar prieš ištardama savo pirmąjį žodį. Jis buvo labai žiaurus ir šlykštus. Jūs tikriausiai žinote, jog kai kurie berniukai mėgsta traukyti musėms sparnus?

— Aplamai, taip, bet...

— O Džonis mėgo išsukinėti rankas kitiems berniukams.

— Na, tada, — abejodamas pradėjau aš, — man lengviau užduoti kitą klausimą: ar jūs liūdite dėl savo brolio mirties?

— Jokiu būdu. Atvirkščiai, džiaugiuosi. Jei nebūčiau

atsisakiusi alkoholio, aš dabar prisigerčiau ligi nukritimo. Jūs tikriausiai žinote, kad alkoholis — tai silpna narkotikų išraiška. Geriantis žmogus pasidaro priklausomas nuo alkoholio, o aš mėgstu absoliučią laisvę ir nenoriu būti įpročių verge arba pasiduoti kieno nors įtakai.

— Teisingai elgiatės, — sumurmėjau aš.

— Dėl tos pačios priežasties aš nerūkau.

— Bet jūs neatsisakote pasimylėti, tik padoriai, suprantama?

— Tai neturi nieko bendro su įpročiais, — nusišypsojo mergina. — Tai tik biologija. Jūs juk žinote, kad pavojinga nutraukti jau prasidėjusias chemines reakcijas, Elai. Tai gali...

Aš girgžtelėjau dantimis.

— Žinau, gali išsivystyti kompleksai ir neurozės!

— Būtent!

Man norėjosi raudoti.

— Ar nenumanote, kas galėjo linkėti mirties jūsų broliui?

— Žinoma, — tvirtai pareiškė Rina. — Visi, kas jį pažinojo, turėjo priežasčių jį nužudyti.

— Gal galėtumėte išvardinti?

— Na, aš, tėvas ir Talbotas. Paskui mūsų virėjas, Elsi, kambarinė, ir Dženigsas, sodininkas. Dar paštininkas ir...

— Tai tiesiog juokinga, — šaltai konstatavau aš.

— Nejaugi?

Galėjau prisiekti, kad jos nustebimas buvo nuoširdus. Ji kaltai pažvelgė į mane.

— Bet aš to visai nenorėjau...

— Ar be tavo šeimos ir tarnų, pažįstate dar ką nors, nekentusį Džonio?

— Nemanau. Paskutinius tris mėnesius Džonis su mumis nebendravo. O prieš tai aš stengdavausi kuo rečiau su juo matytis. Taip buvo saugiau.

— Saugiau?

— Mums susitikus, Džonis pastoviai krėsdavo savo kvailas išdaigas, — paaiškino Rina. Jos balse staiga su-

skambo metalinės gaidelės. — Jis galėjo užlaužti man už nugaros ranką arba spirti į koją, arba... na, dar ką nors panašaus sugalvoti.

— Nuostabu.

— Jis elgėsi, kaip paauglys, — tęsė mergina. — Tas jo pomėgis visokiems iškrypimams... O kaip jis rengėsi, kaip kalbėjo... Taigi, jūs turite daug kandidatų į žudikus — visi žmonės, kurie pažinojo Džonį, — linksmai baigė Rina. — Aš ir pati galėjau jį užmušti. Gal būčiau patyrusi naujų pojūčių.

Ji užmetė kojas ant kušetės ir išsitiesė aukštielninka, sunėrusi ant galvos rankas.

— Dar klausimų bus, Elai? O gal pasimylėsime tiesiog dabar?

Galite manimi netikėti, bet visa, kas žmogiška, nesvetima ir policijos leitenantui. Aš aiškiai žinojau, kad, atmetęs tokį viliojantį pasiūlymą, keiksiu save ištisas naktis, kamuojamas nemigos. Aš lėtai pasilenkiau prie jos.

— Niekas mums nesutrukdys, — meiliai suburkavo Rina. — Nesinervinkite, Elai!

— Pirmą kartą girdžiu tokius žodžius iš moters, — tik tiek ir sugebėjau išspausti.

Grakščiai kaip jauna katytė ji pakilo nuo kušetės, nusiėmė akinius ir tvarkingai padėjo juos ant staliuko. Jai pažvelgus į mane, violetines akis aptraukė lengva migla, tačiau tai nebuvo trumparegystės pasekmė.

— Jums trūksta praktikos, Elai. Aš truputį jums padėsiu.

Ji suėmė mano rankas ir prispaudė prie stangrios, kietos savo krūtinės, truputį atsilošdama. Per ploną marškinių audinį aš pajutau švelnią ir minkštą odą. Ji dar stipriau spustelėjo mano rankas, ir jos krūtys suspurdėjo mano delnuose, lyg norėdamos iššokti. Mergina sudejavo.

— Man tai patinka, — jausmingai sukuždėjo ji.

Turėjau prisipažinti, man tai irgi patiko. Mano įaudrintas strypas įsirėmė į šiurkštų džinsų audinį. Negalėjau atplėšti rankų nuo jos nuostabios krūtinės, glamonėdamas pirštais standžius, pakilusius spenelius.

— Jūs manęs visai nepažįstate, — kimiai sumurmėjau perdžiūvusia burna.

— Tada mums verta susipažinti artimiau, — linksmai šūktelėjo mergina.

Aš dar stipriau prispaudžiau išorėn besiveržiantį penį prie jos prisirpusių uogelių.

— Oi, kaip man tai patinka, — sumurkė Rina. — Labai patinka.

Ji paleido mano rankas ir pasisukusi švelniai suėmė mano penį.

— Tai man irgi patinka. — Ji viena ranka ėmė žaisti su juo, ir aš vos vos susivaldžiau neužbaigęs akto. Kita ranka Rina atsisegiojo likusias marškinių sagas, apnuogindama medaus spalvos žavingą kūną. Ryškiai rožiniai speneliai styrojo atsikišę. Juos supo akinančios tokios pat spalvos aureolės. Viena ranka kilstelėjusi apvalią krūtį, Rina ištiesė ją man. Apibėriau ją bučiniais, velniai rautų, jos skonis priminė man medų. Aš švelniai krimsčiojau ir glosčiau liežuviu jos virpantį spenelį.

Ir staiga išgirdau, kaip už mano nugaros atsidarė durys ir kažkas įėjo į kambarį. Iš pradžių pamaniau, kad tai liokajus, nusprendęs atsisveikinti su savo darbu, bet žingsnius sekę žodžiai toli gražu nepriklausė tarnui.

— Rina! — rūsčiai sugriaudėjo valdingas balsas. — Marš į savo kambarį!

Rina atsitraukė nuo manęs, palikdama be priežiūros mano vyriškąjį įnagį, ir šis, sujaudintas netikėto įvykių posūkio, suglebo. Aš nevikriai timptelėjau užtrauktuką. Rina tuo metu karštiliškai užsisegiojo marškinius.

— Tėte! — kimiai riktelėjo ji. — Aš... aš... aš nežinojau, kad tu jau...

— Eik į savo kambarį, — kapodamas žodžius, pakartojo jis.

Staiga ji galvotrūkčiais puolė pro duris, nė nežvilgtelėjusi į mane. Man buvo jos gaila taip pat, kaip pačio savęs.

Durys paskui ją užsitrenkė.

— Na, o jūs, sere, — pasigirdo ledinis balsas, — gal

galėčiau sužinoti pavardę žmogaus, mano nuosavame name tvirkinančio mano nuosavą dukrą?!

— Smitas. Tinka?

6

Landis pakėlė telefono ragelį.

— Taigi, — pradėjo jis, — jūs įsibrovėte į mano namus, norėdamas apklausti mano dukrą. Jūs visiškai ignoravote tą faktą, kad, praėjus vos kelioms valandoms po tokios tragedijos, panašūs klausimai galėjo skaudžiai sutrikdyti jaunos, jautrios mergaitės psichiką...

— Aš... — čia aš užsikirtau.

— Jūs nesiteikėte net su manimi pasikalbėti! Nors paprašyti leidimo tokiai apklausai. Ką gi, puiku, — Landis giliai atsikvėpė. — Leiskite pasakyti jums, leitenante, kad padarėte didelę klaidą.

— Bet jūs nieko konkretaus taip ir nepasakėte, — bandžiau prieštarauti aš.

— Šįkart jūs turite reikalą ne su kokia nors bejėge ir neturtinga emigrantų šeima! Jūs susidūrėte su žmogumi, formuojančiu šiame mieste viešąją nuomonę! Ir aš asmeniškai pasirūpinsiu, kad grubūs metodai, naudojami vadinamųjų įstatymo ir teisėtvarkos sargybinių, taptų žinomi plačiajai visuomenei.

Jis pagaliau surinko numerį ir rūsčiai pažvelgė į mane.

— Kalba Danielius Landis. Nedelsiant sujunkite mane su apygardos šerifu!

Aš pradėjau skaičiuoti. Praėjo keturios sekundės.

— Laversai, tai Danielius Landis. Aš ką tik savo namuose užtikau vieną iš jūsų žmonių, terorizuojantį mano dukterį... Vargšė mergaitė, netekusi nuovokos iš skausmo. Toks žiaurus tardymas gali turėti nenuspėjamų pasekmių jos psichikai. Aš reikalauju, kad tą žmogų, jėga įsibrovusį į mano namą, griežtai nubaustų, ir nedelsiant!

Besiklausant Laverso, jo skruostai nežymiai paraudo.

— Šerife! Aš nesirengiu jums aiškinti, kaip vadovauti savo žmonėms, bet jūsų tardymų metodika nepakenčiama, o ypač bejėgės mergaitės atžvilgiu. Bet kokiu atveju rytdienos "Tribūnos" numerio vedamąjį aš ketinu paskirti šiam klausimui. Ir visiškai atsakingai perspėju jus — jei kuris nors iš jūsų žmonių prisiartins prie mano namo, būsiu priverstas jėga jį išmesti.

Landis piktai trenkė ragelį.

— Manau, ši pamoka bus jums į naudą, Uileri. Esu tvirtai įsitikinęs, kad šerifas suprato mane.

— Jūs turite omenyje, kad rytoj aš jau dirbsiu gatvių eismo reguliuotoju?

— Ar verta man kalbėti, jog esate tinkamas šiam darbui? Tikiuosi, šerifas pasistengs panaudoti šiuos jūsų gabumus artimiausioje ateityje.

Aš užsirūkiau cigaretę ir tvarkingai įmečiau degtuką į antikvarinę vazą.

Landis nusekė akimis mano judesį, pažvelgė į antikvarinį šedevrą, aišku, pastebėjo ten nuorūkas ir įsispitrėjo į mane.

— Tas dubuo, — mikčiodamas sugergždė jis, — yra...

— Tikras aštuonioliktojo amžiaus meno kūrinys, — pabaigiau frazę.

— Lauk! Lauk iš čia, kol jūsų neišspyriau!

Aš nusisukau ir nuėjau prie išėjimo. Darydamas duris, vėl išgirdau Landžio balsą.

— Būkite tikras, aš atsiskaitysiu su jumis, Uileri, — beveik meiliai pažadėjo jis. — Jūs išlėksite iš policijos kaip šampano kamštis. Aš įrašysiu jus į visus juoduosius sąrašus, kokie tik yra šiame mieste. Jūs baigsite savo dienas ten, kur ir priklauso jums būti — griovyje!

— Sakykite, — mandagiai paklausiau aš, — gal jūs rašote ne tik vedamuosius, bet ir humoreskas?

Aš atidariau duris ir išėjau į vestibiulį. Pasukau prie paradinių durų, kur mane pasitiko mažordomas.

Jis atidarė man duris ir netgi nusilenkė, ironiškai žvelgdamas į mane.

— Iki pasimatymo, sere. O gal man derėtų sakyti "sudie"?

— Talbotai, kokios liokajaus pareigos?

— Sere? — jo antakiai šoktelėjo aukštyn.

— Tiesiog spėju, kad šiame name liokajus gali turėti įvairių pareigų. Gal ir klystu. Bet, pasimatęs šįryt su mis Landi, manau, kad vis dėlto esu teisus.

— Bijau, kad nesuprantu jūsų, sere! — šaltai atrėžė Talbotas.

— Ne, tu mane puikiai supranti, Talbotai. Manau, koks nors "Tribūnos" konkurentas sukurptų neblogą reportažą, ar ne, Talbotai?

— Ką...

— Nesiginčysime dėl niekų. Tavo šeimininkas trokšta, kad aš kuo greičiau palikčiau jo namus.

Ištraukiau iš kišenės vizitinę ir padaviau mažordomui. Tiksliau pasakius, įbrukau kortelę jam į ranką.

— Šiuo telefonu galite skambinti man anksti ryte arba vėlai vakare. Pageidaučiau dar kartelį susitikti su tavimi, Talbotai, ir pačiu artimiausiu metu. Tik ne čia. Kokioje nors neutralioje vietelėje, gal bare. Norėčiau ramiai pasišnekučiuoti su jumis apie šį namą ir jo gyventojus.

— Aš niekada neapviliu tų, kurie manimi pasitiki, — atkirto mažordomas.

— Tu — laisvas žmogus, — sutikau. — Tiesiog manau, jog ir tu trokšti, kad žudiką sugautų. Jei taip, tai paskambink man.

— Tai neįmanoma!

— O kaip tie seni anekdotai apie tai, ką pamatė liokajus? Dabar nesinori iš jų juoktis, ar ne?

— Aš tikrai nesuprantu, apie ką jūs, leitenante, — abejingu tonu atsiliepė Talbotas.

Aš sėdau į savo "Heilį". Spustelėjęs pirmąją pavarą, nurūkau pirmyn, žarstydamas žvyrą.

Išvažiavęs į gatvę, šiek tiek nusiraminau ir nusprendžiau, jog skubėti nėra kur. Ką ir bekalbėti, šįryt aš buvau nemažai nuveikęs.

Pravažiavęs keturis kvartalus, sustojau šalikelėje ir

nusipirkau sumuštinį. Sėdėdamas mašinoje ir kramtydamas, aš mąsčiau apie Talbotą.

Galbūt liokajai šiuo metu labai madingi. Galbūt Talbotas — tik liokajus ir niekas daugiau. O jei ne, tai mano akiplėšiškos insinuacijos turėjo suvirpinti jo sielą. Iš kitos pusės, gal ir aiškintis nebuvo apie ką. Aš nusprendžiau, kad man vertėtų pasinaudoti Hemondo taktika: areštuoti pirmą pasitaikiusį, ir tegu jis pats dėl savęs jaudinasi.

Išgirdau cypiant padangas. Kažkoks pakvaišėlis nauju "Kadilaku" prašvilpė pro mane kaip vėjas. Aš spėjau pastebėti įtemptą vairuotojo veidą.

Rina Landi baisiai skubėjo.

Aš įjungiau starterį ir iššokau į kelią tiesiai prieš besiartinančio taksi nosį. "Kadilakas" buvo jau už trijų kvartalų ir sparčiai tolo. Aš perjungiau pavarą ir padidinau greitį.

Išmetimo vamzdis ėmė kosėti, spidometro rodyklė rodė penkiasdešimt mylių per valandą.

Po dešimties minučių aš atsilikau nuo jos per du kvartalus ir daugiau nebespaudžiau. Nenorėjau, kad mieloji Rina pastebėtų, jog "sėdžiu jai ant uodegos", o tai galėjo persigalvoti ir pakeisti maršrutą. Visa tai mane linksmino. Seniai jau nežaidžiau tokių žaidimų.

Rina judėjo tiesiai į šiaurę. Mes išvažiavome už miesto, ir po penkių mylių ji pasuko į "Hilstouno" pusę. Aš laikiausi atokiai nuo jos.

Galiausiai ji, cypteldama padangomis, staigiai pasuko į kairę ir įvažiavo pro plačius, puošnius vartus. Aš nuriedėjau pro šalį, kruopščiai užfiksuodamas žvilgsniu visas detales.

Sustabdžiau automobilį prie maždaug aštuonių pėdų aukščio tvoros ir iš tolo ėmiau stebėti Riną. Ji pasikalbėjo su kažkokiu vaikinu juoda uniforma ir pilote. Paskui Rina įėjo į vidų.

Atsirėmęs į medį, aš rūkiau ir laukiau. Po dvidešimties minučių mergina išėjo, sėdo į savo automobilį ir nurūko. Kai variklio garsas ištirpo tolumoje, aš nusviedžiau jau antros surūkytos cigaretės nuorūką ir žengiau prie vartų.

Tiesiai prie įėjimo ant sienos kabojo tvarkinga lentelė su užrašu: “Hilstouno sanatorija”.

Uniformuotas sargybinis klausiamai pažvelgė į mane. Parodžiau jam policininko ženklą.

— Iš čia ką tik “Kadilaku” išvažiavo mergina. Ko ji norėjo?

— Ji susitiko su gydytoju Meiberiu. Tai viskas, ką aš žinau.

— Tada aš noriu pakalbėti su gydytoju Meiberiu!

Sargybinis linktelėjo.

— Jis — mūsų vyriausiasis. Aš pranešiu apie jūsų atvykimą, leitenante.

— Puiku. O aš čia nepasigausiu kokios infekcijos?

— Ką? — jis kvailai įsispoksojo į mane.

— Juk čia sanatorija, ar ne?

— Ne, čia nėra jokių infekcijų. — Jis išsišiepė, bakstelėjo pirštu į smilkinį ir pasukiojo.

— Beprotnamis, — konstatavau aš.

— Na, tai pernelyg grubus žodis, leitenante. Patekti į šią sanatoriją kainuoja didelius pinigus, o čia atsidūręs esi jau ne psichopatas, o tik ligonis, kurio sutrikusi psichika. Jūs suprantate, apie ką aš kalbu?

— Kur man rasti gydytoją Meiberį?

— Eikite tiesiai šiuo keliuku, leitenante. Priimamajame sėdi registratorius. Aš paskambinsiu ir pranešiu apie jus.

Žengtelėjau keletą žingsnių, paskui atsigręžęs pasidomėjau:

— O pakeliui ar nesutiksiu to klubo narių?

— Jei ir sutiksite, tai tik tuos, kurie absoliučiai nepavojingi. Kitiems skirta ypatinga priežiūra.

— Taigi mane nuraminote, — tariau pats sau ir nudrožiau pirmyn.

Pastatas buvo didelis ir prašmatnus — du aukštai iš sniego baltumo betono. Galėjai pamanyti jį esant municipalitetu, jei langai būtų šiek tiek didesni ir be grotų.

Aš nužygiavau akmeninėmis plytelėmis išklota terasa, pakilau laipteliais ir įėjau pro plačiai atvertas, variu ap-

kaustytas duris. Prie įėjimo už staliuko sėdėjo raudonplaukė mergina baltu chalatu.

Ji pravėrė burną, rengdamasi kažką sakyti, tačiau tą akimirką kažkur viršuje pasigirdo klaikus riksmas. Išgirdus tą tęsiamą klyksmą, mano nugara pradėjo bėginėti skruzdės. Paskui sukaukšėjo bėgančios kojos, sutrinksėjo durys, ir vėl stojo tyla.

— O jei aš irgi riktelėsiu, ar mane priims į jūsų klubo narius?

— Jūs — leitenantas Uileris? — dalykiškai pasiteiravo raudonplaukė. — Jums reikia eiti koridoriumi į kairę, pro antrąsias duris, leitenante. Gydytojas laukia jūsų.

— Dėkoju. Niekada neregėjau taip prabangiai įpakuoto plieno.

— Ką jūs pasakėte? — jos akys piktai blykstelėjo.

Aš gi įsmeigiau akis į jos krūtinę. Ji buvo net labai nieko sau, ir pamaniau, kad tas vaizdas išvestų iš pusiausvyros Riną Landi.

— Na ir nervai pas jus. Jūs net nemirktelėjote, išgirdusi tą laukinį klyksmą.

Mergina vos šyptelėjo.

— Prie visko pripranti, leitenante. Ir žinokite: čia daroma viskas, kad tik pacientui būtų geriau.

— Jei man ištisas dienas tektų sėdėti jūsų vietoje, aš nesirūpinčiau dėl pacientų, o jaudinčiausi tik dėl savęs.

Aš nuėjau koridoriumi ir pasibeldžiau į antrąsias duris iš kairės. Balsas iš kambario leido man užeiti, ką aš ir padariau.

Kambario viduryje stovėjo didelis rašomasis stalas, dvi sienas dengė knygų prikimštos spintos, o trečioji siena buvo stiklinė ir be grotų.

Tipas trumpu baltu chalatu pakilo iš už stalo. Susiprotėjau, jog tai ir yra daktaras Meiberis, nes daugiau kambaryje nieko nebuvo.

Jis buvo neaukštas, linkęs pilnėti, švarutėle, baltutėle oda. Reti ūsiukai teikė jam vaikėzišką išraišką. Lūpos buvo minkštos lyg moters.

— Leitenantas Uileris? — jis ištiesė man ranką. — Aš — gydytojas Meiberis.

Jo ranka buvo balta ir putni, manikiūras — tobulas. Bet rankos paspaudimas — kietas ir tvirtas.

— Sėskitės, leitenante. — Pats jisai tuoj šleptelėjo į savo krėslą.

Aš atsisėdau priešais jį į labai patogų krėslą.

— Ta mergaitė, kuri ką tik pas jus buvo... norėčiau sužinoti, kokiu reikalu ji kreipėsi.

— Jūs turite omenyje mis Landi?

— Taip.

— Žavinga mergaitė. Sujaudinta, ją aiškiai valdo kažkokios stiprios emocijos. — Jo akyse sužibo liepsnelės. — Jūs ką nors žinote apie jos šeimą?

— Na ne, ta mergina visai be kompleksų.

Meiberis linktelėjo.

— Grubiai kalbant, tai patvirtina bendrąją schemą. Ar nepastebėjote perdėto linksmumo būsenos, kai jos kalba tampa ypač greita, ir ji tiesiog užlieja jus žodžių srautu? Ar nepastebėjote...

— Aš vis dėlto norėčiau sužinoti, kokiu tikslu ji čia buvo atvykusi? — pertraukiau daktaro gražbyliavimą.

— Taip, taip, žinoma, — Meiberis truputį pasimetė. — Na, tai visai paprasta, leitenante. Ji norėjo sužinoti,ar jos brolis Džonas gydėsi pas mus nuo narkomanijos.

— O jis gydėsi?

Meiberis papurtė galvą.

— Ne. Aš peržiūrėjau paskutinių dviejų metų sąrašus. Paciento tokia pavarde nebuvo.

— O pas jus gydosi narkomanai?

— Žinoma, — linktelėjo gydytojas. — Jei Džonas Landis būtų čia gydęsis, nors ir nuo narkomanijos, savo bylose tikrai būčiau radęs atitinkamus įrašus.

— Na, jei jau aš čia, ar negalėtumėte patikrinti dar keleto pavardžių?

— Žinoma, — daktaras pasiėmė parkerį su auksine plunksna. — Išvardinkite pavardes, leitenante.

— O'Hara, Nasbitas, Karteris, Stiuartas, Butas... ir Talbotas.

Meiberis užsirašė ir spustelėjo mygtuką, įmontuotą stalo paviršiuje. Rudaplaukė seselė tuoj pat pasirodė kabinete, ir gydytojas, padavęs jai mano sąrašą, paprašė patikrinti, ar nėra užregistruota kuri nors pavardė jų įstaigoje. Mergina paėmė sąrašą ir išėjo.

— Tai užtruks ne daugiau dešimties minučių, leitenante. Kuo dar galiu būti naudingas?

— Daugiau niekuo. Jūsų įstaiga labai įspūdinga.

Meiberis nusišypsojo, smiliumi perbraukdamas ūsiukus.

— "Hilstouno" reputacija solidi, — tarė jis. — Mes dirbame jau penktus metus. Aš didžiuojuosi savo įstaiga, tai geriausia sanatorija visoje valstijoje.

— Tik jos išlaikymas kainuoja krūvą pinigų.

— Suprantama. Tačiau ir mūsų pacientai — ne eiliniai žmonės.

— Jūs norite pasakyti, kad savo skylėje laikote psichopatus iš pačių įžymiausių šeimų?

Meiberis piktai krimstelėjo nagą.

— Aš nevartočiau tokių pasakymų. Juk kiekvienas mūsų pacientas sumažina atitinkamų valstybinių įstaigų naštą ir biudžeto išlaidas. Aš manau, jei žmonės įstengia mokėti už savo nelaimingo šeimos nario priežiūrą ir gydymą, tai tokios įstaigos, kaip mūsų, yra naudingos ir ligoniams, ir jų giminaičiams, ir visai visuomenei.

— Žinoma, — sutikau aš.

Į duris mandagiai pabeldė ir į kabinetą įėjo ta pati seselė su popieriaus lapu rankoje.

— Radau tik vieną pavardę, gydytojau, — tarė ji, dėdama lapą priešais Meiberį.

Aš suspurdėjau savo krėsle.

— Yra tiktai Butas, — pažvelgė į lapą Meiberis. — Pas mus praleido beveik metus. Paliko "Hilstouną" prieš keturis mėnesius.

— Kur jis išvyko?

— Sunku pasakyti, leitenante, — psichiatras gūžtelėjo pečiais. — Jis mirė.

Tai buvo ne kudlotasis oficiantas, o mano Buto bendrapavardis.

— Ar jums nors kiek padėjome, leitenante? — mandagiai pasidomėjo Meiberis.

— Ne. Ir vis dėlto — kas tai buvo?

— Aš nieko negirdėjau.

— Kažkoks garsas greta durų. Lyg šuo būtų prabėgęs.

— Leitenante, mes neleidžiame gyvūnams... — staiga jo veidas persimainė. — Lyg šuo!..

Gydytojas pašoko ir puolė pro duris, aš mečiausi paskui jį. Tą pačią akimirką išgirdome siaubingą riksmą, kuris tuoj pat nutrūko.

Mes su Meiberiu nulėkėme į priimamąjį. Ten prie registratorės staliuko stovėjo milžiniško ūgio bernas. Jis buvo suvyniotas į baltą paklodę nuo galvos iki pėdų. Tad atrodė dar aukštesnis. Viena ranka lengvai tarsi lėlę ilgšis laikė už gerklės rudaplaukę seselę, bejėgiškai tabaluojančią kojomis, pakėlęs šešis colius nuo grindų.

Mums besiartinant, jis trenkė kumščiu jai į pilvą.

— Sedrikai! — aukštu balsu suspigo Meiberis.

Dilba paniekinančiai nusviedė seselės kūną. Ji nukrito ant grindų, raitydamasi konvulsijose. Sedrikas atsisuko į mus.

Tai buvo jaunas, maždaug dvidešimt dvejų—dvidešimt penkerių metų blondinas ežiuku kirptais plaukais ir skvarbiomis, žydromis akimis. Pažvelgęs į mus, jis įsižeidęs papūtė lūpas.

— Kvaila lėlė! — pasidygėjimo pilnu balsu pareiškė jis. — Nenori sakyti "mama"!

— Tu paėmei ne tą lėlę, Sedrikai, — raminančiu tonu pasakė Meiberis. — Kalbanti lėlė guli tavo palatoje.

— Neisiu tenai! Man ten nepatinka. Visada tamsu, ir jie... Prie įėjimo pasirodė trys raumeningi sanitarai ir minkštais žingsniais ėmė sėlinti prie Sedriko.

— Neisiu tenai, — pakartojo Sedrikas. — Noriu naujos lėlės, noriu šitos lėlės...

Sanitarai šoko ant jo iš užpakalio. Kova buvo trumpa, bet žiauri ir kruvina.

Pagaliau jiems pavyko apvilkti Sedriką tramdomaisiais marškiniais.

— Kaip tai atsitiko, Bordenai? — užsipuolė Meiberis vieną iš sanitarų.

— Atleiskite, gydytojau, — jis nusišluostė iš prakirstos lūpos varvantį kraują. — Paskutines dvi savaites Sedrikas buvo visiškai ramus. Džounsas atnešė jam valgį ir po to užmiršo užrakinti palatos duris.

— Jei tai pasikartos dar sykį, Džounsas tuoj pat bus atleistas, — kiauktelėjo gydytojas, — taip pat, kaip ir jūs! O dabar nuveskite jį į palatą, vikriai!

— Taip, sere, — atsakė Bordenas, ir jie nutempė Sedriką koridoriumi, o paskui — laiptais.

Seselė sugebėjo pakilti ant kojų ir dabar stovėjo, remdamasi į stalą ir spausdama vieną ranką prie krūtinės.

— Ar jums nieko neatsitiko? — griežtai paklausė Meiberis.

— Ne... ačiū, — mergina silpnai šyptelėjo. — Jis trenkė ne taip jau stipriai. Manau, aš daugiau išsigandau.

— Na ir gerai, kad nieko baisaus neatsitiko, — Meiberis nusivalė nuo kaktos prakaitą sniego baltumo nosinaite. — Didžiai liūdnas incidentas, leitenante. Neatleistinas sanitaro aplaidumas, bet tai daugiau nepasikartos. Sedrikas paprastai labai ramus.

Daktaras vėl pasiglostė savo retus ūsiukus.

— Ir jis kilęs iš labai žymios šeimos, — pridūrė Meiberis.

7

Grįždamas atgal į miestą, aš sustojau prie pirmojo pakeliui pasitaikiusio baro. Po viso to man būtinai reikėjo praskalauti gerklę. Tam Sedrikui tik siaubo filmuose filmuotis.

Šis pėdsakas vėl atvedė mane į aklavietę. Aš prisiminiau oficiantą Butą, kuris atsivėrė, kai šiek tiek jį paspaudžiau. Gal primygęs jį stipriau, išgirsčiau ką nors svarbaus. Pabandyti buvo verta.

Aš paskambinau į skyrių ir paprašiau Polniką duoti kudlotojo oficianto adresą. Butas gyveno mebliuotuose kambariuose, šeši kvartalai nuo "Auksinės pasagos". Aš prarijau dar vieną porciją viskio, norėdamas praskaidrinti mintis, ir grįžau prie savo "Heilio".

Po pusvalandžio sustojau prie reikiamo namo. Jei tas pastatas ir gyveno kada nors gerus laikus, tai buvo gilioje senovėje. Aš pastačiau savo vežėčias gatvėje, maždaug penkiasdešimt jardų nuo namo. Išlipęs iš automobilio, jau pėdinau link pastato, kai staiga pamačiau gatve bėgantį žmogų.

Šiame rajone jis atrodė lyg marsietis, išlindęs iš skraidančios lėkštės. Juodas dalykiškas kostiumas, iškrakmolinti akinančio baltumo marškiniai ir klasikinis angliškas cilindras visiškai netiko prie lūšnų, supusių gatvę. Sekundei žmogus stabtelėjo ant šaligatvio, išgąstingai apsidairė ir akimirksniu dingo už artimiausio kampo.

Negalėjo būti jokių abejonių: liokajus Talbotas kažkur labai skubėjo.

Aš nuskuodžiau prie Buto namo. Ant durų tabalavo lentelė su gyventojų pavardėmis. Prie devinto numerio radau ir Buto pavardę.

Pakilęs laiptais į antrą aukštą, pabeldžiau ir ėmiau laukti. Lyg ir išgirdau kažkokį bruzdėjimą už durų, bet nebuvau tuo tikras. Butas žaidė kažkokius savus, man nežinomus žaidimus. Aš truktelėjau rankeną, durys nebuvo užrakintos. Plačiai jas atlapojau ir įžengiau vidun.

— Butai? — jis pažvelgė į mane, tačiau neatsakė nieko, kas buvo visai suprantama. Norint su juo pasikalbėti, reikėtų spiritizmo seanso.

Butas buvo nušautas labai tvarkingai. Kulka įsmigusi tiesiai į kaktą. Kraujas vis dar tekėjo plona srovele. Butas buvo nužudytas prieš keletą minučių. Aš įėjau į kambarį, norėdamas atidžiau apžiūrėti kūną, ir tai buvo mano klaida.

Pajutau kažką už nugaros, bet atsigręžti nespėjau. Kažkas sunkaus užgriuvo man ant galvos. Prieš prasmegdamas į tamsą, aš dar pamaniau, gal Sedrikas turi brolį.

Nežinau, kiek laiko išgulėjau. Kai atmerkiau akis, kambaryje viskas buvo kaip ir anksčiau, Skaudančia galva aš išėjau į vestibiulį ir, radęs telefoną, paskambinau į skyrių. Hemondo neradau, užtat buvo Polnikas. Papasakojau, kas atsitiko, ir paaiškinau, ką jam reikia daryti.

Grįžau prie savo vežėčių. Burnoje jaučiau šleikštulį. Galvoje išdygęs solidus gumbas vis didėjo, o plyšys manajame ego vis gilėjo. Jei ir toliau mane taip kvailins, įvarys įvairių psichologinių kompleksų.

Žmogus, užmigdęs amžiams Butą, su manimi pasielgė lyg su kokiu pienburniu. Tiesiog sėdėjo kambaryje ir laukė, kol aš pasirodysiu. Ko gero, man dar pasisekė, kad atsipirkau guzu ant pakaušio.

Jei būčiau paprastas policininkas, paskelbčiau Talboto paiešką. Bet aš neabejojau, kad jis nematė manęs gatvėje, išbėgdamas iš Buto namo. Todėl nusprendžiau, jog rasiu Talbotą ten, kur jis ir privalėjo būti — Landžio name.

Po valandos ir ši mano teorija sužlugo. Vienintelis žmogus, kurį radau Landžio name, buvo storas ir kvailas virėjas. Jis, šiaip ne taip supratęs, ko man reikia, paaiškino, kad Talbotui šiandien išeiginė, ir jis pareis tik vėlai vakare.

Aš grįžau į miestą, greitosiomis papietavau ir nužingsniavau į "Auksinę pasagą".

Ant durų kabojo skelbimas: "Atidaroma 9 valandą vakaro". Timptelėjau rankeną, durys atsidarė, ir aš įėjau į rūsį.

Du oficiantai stumdė staliukus, o scenoje Klarensas Nasbitas žaidė kontraboso stygomis. Aš priėjau prie jo. Jis pakėlė galvą ir, pamatęs mane, liovėsi groti.

— Sveikas, leitenante!

— Sveikas, Klarensai! Šiandien dirbsite kaip visada?

— Laikraščiai jau išspausdino viską. Vidurnaktis mano, kad turėsime lazdomis gintis nuo lankytojų. Ji sako, kad tai pati geriausia jos užeigos reklama.

— Tada jai reikėtų prie jūsų kojų paguldyti lavono muliažą, aplietą pomidorų sultimis. Tai tikrai visus įaudrintų.

Klarenso akys iš baimės suapvalėjo.

— Na, jūs ir kalbate! Tai bent juokeliai!

— Tu tikriausiai jau perskaitei, kad nužudytąjį vadino Džoniu Landžiu. Jis tiesiog dievino džiazą ir dažnai čia užeidavo. Tu esi tikras, kad niekada jo anksčiau nematei?

— Leitenante, visa, ką mes matom, — tai begalinė eilė girtų snukių. Mes čia grojam, nes šiek tiek nusimanome apie džiazą, o visa kita mūsų nedomina. Į tuos snukius mes ir dėmesio nekreipiam.

— — Aš tave supratau. O mis O'Hara čia?

— Žinoma. Savo kontoroje, leitenante.

Aš palikau Klarensą kankinti kontrabosą, o pats nuėjau į Vidurnakčio kontorą.

— Įeikite, — leido jos balsas, man pabeldus į duris.

Aš įėjau. Mergina sėdėjo priešais veidrodį. Šiandien vietoj juodos ji vilkėjo purpurinę suknelę. Tačiau tokią pat apnuoginančią kaip ir juodoji. Vis taip pat besiveržiantys laisvėn speneliai ir akinančiai baltos nuogos šlaunys kėlė maloniausias asociacijas.

— O! — šūktelėjo ji, išvydusi veidrodyje mano atvaizdą. — Tai jūs.

— Ar tas šūksnis reiškia, kad manęs pasiilgote?

— Argi galima ilgėtis galvos skausmo. Ko jums reikia?

— Malonaus konfidencialaus pokalbio. Juk vyro ir moters pokalbis visada įdomesnis, nei dviejų vyrų pokalbis, ar ne?

— Ne, — atrėžė Vidurnaktis. — Aš užsiėmusi. Po visų tų pranešimų laikraščiuose šiandienos vakaras bus tikra aukso gysla. Visi miesto ir apylinkės puspročiai atsigrūs čionai, plačiai išvertę akis.

— Ir suteiks progą jūsų oficiantams užpilti jiems gerkles gėrimais pritrenkiančiomis kainomis.

Tikriausiai ji pastebėjo, kad aš ryju akimis jos kerinčias šlaunis ir nukėlusį koją nuo kojos glaudžiau susisiautė suknelę.

— Ta vieta duoda man pajamų, iš kurių aš gyvenu, — trumpai atsakė mergina.

— Aš labai nuolaidaus būdo. Mes galime pasikalbėti tiesiog dabar arba po jūsų pasirodymo.

— Aš jau sakiau, kad šįvakar esu labai užsiėmusi!

— Bet aš ne taip nuolaidus, kaip jūs įsivaizduojate. Spręskite, arba mes kalbėsimės čia, arba aš tuoj pat palydėsiu jus į skyrių, ir pasišnekėsime jau tenai, ir tai gali ilgokai užsitęsti.

Atrodė, kad Vidurnaktis tuoj sudraskys mane į gabalus.

— Gerai! Po mano pasirodymo.

— Čia?

— Man reikia anksčiau išvažiuoti. Galite parvežti mane namo, jei tik turite automobilį.

— Aš vairuoju automobilį, bet jis priklauso draudimo kompanijai.

— Tada susitinkame prie "Auksinės pasagos" penkiolika minučių po dvyliktos.

— Puiku. Lauksiu jūsų.

— Dar vienas dalykas, leitenante.

— Taip, mis O'Hara?

— Susitikimas tik dalykinis — jokių slaptų minčių. Noriu, kad tai iš karto būtų aišku.

— Reikalai ir tik reikalai, mis O'Hara. Pavadinčiau jus Vidurnakčiu, bet iki jo dar liko keturios valandos.

Aš išėjau laukan ir pamaniau, ar tik man smegenys nesuminkštėjo. O jei ir taip, tai nusprendžiau pasiųsti visus juos pragaran: Džonį Landį su savo tėtušiu, šerifą Laversą su savo kontora. Tokios mintys suteikė man drąsos grįžti namo.

Man pasiekus savo butą, buvo jau aštuonios. Aš uždėjau Elingtono plokštelę "Būgnas panašus į moterį", įsipyliau viskio ir atsisėdau į krėslą.

Grojant dainą "Karibų Džo", suskambo telefonas.

— Kur tave velniai nešioja? — sustaugė ragelyje gerai pažįstamas balsas.

— Rašote įsakymą atleisti mane iš darbo? — pasmalsavau aš.

— Tu buvai ten, kai Landis man skambino?

— Taip.

— Man reikia ko nors imtis. Rytoj jis apie viską paskelbs savo laikraštyje. Kol kas aš nesikalbėjau nė su vienu reporteriu, bet rytoj teks kažkaip visa tai pakomentuoti.

— O ką, jei spjautumėte į Landžio grasinimus? — pasiūliau aš.

— O ką, jei paverstume Uilerį seržantu?

Į tai nieko negalėjau atsakyti.

— Aš vieno nesuprantu: kodėl jis grįžo namo ir užklupo tave?

— Aš jums paaiškinsiu. Klasikinis visų nusikaltimų išaiškinimo raktas. Tai padarė liokajus. Jis paskambino Landžiui ir atraportavo apie mane.

— Ar bent išpešei ką nors iš jo dukters?

Aš apmąsčiau tą klausimą ir nusprendžiau, kad mano asmeninio gyvenimo detalės apygardos šerifui visai neįdomios.

— Nieko ypatingo. Ji nekentė brolio. Niekas jo nemylėjo. Štai tikriausiai ir viskas.

— Taip, negausiai.

— Tačiau tikiuosi iškapstyti kai ką esmingesnio.

— Patariu tau paskubėti. Prisistatysi man lygiai devintą ryto ir nė minutės vėliau, Uileri!

— Klausau, sere! — aš padėjau ragelį.

Beveik iš karto telefonas vėl suzvimbė. Aš pakėliau ragelį ir išpyliau:

— Taip, sere, lygiai devintą ryto.

Kitame laido gale tylėjo. Tai nebuvo Laversas. Paskui smarkiai susijaudinęs balsas paklausė:

— Leitenantas Uileris?

— Kas kalba?

— Talbotas, sere, — drebančiu balsu atsakė liokajus. — Aš jau seniai bandau jums prisiskambinti. Norėčiau skubiai su jumis susitikti.

— Puiku, — padiktavau jam savo adresą. — Kada jūs ateisite?

— Kai tiktai galėsiu, leitenante! — jis padėjo ragelį.

Vadinasi, aš ieškojau Talboto, o jis ieškojo manęs. Kas pasakė, kad tiktai meilė priverčia suktis visą pasaulį.

Aš kliūstelėjau sau dar viskio ir vėl patogiai įsitaisiau krėsle. Malonūs "Kreoliško meilės himno" garsai švelniai liejosi iš penkių išmoningai išdėliotų kolonėlių. Aš mėgavausi muzika, ramybe ir negalvojau apie nieką, na, nebent, apie kokią žavingą blondinę.

Po dešimties minučių telefonas suskambo trečią kartą. To prikimusio balso, nuo kurio ėmiau nevalingai virpėti, nebūčiau supainiojęs nė su kuo.

— Elai... Man baisiai gaila dėl to, kas atsitiko šiandien... Aš vos nenumiriau... Visiškai nesuprantu, kodėl tėvas taip netikėtai sugrįžo. Ką nors paaiškinti jam absoliučiai neįmanoma, jis tiesiog negirdi... Jis kartais taip baugina mane...

— Nesijaudink dėl to, Rina.

— Bet aš labai jaudinuosi, Elai. Suprantate, jūsų emocinis tonusas taip stipriai paveikė mane, jog aš negalėjau...

— Suprantama, suprantama...

— Tėvo namuose nėra. Jis laikraščio redakcijoje ir dar ilgai negrįš. Aš visiškai viena namuose. Ar negalėtumėte manęs aplankyti, Elai? Liokajus išėjo prieš dešimt minučių, ir nemanau, kad jis tuoj sugrįš. Mes būsime visiškai vieni, Elai.

— Atleisk, brangioji, tačiau tai neįmanoma.

— Ir jūs man atleiskite. Aš pamaniau, kad jūs primityvus, ir jei man nepavyks adekvačiai išreikšti savęs, tai mano amocijos sublimuosis ir bus sugniuždytos. Aš nenoriu menkinti savo jausmų, aš manau...

— Taip, taip, jūs jau šiandien apie tai kalbėjote, — pertraukiau aš merginą.

— Aš žinau! — linksmai šūktelėjo ji. — Kodėl gi man pačiai pas jus neatvažiavus.

— Skamba viliojančiai. Kada jūs atvyksite?

— Po dvidešimties minučių. Koks jūsų adresas, Elai?

Aš pasakiau jai savo adresą, ir ji padėjo ragelį.

Pažvelgiau į laikrodį. Tiktai devynios. Tuoj turėjo pasirodyti Talbotas, paskui Rina. O penkiolika po dvyliktos — pasimatymas su Vidurnakčiu.

Atrodė, kad manęs laukė linksma naktelė.

Bus visai įdomu, kai atskubėjusi Rina išvys kambaryje savo liokajų, atveriantį man sielą. Tegu ta mergiščia nemano, kad tik jai priklauso išpažinčių monopolija.

Po dešimties minučių sučirškė durų skambutis. Aš atsistojau, nuėjau į prieškambarį ir atidariau duris. Man į rankas nukrito Talbotas.

Aš susverdėjau, prislėgtas netikėtai užvirtusio svorio. Užtrenkęs duris, nevikriai paguldžiau jį ant grindų.

Talbotas nebekvėpavo. Jo nugaroje, aplink nedidelę kulkos padarytą skylutę, plėtėsi tamsi dėmė.

Aš pamaniau, kad juo daugiau lavonų, tuo mažiau įtariamųjų.

8

•

Skubiai peršokau kūną ir kulkos greičiu išlėkiau iš buto. Po penkių minučių grįžau atgal. Lavonas vis dar gulėjo ant grindų. Mano kvėpavimas tapo normalus, ir aš ėmiau po truputį kai ką suvokti. Visų pirma, tipo, nušovusio Talbotą, name nėra, antra, aš negirdėjau šūvio, reiškia, šaudė su duslintuvu, ir trečia, mano kambaryje gulėjo liokajus.

Visa tai man labai nepatiko. Aš nesiruošiau kolekcionuoti lavonus. Jų sunku atsikratyti, bet ir palikti juos voliotis — irgi ne išeitis.

Čiupau Talbotą už kojų ir nutempiau jo kūną į vonią.

Nespėjau nė durų uždaryti, kai vėl sučirškė.

Laikydamas rankoje 38-ojo kalibro revolverį, aš atidariau duris.

Pamačiusi patranką, Rina sumirksėjo.

— Elai, aš nė nemaniau, kad jūs toks kvaištelėjęs.

Aš įtempiau ją į kambarį ir užtrenkiau duris. Pagriebęs jos rankinuką, išnaršiau iki paskutinio siūlgalio, bet pistoleto neradau.

— Kokia energija! — Rina nustebusi sulapsėjo akimis. — Kurių galų pagriebėte mano rankinuką, jei galėjote čiupti mane?

— Man baigėsi cigaretės, — tai sakydamas aš atidžiai nužvelgiau merginą.

Ji vilkėjo trumputę suknelę, nė kiek nepridengiančią jos grakščių kojų. Juodi, žvilgantys plaukai bangomis krito ant pečių. Gili iškirptė neslėpė žavingos krūtinės.

Mes nuėjome į svetainę. Rina buvo sužavėta.

— Čia tiesiog nuostabu, Elai! Viskas taip panašu į tave!

— Mėgstu patogiai ilgėtis.

Aš padariau porą kokteilių ir vieną ištiesiau jai. Ji pasibjaurėdama žvilgtelėjo į stiklą ir neėmė jo.

— Alkoholis, — smerkiamai tarė Rina. — Tai juk stimuliatorius, Elai. Man nereikia dirbtinių stimuliatorių. Aš jau sakiau, kad tu mane emociškai stimuliuoji. Šįryt tai pasitvirtino, ir man pasirodė, kad aš tave irgi stimuliuoju. Tai tiesa?

Ji vėl apžvelgė kambarį, lyg planuodama karinę operaciją. Mano gerklė išdžiūvo. Pastačiau savo stiklą ant staliuko. Šiuo atžvilgiu ji teisi: kam reikalingas dirbtinis stimuliatorius!

Rina priėjo prie kušetės ir įdėmiai nužvelgė ją.

— Tu gali išjungti tą muziką, Elai. Tai tiktai...

— Dar vienas dirbtinis stimuliatorius, — sutikau aš.

Priėjau prie patefono ir išjungiau jį. Atsigręžęs pamačiau, jog Rina jau laikė savo kelnaites rankoje. Jos buvo skaisčiai raudonos, papuoštos juodais nėriniais. Rina pamosavo jomis ir nusviedė ant grindų. Jos akis aptraukė švelni migla, o išraiška darėsi vis alkanesnė. Smailo liežuvėlio galiukas kelis sykius aplaižė putnias lūpytes.

— Na? — nekantriai paklausė Rina, matydama mano dvejones. — Ko tu lauki?

— O tu tikrai neleidi laiko veltui.

— Ateik čia, leitenante, — įsakė mergina savo mielu, prikimusiu balsu, salstančiu nuo būsimo malonumo.

Ji gulėjo ant kušetės, gundančiai praskėtusi kojas. Manyje jau šėlo geismų audra. Aš karštligiškai plėšiau nuo savęs drabužius. Rina darė tą patį, ir po sekundės abu buvome visiškai nuogi.

— Na, o dabar, — tingiai šypsodamasi, suburkavo ji, — prisiminkime, kur mes sustojome, pasirodžius tėvui.

Ji trykšte tryško energija. Lyg nuostabi burtininkė Rina būrė rankomis ir burna, skraidindama mane neįsivaizduojamose ekstazės aukštumose. Mes raičiojomės ir vartaliojomės ant kušetės, po to — ant grindų. Iš pradžių Rina ant manęs, po to aš ant jos. Paskui ji atsisėdo ant manęs raita. Aš smigau į ją lyg žaibas.

Laikas skriejo pirmyn džiaugsmo sparnais, kaip sako poetai. Per valandą ir dešimt minučių mes atlikome visas žinomas pozicijas, pavaizduotas atitinkamose knygose, ir netgi, atrodo, išradome kažką naujo. Po tos valandos ir dešimties minučių — aš užfiksavau laiką — Rina meiliai nusišypsojo man ir paklausė:

— O kur pas tave tualetas?

Aš spėjau išgerti abu stiklus viskio ir išrūkyti cigaretę, kol išgirdau Rinos klyksmą. Ji įbėgo į svetainę. Jos akys tiesiog virto iš orbitų, vyzdžiai žvelgė aukštyn.

— Elai! — ji beveik verkė. — Tavo vonioje — vyras!

— Talbotas.

— Jis negyvas.

— Tiksliai.

— Tu... tu žinojai?

— Tai įvyko prieš pat tavo atėjimą.

— Bet kaip...

— Kažkas nušovė jį, prieš atidarant man duris. Tu tikra, jog nenori išgerti?

Rina atsisėdo šalia manęs ant kušetės.

— Apkabink mane, Elai, — sukuždėjo ji. — Man taip baisu.

Aš apkabinau ją per pečius, ir po penkių minučių ji nustojo virpėti.

— Vargšelis Talbotas. Kas jį nužudė?

— Aš maniau, kad tu. Todėl ir leidau tau aptikti kūną. Mane domino tavo reakcija. Dabar matau, mieloji, jog tu nežinojai, kad Talbotas miręs, kol nepamatei jo kūno.

— Elai, tu ne kas kitas kaip...

— Niekingas faras, — sutikau aš. — Tu nenumanai, kas galėjo trokšti jo mirties?

— Žinoma, ne, — paniekinamai atsakė mergina. — Ką aš galiu žinoti apie liokajaus asmeninį gyvenimą?

— Tu nori pasakyti, kad esi namo šeimininkė, o jis — paprastas tarnas, ir šios sąvokos nesuderinamos.

— Tu juk nemanai, kad aš galėčiau ką nors žinoti apie asmeninį Talboto gyvenimą, ar ne? Nebent tai, kad jis šantažavo sodininką ir miegojo su kambarine.

— Nelabai įtikinama.

— Aplamai, kodėl jis pas tave atėjo?

— Jis paskambino ir pasakė, jog nori kuo skubiau susitikti. Akivaizdu, kad Talbotas žinojo kažką svarbaus, tiek svarbaus, jog kažkas nusprendė jį pribaigti, kad tik neįvyktų tas pasimatymas.

— Net neįsivaizduoju, ką jis galėjo žinoti. Talbotas niekad neapkalbėtų nei manęs, nei tėvo. — Rina apsižvalgė į šalis. — Net jei ir būtų ką pasakoti.

Aš pasvarsčiau, ar pasakyti jai visą tiesą, ar tik dalį jos.

— Man pavyko įtikinti Talbotą. Aš užsiminiau jam, kad mestelėsiu “Tribūnos” konkurentams įdomų siužetėlį apie tai, kas vykdavo tuo metu, kai šeimininko nebūdavo, jei jis nepapasakos man apie padėtį tavo namuose.

— Apie ką tu kalbi? — dusdama paklausė Rina.

— Talbotas nebuvo išsigimėlis. Kertu lažybų, jog tu manei jį esant emociškai stimuliuojančiu.

Ji numetė nuo peties mano ranką ir tėškė gerą antausį.

— Aš leidau jam pasirinkti, pasakydamas: arba jis kalbėsis su manimi, arba aš kalbėsiuosi su reorteriais. Jis paskambino ir pranešė, kad ateis pas mane. Kokias galima buvo padaryti išvadas?

Rina šoko rengtis, įnirtingai tempdama suknelės užtrauktuką.

— Tėvas buvo teisus! Tu — tiesiog pabaisa! Iškrypęs pabaisa, pasirenkantis savo aukomis jaunas ir...

— Nekaltas? — aš lengvai kilstelėjau antakius.

— Aš viską papasakosiu tėvui! — Rina siuto. — Aš pasistengsiu, kad jis padarytų taip, jog tu pasigailėtum gimęs šiame pasaulyje! Aš pasirūpinsiu...

— Ir papasakosi jam, kaip tu atsidūrei mano bute, ar ne?

Ji užsičiaupė ir ilgai negalėjo ištarti nė žodžio.

— Aš juk sakiau, kad tu — tikras pabaisa, — drebančiu balsu pakartojo mergina.

— Pabaisa Uileris, — sutikau aš. — Taigi kokia gi šekspyriška drama vyko tavo garbingoje šeimynėlėje?

— Tėvas su Džoniu niekada nesugyveno. Manau, kaltas dėl to buvo tėvas. Jis įbaugino Džonį, įbaugino mane. Džonis spjovė į viską dar tebesimokydamas koledže, o vėliau jį iš ten išvijo. Jis grįžo namo ir dykaduoniavo.

— Kol tėtušis neišgrūdo jo iš namų. Kodėl jis taip padarė?

— Jie mirtinai susiriejo, — beaistriu balsu tarė Rina. — Nežinau, dėl ko, bet po barnio Džonis išėjo iš namų, ir aš jo daugiau nemačiau. Meluočiau sakydama, kad jo ilgėjausi.

— O kaip Talbotas?

Rina pasiėmė savo rankinuką ir pasuko link durų.

— Aš išeinu. Man nusispjauti, ką tu ant manęs prišnekėsi reporteriams, bet dabar aš išeinu!

— Tu mylėjaisi su Talbotu?

Ji staigiai atsisuko ir įtūžusi pažvelgė į mane.

— Taip, velniai tave rautų! Jei tu taip nori žinoti!

— Ar ilgai tai tęsėsi?

— Tau ką, reikia aprašyti visas meilės scenas? Tęsėsi tol, kol mane tai smagino. Jei jau nori žinoti tiksliai, leitenante Uileri, tai visai neilgai. Kokias dvi savaites, ir visa tai jau žole užžėlė.

— Kaip reagavo Talbotas, kai viskas baigėsi?

— Tu ką, manai, aš jo klausinėjau? — sušnypštė ji. — Jis buvo liokajumi ir liko liokajumi.

— Viskas taip paprasta?

— Jei taip nebūtų, aš būčiau privertusi tėvą jį atleisti, — įžeistu tonu atsakė mergina. — Ir nemanyk, kad Talbotas to nežinojo!

Ji nužingsniavo koridoriumi. Aš vis dėlto spėjau ją aplenkti ir atidaryti jai duris.

— Paskutinis klausimas tau išeinant. Kodėl šįryt važiavai į “Hilstouno” sanatoriją?

Rina baisiausiai nustebo.

— Iš kur žinai?

— Aš sekiau tave.

— Džonis kažkada ištarė tos įstaigos pavadinimą. Aš pamaniau, kad jis ten gydėsi, bet pasirodė, kad ne. Aš patikrinau.

— Kada tavo brolis paminėjo tą ligoninę?

— Ginčo su tėvu metu. Po to šis jį ir išvijo iš namų.

— Man tiesiog smalsu.

— Na, jeigu inkvizicijos tardymas baigtas, — patetiškai sušuko Rina, — aš sakau jums “viso gero”, leitenante!

— Iki, Rina. Paskambink kada nors.

Mergina įdėmiai pažvelgė į mane, be garso judindama lūpas. Paskui nelauktai nusišypsojo.

— Galbūt ir paskambinsiu, — minkštai pratarė ji. — Tu tiesiog pribloškiančiai emociškai stimuliuoji mane.

Jos kulniukai nukaukšėjo laiptais. Aš grįžau į kambarį. Likome tik aš ir lavonas vonioje.

Telefonų knygoje radau Vidurnakčio numerį ir paskambinau jai, bet kitame laido gale niekas nemalonėjo pakelti ragelio. Pamaniau, kad jai tikriausiai labai sunkus vakaras, juk minios kvaištelėjusių džiazo gerbėjų šiandien bangomis griūte užgriuvo jos užeigą.

Padėjau ragelį ir ėmiau galvoti apie Talbotą, vis dar gulintį vonioje ant grindų. Dabar tai buvo didžiausia problema. Man nesinorėjo veikti pagal instrukciją ir pranešti apie nužudymą policijai, bent jau ne dabar.

Kliūstelėjau sau dar viskio ir pasistengiau negalvoti

apie velionį. Buvo jau vienuolika valandų, iki pasimatymo su Vidurnakčiu liko viena valanda ir penkiolika minučių. Aš nurijau gerą gurkšnį škotiško viskio, užsirūkiau cigaretę, ir tada vėl suzirzė durų skambutis.

Aš vos neprarijau cigaretės. Gal grįžo Rina — paplepėti apie jausmus ir emocijas, valdančias jos jautrią natūrą. Galbūt manęs laukė nauja likimo dovana, o gal savo apsilankymu suteikė man garbę pats šerifas Laversas. Kol aš apie tai svarsčiau, skambutis vėl suskambėjo.

Atidariau duris ir išvydau priešais save platų, apvalų veidą, papuoštą rudu katiliuku.

— Sveiki, leitenante, — tarė Klaresnsas Nasbitas.

— Sveikutis, Klarensai. Ką tu čia pametei? Savo kontrabosą?

Jis lengvai šyptelėjo ir mašinaliai suvirpino pirštais nematomas savo kontraboso stygas.

— Vidurnaktis paprašė užeiti pas jus ir pranešti, kad pasimatymas atšaukiamas.

— Kvailas, mažas Vidurnaktis.

— Supraskite mane teisingai. Ji siūlo jums ateiti pas ją į namus ir nesirengia laukti jūsų visą vakarą. Gal užeitumėte tiesiog dabar?

— Negi reikalai klostosi taip blogai, kad ji uždarė užeigą, nesulaukusi vienuoliktos?

Klarensas keletą sekundžių bukai spoksojo į mane.

— Tai jūs nieko nežinote?! Faraonai uždarė rūsį valandą prieš jo atidarymą.

— Ką jie padarė?

— Uždarė rūsį. Ir užkabino spyną. O dieve, nejaugi niekada jau nebeteks ten groti!

— Kas tai padarė?

— Rodos, jis pasivadino Hemboutu.

— Hemondas?

— Tiksliai, jis!

— Ačiū, Klarensai. Dėkui už naujienas. Kur galėsiu rasti Vidurnaktį?

Klarensas davė man adresą.

— Išeinu po dešimties minučių.

— Puiku, leitenante. Aš skambtelėsiu Vidurnakčiui, kad jūs ateisite.

— Iki, Klarensai.

— Gerai, leitenante.

Aš uždariau duris, nuėjau prie telefono ir paskambinau į skyrių. Atsiliepė Hemondas.

— Girdėjau, kad šįvakar uždarei "Auksinę pasagą"?

— Na ir kas?

— Turėjai tam pagrindo? Ar tiesiog skrandis nevirškino?

— Narkotikų platinimo centras. Tau, aišku, tokia versija į makaulę nedingtelėjo?

— Kodėl taip nusprendei?

— Džonis Landis rūkė marihuaną, ar ne? Kur jis jos gaudavo? Kodėl jis nuolatos sukinėjosi aplink "Auksinę pasagą"? Viskas sutampa taškas į tašką, netgi tavo neišvystytos smegenys turėtų tai suprasti!

Galbūt. Na ir kaip, daug radote?

— Nieko neradome. — Jo balsas visai suirzo. — Manau, jie ištempė visus narkotikus iš landynės vakar naktį. Tai reiškia, kad rytoj aš privalėsiu atidaryti tą velnio rūsį.

— Taip, nepavydėtina padėtis. Ką, smarkiai spaudžia?

— Čia pas mus karšta. Bet per daug nerimauti nėra dėl ko. Esu tikras, jog užeigos šeimininkė pati prasuko tą reikalą. Aš priversiu ją išsilieti!

— Tu tik tuščiai mali liežuviu.

— O kalbant apie spaudimą, — sugargė Hemondas, — tu turi savų problemų, Uileri. Senukas Landis pradėjo medžioti tavo skalpą. Ir sprendžiant iš pasklidusių gandų, jis pasieks savo.

— Tave neteisingai informavo. Beje, kaip visada. — Aš padėjau ragelį.

Pats pagalvojau, jog šįkart Hemondo informacija galėjo būti visai teisinga.

Šios džiaugsmingos išvados pakylėtas, aš purptelėjau iš kambario ir nutūpiau į šalikelėje stovintį "Heilį".

Vadinasi, aš vykstu į pasimatymą su Vidurnakčiu O'Hara. Vidurnaktis vidurnaktį. Ar ji man padainuos?

9

Ji atidarė duris ir šaltai pažvelgė į mane.

Aš atsakiau jai šiltu žvilgsniu.

Jos šviesūs plaukai buvo sušukuoti atgal ir susukti į sunkų kuodą. Tai suteikė jos išvaizdai subtilaus paprastumo. Tokia šukuosena labai tiko jos permatomam juodam peniuarui. Ir man pasirodė, kad po peniuaru daugiau nebuvo nieko. Mane išmušė karštis. Vidurnaktis jaudino mane net po aktyvių pratimų su Rina.

— Užeikite, — piktai mestelėjo mergina ir nusisukusi nuėjo į kambarį.

Aš įėjau į vidų. Jos butas atrodė tiesiog pasakiškai; tris kartus didesnis už mano urvą, apstatytas grynai šiuolaikišku stiliumi, prieinamu kiekvienam, kurio kišenėje kas mėnesį mėtosi keli atliekami tūkstančiai dolerių.

— Man patinka jūsų butas, — pradėjau pokalbį aš. — Ar batus nusiauti?

Vidurnaktis gūžtelėjo pečiais, taip ir nesiteikdama atsakyti.

— Aš skaičiau Deilą Karnegį, bet dabar jaučiu, kad iš to man jokios naudos.

Mergina užsirūkė ir atsigręžė į mane.

— Ar jūs visada taip liksminatės?

— Apie ką jūs?

— Apie jūsų nuostabųjį pokštą: paskyrėte man pasimatymą šįvakar po mano pasirodymo. Koks kilnus faraono gestas! Jis teikėsi palaukti, visą laiką žinodamas, jog užeigą tuoj uždarys!

— Aš nežinojau, kad jus ruošiasi užremti. Pirmą kartą išgirdau apie tai iš Klarenso. Ir tai ne mano idėja, o leitenanto Hemondo.

Mano pasiteisinimai nepadarė jai jokio įspūdžio.

— Jei norite man ką nors pasakyti, leitenante, tai paskubėkite, nes aš labai pavargusi.

— Nejaugi jūs net nepasiūlysite man išgerti? — viltingai paklausiau aš.

— Ne!
— Aš tik pasvajojau.
— Jūs neatėjote čionai vaidinti kvailio, — pareiškė Vidurnaktis, giliai atsidusdama, ir jos kieti speneliai dar labiau išryškėjo pro ploną audinį.
— Tiksliai. Jūs pamelavote man apie Džonį Landį. Jūs tvirtinote, kad niekada anksčiau jo nematėte.
— Aš viską paaiškinau leitenantui Hemondui. Negi jūs, faraonai, kartu dirbdami, nebendraujate vienas su kitu?
— Jūs melavote, nes žinojote, kad jis — Džonis Landis, žymiojo Landžio sūnus?
— Suprantama. Aš žinojau, kas jo tėvas, tad bijojau nemalonumų. Visa tai aš jau pasakojau leitenantui Hemondui!
— Aš žinau. Galbūt Hemondas tuo ir patikėjo, bet aš — ne.
— Jūs norite pasakyti, kad aš melavau?
— Iš dalies, — patikslinau aš. — Hemondas uždarė jūsų įstaigą todėl, kad mano, jog čia platinami narkotikai.
— Aš tai žinau! Bet jis nerado nė trupinėlio, vadinasi, jis klydo.
— O gal ir ne.
— Paklausykite! — jausmingai sušuko mergina. — Tas tipas išlandžiojo kiekvieną mano rūsio kertę! Jis apieškojo visur, iškratė visus lankytojus! Leitenantas apieškojo netgi mane — specialiai atsivežė moterį faraonę!
Ji vėl giliai atsiduso, ir jos gundančios krūtys vylingai subangavo.
— Sakau jums, jei būčiau slėpusi narkotikus, tai jau ta matrona tikrai būtų juos atradusi!
— Hemondas sakė, kad rytoj galėsite atidaryti užeigą.
— Labai miela iš jo pusės!
— Jeigu, žinoma, jie neras narkotikų, — pridūriau aš.
— Aš ką tik jums sakiau, kad jie nieko nerado!
— Jūs turite omenyje, kad ligi šiol nieko nerado.
Vidurnaktis įsistebeilijo į mane ir nenuleido akių penkias sekundes, paskui jos lūpų kampučiai lėtai nusviro.
— Ką reiškia tie kvaili juokai? — išspaudė ji.

— Tėtušis Landis velniškai stipriai mus spaudžia. Reikalauja nedelsiant suimti jo sūnaus žudiką. Mūsų skyriui reikia pademonstruoti kokius nors savo veiksmų rezultatus. Jei policijai pavyktų užtikti vietelę, kur Džonis pirkdavo žolę, tai jau būtų šis tas.

— Jūs norite įkišti mane. Negi jūs...

— Tiksliai, — minkštai pritariau aš. — Galiu padaryti tai, nė piršto nepajudinęs. Tam reikia visai nedaug narkotikų, ir mes jų turime. Liks tik priesaika patvirtinti, kad jie rasti "Auksinėje pasagoje".

— Bet tai įžūlus melas! Melaginga priesaika!

— Tiksliai.

— Bet jūs neišdrįsite...,— ji vėl įdėmiai pažvelgė į mane. — Nors ne, išdrįsite,, — nusiminusiu balsu tarė ji. — Jūs juk purvinas, utėlėtas...

— Tiksliai, — pakartojau aš. — Tačiau aš galiu ir nedaryti šito.

— Kas tai, naujas žaidimo variantas?

— Kaip jums patogiau. Siūlau jums sandėrį. Mes galime apkaltinti jus narkotikų platinimu ir įrodyti tai. Tačiau galime ir nepateikti kaltinimo, jei jūs papasakosite tiesą apie Džonį Landį. Ir visų pirma, kodėl jis lankėsi "Auksinėje pasagoje"?

— Bet aš jau viską papasakojau tam faraonui!

— O'kei. Galite tylėti.

Aš lėtai atsistojau ir pažvelgiau į ją.

— Patarčiau jums apsirengti šilčiau, nes taip apsivilkus lengvai galima ir persišaldyti.

— Apie ką jūs kalbate?

— Apie skyrių. Būtent tenai dabar mes važiuosime. Mes sulaikome jus kaip svarbią liudytoją. Laikinai, kad kaip pridera organizuotume tą reikaliuką dėl narkotikų.

— Svarbią liudytoją? — jos balsas virptelėjo.

— Iš pradžių, — linksmai patvirtinau aš. — Jūs galėsite po truputį pratintis prie grotų.

Mergina skaudžiai prikando lūpą.

— Jei nenorite, kad aš jus aprengčiau, pasakykite, aš neįsižeisiu, — kilniadvasiškai pareiškiau.

— Aš bijau, — drebančiu balsu sukuždėjo mergina. — Bijau to, kas gali įvykti. Jeigu aš papasakosiu jums tiesą, leitenante, ar apginsite mane?

— Žinoma. Jei norėsite, visą laiką būsiu šalia jūsų.

— Jūs pernelyg geras, leitenante!

— O kokia ta tiesa, kurią rengiatės man papasakoti?

— Jūs užsiminėte kažką apie škotiškąjį?

— Puiki mintis, — sutikau aš.

Ji pasuko į virtuvę, ir aš vėl galėjau stebėti visas ritmingai vibruojančias jos kūno dalis. Ji grįžo nešina dviem bokalais. Ištiesusi vieną bokalą man, pati įsitaisė krėsle priešais mane. Jai sėdantis, peniuaras plačiai prasiskleidė, apnuogindamas sniego baltumo šlaunis. Mano žvilgsnis nevalingai nukrypo žemyn.

— Jūs norite sudaryti su manimi sandėrį? — tęsdama žodžius paklausė mergina. — Jūs turite patikėti, jog aš nieko nenumaniau iki tol, kol jau vėlu buvo ką nors daryti.

— Jeigu jūs pasakytumėte tai angliškai, aš galėčiau ir atsakyti.

Vidurnaktis nurijo gerą gurkšnį iš savo bokalo.

— Narkotikai.

— Narkotikai?

— Džonis Landis ateidavo čia pirkti žolės. Kokia aš buvau kvailė! Aš nieko apie tai nežinojau, kol jis pats nepapasakojo.

— Kas aprūpindavo jį žole?

— Ne tik jį vieną. Ir ne tik žole, bet ir heroinu, kokainu... Visiems ir visus. Prekyba narkotikais klestėjo, o aš nė neįtariau.

— Kol Džonis jums nepapasakojo.

— Kol Džonis man nepapasakojo.

— Kodėl gi jis jums papasakojo, dėl to, kad permokėdavo už savo žolę?

— Džonis turėjo per daug troškimų, — karčiai nusijuokė mergina. — Jam dingtelėjo nuostabi idėja. Jis paaiškino man, kad kažkoks Oskaras pavertė mano užeigą narkotikų pardavimo punktu. Jis pasiūlė pagauti tą Oskarą ant kabliuko.

— Kaip jis manė tą padaryti?

— Šantažu. Lengvai ir švariai. Jis ruošėsi nupirkti iš to Oskaro didelį kiekį narkotikų, o paskui parašyti pareiškimą, jog tuos narkotikus gavo būtent iš jo. Mes būtume pasakę tam žmogui, jog perduosime prisipažinimą policijai, jei jis nemokės mums šešiasdešimties procentų nuo pelno. Keturiasdešimt procentų turėjo tekti Džoniui, o dvidešimt — man.

— O jums patiko ši idėja?

— Man ji visai nepatiko. Aš buvau teisėtos užeigos šeimininkė, arba bent maniau tokia esanti. Ir tai man patiko labiau. Jis įtikinėjo mane labai atkakliai ir logiškai. Sakė, kad niekuo nerizikuoju. Jis tvirtino, kad jo tėvas yra laikraščio "Tribūna" savininkas, turi mieste didžiulę įtaką ir neleis kilti jokiam skandalui, susijusiam su jo vardu.

Jis įkalbinėjo ir įkalbinėjo, pagaliau apšaukė mane kvaile mano kontoroje. Pareiškė, kad kuo puikiausiai apsieis ir be manęs, jei aš su juo nebendradarbiausiu. Kai aš pagrasinau, jog pranešiu viską policijai, jis nusijuokė: "Jie niekada nepatikės, kad tu nieko apie tai nežinojai. Jie uždarys tavo įstaigą ir įkiš tave porai metų į cypę".

— Ir jūs nusprendėte, jog taip ir bus.

Mergina linktelėjo.

— Kuo daugiau apie tai mąsčiau, tuo labiau tikėjau, kad jis teisus. Kas gi galėjo patikėti, jog aš nieko nenumaniau apie dalykėlius, vykstančius tiesiai man po nosimi. Aš ir pati nepatikėčiau.

— Na, ir kas toliau?

— Aš nieko negalėjau padaryti ir buvau priversta šokti pagal Džonio dūdelę. Paskutinį kartą jis atėjo pas mane nužudymo išvakarėse, parodė man voką, kurį kažkas jam perdavė.

— "Užmiršk, žolių žmogeli".

— Jūs jį matėte? — Vidurnaktis nuoširdžiai nustebo.

— Jis turėjo tą voką su savimi, mirties dieną — taip pat.

— Į tą įspėjimą Džonis nekreipė jokio dėmesio. Jis

net pasišaipė. "Niekas nedrįs manęs nė pirštu paliesti! Mano platūs ryšiai!" — pareiškė jis.

— Prieš tris mėnesius senis Landis išgujo jį iš namų.

— Aš to nežinojau. Jūs manote, jog Džonis blefavo, girdamasis savo tėvo įtaka ir savo sugebėjimu sukelti laikraštininkų triukšmą, jei jam kas nors nutiktų?

— Manau, taip. Tęskite.

— Daugiau neturiu ką pridurti. Aš stengiausi dirbti taip, lyg nieko nebūtų įvykę, lyg nieko nežinočiau apie kažkokius ten narkotikus.

— Na, o dabar klausimėlis, vertas šešiasdešimt keturių tūkstančių dolerių, koks to žmogaus vardas?

Vidurnaktis vėl prikando lūpą.

— Jūs nemeluojate, sakydamas, kad apginsite mane?

— Aš jus ginsiu. Garantuoju tai.

— Gerai. Tai... Vesas Stiuartas.

— Amžinai svajojantis dūdorius? Dėkoju, Vidurnakti. Dabar jums nebūtina apsirengti.

— Vadinasi, susitarėme, leitenante, — meiliai tarė ji. — Jūs manote, kad galite...

— Taip, galiu. Jūs pasiruošusi parašyti pareiškimą? Šią naktį, tiesiog dabar?

— Taip, leitenante.

— O aš garantuoju, kad jums nebus pateiktas kaltinimas dėl narkotikų platinimo. Jūs netgi galite ieškoti sau kito triūbininko, jei dar dirbsite šou biznyje.

— Ačiū, leitenante. Net nežinau, kaip jums atsidėkoti.

— Aš parodyčiau kaip, jei turėčiau daugiau laiko. Ar žinote, kur gyvena Stiuartas?

— Ne. Bet tikriausiai žinau, kur jis dabar yra. Jis paprašė manęs leidimo parepetuoti "Auksinėje pasagoje", juk vis tiek ji kol kas uždaryta.

— Na, ir kas toliau?

— Visi muzikantai kuoktelėję! Jie pasiruošę groti net veltui. Aš pasakiau jam, kad man vis vien, ir daviau raktus.

— Ar turite kitus?

— Štai ten, stalčiuje.

— Kur telefonas?

— Už šviestuvo, — parodė Vidurnaktis.

Aš paskambinau Laversui į namus, ir po kiek laiko atsiliepė irzlus balsas. Aš viską papasakojau.

— Tai vyk į “Auksinę pasagą” ir areštuok jį. Ne, palauk minutę. Reikia taip suorganizuoti, kad viskas praeitų lyg sviestu patepta. Kulniuok į “Auksinę pasagą” ir lauk ten. Aš atsiųsiu dar ir Hemondą. Dviese jūs tikriausiai susitvarkysite.

— Ačiū, sere. Velniau griebtų, jaučiuosi tarsi jus pavaduočiau!

Aš greitai padėjau ragelį ir pažvelgiau į Vidurnaktį. Ji padavė man raktus. Įmečiau juos į kišenę.

— Mes važiuojame tenai areštuoti Stiuarto. Skambtelėsiu jums, kai jį pačiupsim. Po to jums jau niekas negrės.

— Dėkoju, leitenante.

— Vadinkite mane tiesiog Elu.

— Ačiū, Elai. — Ji giliai atsiduso, ir peniuaras dar plačiau prasiskleidė. Dar pora colių, ir aš būčiau apalpęs. — Jei po arešto nesijausite per daug pavargęs, galėsite grįžti čia, ir mes atšvęsim šį įvykį. — Mergina nusišypsojo. — Galėsite parodyti man, ką žadėjote.

— Tai bus žaibiškiausias areštas visoje policijos istorijoje!

Vidurnaktis praėjo pro mane ir atidarė duris. Staiga ji apkabino mane ir karštai pabučiavo. Jos kūnas aistringai prigludo prie manojo, ir aš akimirksniu suliepsnojau.

— Greičiau sugrįžk, Elai, — suburkavo Vidurnaktis ir minkštai uždarė duris.

Aš sėdau į savo vežėčias ir nuvažiavau penkiolika kvartalų ligi “Auksinės pasagos”. Netoli kabako sustabdžiau savo “Heilį” ir ėmiau laukti. Po penkių minučių privažiavo patrulinis automobilis. Iš jo išlindo du vyrai, ir aš prisijungiau prie jų.

— Kai kurie tipai viską daro ne kaip normalūs žmonės. Žinodamas, kad tu būsi čia, nusprendžiau pasiimti su savimi Polniką, — sugirgždėjo Hemondas.

— Ką gi, gerai, kad jį vieną.

Mes nuėjome prie įėjimo. Aš įkišau raktą į spynos skylutę. Durys atsidarė, ir mes įėjome vidun.

Gaila buvo juos pertraukti. Stebuklingi džiazo garsai drebino rūsio sienas. Muzikantai improvizavo tema "Pasaulis laukia saulėtekio".

Vesas Stiuartas vinguriavo triūba pasakiškus garsus, žavinčius daugybe atspalvių ir subtilių niuansų, Kuba Karteris vos spėjo paskui jį, o Klarensas Nasbitas tiksliai palaikė boso partiją.

— Vaikinui, taip grojančiam triūba, galima atleisti bet kokią žmogžudystę, — leidžiantis laiptais, šnipštelėjau aš Hemondui į ausį.

— Man tai tiesiog garsų rinkinys, — rūgščiai atsakė tas.

Mes užlipome į sceną.

Pirmasis mus pastebėjo Klarensas. Jis iškart liovėsi groti. Antrasis buvo Kuba, taip pat nustojęs mušti būgnus. Bet Vesas įsijautęs užmerktomis akimis negalėjo atsiplėšti nuo triūbos ir tik po trisdešimt dviejų taktų sumetė, jog partneriai jo nebepalaiko.

Visas trejetas kvailomis išraiškomis įsistebeilijo į mus. Klarenso pirštai judėjo, lyg vis dar liesdami mylimo kontraboso stygas, Kuba nervingai erzėjo ant kėdės. Vien tik Vesas buvo ramus.

— Ko jums reikia, džentelmenai? — švelniai paklausė jis.

— Iš pradžių gal parduotum mums keletą pakelių žolės? — šaltai paklausė Hemondas.

— Aš jūsų nesuprantu. — Vesas suraukė kaktą.

— Arba šiek tiek kokaino. Arba heroino, — tęsė Hemondas. — Man vis tiek, kad tik būtų galima apsvaigti.

Pravėręs burną, Vesas tylėdamas spoksojo į Hemondą.

— Tu pakliuvai, Stiuartai. Mes viską žinome. Tu pavertei šią vietą landyne, tu pardavinėjai čia narkotikus. Paskui Džoniui Landžiui dingtelėjo mintis tave pašantažuoti. Tu netgi pasiuntei jam žinutę, perspėdamas nesikišti, kur nereikia, bet Džonis nepaklausė patarimo. Todėl tu jį nužudei!

Vesas lėtai papurtė galvą, lyg ką tik pabudęs iš gilaus miego.

— Narkotikai? Šantažas? Aš niekada nepažinojau to vaikino!

— Negaišk veltui laiko, — atkirto Hemondas. — Mes turime įrodymų. Areštuojame tave už narkotikų platinimą. Rytoj pateiksime ir kaltinimą dėl žmogžudystės.

— Aš niekur neisiu! — nervingai suspigo Stiuartas. — Visa tai melas! Jūs norite mane pakišti!

— Stok! — įsakė Hemondas. — Tu eisi su mumis!

— Ne! — desperatiškai suriko Stiuartas.

Staiga jis metė triūbą į Hemondą, veržliai liuoktelėjo nuo scenos ir puolė į virtuvę. Polnikas kyštelėjo ranką į užantį, išsitraukė pistoletą ir ėmė taikytis.

Aš žengtelėjau pirmyn ir stipriai stumtelėjau Polniką petimi. Pistoletas iššovė, nuo lubų pabiro tinkas.

— Velnias! — įniršęs suriaumojo Polnikas. — Aš būčiau pataikęs, jei nebūtum man sutrukdęs!

— Aš paslydau, — droviai atsakiau. — Atleisk.

— Baik vaidytis! — sustaugė Hemondas. — Pirmyn! Paskui jį!

Mes metėmės prie išėjimo. Virtuvė buvo tuščia. Durys, vedančios į alėją, atlapotos. Mes iššokome į gatvę, bet ir ten nepamatėme nė gyvos dvasios. Žvilgtelėjome už kampo, grįžome į centrinę gatvę ir patraukėme link patrulinio automobilio.

— Būk tu prakeiktas, Uileri! — Hemondas siuto. — Jei nebūtum stumtelėjęs Polniko, viskas būtų baigęsi laimingai. Ką pasakys šerifas?! Du leitenantai ir seržantas paleido nusikaltėlį!

10

Iš patrulinės mašinos Hemondas per raciją paskelbė pavojų. Skyriuje mūsų jau laukė Laversas. Kurį laiką jis tylėdamas žvelgė į mus.

— Tai mano kaltė, — pagaliau išspaudė jis. — Nereikėjo jums to pavesti. Tik ne jums trims! To ir reikėjo laukti. Jūs tiesiog pavojingi! Aš pasirūpinsiu, kad jus prižiūrėtų policija!

Aš susiraukiau lyg nuo danties skausmo.

— Kas žino, — tęsė šerifas, — gal staiga jūs sutiksite šešiametį chuliganą su timpa rankoje ir tiesiog vietoje pakratysite kojas iš baimės!

— Aš... — pradėjo Hemondas.

— Užsičiaupk! — subaubė Laversas. — Aš dar nebaigiau! Aš nekaltinu seržanto Polniko, aš kaltinu šiuos du neiškepusius leitenantus. Ir daugiausia tave, Uileri!

Aš giliai atsidusau.

— Visą dieną koviausi su Landžiu, gindamas tave, tačiau dabar pradedu manyti, kad tu tinki tik gatvės eismui reguliuoti.

— Taip, sere.

— Aš pats tuo užsiimsiu. Ir pasiųsiu tave ten, kur didžiausi kamščiai.

— Taip, sere.

— Ir nesirodyk man akyse!

Paskubėjau išmauti iš kabineto, kol šerifas nesugalvojo dar garbingesnių komplimentų. Aš turėjau asmeninių problemų ir problemą Nr. 1 — tai lavoną savo bute, kurio reikėjo kuo greičiau atsikratyti. O esant dabartinei situacijai — ypatingai.

Aš parvažiavau namo, nuėjau į vonią ir pakėliau Talboto kūną. Ištempiau jį per paradinį išėjimą, tikėdamasis, kad manęs niekas nemato. Sutikęs ką nors pakeliui, būčiau pasakęs, kad mano draugas atsakančiai prisišveitė. Tiktai kažin, ar manimi kas būtų patikėjęs. Dauguma žmonių turi bjaurų įprotį pažinti lavoną iš pirmo žvilgsnio.

Bet man sekėsi. Tempdamas pasunkėjusį Talboto kūną į automobilį, aš nieko nesutikau. Pasodinau Talbotą ant priekinės sėdynės, ir jis visai neblogai įsitaisė, atsirėmęs į atkaltę. Kiekvieną kartą, darant posūkį, jo galva juokingai maskatavo į šonus.

Važiuodamas į “Auksinę pasagą”, gatvėse nesutikau

nė gyvos dvasios. Aš vėl pasinaudojau Vidurnakčio raktais. Paskui ištraukiau lavoną iš automobilio ir nutempiau į rūsį, koja užtrenkdamas paskui save duris.

Rūsyje buvo miglota, tamsu ir tuščia. Ideali vieta nepageidaujamam lavonui.

Aš atsargiai nusileidau laiptais, vilkdamas Talboto kūną. Jis trinksėjo į kiekvieną laiptelį, ir tas garsas manęs visai nedžiugino. Rūsio tamsą, rodos, galėjai peiliu pjauti.

Kūnas paskutinį kartą stuktelėjo į laiptelį. Kai negyvėlis išleido dar kažkokį garsą, aš sustingau, stengdamasis sulaikyti kvėpavimą.

Praėjo trys sekundės, kol suvokiau, kad lavonas negalėjo skleisti jokių garsų. Praėjo dar viena sekundė, kol supratau, kad rūsyje buvau ne vienas. Mano plaukai atsistojo piestu.

Kas dar galėjo gyventi tokioje juodoje tamsoje? Ką aš ten girdėjau apie zombius? Galbūt Talbotas...

Garsas pasigirdo arčiau. Kodėl aš nepasiėmiau patrankos? Kaip norėjau būti dabar kur nors Atlantik Sityje. O garsas vis artėjo. Čiuženantis garsas, lyg kažkas būtų ėjęs tiesiai į mane, vilkdamas kojas.

— Stok, kur stovi! — viauktelėjau į tamsą.

Aš pats nieko nemačiau. Įtariau, kad ir tas kitas nematė, jog neturėjau pistoleto.

Čiuženantis garsas nutilo.

— Tai jūs, leitenante? — sušlamėjo tylus balsas.

— Na, aš. Įjunk šviesą. Ir neužmiršk, kad aš esu nusitaikęs pistoletą į tave.

Jei jis toks kvailas, kad ėmė su manimi kalbėti, tai gal jam užteks kvailumo ir įvykdyti mano įsakymą.

Po penkių ilgų sekundžių palubėje užsidegė keletas lempų.

— Aš taip ir žinojau, kad jūs pergudrausite mane, leitenante, — pareiškė Vesas Stiuartas, stovėdamas per dešimtį pėdų nuo manęs.

Paskui jis pamatė Talboto kūną, ir jo akys suapvalėjo.

— O šis kas toks?

— Gali vadinti jį Dživsu, jei tau patinka.

— Leitenante, bet juk jis negyvas!

Aš nutempiau kūną grindimis ir užboginau jį ant scenos.

— Tai sukels furorą rytoj vakare.

— Ar aš išėjau iš proto, leitenante? Kodėl jūs atitempėte čia tą lavoną? Aš visiškai nieko nesuprantu.

— O ko tu nesupranti?

— Aš nusprendžiau, kad šiame rūsyje jūs manęs neieškosite. Bent iš pradžių taip atrodė.

— Tu grįžai čionai?

— Aš slėpiausi alėjoje, už tvoros. Girdėjau, kaip jūs su dviem kitais policininkais praėjote pro mane. Įsitikinęs, kad jūs išvažiavote, nusėlinau atgal į virtuvę. Slėpiausi ten, kol Kuba su Klarensu išėjo namo. Paskui nuėjau į salę. Nejungiau šviesos, kad niekas manęs nepastebėtų iš išorės.

— Geriau būtum įjungęs, tada aš nebūčiau pražilęs.

— Man reikėjo viską apgalvoti. Aš nepadariau nieko, apie ką kalbėjo tas karininkas. Ir kuo daugiau aš apie tai mąstau, tuo labiau man peršasi išvada, kad įstatymas negali nubausti nekalto žmogaus. Todėl man geriausia bus pasiduoti policijai.

Jis vėl pažvelgė į Talboto kūną, ir jo veidas išbalo.

— Kodėl mums iš čia nenusiplovus? — pasiūliau aš. — Niekada netroškau leisti laiko lavono kompanijoje.

Mes pakilome laiptais ir išėjome į gatvę. Aš atsargiai uždariau duris, ir mes nuėjome prie automobilio.

— Aš maniau, kad geriausiu atveju čia bus trys patrulinės mašinos, — prisipažino muzikantas.

— Mūsų skyrius — taupumo įsikūnijimas, — paaiškinau jam.

Dar kartą Stiuartas nustebo, kai privažiavome prie mano namo, ir aš palydėjau jį į savo butą. Jis įėjo ir ėmė smalsiai dairytis.

— Kokia čia vieta?

— Aš čia gyvenu, — paaiškinau jam.

— Maniau, mes važiuosime į policijos skyrių. Man atrodė, kad jūs mane areštavote, leitenante.

— Tik ne aš. Išgerti nori?

— Vis tiek nieko nesuprantu, — apstulbęs pažvelgė į mane dūdorius. — Kodėl jūs mane čia atvežėte?

— Škotiško viskio? — paklausiau aš, ir džiazmenas lėtai linktelėjo.

Pripyliau į stiklus viskio ir vieną padaviau jam, paskui, priėjęs prie patefono, pastačiau savo kolekcijos pasididžiavimą — Sidnėjaus Beketo ir Mezo Mezrou diską "Atsisveikinimo bliuzas".

Po pirmųjų natų Stiuartas užsimerkė ir visiškai atsijungė. Jis atsipeikėjo tik gerokai po to, kai baigėsi muzika. Aš gėriau jau antrąją porciją škotiškojo.

— Triūba groja Tėtušis Baltasniegis. Jei daug dirbsiu, po dvidešimties metų sugebėsiu groti taip pat. Žinoma, ne taip gerai kaip jis, bet pakankamai maloniai, kad žmonės klausytųsi mano grojimo.

— Bet ir dabar tu artimas čikagietiškam stiliui, ar ne?

— O ne, kol kas aš neutralioje zonoje. Ten, kur ir turiu būti, — triūbininkas kelis kartus sumirksėjo. — Visai užmiršau, kad dabar mano vieta už grotų.

— Tačiau tu pareiškei Hemondui, jog nieko nežinai nei apie narkotikus, nei apie tai, kodėl nušovė Džonį Landį.

— Tai gryniausia tiesa, leitenante!

— Aš galiu tuo patikėti. Bet jei tu nepardavinėjai narkotikų, tai kas tada?

— Aš nieko apie tai negirdėjau. Aišku, aš žinau, kad Klarensas ir Kuba kartais būna apkvaitę. Tai visada galima pastebėti iš jų grojimo.

— Ima ne tas natas?

Džiazmenas pakratė galvą.

— Jie groja geriau, žymiai geriau. Jie atsipalaiduoja, o muzika taip ir liejasi — tiesiai iš sielos.

— O kaip buvo tą naktį, kai nužudė Džonį Landį?

— Jie puikiai grojo visą vakarą — iki tos akimirkos, kol kažkas nepaklojo to vaikino, Landžio. Aš nieko nemačiau ir negirdėjau iki tol, kol jis nesudribo po mūsų kojomis jau negyvas. — Muzikantas nejaukiai šyptelėjo. — Įsi-

jautęs į muziką, aš į nieką nebekreipiu dėmesio. Net nepastebėčiau, jei lubos nugriūtų.

— Manau, tu sakai tiesą, Vesai. Bet man tu visiškai nepadėjai, absoliučiai niekuo nepadėjai.

— Atleiskite, leitenante.

— Kai policija uždarė "Auksinė pasagą", kur tu pasukai?

— Aš nuėjau namo. Nuomoju kambarį keturi kvartalai nuo "Pasagos".

— Ir ilgai ten buvai?

— Iki dešimtos.

— Na, o paskui?

— Užėjo Kuba ir pasakė, kad Klarensas nori pagroti, ir galime susirinkti "Pasagoje". Na, aš pasiėmiau triūbą ir nupėdinau tenai. Mes grojome iki pat jūsų atėjimo.

— Manau, tai tiesa.

— Na ką, dabar važiuosime į skyrių?

— Noriu, kad padarytum man paslaugą, Vesai. Pabūk kol kas pas mane.

Jis pažvelgė į mane kaip į kvaištelėjusį. Gal toks ir buvau.

— Jūs juokaujate?

— Ne, aš kalbu rimtai. Noriu, kad tu pasiliktum bute. Nemanau, kad kam nors ateitų į galvą mintis ieškoti tavęs čia. Jeigu neišeisi, būsi čia visiškai saugus. Šaldytuve pilna maisto, bare — viskio, krūva plokštelių. Tau nebus blogai.

— Žinoma, čia geriau, negu kalėjimo kameroje. — Stiuartas neryžtingai nusišypsojo. — Jūs tikrai nejuokaujate, leitenante?

— Tikrai, tikrai.

— Kodėl tai darote, leitenante? Jūs manęs net nepažįstate!

— Jei atvirai, Vesai, darau tai dėl savęs.

— Aš vis tiek nieko nesuprantu. Bet esu jums dėkingas, leitenante.

— Na, ir puiku. Mostelėkim dar po vieną.

Mes mostelėjome dar po vieną porciją viskio, paskui

dar po dvi. Po to aš nuėjau miegoti. Atsiguliau ant lovos, o Vesui paklojau ant kušetės. Net ir leitenanto Uilerio svetingumas turėjo ribas.

Nelengva buvo ši dienelė.

Sapnavau, kad esu sultonas su milžinišku tiurbanu ant galvos ir vešlia, ilga barzda, raivausi ant pagalvių ir apžiūrinėju savo belaisves. Tarp jų matau Anabelą Džekson, Riną Landi ir Vidurnaktį O'Harą. Jos sėdi ir žiūri į mane kviečiančiomis akimis, o aš noriu eiti žvejoti.

Ką ir bekalbėti, labai nelengva buvo diena.

Aš pabudau, pajutęs, jog kažkas lengvai purtė mano ranką, ir iš karto išgirdau "Melancholiško bliuzo" garsus, sklindančius iš svetainės.

— Jau vienuolika valandų, leitenante, — suskambo Veso Stiuarto balsas. — Aš išviriau kavos ir iškepiau bifšteksą, gulėjusį šaldiklyje.

— Kiekviename name turi būti po Vesą Stiuartą! — džiugiai surikau aš.

Pusryčiaudamas aš perskaičiau rytinę "Tribūną", ir tai sugadino man apetitą. Landis tesėjo savo pažadą: mano vardas mirgėjo pirmajame puslapyje. "Pabaisa Uileris" — tai buvo ne pats stipriausias pasakymas. Apygardos šerifas ir visas mūsų skyrius gavo smulkesnių piktadarių roles. Taip, tokia reklama nepasaldins man gyvenimo.

Baigdamas pusryčiauti, aš perverčiau "Tribūnos" puslapius ir pamačiau Veso veidą. Sieksninės raidės skelbė: "Įtariamasis vis dar laisvėje!" Po užrašu buvo smulkiai aprašytas nepavykęs areštas ir pateikta kategoriška išvada apie visišką policijos darbo neefektyvumą ir absoliutų policininkų nekvalifikuotumą, leidusį trijų ginkluotų vyrų akyse pasprukti nusikaltėliui.

— Mes abu tapome įžymybėmis, — paskelbiau aš ir iš Veso veido supratau, jog tas jau viską perskaitė.

— Manau, geriau atiduokite mane policijai, leitenante. Jūs ir taip turite krūvą nemalonumų.

— Turėsiu dar daugiau, jei taip padarysiu. Leisk man pasirūpinti tavo laisve.

— Kaip pasakysite, — muzikantas gūžtelėjo pečiais.

Vesas puikiai praleido likusią ryto dalį, klausydamasis mano plokštelių. O aš sėdėjau ir mąsčiau. Vis dar galvojau apie nelengvą savo likimą, kai sučirškė durų skambutis.

— Marš į vonią ir sėdėk ten! — trumpai įsakiau Vesui.

Jis išnyko beveik akimirksniu. Aš luktelėjau truputį ir nuėjau atidaryti.

Rina Landi nužygiavo pro mane į kambarį. Man neliko nieko kito, kaip užtrenkti paskui ją duris. Pasivijau Riną jau svetainėje.

Šiandien ji vilkėjo juodas kelnes ir baltą palaidinukę, surištą mazgu ant pilvo. Jos bamba buvo net labai simpatiška.

Rina nuėjo prie lango ir nuleido žaliuzes. Kambarį apgaubė prieblanda.

Aš stebėjau, kaip ji artėjo prie manęs.

— Mums juk nereikia kalbėtis, ar ne, Elai? Visi mūsų pokalbiai virsta begaliniais ginčais. O juk svarbiausia — tai emocinis stimuliavimas!

Aš neabejojau, jog Vesas Stiuartas girdėjo kiekvieną žodį.

— Tu teisi, brangioji, bet dabar tiktai pusiaudienis ir...

— Aš ir neįtariau, kad tu toks ištikimas įpročiams, — Rina apsimetė nustebusi. — Žaliuzės nuleistos. Užmerk akis ir įsivaizduok, jog dabar vidurnaktis.

Ji atitraukė kelnių užtrauktuką ir ėmė tempti jas nuo savęs.

— Palauk, — sukuždėjau aš.

— Kas yra? — dabar ji jau tikrai nustebo. — Tik nesakyk, kad tu persidirbai arba kad kažkas tau atsitiko — aš vis tiek nepatikėsiu.

— Ne tame reikalas, — silpnai paprieštaravau aš, — na...

— Žinau! — Rina sukikeno. — Tavo vonioje — dar vienas lavonas! Šįkart aš padarysiu kitaip ir iškart patikrinsiu vonią, kad nesiginčytume dėl visokių niekų!

Ji užsitempė kelnes ir kikendama pasuko į vonią. Aš griebiau ją už rankos, nespėjus žengti nė trijų žingsnių.

— Nekvailiok, vonioje nieko nėra.

— O jei mergaitė nori į tualetą?

— Na, gerai. Jei tai pokštas, tai manyk, kad vos nenumiriau iš juoko. Verčiau grįžkim prie to, ką pradėjom, gerai?

Rina staiga liovėsi kikenti ir pažvelgė į mane susiaurėjusiomis akimis.

— Atrodo, tu labai nerimauji dėl savo vonios, Elai Uileri, — įtarimo pilnu balsu pareiškė ji. — Gal ten ką nors slepi?

— Tiktai pusę tuzino lavonų. Baik, supratai!

— O gal tik vieną žmogų, kuris visai ne lavonas? Kokią nors pigią, nušiurusią blondinę ar kažką panašaus! — Rina ištraukė ranką ir metėsi į koridorių.

Aš nespėjau jos pavyti. Rina atlapojo vonios duris ir sustingo, išvydusi Vesą Stiuartą, stovintį priešais ją.

— Aš... atleiskite man! — ji vos nenualpo.

Vesas tylėjo. Jo akys maldaujamai žvelgė į mane.

— Tu nors būtum užsirakinęs iš vidaus, — karčiai papriekaištavau muzikantui.

Svetainėje Rina atgailaudama pažvelgė į mane.

— Atleisk, Elai, — nedrąsiai pradėjo ji. — Aš net nemaniau, kad vonioje kas nors gali būti. Aš...

— Užmiršk tai.

Staiga jos veidas nušvito.

— Aš sugalvojau! Jeigu mes negalime pasilikti čia, eisime pas mane į namus. Tėvas dabar redakcijoje, ir aš esu tikra, kad jis negrįš namo anksčiau negu dešimtą.

— O aš atsimenu, kaip kartą savo namuose tu jau buvai tikra, kad jis negrįš.

— Bet dabar viskas bus gerai. Tėvo namuose nėra, o Talbotas aname pasaulyje...

— O’kei.

— O ką tu padarei Talbotui.

— Padovanojau jį draugui. Nesirūpink juo.

— Tėvas juo rūpinasi. Aš nusprendžiau nesakyti jam, kad Talbotas miręs ir tu...

— Tu pasielgei visiškai teisingai, mieloji. Aplamai

niekam to nesakyk. O jei mes važiuojame pas tave, tai pirmyn!

Tai vis dėlto buvo geriau, nei pasilikti su ja Veso Stiuarto kompanijoje.

Mes išėjome iš buto ir sėdome į automobilį. Pakeliui Rina iš padilbų žvilgčiojo į mane.

— Elai!

— Taip.

— Tas žmogus tavo vonioje... ką jis ten veikė?

— Tai santechnikas. Jis taisė kraną.

Rina nutilo beveik šešiasdešimčiai sekundžių.

— Aš jį pažinau, jo fotografija buvo rytiniame laikraštyje. Juk jį įtaria nužudžius Džonį, ar ne?

— Tu apsirikai.

— Kodėl tu jį slepi? Tu — juk policijos karininkas, ar ne? Na, aš manau, kad...

— Tai ilga istorija. Detalės tau neįdomios. Jis nenužudė tavo brolio, jį pakišo. Ir tai viskas.

— Ak taip, — sureagavo Rina. Atrodo, mano atsakymas ją patenkino.

Aš pasukau iš kelio ir suskaičiavau gulbes prie Rinos namo. Kaip ir anksčiau, jų buvo septynios. Joms trūko gandro, kuris įlietų šviežio kraujo į jų gentį.

Aš pastačiau savo "Heilį" prie centrinio įvažiavimo, o Rina atrakino namo duris.

— Tu nebijai, kad ten palikau automobilį? — įėjus paklausiau jos. — Ar nepasklis apkalbos?

— Nesirūpink, mylimasis. Arti nieko nėra.

Ji nubėgo laipteliais į savo kambarį. Palaukusi, kol aš įeisiu, užrakino duris. Paskui priėjo prie didžiulio lango ir nuleido žaliuzes.

— Garantuoju, kad vonioje nieko nėra, — kikendama ji prisiartino prie manęs.

— Nėra net graužikų tualete?

Jos kelnės nuslydo nuo kojų ant grindų ir susivijo į juodą kamuolį.

Ir šį kartą Rina buvo nepasotinama.

Ji net išrado tris naujas pozas.

— Elai, — mąsliai sukuždėjo Rina, kai mano galva pasirodė tarp jos kojų, — juk tu nemanai mane esant pernelyg vienpusiška asmenybe?

11

— Jau keturios, — paskelbiau aš.

— Padarysime pertrauką ir išgersime kavos, — suburkavo Rina.

— Turiu reikalų.

— Aš tau sakiau, kad tėvo nebus ilgai.

Tačiau aš atsistojau ir pasukau link durų.

— Nenoriu erzinti likimo.

— Neišeik, Elai. Aš jaučiuosi čia tokia vieniša.

— Kodėl tau nepasamdžius naujo liokajaus?

— Fu, kaip grubu!

— Galbūt.

Aš nuėjau į vonią. Joje, kaip ir žadėjo Rina, nieko nebuvo. Palindau po ledinio vandens dušu.

Grįžęs į kambarį, ėmiau rengtis. Besirišant kaklaraištį, Rina vėl prašneko:

— Tu juk nepaliksi manęs, mielasis?

— Klausyk, mieloji, — tariau, žvelgdamas į gundančius jos kūno kontūrus po antklode, — taip man teks dirbti visą darbo dieną.

— Tu ką, pavargai nuo manęs? — jos balsas skambėjo liūdnai.

Sugavusi mano žvilgsnį, Rina pakilo iš lovos ir pasilenkė prie peniuaro, numesto ant kėdės. Ji judėjo tingiai ir lėtai, demonstruodama nuostabią krūtinę, standų pilvuką su simpatiška bamba viduryje, na, ir visa kita.

— Žavinga.

— Bet nepakankamai žavinga, ar ne? Ar aš tavęs daugiau nestimuliuoju, Elai?

— Tu mane klasiškai stimuliuoji, tačiau tavo tėtušis — ne. Tiesiog nebenoriu bandyti savo laimės.

— Aš galiu viską sutvarkyti. Kaip tu į tai žiūri, Elai? Aš viską sutvarkysiu taip šauniai, jog tau niekada nebereikės dėl to jaudintis.

Užsimečiau ant pečių švarką ir vėl pažvelgiau į Riną. Ji gudriai žiūrėjo į mane, puikiais, aštriais dantukais prikandusi liežuvio galiuką.

— Kaip tau pavyks? Pereitą kartą, kai jis mus užklupo, tau nelabai sekėsi.

— Būtų pavykę, jei nebūčiau pasimetusi.

— Paklausyk, mieloji, trokštu pasilikti, tačiau tai pernelyg didelė rizika.

— O tu pasiliksi, jei aš viską sureguliuosiu?

Moterys amžinai sukuria aibes problemų, o šitoji — ypač daug. Aš visiškai nebeturėjau laiko, tad isterija, kuri galėjo kilti man išeinant, buvo nepageidaujama. Aš nusprendžiau, jog pasistengsiu ją prajuokinti ir po to patyliukais išslinksiu pro paradines duris.

— Gerai, jei tu viską sutvarkysi, aš pasiliksiu.

— Ar tau patiktų, Elai Uileri, tėkšti tiesiai Danieliui Landžiui į veidą taip, kad tas drėbtųsi į nuosavą ežerą?

— Labai patiktų. Man ir milijonas dolerių patiktų.

— Galiu tai suorganizuoti, — įsijautusi sukikeno Rina. — Aš padarysiu taip, kad tu galėsi laikyti Landį vyresnįjį už pakarpos, kada ir kiek panorėsi!

— Tu visą laiką tai kartoji, bet nieko nepaaiškini.

Bet ji manęs jau nesiklausė. Rina jau gyveno savo išgalvotame pasaulyje. Ten, kur man visai nesinorėjo eiti.

Mergina mąsliai prikando lūpą.

— Aš niekada to nepadaryčiau, — vos ne iškilmingu balsu pareiškė ji, — netgi dėl tavęs, mylimasis, jei jis pats taip nesielgtų...

— Kaip?

— Nesvarbu. Aš tau parodysiu.

— Jis blogai elgėsi su Džoniu?

— Nusispjauti man į tą Džonį! — šaltai metė ji.

— Su Talbotu? Ką jis padarė Talbotui?

— Nesvarbu. Aš tauškiu visokius niekus, — nekan-

triai paaiškino mergina. — Eime su manimi, aš viską parodysiu.

Ji pasuko link išėjimo. Griebiau einančią pro mane Riną už rankų ir atgręžiau į save.

— Pasakyk, mieloji, kas nutiko Talbotui?

— Man skauda, Elai, — sustenėjo Rina, ir jos akyse blykstelėjo liepsnelės.

Dar stipriau suspaudžiau jos ranką.

— Kalbėk, — pakartojau aš.

— Man skauda! — jos balsas drebėjo iš susijaudinimo. — Tu gali būti toks žiaurus, mielasis. Aš anksčiau to nepastebėjau.

— Talbotas, — pakartojau aš.

— Viską papasakosiu, — Rina gaudė kvapą. — Jis... Na, vieną kartą tėvas grįžo namo anksčiau, kai jo visai nelaukiau, ir...

— Jis turi tokį šlykštų įprotį.

— Jis kažką įtarė ir iš karto įėjo į mano kambarį, ir... Na, mes ten buvome.

Rina sukikeno.

— Vos nenumiriau, pamačiusi Talboto išraišką tą akimirką.

Aš staiga paleidau jos ranką.

— Bet jis neišgrūdo Talboto?

— Negi tu manai, kad tėvas galėjo taip lengvai jį paleisti? — paniekinamai ištarė mergina. — Jis pareiškė, kad gali įgrūsti Talbotą į cypę visam likusiam gyvenimui, bet... jis...

Rina vėl prikando lūpą.

— Velniop tą Talbotą! Aš noriu tau kai ką parodyti, mielasis, kad ir tau neatsitiktų tas pats, kas ir Talbotui.

Rina koridoriumi nuvedė mane į tėvo kambarį. Nereikėjo būti policininku, kad suprastum, jog jis priklausė Danieliui Landžiui. Kambarys buvo apstatytas griežtai vyrišku stiliumi, kampe stovėjo didžiulis rašomasis stalas ir pagal užsakymą pagamintas odinis krėslas.

Rina privedė mane prie to stalo.

— Tėvas stalčius rakina. Bet tu tik pažiūrėk!..

Ji kyštelėjo ranką po stalviršiu.

— Štai taip!

Kažkas tyliai sugirgždėjo ir, kaip burtų lazdele mostelėjus, iš stalo iššoko mažas stalčiukas.

— Vyrai panašūs į vaikus, — globėjiškai konstatavo Rina. — Visi žino, kad senuose rašomuosiuose staluose yra koks nors slaptas stalčius arba ypatingas skyrelis. Tol naršiau visur ir viską spaudinėjau, kol aptikau šį slaptą mygtuką.

Aš beveik negirdėjau jos. Lyg pakerėtas spoksojau į tai, kas buvo stalčiuje. Ten gulėjo švirkštai odos injekcijoms ir adatų rinkinys. Aš paėmiau į rankas nedidelę, glotnią dėžutę ir atidariau dangtelį. Lyžtelėjęs pirštą, kyštelėjau jį į baltų, smulkių miltelių masę. Net neparagavęs žinojau, kad tai buvo heroinas.

Padėjau dėžutę atgal į stalčių ir uždariau jį.

— Štai kodėl jis mūsų daugiau nebenervins, — džiugiai sušuko Rina. — Jei jis mėgins kastis po tavimi, tu tik šnipštelėk jam, jog viską žinai.

— Vadinasi, jis — narkomanas, — lėtai ištariau aš.

— Tas atradimas paaiškino man daugelį dalykų, — vis tarškėjo Rina. — Visos tos ilgos kelionės per pastaruosius dvejus metus. Mes niekada nežinodavome, kur jis išvykdavo ir kuriam laikui. “Biznis”, — atsakydavo jis į visus mūsų klausimus. Grįždavo jis išsekęs ir išbalęs ir aiškindavo mums, kad labai daug dirbo. O po kelių savaičių pasitaisydavo ir tapdavo tokiu pat, kaip ir anksčiau, valdingu ir šiurkščiu.

— Aš tikiu tavimi.

— Žinoma, jis gydėsi, — nekantriai tęsė Rina. — Bet, grįžęs atgal, nepajėgdavo savęs įveikti. Todėl ir Džonį išvijo iš namų, pamatęs, kad ir tas pamėgo narkotikus.

— Bet juk Džonis nevartojo heroino. Jis tik rūkė žolę.

— Bet juk tai praktiškai vienas ir tas pats, ar ne? — irzliai pastebėjo Rina. — Aš tą stalčiuką aptikau tada, kai Džonis jau buvo išėjęs iš namų. Radusi anksčiau, būtinai būčiau papasakojusi Džoniui. Tai būtų juoko buvę!

— Juoko?

— Kartą jie žiauriai susibarė, po to tėvas ir išmetė jį lauk. O aš viską girdėjau.

— Tu ką, tuo metu buvai kambaryje?

— Aš klausiausi slapčia, — prisipažino Rina. — Tėvas būtų iš galvos išėjęs, jei būtų žinojęs, kad aš netoliese. Tai buvo puiku. Džonis pareiškė jam, kad žino viską apie visas jo moteris ir dar daug ką. Aš net pamaniau tada, kad tėvą ištiks infarktas, taip jis įsiuto.

— Moterys?

— Taip, būtent tai pasakė Džonis. Jis paskelbė, kad žino apie visas moteris, ir jog daugeliui bus įdomu išgirsti, kas yra Danieliaus Landžio meilužė!

— Ar iš tikrųjų jis turi meilužę?

Rina ėmė kramtyti apatinę lūpą.

— Tiesą sakant, aš tuo nelabai tikiu. Taip tvirtino Džonis, bet jis įniršęs galėdavo drėbtelėti, kas tik jam į galvą šaudavo, — Rina mostelėjo į slaptą stalčiuką. — Šiaip ar taip, dabar tu viską žinai.

— Vadinasi, jei tavo tėtušis mus užklups, aš galiu užsiminti, jog žinau apie jo slėptuvę?

— Tikrai taip, mano brangusis.

Rina apkabino mane ir išsivedė atgal į savo kambarį. Aš sustojau prie durų, bet ji nekantraudama įtempė mane į vidų.

— Na, eime, Elai! Dabar gali nieko nebijoti, tu viską žinai.

— Aš nebijau tavo tėvo, brangioji. Tačiau turiu neatidėliotinų reikalų. Atleisk, bet man reikia eiti. Aš tau paskambinsiu.

Rina susiraukė:

— Juk tu žadėjai!

— Dar kartą atleisk. Aš noriu pasilikti, garbės žodis. Bet dabar negaliu.

— Bet tu žadėjai, — kurčiu balsu pakartojo ji. — Tu ju sakei, kad pasiliksi, jei aš parodysiu tau tą stalčių.

— Mes turėsime dar daugybę laiko.

— Tu sumelavai man, nesilaikai savo pažado!

Rina ėmė piktai daužyti mano krūtinę savo mažais kumšteliais.

— Tu žadėjai! Melagis! Apgavikas!

Aš sugriebiau ją už rankos ir atstūmiau. Netekusi lygsvaros ji nuskriejo per kambarį, atsitrenkė į lovą ir nuvirto ant jos aukštielninka. Jos peniuaras prasiskleidė, ir mano žvilgsnis įsmigo į tamprią, ankštą, gerai šiandien padirbėjusią jos vaginą.

— Iki, mieloji.

— Saugokis, Elai Uileri! — šūktelėjo Rina. — Aš atsiskaitysiu su tavimi!

Nusileidau laiptais ir išėjau, tyliai uždarydamas duris.

Išvažiavęs į centrinę gatvę, aš atsisukau atgal.

Septynios gulbės vis dar plūduriavo dirbtiniame ežere. Staigus vėjo gūsis pašiaušė jų plunksnas ir vėl nurimo.

12

— Man labai nesmagu, leitenante, kad taip atsitiko, — kaltai atsiprašė Vesas Stiuartas. — Tikiuosi, dabar viskas gerai?

— Viskas puiku, Vesai. Jei neturi ką veikti, gal įpiltum mums ko nors išgerti, kol aš paskambinsiu.

— Žinoma.

Aš pakėliau ragelį ir surinkau Vidurnakčio O'Haros numerį. Pagaliau ji paėmė ragelį. Aš pažeminau balsą ir prašnekau, girgždėdamas kaip senas kontrabosas.

— Tau pasisekė, katyte! Pasirodymas įvyks šiandien, ir visiškai veltui!

— Kas kalba? — šiurkščiai paklausė ji.

— Nesvarbu.

— Jūs surinkote ne tą numerį.

— Aš nesuklydau, Vidurnakti. Viskas jau paruošta. Rūsyje viskas lygiai taip pat kaip ir tą vakarą, kai Džonis Landis gavo savo. Tik šį kartą lavonas ne toks šviežias.

— Apie ką jūs kalbate?

— Apie "Auksinę pasagą"! — surikau aš. — Viskas parengta šio vakaro sensacijai, tik vietoj Džonio Landžio — kitas negyvėlis. Jei tu manimi netiki, tai nuvyk ten ir įsitikink.

Aš padėjau ragelį ir švelniai pamasažavau gerklę.

Žvelgdamas lėkštės dydžio akimis, Vesas Stiuartas įbruko man į ranką stiklinę.

Išlenkiau gerą gurkšnį.

— Tikriausiai sielos gilumoje aš — vis dar vaikas, — prisipažinau. — Žinai tokį žaidimą — surandi telefonų knygoje kokį nors numerį, visiškai nežinomą, ir surenki jį. Jei atsiliepia moteris, sakai: "Aš tave sekiau, ir gali nė nesvajoti, kad nepranešiu tavo vyreliui". Jei atsiliepia vyriškas balsas, sakai: "Palik mano žmoną ramybėje, kol neperpjoviau tau gerklės". Visi labai greitai padeda ragelį.

— Tai toks žaidimas? — bukai paklausė Vesas.

— Labai juokingas. Pabandyk kada nors.

Sučirškė durų skambutis. Vesą apėmė panika.

— Nedrebėk, mauk į vonią. Aš išgrūsiu bet ką, kas atėjo, ir labai staigiai.

— Žinoma, — sušnibždėjo muzikantas ir ant pirštų galiukų išėjo iš kambario.

Aš pabaigiau viskį ir numečiau stiklą į kriauklę. Skambutis vėl suzvimbė — sekunde vėliau, nei išgirdau lengvą uždaromų vonios durų stuktelėjimą.

Aš užsirūkiau cigaretę ir, nutaisęs geraširdišką miną, atidariau duris.

— Na, kodėl manęs niekas neperspėjo, jog numatomas pobūvis? — paklausiau aš, išvydęs savo svečius.

— Neprieštarausi, jei mes užeisime, Uileri? — lediniu tonu ištarė šerifas Laversas, žengdamas pro mane į kambarį. Jo pavyzdžiu sekė Hemondas ir Polnikas. Du uniformuoti policininkai, irgi šio vakarėlio dalyviai, liko stovėti koridoriuje.

— Kodėl neužeinate? — kreipiausi į juos. — Pasiūlyčiau jums pasistiprinti.

Aš uždariau duris ir prisijungiau prie garbingos kom-

panijos svetainėje. Beje, Polnikas iškart pasislėpė miegamajame, Laversas nuėjo į virtuvę, o Hemondas pasuko į vonią.

Čia aš jau nieko negalėjau padaryti, nebent žvėriškai suriaumoti, bet buvo gaila veltui eikvoti jėgas.

Vietoj to kliūstelėjau sau dar viskio.

Laversas ir Polnikas grįžo nuliūdę. O po sekundės Hemondas įvedė į svetainę Vesą Stiuartą. Hemondas visas spindėjo, įbedęs pistoletą į Veso nugarą.

— Sučiupau tą narkomaną! — Hemondas patenkintas išsišiepė.

Vesas kaltai pažiūrėjo į mane.

— Vėl užmiršau užsirakinti.

— Tai jau neturi reikšmės. Jie būtų išlaužę duris.

Polnikas graudžiai pažvelgė į mane.

— Visa tai labai liūdna, — leptelėjo jis, nė į vieną konkrečiai nesikreipdamas. — Jūs man patikote, leitenante.

— Palydėkite Stiuartą iki patrulinio automobilio, — paliepė šerifas. — Mes nusileisime po kelių minučių. Tik nepaleiskite jo antrą kartą!

— Klausau, sere! — viauktelėjo Polnikas. Jis priėjo prie Veso ir uždėjo antrankius.

— Nesirūpinkite, seržante, — tykiai tarė Vesa, — antrą kartą aš nepabėgsiu.

— Mes tiesiog laimingi, tai girdėdami, — burbtelėjo Polnikas. — Pirmyn, trubadūre.

Vesui su Polniku išėjus, svetainėje likome Laversas, Hemondas ir aš, jūsų nuolankus tarnas. Įdomu, kaip atrodys Anabela Džekson, man išėjus iš kalėjimo, tikriausiai bus jau sukriošusi senė.

Iš Laverso veido matėsi, jog jis ruošiasi tuoj tuoj sprogti.

— Na, ką pasakysi? — paklausė šerifas.

— Paklauskite ko nors lengvesnio.

— Aš visada maniau jį esant šunsnukiu, — suamsėjo Hemondas. — Mes baigiam nuo kojų nusivaryti, ieškodami nusikaltėlio, o Uileris slepia jį savo namuose. Ir dar vadina save policininku!

— Jei paklausiu, kodėl taip pasielgei, ar nebus tai pernelyg kvaila? — nuvargusiu balsu pasiteiravo šerifas.

— Nemanau, kad jis nužudė Džonį Landį, štai ir viskas.

— Aš taip ir žinojau, jog tai kvailas klausimas! — Laversas prisimerkė, o žodžiai taip ir kunkuliavo jo gerklėje. — Tu ne... Nuo kada tapai apygardos šerifu ir vyriausiuoju teisėju vienu metu?

— Aš ką, jau gavau paaukštinimą? Kodėl niekas man apie tai nepranešė?

— Kažkas turi tau viską pasakyti, — sušnibždėjo šerifas. — Tikriausiai tas malonumas teks man. Ar tu supranti, kad praktiškai kiekvienas iš visų be išimties padalinių policininkas pereitą naktį ieškojo Stiuarto? O jis visą tą laiką ramiai sėdėjo tavo bute! Tu, leitenante... — jo žodžiai virto burbuliavimu be jokio ryšio.

— Nagi! — staiga šūktelėjo Hemondaqs. — Aš pagaliau kai ką supratau!

— Per vėlai. Ji jau ištekėjo už Onasio.

— Tu neįdavei jo policijai, — lėtai aiškino Hemondas, — nes manei, kad vaikinas nekaltas. Todėl, kai mes atvykome į “Auksinę pasagą” jo areštuoti, ir Polnikas išsitraukė pistoletą, tu...

— Specialiai stumtelėjau seržantą, ir kulka įsmigo į lubas? Šerife, duokite tam vaikinui cigarą!

Laversas kyštelėjo ranką į vidinę kišenę, ištraukė cigarą ir buvo betiesiąs jį Hemondui, bet staiga sumetė, ką daro.

— Broli! — suriaumojo Hemondas, žavėdamasis savo paties sumanumu. — Teisme tai nuskambės didingai!

— Visa tai reiškia, kad tavo policininko karjera baigėsi, Uileri, — reziumavo Laversas. — Tačiau tai tik pradžia tavo nelaimių.

— Visiškai su jumis sutinku.

— Aš visada maniau jį esant laimės kūdikiu arba trenktu, — įterpė savo repliką Hemondas, — bet dabar tikrai žinau, kad jis kuoktelėjęs!

— Man reikia tik trupučio laiko, ir aš išgliaudysiu tą bylą kaip riešutą.

— Laiko! — suurzgė Laversas. — Aš pasirūpinsiu, kad turėtum marias laiko, Uileri. Penkerių metų užteks?

— Man užtektų ir penkių minučių.

— Penkių minučių — kam?

— Pademonstruoti, kaip buvo nužudytas Džonis Landis.

Įniršęs Uileris dėbtelėjo į mane baisiomis akimis.

— Jei tu tempi laiką, Uileri...

— Na, kokia man nauda iš tų penkių minučių? O gal jūsų nedomina, kaip nušovė Džonį?

— Na, gerai, — nukirto Laversas. — Penkios minutės, ir nė vienos sekundės daugiau.

— Aš žinojau, kad paklausysite proto balso, šerife. Jūs visada tai padarote, anksčiau ar vėliau, bet dažniausiai, žinoma, vėliau.

Aš pastebėjau, kad jis vėl ruošėsi pratrūkti, tad skubiai pasiūliau:

— Ar nenuėjus mums į vonią?

Jie abu sulindo į vonią, aš nusekiau iš paskos, atsargiai ištraukęs iš vonios durų raktą.

Jie stovėjo nugara į vonią. Laversas vis dar virė įtūžiu, o Hemondas apsimetė nuobodžiaująs.

— Aš didžiai vertinu jūsų bendradarbiavimą, nustatant nusikaltimo įvykdymo aplinkybes.

— Jis tikriausiai pirmą kartą gyvenime perskaitė Hemeto "Liesąjį" — padarė išvadą šerifas. — Rytoj jis rengiasi nusipirkti žmoną ir šunį.

— Paklausykite, jūs! — piktai pertraukiau jį. — Norite tai sužinoti ar ne?

Ir iškart supratau, kad kvailesnio klausimo sugalvoti negalėjau.

— Matau, kad norite, — greitai pridūriau aš. — Taigi iškart ir pradedame. Reikia, kad jūs pavaizduotumėte muzikantus, kurie grojo "Auksinėje pasagoje" tą piktadarišką vakarą, kai buvo pribaigtas Džonis Landis.

— Tu ką, nori, kad aš dainuočiau? — nieko gero nežadančiu tonu paklausė Laversas.

— Ne, tiesiog suvaidinkite, kad pučiate triūbą, — paaiškinau aš. — Hemondas pabus Klarensu Nasbitu, grojančiu kontrabosu, o aš užsiimsiu mušamaisiais.

— Man ką, vaizduoti nukvakusį muzikantą? — numykė Hemondas. — Taip?

Viena ranka jis ėmė bėgioti įsivaizduojamomis stygomis, o kita prilaikė kontraboso deką.

— Tiksliai! Ne, šerife, ne taip. Kaip jūs grojate triūba... — Aš pakėliau ranką prie burnos ir ėmiau kilnoti pirštus aukštyn žemyn.

— O aš mušiu būgną, — ir ėmiau barbenti įsivaizduojamą ritmą.

Laversas įkvėpė į plaučius oro ir pasiruošė solo partijai nematoma triūba.

— Jums puikiai sekasi, šerife, — žavėdamasis pastebėjau aš. — Koks grynas ir galingas garsas — tiesiog antrasis Beidorbekas.

— Neerzink manęs, Uileri, — kimiai sušvokštė Laversas.

— Net nemanau, — pagarbiai paprieštaravau aš. — Na štai, tą vakarą jie grojo "Paradą tuščioje gatvėje", tad ir mes turime groti tą patį. Viens, du, trys!

Aš užtraukiau melodiją, o Laversas su Hemondu ėmė pritarti man. Po kelių taktų aš sustojau.

— Na, o dabar kas? — reikliai paklausė Laversas.

— Jūs iškrypote iš ritmo, riekia pradėti iš pradžių. O tu, vėpla su kontrabosu, — šaltai kreipiausi aš į Hemondą. — Liaukis kvailai kikenęs!

Šerifas atidžiai nužvelgė Hemondą.

— Uileris šiaip ar taip pateks į cypę. Jis gali sau leisti mane įžeidinėti. O tu...

— Aš nekikenau, sere, — piktai paprieštaravo Hemondas. — Man gerklę peršti.

— Kad tik tas perštėjimas nesibaigtų pažeminimu pareigose! — visai rimtai ištarė Laversas.

— Jūs pasiruošę? — paklausiau aš. — Viens, du, trys!

Ir vėl mūsų trejetas ėmėsi darbo, vaizduodamas džiazmenus, spaudžiančius iš savęs prakaitą. Kūrinio viduryje aš vėl nutraukiau pagrindinę melodiją.

— Džonis Landis dabar yra scenoje, tiesiai už mūsų. Šerife, jūs neprieštarausite, jei vadinsiu jus Vesu? Ir taip, šiuo metu jūs Vesas.

— Tęsk! — suburbėjo Laversas, keturiais kairės rankos pirštais vis dar spaudinėdamas nematomus klavišus.

— Puiku! — sušukau aš. — O dabar — visų svarbiausia. Vesai! Džonis Landis tiesiai už mūsų. Išsitrauk savo pistoletą ir šauk į jį!

Laversas įsistebeilijo į mane.

— Bet pasistenk nepraleisti nė natos, Vesai? — minkštai tęsiau aš. — Nes publika gali pastebėti.

Šerifo pirštai apmirė prieš jo veidą.

— Ką...

— Būtent taip viskas ir buvo tą vakarą. Aš pats sėdėjau tame kabake. Kai pasigirdo šūvis, Vesas Stiuartas tuo metu atliko triūba labai sudėtingą pasažą. Neišsprūdo nė viena klaidinga nata. Manau, kad jis net negirdėjo šūvio. Tiesiog fiziškai neįmanoma vienu metu ir groti, ir šaudyti į Džonį Landį!

Laversas sumirksėjo.

— Aš maniau, kad tu ruošiesi parodyti mums, kaip buvo nužudytas Džonis Landis, — išpoškino apygardos šerifas, — o ne kaip Stiuartas negalėjo jo nužudyti.

— Minutėlę, šerife, ne viskas iš karto.

Aš pažeminau balsą ir karštai sukuždėjau:

— Jei jūs dabar tyliai ir atsargiai pažvelgtumėte per vonios langą...

— Langą? Kokį dar velnio langą?

— Viską reikia daryti labai tyliai, — šaltai atrėžiau aš, — nes kitaip man nepavyks pademonstruoti, kaip visa tai atsitiko.

— Gerai! — šerifas sugriežė dantimis. — Tęsk.

— Prašau, dėmesio!..

Jie abu pasuko galvas ir smalsiai pažvelgė į langą.

Aš pirštų galiukais žengtelėjau tris žingsnius atgal, paskui staigiai uždariau vonios duris ir greitai pasukau raktą.

Po to puoliau prie patefono. Ant jo dar buvo plokštelė, kurios klausėsi Vesas. Paleidau jį visu garsu, kad nuslopinčiau pašėlusį Laverso ir Hemondo beldimą į vonios duris.

Miegamajame pačiupau piniginę, mašinos raktelius, pistoletą ir, iššokęs į koridorių, surikau:

— Leitenantas skubiai kviečia jus abu! Vikriai! Į virtuvę!

Du prie durų stovėję policininkai metėsi pro mane į buto vidų.

Daugiau neturėjau ką pasakyti. Išlėkiau iš buto kaip kulka ir strimgalviais nusiritau laiptais, šokdamas iškart per tris laiptelius. Lauke įsėdau į mašiną ir nurūkau.

Privažiavus sankryžą, spidometro rodyklė jau rodė keturiasdešimt mylių per valandą.

13

Mano skaisčiai raudonas sportinis automobilis turėjo vieną trūkumą — jis buvo labai pastebimas. Juo važiuoti — tai tas pat kaip užsikabinti liepsnojančią neoninę iškabą žydromis raudėmis: “Elas”, o apačioje — raudonomis: “Uileris”.

Aš palikau “Heilį” automobilių stovėjimo aikštelėje ir pėsčiom nukulniavau porą kvartalų. Užėjęs į telefono kabiną, paskambinau į policijos skyrių ir, pakeitęs balsą, pranešiau, kad turiu įdomios informacijos. Paporinau beveik tą pačią istoriją, kurią prieš keturiasdešimt minučių papasakojau Vidurnakčiui O’Harai. “Auksinėje pasagoje” guli šviežutėlis lavonas, ir jeigu jis policijai reikalingas, tai tegu atvažiuoja ir pasiima. Seržantas kitame laido gale pabandė iškvosti, kas skambina, tačiau mano kantrybė išseko, ir aš padėjau ragelį.

— Apygardos šerifas Laversas, — tai buvo paskutinė mano frazė. Tikriausiai be reikalo tai pasakiau.

Užėjęs į artimiausią barą, išmaukiau keletą stiklų viskio ir vėl išėjau į gatvę.

Po penkiolikos minučių aš jau buvau netoli "Auksinės pasagos". Dar nepriėjęs prie jos, pamačiau, kad susibūrusių prie kabako žioplių minia jau skirstėsi. Prie durų stovėjo du patruliniai automobiliai. Pirmasis nuvažiavo, man besiartinant prie minios. Po dešimties sekundžių nuriedėjo ir antrasis.

— Na, kas ten? — paklausiau aš kažkokio tipo.

— Nieko! — dygėdamasis atsakė šis. — Faraonams šnipštelėjo, kad tame gyvatyne guli dar vienas lavonas, tai tie ir atlėkė su savo sirenomis ir mirksinčiais švyturėliais. Apšniukštinėjo visą rūsį. Aš trypiau čia dvidešimt minučių, norėdamas žvilgtelėti į negyvėlį — ir nieko!

— Nieko?

— Melagingas pranešimas, — apgailestaudamas konstatavo žmogelis. — Faraonai turėtų imtis priemonių prieš pusproČius, skambinėjančius jiems savo malonumui. Reikėtų priimti atitinkamą įstatymą!

— Vadinasi, jokio lavono nebuvo?

— Ne, — paniekinamai atsakė praeivis. — Nei kūno, nieko!

— Apmaudu!

— Ir jūs man kalbate — apmaudu, — pratrūko žmogelis. — Dvidešimt minučių čia šalau, o ką aš mačiau?

— Nieko?

— Nieko!

— Nesidžiauk radęs, neverk pametęs, — nuraminau aš apgautą vargšelį. — O gal, eidamas namo, jūs išvysite, kaip kokią nors bobutę pervažiuos autobusas.

Nuėjęs keletą kvartalų į priekį, perėjau gatvę ir pasukau atgal. Po dešimties minučių pradėjo temti, o dar po dešimties užsidegė neoninės iškabos.

Aš pažvelgiau į laikrodį. Pusė septynių. Penkios su puse valandos iki pusiaunakčio ir iki Vidurnakčio pasirodymo.

Atsistojęs ant jau uždarytos krautuvėlės laiptelio, užsirūkiau cigaretę. "Auksinės pasagos" durys atsivėrė, ir į gatvę išėjo pati Vidurnaktis O'Hara. Ji paėjo dvidešimt jardų iki tamsaus automobilio, stovinčio kelkraštyje, ir įsėdo į jį. Aš žiūrėjau įkandin, kol mašina pasislėpė tamsoje.

Pastovėjau dar penkiolika minučių. Jei policija taip pat stebėjo Vidurnakčio užeigą, darė tai labai išmaningai, nes aš neaptikau jokio jos pėdsako. O gal jų čia nebuvo? Laversas su Hemondu nusprendė, kad ta istorija apie lavoną — grynas melas, eilinis mano išsišokimas. Dabar juos labiausiai jaudino Veso Stiuarto kaltės įrodymų rinkimas ir vieno leitenanto, užrakinusio juos vonioje, paieška.

Perėjęs gatvę, aš praėjau pro "Auksinę pasagą" ir pasukau į tamsią alėją. Priėjęs prie užpakalinių kabako durų, atrakinau jas raktu, kurį buvo davęs man Vidurnaktis pereitą naktį.

Virtuvėje šviesa nedegė, bet patalpoje buvo pakankamai šviesu, kad galėčiau eiti, į nieką neatsitrenkdamas.

Pasukau tiesiai į Vidurnakčio kontorą. Įėjau ir uždariau duris. Užčiuopęs ant sienos jungiklį, įjungiau šviesą. Kontora buvo pačiame pastato centre, langų joje nebuvo, tad iš lauko manęs niekas pamatyti negalėjo.

Aš pasilenkiau ir patapšnojau tigro galvą, žiūrinčią į mane nemirksinčiomis akimis.

— Neoninės džiunglės — visai ne tai, ko tau reikia, seni.

Priėjau prie stalo ir patogiai įsitaisiau krėsle. Vieną po kito ištyrinėjau visus stalo stalčius. Neradau nieko, verto dėmesio.

Baigęs tą darbą, nuėjau į barą ir įpyliau sau solidžią porciją viskio. Grįžęs į kontorą, klestelėjau į krėslą ir užkėliau kojas ant stalo.

Aš užsirūkiau cigaretę ir ėmiau mąstyti apie gyvenimą ir apie Riną Landi.

Mano laikrodis rodė pusę aštuonių, kai išgirdau atsiveriant duris. Sukaukšėjo moteriški kulniukai. Po kelių sekundžių kontoros durys atsilapojo, ir tarpdury išdygo Vi-

durnakčio O'Haros siluetas. Mergina nustebusi įsmeigė į mane akis.

— Užeikite ir uždarykite duris, brangioji. Čia traukia skersvėjis.

Vidurnaktis lėtai įėjo į kambarį ir sandariai uždarė duris. Ji vilkėjo juodą nertinį ir kelnes. Tiek daug rūbų ant jos dar nė karto nebuvau matęs.

— Leitenantas! Kaip jūs mane išgąsdinote!Ką jūs čia veikiate?

— Jūs nebevadinate manęs Elu?

— Elai, — dainininkė šyptelėjo. — Kaip jūs čia patekote?

— Raktai. Aš atėjau grąžinti jų. Prisimenate, jūs davėte man juos tą naktį, kai areštavome Vesą Stiuartą?

— Žinoma, prisimenu, Nereikėjo dėl to vargintis, Elai, galėjote įmesti juos į pašto dėžutę.

— Arba į vandenyną.

Padėjusi rankinuką ant stalo, mergina nuėjo prie baro.

— Jūsų stiklas tuščias, — pastebėjo ji. -Įpilti?

— Gali, — sutikau aš.

Ji pripildė mano stiklą, o sau įsipylė degtinės su toniku.

— Jūs atėjote į mano namus ir pasiūlėte savo apsaugą. Tačiau nieko nepadarėte. Aš taip ilgai laukiau, o jūs nepasirodėte, Elai.

— Man labai gaila, — nuoširdžiai prisipažinau. — Bet mane pričiupo.

— Skaičiau apie tai "Tribūnoje". Jūs patekote į keblią padėtį, Elai. Galbūt jums dabar reikalinga pagalba?

— Aš išsisuksiu. O jei jums dar kas nors kelia nerimą, būsiu laimingas, vėl imdamasis savo funkcijų, nors ir dabar.

— Manau, dabar to nebereikia. Policija jau buvo čia, jūs žinote. Kažkoks kretinas paskambino ir pranešė, kad "Pasagoje" vėl guli lavonas, todėl jie ir atpuolė čionai. Jie man ir pasakė, kad prieš porą valandų sugavo Vesą Stiuartą.

— Gaila, kad jums nebereikia mano paslaugų.

Mergina meiliai nusišypsojo.

— Man irgi, — švelniai tarė ji. — Jūs iš tų žmonių, kurie sukuria jaukumą namuose.

— Bet kokiu atveju tai geriau, negu atvirkščiai.

— Greitai čia ateis virtuvės darbininkai. Manau, šiandien neatsimušim nuo lankytojų. Žmogžudystė padarė man puikią reklamą, o po tos kvailos šiandieninės istorijos...

— Jūsų biznis suklestės. Jūsų darbuotojai pakankamai savarankiški, ar ne?

— Man norisi pačiai viską prižiūrėti.

— Bijau, kad šią naktį teks visiškai pasikliauti jais, — meiliai sumurkiau aš.

— Tai neįmanoma!

— Nėra nieko neįmanomo, — pakartojau aš įžymiąją banalybę. Po to ištraukiau iš kišenės pistoletą, susimąstęs pažvelgiau į jį ir įkišau atgal.

— Kaip man jus įtikinti?

Vidurnaktis aplaižė išdžiūvusias lūpas.

— Kur mes eisime?

— Manau, jūsų butas tiks. Man patinka ši kontora, nors ir norėtųsi išsitiesti ant tigro kailio. Jūsų bute labiau konfidenciali aplinka, ar ne? Ir mums niekas ten netrukdys.

Mergina nervingai susijuokė.

— Su jumis labai sunku bendrauti: nesuprasi, kada jūs juokaujate, o kada rimtai kalbate.

— Aš nejuokauju, — patikinau ją, kildamas iš krėslo. — Na ką, eime?

— Jei jūs iš tikrųjų taip ryžtingai nusiteikęs, tai bijau, kad neturiu pasirinkimo. Bet ką visa tai reiškia, Elai?

— Nieko ypatingo. Tiesiog noriu pasišnekučiuoti su jumis akis į akį ir manau, kad jūsų butas tam visai tiks.

— Apie ką norite su manimi pasikalbėti?

— Noriu išsiaiškinti kai kuriuos momentus. Pavyzdžiui, kur jūs paslėpėte Talboto kūną, na ir taip toliau.

— Talboto? — Mergina, atrodo, suakmenėjo. — Kas, velniai griebtų, tas Talbotas? Elai, negi jūs rimtai tikite tuo kvailu pokštu apie dar vieną lavoną mano užeigoje?

— Taip, tikiu.

Aš paėmiau ją už rankos ir nuvedžiau prie durų. Atidaręs jas kita ranka, išvedžiau Vidurnaktį iš kontoros. Ji įjungė rūsyje visas lempas, ir dabar tušti stalai ir kėdės atrodė kaip besibūriuojantys svečiai, susirinkę pažiūrėti vaidinimo.

— Jūsų automobilis prie įėjimo? Važiuosime juo.

— Gerai. Bet aš vis tiek manau, kad jūs išprotėjote.

— Tiksliai. Bet jums ne viskas ėjosi sklandžiai, pervežant Talboto kūną, ir jūs tai žinote.

— Aš vis dar nesuprantu, apie ką jūs kalbate. Jūs darote siaubingą klaidą! Aš papasakojau jums viską apie Vesą Stiuartą. Jūs mėginote jį areštuoti, bet jis paspruko. Tačiau dabar jis jūsų rankose. Ko dar norite?

— Nekalbėsim čia apie tai. Išsiaiškinsime jūsų bute.

Mes jau perėjome daugiau kaip pusę salės, ir nuo laiptų mus skyrė maždaug dvidešimt jardų, kai tyliai trakštelėjo į spynos skylutę kišamas raktas. Durys ėmė lėtai vertis. Staiga Vidurnaktis ištrūko ir suspiegė: "Uileris!" Balselis jos buvo kaip reikiant.

Aš mečiausi paskui ją, slystelėjau, ir staiga užgeso visos šviesos. Mus uždengė nepermatoma tamsa. Aš apmiriau ten, kur stovėjau, atidžiai klausydamasis. Absoliuti tyla. Išsitraukiau iš kišenės pistoletą. Iš visų jėgų įtempiau klausą, bet, kaip ir anksčiau, nieko negirdėjau. Paskui man pasigirdo, kad girgžtelėjo apatinis laiptelis.

— Lik ten, kur stovi! — viauktelėjau į tamsą. — Aš turiu patranką ir moku ja naudotis. Marš atgal prie laiptų ir įjunk šviesą, jei nori dar pagyventi šiame pasaulyje.

Nė garso. Praslinko dešimt ilgų sekundžių, paskui aš pajutau svaigų kvepalų aromatą. Švelni ranka palietė mano veidą.

— Elai, — drebančiu balsu sukuždėjo Vidurnaktis. — Atleiskite man — aš visai pamečiau galvą. O dabar nežinau, kas ten, ir man labai baisu!

— Užsičiaupkite! — suurzgiau aš, ir tik sekančią sekundę supratau, kokią padariau klaidą. Man reikėjo apsvaiginti ją, kai ji prašneko. Apsvaiginti arba pasitraukti saugiu atstumu. Privalėjau tai padaryti... bet nepadariau.

Aš stovėjau vienoje vietoje kaip stuobrys ir suteikiau jai galimybę pagal savo kvailą balsą atsekti, kur buvau. Ir Vidurnaktis tai atliko puikiai. Dvi rankos kaip žnyplės sugriebė mano kaklą ir ėmė spausti jį su nepermaldaujamu ryžtu.

Aš spurdėjau ir įnirtingai spardžiausi, stengdamasis išsilaisvinti. Vieną sykį mano smūgis pasiekė tikslą. Šis dusliai aiktelėjo. Paskui prieš mano akis sprogo fejerverkas, o krūtinę pervėrė baisus skausmas, lyg kas įkaitusiu žarstekliu būtų pervėręs mano plaučius, paversdamas juos krūva pelenų.

Pirotechnikos efektas baigėsi, ir aš panirau į juodą gelmę...

Kiek ilgai ten skendėjau, tiksliai nežinau. Aš atsimerkiau ir tikriausiai būčiau sustaugęs, jei ne perdžiūvusi burna ir kamštis joje. Aš žvelgiau tiesiai į žiaurias, geltonas akis, nutolusios per kokią pėdą nuo mano veido. Tik paskui suvokiau, kad guliu ant grindų Vidurnakčio kontoroje šalia tigro kailio.

Kontoroje buvo dar kažkas, girdėjau krebždesį pašonėje. Bet mano rankos ir kojos buvo tvirtai surištos, pakrutėti aš negalėjau.

Šiaip ne taip kilstelėjau galvą ir išvydau Vidurnaktį, sėdinčią prie veidrodžio ir kruopščiai besigrimuojančią. Aš stebėjau, kaip užbaigusi tą darbą, ji nusivilko nertinį ir kelnes. Paskui ji nusimovė kelnaites, tačiau tai nepakėlė mano nuotaikos. Atidariusi spintą, Vidurnaktis išėmė juodą koncertinę suknelę. Paskui, turbūt nugara pajutusi mano karštą žvilgsnį, ji staigiai atsigręžė ir pažvelgė į mane iš viršaus žemyn...

— Leitenante! Slapčiom žiūrėti negražu!

Ji per galvą užsivilko suknelę ant savo nuostabaus kūno ir užtraukė užtrauktuką.

— Tikiuosi, jums patogu, — suulbėjo dainininkė, prieš veidrodį taisydama plaukus. — Atleiskite už šį vienpusį pokalbį, bet man nesinori klausytis laukinių jūsų riksmų. Tai išgąsdintų lankytojus. O lankytojai plūste plūsta.

Ji šypsodamasi pažvelgė į mane.

— Jūs gana ilgai neatsipeikėjote. Bėje, jums skubėti nėra kur, laiko turite pakankamai. Jūs pabūsite čia, kol uždarysiu kavinę. Paskui aš padarysiu jums paslaugą — parodysiu, kur paslėptas Talboto kūnas. Manau, jis džiaugsis jūsų kompanija.

Mergina paskutinį kartą žvilgtelėjo į veidrodį, atidarė stalčių ir išėmė iš ten juodo šifono šalį, paskui priėjo prie manęs ir atsiklaupė šalia. Ji kruopščiai užrišo mano akis šaliu, suverždama jį ant pakaušio tvirtu mazgu.

— Nieko nematysi — nieko ir papasakoti negalėsi! — linksmai paskelbė ji. — Bet girdėti kol kas galite. Jūs — kvailys, leitenante! Aš atnešiau jums Vesą Stiuartą ant lėkštutės su žydru apvadėliu, o jūs nepriėmėte tokios kilnios dovanos. Užtat dabar jūs greitai mirsite.

Aš girdėjau, kaip jos kulniukai nukaukšėjo prie įėjimo, trinktelėjo uždaromos durys ir spragtelėjo užraktas.

Tai buvo pats ilgiausias vakaras mano gyvenime. Balsų gaudesys iš salės atsklido iki manęs. Muzikantų trio atliko savo melodijas. Kad ir kas ten pakeitė Vesą Stiuartą, jis grojo nepalyginamai blogiau. Girdėjau, kaip Vidurnaktis padainavo tris geriausias savo dainas, po to vėl užgrojo džiazmenų trio. Mane kamavo troškulys. Būčiau atidavęs metų uždarbį ir “Heilį” už gurkšnį viskio, galų gale netgi vandens!

Geriausiu atveju praėjo dešimt metų, kol vėl išgirdau atsidarant duris. Grindimis į mano pusę nukaukšėjo kulniukai.

— Labai nuobodžiavote, leitenante? — meiliai pasidomėjo Vidurnaktis. — Laukti teks nebeilgai, po pusvalandžio mes užsidarysime. Aš kol kas persirengsiu.

Įsiklausiau į užburiantį nuvelkamų rūbų šiugždėjimą. Laikas tingiai slinko pirmyn. Muzikantai liovėsi groti, balsų gaudesys nutilo, sužvangėjo nuo stalų nurenkamos lėkštės ir stiklinės. Pagaliau ir virtuvėje tapo tylu.

Paskui kontoros durys atsidarė, vėl sukaukšėjo Vidurnakčio kulniukai, šįkart juos lydėjo dar kažkieno sunkūs žingsniai.

— Na, mums laikas keliauti, Elai, — džiaugsmingai paskelbė Vidurnaktis.

Stiprios rankos sugriebė manė ir pakėlė lengvai kaip vaiką. Girdėjau, kaip Vidurnaktis ėjo priekyje, atidarinėdama duris. Paskui trinktelėjo automobilio durelės, ir mane tempęs tipas įmetė mano kūną į mašiną. Aš atsitrenkiau į sėdynės kraštą, ir dvi milžiniškos raketos vėl sprogo mano galvoje.

Praėjo daug laiko, kol mane vėl išvertė ant kieto paviršiaus, šį kartą akmeninio, šiurkštaus ir šalto.

— Mes paliksime tave čia valandėlei, kitai, — pasigirdo Vidurnakčio balsas. — Nesijaudinkite, čia jūs niekam negalėsite pakenkti, tad dainuokit ir šokit lig valiai. — Mergina nusijuokė iš savo sąmojo. — Paskui mes prisijungsime prie jūsų ir atliksime finalinį ritualą. Jūs būsite kartu su Talbotu, ranka rankon, Elai!

Aš išgirdau nutolstančius žingsnius ir uždaromų durų garsą.

"Visas pasaulis aplinkui skendi tamsoje", — pasakė kartą vienas tipas, bet jis tą kvailą frazę sugalvojo, o aš nuosavu kailiu išbandžiau.

Aš pajudinau surištas kojas, bandydamas surasti kokią nors atramą. Nieko. Mėginau šliaužti akmeninėmis grindimis, kartodamas gyvatės judesius. Nieko taip ir neprišliaužiau, užtat visiškai susidraskiau delnų odą.

Man toptelėjo į galvą mintis, kad jie paliko mane baseino dugne ir grįžę atsuks kraną. Ši išvada visai nepradžiugino manęs, užtat pažadino troškimą veikti. Aš vėl ėmiau vinguriuoti, kol neatsitrenkiau į kažką labai kieto. Būčiau sustaugęs iš skausmo, bet joks garselis negalėjo prasiveržti pro burną spaudžiantį kamšalą. Aš prišliaužiau arčiau, stengdamasis kojomis apčiuopti tą daiktą. Jis buvo kietas ir kažkaip išsirietęs. Aš apsiverčiau ant nugaros ir batų kulnais trinktelėjau per tą daiktą. Pasigirdo ilgas, tęsiamas garsas.

Atrodo, jis buvo iš geležies arba plieno ir apvalios formos. Gal tai kibiras, o gal koks nors vamzdis.

Mano genialus protas išmąstė, kad, jei tai iš tikrųjų vamzdis, tai jis iš kur nors atvestas. Tas pats protas patarė

man daužyti vamzdį, kol kas nors kitame gale išgirs smūgių garsą. Aišku, didžiausia tikimybė, kad išgirs Vidurnaktis su savo draugeliu, atitempusiu mane čionai. Bet galų gale, ką aš prarasiu, išskyrus porą nuosavų kojų?

Todėl aš ėmiau iš visų jėgų, kiek jų beturėjau, trankyti vamzdį. Būgnijau tol, kol kojas suėmė toks baisus skausmas, kad nebegalėjau jų pakelti. Teko ramiai pagulėti penketą minučių, kad sukaupčiau besibaigiančias jėgas ir nugalėčiau skausmą.

Po trečios smūgių serijos aš supratau, kad man daugiau nelemta vaikščioti žeme savo kojomis. Mintyse jau ėmiau kurti vielinę konstrukciją, pakeliančią iš pradžių vieną, o paskui kitą koją, ir padedančią man judėti nuodėminga žemele. Čia aš išgirdau, kaip durys atsivėrė, ir kažkas atsargiai įėjo į vidų.

Vyliausi, jog tai ne Vidurnaktis ar jos palydovas, ir karštai pasvajojau apie dviejų valandų seansą pas gerą masažistą. Todėl vėl pakėliau kojas ir spyriau į vamzdį dar kartą.

Žingsniai vis artėjo. Jie jau buvo taip arti, jog aš girdėjau padažnėjusį kvėpavimą. Paskui švelnios, vėsios rankos suėmė mano galvą, ir aš pajutau, kaip iš mano burnos jos ištraukė kamštį. Per kelias sekundes buvo nurištas šalis, ir aš pažvelgiau tiesiai į didžiules, violetines akis, spindinčias paslaptinga šviesa per dvi pėdas nuo mano veido. Jos atrodė žymiai maloniau, nei ant Vidurnakčio kontoros grindų gulėjusio tigro geltonos akys.

— Elai Uileri! — lėtai tardama žodžius, sukuždėjo Rina Landi. — Velniai rautų, kokius kvailus žaidimus tu žaidi mūsų rūsyje?!

14

— Mieloji, — sugergždžiau aš, — tu pati reikalingiausia mergina pasaulyje, atsidūrusi reikiamoje vietoje reikiamu laiku.

— Nori, kad mylėčiausi su tavimi, kai tu visas surištas? — Rina palenkė galvą į šoną ir keletą sekundžių gromuliavo šią mintį. — Tai tikriausiai būtų nuostabu, — pagaliau padarė ji išvadą.

— Mieloji, visų pirmiausia aš noriu, kad tu mane atrištum. Na, prašau!

— Aš išgirdau tuos garsus: "Bam, bam!" Jie vos neišvarė manęs iš proto. Todėl aš nusileidau čionai, norėdama išsiaiškinti, koks reikalas.

— R... rankas... m-n-m-n?

— Net nežinau, ar verta tai daryti. Akimirkai aš beveik viską užmiršau. Aš juk nekenčiu tavęs — šiandien tu sulaužei man duotą pažadą.

— Bet mes jau atsiskaitę, mieloji, — ėmiau įtikinėti aš su ramiu mirštančiojo nuolankumu. — Tu juk paskambinai policijai ir pranešei, kad Vesas Stiuartas slepiasi mano bute.

Rina džiaugsmingai sukikeno.

— Aš sakiau, kad tu karčiai gailėsiesi, aha?

— Tikrai taip, — sutikau aš. — Taigi dabar — lygiosios. Na kaip, gal atriši mane?

— Net nežinau. Gal iš pradžių kaip reikiant apspardyti tave už apgaulę? Man reikia pagalvoti.

Rina pakilo, ir mano žvilgsnį prikaustė iškilniai skulptūriškos jos šlaunų linijos. Pirmą kartą gyvenime aš sureagavau į moteriškų kojyčių vaizdą labai savotiškai — man velniškai norėjosi pačiupti jas ir sulaužyti po vieną!

— Aš nenoriu tavęs skubinti, mieloji, bet jie gali grįžti kiekvieną minutę. O kai grįš, tai garantuotai pribaigs mane.

— Kas — jie?

— Vidurnaktis O'Hara ir dar kai kas, ko aš nepažįstu. Vidurnaktis žadėjo grįžti po valandos. Gal ta valanda jau praėjo. Aš nebesuvokiu laiko.

— Vidurnaktis O'Hara? Tai tos landynės, kurioje buvo nužudytas Džonis, šeimininkė?

— Taip. Aš spėju, kad ji kartu su savo draugeliu nu-

dėjo ir Talbotą. Dabar jie ruošiasi nugalabyti mane, o jei aptiks mus kartu, tai pritrėkš ir tave.

— Net nežinau. Man vis tiek reikia viską apgalvoti.

Aš bejėgiškai apsidairiau. Buvau vyno rūsyje. Ištisos eilės šešių pėdų aukščio statinių stovėjo prie visų sienų, ir dar dvi eilės — rūsio viduryje. Jie buvo įkurdinę mane tarp dviejų vidurinių eilių.

Staiga Rina atsiklaupė šalia manęs ir įdėmiai pažvelgė man į akis.

— Prašyk manęs atleidimo, apgavike!

— Atleisk man, mieloji. Man iš tikrųjų gaila, kad taip atsitiko.

Rina vėl atsistojo.

— Vėl tavo kvaili juokeliai! — kaprizingai papūtė lūpas mergina. — Aš daugiau tavimi nepasitikiu, Elai Uileri, vieną kartą jau sulaužei savo pažadą!

Jeigu taip viskas vyks ir toliau, tai atėjusiems čia Vidurnakčiui ir jos draugeliui prireiks poros tramdomųjų marškinių, norint išvesti mus. Jei, aišku, jie nuspręs palikti mus gyvus.

— Jie atnešė čia Talboto kūną. Ketina jį kažkur paslėpti kartu su manimi! Jei netiki manimi, tai apsidairyk aplinkui — tu rasi kur nors liokajaus lavoną!

Rina abejodama pažvelgė į mane, bet pajudėjo. Aš girdėjau jos žingsnius tarp statinių eilių, paskui ji staiga sustojo. Grįžo pas mane žymiai sparčiau, nei nuėjo.

— Taip, jis čia. Atrodo, kad tu nemulkini manęs, mylimasis.

Rina atsisėdo šalia manęs ir ėmė atrišinėti virvę, apraizgiusią man rankas. Neatrišusi ligi galo, aistringai pabučiavo mane. Bučinys tęsėsi siaubingai ilgai, ištisas penkiolika sekundžių.

— Kodėl tai padarei? — kimiai paklausiau aš.

— Nežinau, — ji gūžtelėjo gundančiai apvaliais pečiais. — Tu atrodei kaip suvystytas kūdikis.

Vis dėlto jai pavyko atlaisvinti man riešus.

— Kodėl ji nužudė Talbotą? Ir kaip jai pavyko atgabenti čia jo kūną?

— Tai buvo visai nesunku, — pasigirdo užpakalyje sausas balsas.

Rina pašoko ir įsmeigė akis į Vidurnaktį, stebinčią mus su pistoletu rankoje.

— Į mažus ožiukus reikia žiūrėti, o ne klausytis jų, — Vidurnaktis lengvai prikando apatinę lūpą ir pasisuko į mane. — Jūs toks neramus, mažasis Uileri, — nusišypsojo ji man, — grįžusi į namą, išgirdau tą skalambijimą į vamzdį ir nusprendžiau pažiūrėti, ar gerai jūs elgiatės. Aš net nenumaniau, kad jūs ne vienas.

Rina užsidėjo akinius, tiriamai pažvelgė į Vidurnaktį, po to nukreipė akis į mane.

— Tai ir yra ta pati O'Hara? — nepatikliai paklausė ji.

— O kas daugiau?! — karčiai sušukau aš.

Rinos antakiai šoktelėjo aukštyn.

— O aš girdėjau, kad ji natūrali blondinė.

Rina tyrinėjo Vidurnaktį kaip biologas žemesniąją gyvybės formą.

— Jūs iš tikrųjų nužudėte Talbotą, mūsų liokajų?

— Tai štai ką Uileris jums pasakė. Ne, aš jo nežudžiau, tai padarė pats Uileris.

— Ir man tenka šito klausytis, — sumurmėjau aš.

— O kodėl gi ne? — šaltai atsakė Vidurnaktis. — Po pusvalandžio čia atvyks policija ir atras leitenanto kūną, kuris, nelaimei, kvaištelėjo ir neaišku dėl kokių priežasčių nušovė Landžių liokajų.

— Vidurnakti, — papriekaištavau aš, — jums reikia sugalvoti ką nors geresnio.

— Tikriausiai, — sutiko O'Hara. — Jūs — talentingas policininkas, bet, o varge, pamišote. Visi smegenų vingiai susipainiojo jūsų protingoje, tačiau tokioje nestabilioje galvoje, kai reikalai pakrypo ne ta vaga, kuria norėjote.

— Jei tik būtų gyvas vargšelis Froidas! — aistringai sušukau aš.

— Na, o dabar su tavimi baigta, Elai, — nukirto Vidurnaktis. — Jūs norėjote, kad tyrimas vyktų jūsų numatyta linkme, net jei dėl to prireikė iškraipyti faktus. Todėl jūs nužudėte liokajų ir įkišote kūną į "Auksinę pasagą",

paskui paskambinote į policiją ir pranešėte, kur jis guli. Jūs bet kokia kaina norėjote užkarti man šią žmogžudystę.

— Vidurnakti, — šyptelėjau aš, — nejaugi jūs pati visa tai sugalvojote?

— Man pasisekė, — ji nekreipė dėmesio į mano repliką, — aš laiku pastebėjau Talboto kūną ir atvežiau jį čionai. Žinoma, tai nebuvo pati geriausia išeitis, bet aš mirtinai bijojau, kad jūs pripaišysite man tą žmogžudystę. Paskui jūs išdygote mano kontoroje ir, grasindamas pistoletu, privertėte mane parodyti, kur paslėpiau kūną! Aš atvežiau jus čionai.

— Ką gi, suprantama. Liko tik išsiaiškinti, kur aš nusišoviau.

— Pataisa, Elai. Jūs pareiškėte, kad rengiatės mane nušauti ir viską pavaizdavote taip, kad primintų savižudybę. Aš iš baimės pamečiau galvą, šokau ant jūsų, ir, mums bekovojant, pistoletas iššovė. — Vidurnaktis liūdnai palingavo galvą. — Ir štai rezultatas — neliko daugiau Elo Uilerio!

— Mes veltui leidžiame laiką, klausydamiesi tų nesąmonių. Aš įrodžiau Laversui ir Hemondui, kad Vesas Stiuartas paprasčiausiai negalėjo nušauti Džonio Landžio — fiziškai negalėjo.

— Čia jūs visiškai teisus, leitenante! — niūriai sutiko Vidurnaktis. — Tai jūs privertėte mane pasakyti, kad Vesas Stiuartas pardavinėjo narkotikus, o Džonis Landis jį šantažavo.

— Kodėl?

— Jūs netenkate nuovokos, Elai. Todėl, kad jūs pats nužudėte Džonį Landį! Viskas prasidėjo tada, kai jūs prieš du mėnesius pirmą kartą atėjote į "Auksinę pasagą".

— Aš pirmą kartą buvau jūsų landynėje tą vakarą, kai nužudė Džonį Landį.

— Turiu liudininkų, kurie patvirtins, kad jūs užeidavote į "Pasagą" keturis kartus per savaitę, ir tai tęsėsi jau du mėnesius. Visa esmė tame, kad jūs ėjote iš proto dėl manęs. Jūsų ego tiesiog neištvėrė, kai aš jus atstūmiau. Jūs ėmėte man grasinti ir pareiškėte, kad įvykdysite idealią

žmogžudystę ir visą kaltę suversite man. Aš pasijuokiau iš jūsų ir pasakiau, kad jūs tiesiog persigėrėte, bet...

— Ratas užsidaro. Ryškus, bet nestabilus protas.

— Tiksliai, — sutiko Vidurnaktis.

Aš pažvelgiau į Riną.

— Tas pasakojimas dvokia. O tu kaip manai, Rina?

Rina dar kartą pažiūrėjo į Vidurnaktį.

— Manau, ji meluoja.

— Vargšė maža, turtinga mergaitė! Ištisas dienas viena namuose, smaginama liokajaus, — sukuždėjo Vidurnaktis.

— Na, tu... — Rina ryžtingai žengė prie dainininkės, išskėtusi pirštus su išgaląstais kaip katės nagais.

— Stovėk, kur stovi, purvina kekše, jei nenori gauti kulkos į svarbiausią tau vietą! — perspėjo Vidurnaktis.

Rina sekundę padvejojo ir sustojo.

— Taip jau geriau.

— Iškyla dar vienas klausimas. O kur jūs dėsite Riną? Juk ji viso to liudininkė. Jūs ką, ir ją nužudysite, ir užkabinsite man dar vieną lavoną?

— O kodėl gi ne? — pro sukąstus dantis iškošė Vidurnaktis. — Mane jau vemt verčia nuo visų tų kalbų, Uileri! Jei nori ištarti paskutinį “sudie”, tai sakyk, tik greičiau!

— Jūs visai pakvaišote! Tas numeris taip lengvai neišdegs.

Ji nutaikė pistoletą į mane, ir aš įsistebeilijau į kvailą juodą vamzdžio kiaurymę. Palyginus su Vidurnakčio patrankos skyle, Didysis Kanjonas atrodė visai mažytis.

— Tikiuosi, tu pažįsti jį. Tai tavo pistoletas, Uileri!

Užsimerkiau, ir po akimirkos rūsyje nuaidėjo šūvis.

Aš pramerkiau vieną akį kaip tik tuo metu, kai Vidurnaktis žnektelėjo ant grindų, išmesdama iš rankų mano patranką. Krisdama ji atrodė labai nustebusi.

Pažvelgęs į vyno statinių eilės galą, išvydau ten stovintį Danielių Landį su pistoletu rankoje.

— Tėte! — kimiu balsu riktelėjo Rina.

Jis artinosi, bejėgiškai nuleidęs ranką, laikančią pistoletą.

— Girdėjau tik pabaigą, — nuvargusiai paaiškino jis, atsistojęs greta mūsų. — Aš iš karto pajutau, jog kažkas namuose negerai, kai neradau Rinos. Po Džonio mirties labai nerimavau dėl jos. Jūs suprantate, leitenante?

— Žinoma, suprantu.

— Stalčiuje laikau pistoletą. Aš pasičiupau jį ir apieškojau visą namą. Paskui atsiminiau rūsį. Leisdamasis laiptais, išgirdau jos balsą...

— Aš labai jums dėkingas, misteri Landi. Jūs išgelbėjote man gyvybę.

— Iš pradžių nežinojau ką daryti. Lipdamas laiptais, aš girdėjau viską, ką kalbėjo ta moteris. Kai pagaliau ją išvydau, pastaroji kaip tik ruošėsi šauti. Jei būčiau šūktelėjęs, ji galėjo grynai refleksiškai spūstelėti gaiduką, todėl aš iššoviau pirmas.

Landis pažiūrėjo į Vidurnakčio kūną, gulintį ant akmeninių grindų.

— Ji tikriausiai negyva?

— Negyva, negyva, neabejokite. Ir nesijaudinkite dėl to, misteri Landi. Jūs pasielgėte visiškai teisingai!

— Tai... nuima sunkią naštą nuo mano sąžinės. Bet vis dėlto sunku susitaikyti su mintimi, jog ką tik nušoviau moterį!

Aš atrišau virvę, veržiančią mano kojas, ir energingai pamasažavau jas, kad kraujas greičiau patektų į nutirpusias galūnes.

Kai jau galėjau stovėti, pirmiausia pakėliau nuo grindų savo pistoletą, nes Vidurnakčiui jo tikrai nebereikėjo.

— Ar nieko nematėte, nieko negirdėjote name, kai ieškojote Rinos? — paklausiau Landžio.

— Nieko. O ką, mano namuose dar kažkas galėjo būti? — jis atrodė visai priblokštas.

Nekaltinau jo dėl to, nes puikiai supratau, ką jis dabar jautė.

— Jie buvo dviese. Vidurnaktis nebūtų pajėgęs ati-

tempti mane čionai. Jis užpuolė mane "Pasagoje", einantį kartu su Vidurnakčiu.

— Atleiskite man. — Landis susiėmė rankomis galvą. — Man viskas susimaišė, leitenante!

— Nesirūpinkite tuo daugiau. Kad ir kas jis bebūtų, būtinai grįš čia. Mums reikia tik truputį palaukti. Geriau susitikti su juo čia, nei susidurti veidas į veidą ant laiptų.

— Bet jis gali būti labai pavojingas, my... leitenante! — Rina skubiai pasitaisė, vogčiomis žvilgtelėjusi į tėvą. Landis, atrodo, nieko nepastebėjo.

— Čia jis bus ne toks pavojingas kaip ant laiptų, — pakartojau aš. — Aš lauksiu jo prie durų, o jūs liksite apačioje.

— Kaip pasakysite, Uileri, — sumurmėjo Landis.

Aš apėjau vyno statinių eilę ir pasukau prie durų. Atsistojau už jų, laikydamas rankoje užtaisytą patranką, ir ėmiau laukti.

Praėjo dešimt ilgų minučių.

Po to suvaitojo viršutinis laiptelis, prislėgtas sunkaus kūno. Išgirdau lėtus žingsnius ir pajutau pridususį pro duris įžengusio žmogaus kvėpavimą. Jo galingas korpusas metė šešėlį tiesiai ant manęs, o po sekundės žmogus jau buvo vyno rūsyje ir pasuko link vidurinių vyno statinių eilių.

Aš užėjau jam už nugaros ir taip smarkiai bedžiau pistoleto vamzdį jam į inkstus, jog vos nepersmeigiau kiaurai.

— O, Klarensas, — meiliai ištariau aš. — Atėjai groti man serenadą savo kontrabosu?

15

Danielius Landis sėdėjo krėsle, padėjęs pistoletą ant alkūnramsčio. Jo veidas buvo įsitempęs. Rina ruošė man ir savo tėvui gėrimus.

Klarensas Nasbitas su savo nepakeičiamu katiliuku neramiai muistėsi ant kėdės.

Aš stovėjau prieš jį, vienoje rankoje laikydamas patranką. kitoje — telefono ragelį. Reikalingas numeris visą laiką buvo užimtas, bet aš maniau, kad Laversas anksčiau ar vėliau padarys pertrauką.

— Sutinku su kiekvienu jūsų žodžiu, šerife. Bet aš čia turiu Talboto ir Vidurnakčio O'Haros kūnus. Jie Landžio rūsyje. Rina Landi yra liudininkė visko, ką kalbėjo Vidurnaktis, o misteris Landis girdėjo paskutines jos frazes ir matė, kaip ji į mane taikėsi. Jei jis nebūtų spėjęs iššauti pirmas, manęs jau nebebūtų tarp gyvųjų.

— Tik tai ir trukdo pasveikinti Landį, — rūgščiai iššunkė Laversas.

— Aš noriu greitai atkurti visas nusikaltimo aplinkybes, neturiu laiko pirkti žmonos ir šuns, kaip jūs siūlėte, bet jei leisite kokioms penkioms minutėms atidaryti "Pasagą"..

Aš išklausiau eilinį žodžių srautą ir palaukiau, kol šerifas atgavo kvapą.

— Kodėl jums nepaėmus mūsų iš Landžio namų, šerife? Atsivežkite ir Vesą Stiuartą. Ir pasiųskite ką nors Kubos Karterio...

Man staiga dingtelėjo:

— Galų gale aš ir jums galiu padaryti paslaugą.

— Ką?! — suriaumojo Laversas.

— Aš nepapasakosiu pačiam žymiausiam miesto feljetonistui apie tą istoriją vonioje.

— Gerai! Bet viskas turi būti tip top, Uileri, ir greitai!

— Žinojau, kad jūs sutiksite, šerife. Jei norėsite, aš netgi leisiu jums pagroti triūba vietoj Veso. — Ir greitai padėjau ragelį, nenorėdamas išgirsti padėkos žodžių už tokią kilnią dovaną.

— Liežuvio tu nenulaikai, šniukšteli, — cyptelėjo Klarensas.

Rina priėjo prie manęs ir įteikė stiklą.

— Ar galiu ką nors dėl tavęs padaryti, mylimasis? — meiliai paklausė ji.

— Tik ne tavo tėvo akivaizdoje, mieloji. Bet man tavo pasiūlymas patinka.

— Tu įsitikinęs, jog dabar aš niekuo negaliu tau padėti, Elai? — ji beveik prisišliejo prie manęs.

— Gali padaryti tik viena, brangioji. Išeik ir palauk atvykstant šerifo. Kai jis apsireikš, palydėk į rūsį ir parodyk Talboto ir Vidurnakčio kūnus.

— Gerai, — Rina nepatenkinta gūžtelėjo pečiais.

— Pačiai tau nereikia į tai žiūrėti.

— Aš tik akies krašteliu žvilgtelėsiu, bent į Vidurnaktį. Kas dar?

— Kai šerifas apžiūrės kūną, pakartok viską, ką sakė man Vidurnaktis. O'kei?

— Gerai, — noriai sutiko Rina, vikriai šmurkštelėdama iš kambario.

— Su ja bėdų neatsiginsi, šniukšteli, — burbtelėjo Klarensas. — Vieną gražią dieną ji pavirs į Lizą Borden.

— Vidurnaktis jau tai padarė.

— Jeigu jūs čia geriate, tai gal aš galėčiau parūkyti?

— Jei tau taip reikia žolės, rūkyk, Klarensai, į sveikatą.

Po kelių sekundžių man į nosį trenkė aštrus marihuanos kvapas.

— Viešpatie! — patenkintas sušuko Klarensas. — Didis daiktas!

Tolumoje išgirdau sirenų kauksmą, kiekvieną sekundę vis garsėjantį.

Landis pakėlė galvą ir klausiamai pažvelgė į mane.

— O tuo metu... — pradėjau aš.

— Paklausyk, nusmurgęs sekly, — staiga kreipėsi į mane Klarensas, — tu prieš mane nieko neturi. Ką aš padariau? Užėjau į rūsį, o tu įrėmei savo kvailą patranką man į nugarą. Aš tiesiog ėjau pro šalį!

— Tu pametei ritmą, Klarensai. Aš daug turiu prieš tave.

Tuo metu patruliniai automobiliai privažiavo prie namo, ir sirenos nutilo. Aš išgirdau bėgančių kojų trepsėjimą ir sujaudintą Rinos balsą: "Čionai, žemyn!" Trepsėjimas nutilo, jiems prisiartinus prie rūsio durų.

Aš pabaigiau savo viskį ir užsirūkiau cigaretę. Kla-

renso rūkomas šlamštas nė iš tolo jai neprilygo. Buvau jau surūkęs beveik pusę, kai vėl išgirdau kojų dundesį.

Po kelių sekundžių į svetainę įėjo Rina, lydima Laverso, Hemondo, Polniko ir pusės tuzino uniformuotų policininkų. Šerifas iškart pasuko prie Landžio.

— Jums viskas gerai, misteri Landi? Uileris papasakojo man apie tai telefonu. Jūs tikras, kad...

— Viskas gerai, Laversai, — Landis silpnai šyptelėjo. — Žinoma, mane tai sukrėtė, bet apskritai viskas normalu.

— Visiškai natūrali reakcija. Mes greitai čia apsisuksime ir paliksime jus ramybėje.

Laversas pažvelgė į Klarensą kaip į tuščią vietą, po to ir mane pamalonino tokiu pat žvilgsniu.

— Na, gerai, Uileri. Mis Landi papasakojo man, ką žinojo, ir aš mačiau abu lavonus. Bet daug kas dar skendi migloje. Tu išdėstysi savąją įvykių eigą, o paskui aptarsime tavo ateitį.

— Tokiu metu kalbėti apie mano paaukštinimą nelabai dera, šerife, — kukliai paprieštaravau aš.

— Paaukštinimą! Aš pasiųsiu tave į sanitarinį skyrių! — atkirto Laversas.

— Na ką, važiuojame į “Auksinę pasagą”?

— Kodėl gi ne? Visada reikia žmogui laiku paduoti tinkamą virvę — tuo aš niekada neabejojau. Hemondai!

— Sere? — prie mūsų priėjo Hemondas, pasiuntęs man žvilgsnį, pilną tokios pagiežos, kokios nebuvau matęs nuo tos blondinės iš Cincinačio laikų.

— Pasirūpink tuo tipu, — Laversas kinktelėjo į Klarenso pusę.

— Klausau, sere, — aiškiai atsakė leitenantas.

— Jei pakeliui į kabaką gerai elgsiesi su juo, — pridūriau aš, — jis pamokys tave groti kontrabosu.

Po to atsisukau į šerifą.

— Aš siūlau, šerife, kad misteris Landis su dukra važiuotų su mumis. Pažiūrėti paskutiniojo veiksmo, a?

Laversas pažvelgė į Landį, vis dar sėdintį krėsle.

— Ką jūs apie tai manote, misteri Landi? Ar pageidaujate pamatyti atomazgą? O gal norite pasilikti ir pailsėti?

Landis sudvejojo.

— Manau, man geriau likti namuose. Ačiū už kvietimą.

— Na jau, ne! — karštai įsikišo Rina. — Mes tiesiog neturime teisės praleisti tokį įvykį! Mes abu važiuosime!

Sviedęs į dukros pusę įnirtingą žvilgsnį, Landis gūžtelėjo pečiais. Atsistojęs jis silpnai šyptelėjo Laversui.

— Duktė reikalauja. Tad mes tikriausiai važiuosime kartu su jumis, šerife.

— Puiku, — šerifo balsas nuskambėjo beveik širdingai. — Tada pirmyn!

Atsigręžęs į mane, šerifas sušvokštė:

— Tikiuosi, tu žinai, ką darai, Uileri?

— Žinoma.

Po pusvalandžio "Auksinė pasaga" buvo atidaryta, bet ne įprastai veiklai.

Kuba Karteris jau buvo ten, trindamas mieguistas akis. Vestas Stiuartas šiltai nusišypsojo, man pasirodžius rūsyje.

Laversas atnešė kėdes Rinai ir jos tėvui. Pasisukinėjęs aplink juos ir įsitikinęs, kad Landžiai patogiai įsitaisė, Laversas atsigręžė į mane.

— Na gerai, Uileri. Viskas taip, kaip tu norėjai. Taigi pradėk ir sukis vikriau. Jau ketvirta ryto.

Čia jo veidą iškreipė žvėriška grimasa.

— Ir nesugalvok pasiūlyti mums žvilgtelėti pro langą...

— Reikia, kad muzikantai nueitų ant scenos ir pagrotų mums, — kantriai pertraukiau šerifą.

Aš stengiausi nesusitikti akimis su Laversu.

— Noriu, kad jie pagrotų tikrą muziką. Būtent tą gabalą, kurį jie atliko tada, kai buvo nušautas Džonis Landis.

Žaliūkas policininkas nuėmė nuo Klarenso rankų antrankius. Tas nuklibinkščiavo prie savo kontraboso, atremto į sieną, ir užlipo ant scenos. Po kelių sekundžių Kuba Karteris irgi buvo pasiruošęs. Vesas Stiuartas meiliai paglostė savo triūbą ir pažvelgė į mane.

— Manau, galime pradėti, leitenante.

— Puiku. Ir dar vienas dalykas. Seržante Polnikai!

— Leitenante?

— Tu vaidinsi Džonį Landį. Kai jie pradės, tu pasirodysi iš už tų durų. — Aš parodžiau Vidurnakčio kontoros duris. — Ir žengsi į sceną.

— Supratau, leitenante.

Aš linktelėjau Vesui, ir suskambo pirmieji “Parado tuščioje gatvėje” taktai.

Polnikas trypinėjo tarpduryje ir laukė. Aš švilptelėjau jam, ir jis lėtai išėjo į sceną, už džiazmenų nugarų. Vesas pradėjo savo įžymiąsias improvizacijas.

— Polnikai, stok! — šūktelėjau aš.

Mostelėjau ranka, kad muzikantai liautųsi groję, ir muzika nutilo. Visi trys įsistebeilijo į mane.

— Viskas gerai. Būtent taip Džonis Landis gavo kulką. Jūs visi matote, kad Vesas Stiuartas negalėjo nušauti Džonio, nes, grojant triūba, jam reikalingos abi rankos, kaip aš... na... jau vieną kartą rodžiau. Ar ne, šerife? Kuba Karteris abiejose rankose turi po būgno lazdelę. Vadinasi, jis irgi atkrenta. Bet Klarensas...

Pagarbiai palingavau galvą.

— Na, ir vikrus vaikinas tas Klarensas!

Aš užlipau ant scenos ir priėjau prie jo.

— Jūs visi matote, kad grodamas savo kontrabosu Klarensas sėdi šonu į žiūrovus ir, dešine ranka timpčiodamas stygas, kaire jis galėjo šauti į Džonį.

Mano tirada niekam nepadarė ypatingo įspūdžio.

Aš nusprendžiau, kad man nelabai pasisekė paaiškinti. Laverso veido išraiška sakė tai labai aiškiai.

— Klarensas galėjo paslėpti pistoletą rankovėje, — tęsiau aš. — Žmogžudystei jis buvo pasirengęs. Kertu lažybų, kad prieš šūvį jis padarė keturių taktų pauzę. Vesas jau seniai “plaukiojo”, taip pat ir Kuba. Klarensas iššovė į Džonį Landį ir dar kokius aštuonis taktus tampė savo instrumento stygas. Kai prieš juos pasirodė Džonis Landis, po kelių sekundžių nuvirtęs po jų kojomis, visi nustojo groti.

— Suskretęs šniukštas! — suspiegė Klarensas. — Tu tiesiog iš proto išsikraustei!

— Nagi, palauk minutę! — viauktelėjo Hemondas. — Aš puikiai prisimenu, kaip atėjau čia pirmą kartą. Tu buvai su Polniku, vaidindamas išmintingąjį leitenantą. Aš juk viską girdėjau!

Hemondo gerklėje kažkas nemaloniai sukliuksėjo.

— Tu ir tada sklaideisi žodžiais. Bet galų gale padarei protingą išvadą. Pistoleto nebuvo. Mes jo niekur neradome, nors išnaršėme visas patalpas, apieškojome visus iki vieno lankytojus. Kur jis padėjo pistoletą po to, kai nušovė Landžio sūnų? Prarijo jį?

Aš visas nušvitau.

— Jau maniau, kad niekas to ir nepaklaus, — ir įdėmiai pažvelgęs į Klarensą, tariau švelniu balsu. — Atleisk man, — paskui paėmiau iš jo rankų kontrabosą ir, nulipęs nuo scenos, priėjau prie apygardos šerifo.

— Tu visai kvanktelėjai, jei manai, kad aš čia sėdėsiu ir klausysiuosi, kaip tu bandysi pagroti šiuo instrumentu, — suriko Laversas.

— Aš nesiruošiu juo groti, sere, — patikinau jį ir iškėliau kontrabosą virš galvos.

Laversas vėl žvėriškai suriaumojo, kai kontrabosas apsuko ore gražią kilpą. Korpusu jis trenkėsi į tuščios kėdės atkaltę ir suskilo į dvi dalis.

Mano rankose liko grifas ir gabalas dekos. Nutrūkusios stygos kadarojo ore. Kita instrumento dalis nukrito ant kėdės, pasisuko ant jos, nuvirto ant šono ir galiausiai nuriedėjo ant grindų.

Visi dalyvaujantieji kvailai įsispoksojo į mažą, juodą pistoletą.

16

Vienu šuoliu Klarensas nuskrido nuo scenos ir žybčiodamas beprotiškomis akimis šoko ant manęs, mosuodamas didžiuliais kumščiais.

Du uniformuoti policininkai sugriebė jį, kiekvienas

iš savo pusės. Klarensas sekundei apmirė, ant jo kaktos išsipūtė venos, paskui jis lyg nupurtė stingulį, ir abu policininkai nulėkė į skirtingas puses.

Klarensas artinosi prie manęs, mykdamas lyg ietimi sužeistas šernas.

Aš, aišku, galėjau ištraukti iš kišenės ranką ir dėti jam į žandikaulį, kad nugriūtų be sąmonės po mano kojomis. Bet kam vaizduoti herojų, kai už tai nieko nemoka?

Aš ištraukiau savo pistoletą ir įbedžiau vamzdį jam į pilvą.

— Na, pasakyk man ką nors, — paprašiau jo. — Nors žodelį — ir mano pairę nervai paspaus gaiduką.

Klarensas sustojo nejudėdamas, įsmeigęs į mane akis.

— Suteiksi man malonumą, — paaiškinau jam. — Na, nors kostelėk... Na, ko gi tu?

Uniformuoti policininkai pagaliau atsikvošėjo, užlaužė jam už nugaros rankas ir uždėjo antrankius. Aš įmečiau patranką atgal į kišenę.

— Išveskite jį, — suburbėjo Laversas. — Nuvežkite į skyrių ir užrakinkite kameroje.

Jie nutempė Klarensą prie išėjimo. Prie durų jis priešindamasis sustojo ir atsigręžė į mane.

— Aš visai ant tavęs neužpykau, dvokiantis šniukšte, — sugergždė Klarensas. — Tačiau tu neturėjai teisės sulaužyti mano kontraboso!

— O ką gi norėjai sugroti? Elegiją?

Policininkai ištempė jį iš rūsio ir įgrūdo į patrulinę mašiną.

Laversas kruopščiai prisidegė cigaretę.

— Na gerai, Uileri, drama baigta. Dabar pats laikas viską papasakoti.

— Tas kabakas — narkotikų platinimo centras. Bet pardavinėjo juos ne Vesas Stiuartas, o Klarensas Nasbitas. Oficiantas Butas irgi buvo į tai įsipainiojęs. Čia Džonis Landis pirkdavo sau žolę, ir Talbotas taip pat čia įsigydavo narkotikų. Greičiausiai, jis ir pakvietė Džonį.

Landis išsitiesė kėdėje.

— Talbotas? Mano liokajus — narkomanas?

— Atrodo, kad taip. Nebūtų jo nužudę, jei jis nieko nežinotų. Oficiantą pribaigė dėl tos pačios priežasties — kad laikytų liežuvį už negyvų dantų.

— O mergina? — burbtelėjo šerifas. — Vidurnaktis O'Hara.

— Ji nebuvo nekalta auka, patekusi į nusikaltėlių voratinklį, kaip bandė suvaidinti. Pastaroji buvo to reketo smegenys, viską ji ir organizavo. Klarensas ir oficiantas dirbo betarpiškai su klientais.

— Kas dar? — paklausė Laversas.

— Iš pradžių Džonis Landis buvo paprastas klientas ir pirkėjas. Paskui jam atbudo kiti troškimai. Jis sumanė šantažuodamas gauti dalį pelno. Džonis buvo atkaklus ir tapo pavojingu, tad Vidurnaktis nusprendė atsikratyti juo visiems laikams. Ji pasinaudojo Klarenso paslaugomis. Tiesa, iš pradžių jie bandė perspėti Džonį, bet nesėkmingai. Klarensas jam parašė tą raštelį. Prisimenate?

— Net labai gerai prisimenu, — nekantriai patvirtino Laversas. — Bet kodėl jie buvo įsitikinę, jog viskas praeis sklandžiai?

— O'Hara manė, kad tai bus tobulas nusikaltimas. Pistoleto niekada neras, taigi negalės apkaltinti žmogžudyste nei Klarenso, nei ko nors kito. Paskui, kai tyrimas pajudėjo iš mirties taško, ji nurodė Vesą Stiuartą, kaip pagrindinį narkotikų platintoją, tikėdamasi nukreipti įtarimus nuo Klarenso ir savęs pačios.

Aš nusišiepiau Laversui.

— Ji buvo moteris iki kaulų smegenų...

— Grįžkime prie Talboto, — pasiūlė Laversas.

— Galbūt Džonio plane buvo vieta ir Talbotui. Dabar mes to niekada nesužinosime. Bet po Džonio mirties Talbotas sunerimo. Jis nuvyko pas Butą, kuris taip pat dirbo narkotikų biznyje, turbūt sužinoti, ką tasai rengėsi daryti. Radęs oficianto lavoną, jis supanikavo ir pabėgo anksčiau, nei Klarensas jį susekė. Aš mėginau rasti Talbotą, šis stengėsi pagauti mane, o Klarensas medžiojo jį patį ir užspendė Talbotą tiesiog ant mano buto slenksčio.

— Tęsk! — įsakė Laversas.

— Kol aš supratau, kad įvyko žmogžudystė, Klarensas nusiplovė. Na, ir lavonas man trukdė. Bet aš jau įtariau, kas galėjo nužudyti liokajų.

— Jokio mąstymo, — garsiai tarė Hemondas. — Viena intuicija.

Aš pažiūrėjau į jį.

— Kertu lažybų, taip ilgai tu dar nė karto gyvenime nebūdravai.

Aš papasakojau, kaip pervežiau Talboto kūną į "Pasagą", radau ten Vesą, kaip paskambinau Vidurnakčiui ir perspėjau apie negyvėlį, o paskui tą patį pakartojau policijai. Bet kūną buvo spėta paslėpti.

Landis pakilo nuo kėdės.

— Vieno aš nesuprantu, leitenante. Kodėl jie atitempė Talboto kūną į mano rūsį, o po to ir jus ten pat?

— Gal jie manė, jog Talboto ten tikrai niekas neieškos. Bet anksčiau ar vėliau jiems vis tiek reikėjo atsikratyti ir Talbotu, ir manimi. Nieko sau porelė, ar ne?

— Viskas taip ir būtų atsitikę, jei misteris Landis laiku nebūtų pasirodęs scenoje, — spėjo Laversas.

— Savo laikraštyje aš prispausdinau apie jus visokių šlykštynių, leitenante, — kreipėsi į mane Landis. — Kitame numeryje aš pateiksiu savo atsiprašymą.

— Ačiū. Bet jūs išgelbėjote man gyvybę, misteri Landi, ir to visiškai pakanka.

— Na ir gerai! Dabar mums geriausia išsiskirstyti po namus ir kaip reikiant išsimiegoti.

— Aš turiu klausimą asmeniškai jums, misteri Landi.

— Koks reikalas? — mandagiai paklausė jis.

— Jūsų rašomajame stale yra slaptas stalčiukas. Jame švirkštas poodinėms injekcijoms ir nemažos atsargos heroino. Tai rimto narkomano rinkinys, misteri Landi. Kaip visa tai ten pateko?

Landžio veidas papilkėjo.

— Aišku, man seniai reikėjo visa tai sunaikinti, bet aš kažkodėl delsiau. Kažkodėl negalėjau nė prisiartinti prie tų daiktų.

— Kas ten dar? — sumurmėjo Laversas.

— Narkotikai priklausė mano sūnui Džoniui, — ramiai paaiškino Landis. — Aš aptikau juos visiškai atsitiktinai. Tada pirmą kartą sužinojau, kad mano sūnus — narkomanas. Dėl tos priežasties ir išvijau jį iš namų. Galbūt, jei būčiau buvęs supratingesnis ir atlaidesnis...

— Patenkintas, Uileri? — griežtai paklausė šerifas.

— Taip, sere. Mes galime eiti?

Laversas linktelėjo.

— Man būtų malonu pirmiausia parvežti namo misterį Landį su dukra.

— Ačiū, — tarė Landis. — Būsiu dėkingas. Jis paėmė už rankos Riną ir nuvedė ją laiptais. Aš sugriebiau einantį jiems iš paskos Laversą už alkūnės.

— Kas dar? — suurzgė jis.

— Pakeliui mes galime gauti dar vieną svarbų įkaltį, šerife. Jei leisite man sėsti į jūsų mašiną, tai užtruks ne ilgiau kaip penkias minutes.

— Koks dar, po velnių, įkaltis?

— Kitas pistoletas, kuriuo Nasbitas nušovė Talbotą ir Butą. — Tai pirmiausia, kas atėjo man į galvą.

— Aš atsisėsiu šalia vairuotojo.

— Ačiū, šerife.

— Tu tikriausiai pats sėkmingiausias policininkas mieste, — mąsliai ištarė šerifas. — Priešingu atveju turėčiau pripažinti, kad tavo smegeninė puikiai veikia.

Mes įlindome į automobilį. Landis su Rina jau buvo ten. Laversas atsisėdo šalia jų, o aš užėmiau priekinę sėdynę, pasiruošęs rodyti kelią.

— Uileris nori pačiupti dar vieną svarbų įkaltį, — paaiškino Laversas Landžiams. — Mes užtruksime tik penkias minutes, tačiau tai sutaupys mums daug laiko ateityje. Tikiuosi, jūs neprieštarausite?

— Ne, — atsakė Landis, bet jo balsas smarkiai suirzo.

Aš užsirūkiau cigaretę ir pabandžiau atsipalaiduoti. Viena žavinga blondinė kartą paaiškino man, kaip tai padaryti — reikia įsijausti į savo paties vidų. Ji net mėgino tai pademonstruoti, bet jai nepasisekė, nors reginys buvo tikrai malonus.

Už nugaros išgirdau kažkokį bruzdesį. Landis atsigręžęs žiūrėjo pro užpakalinį langą.

— Tai juk "Hilstounas"! Bet, šerife, negi mums būtina tenai važiuoti?

— Tu juk sakei, tik penkioms minutėms, Uileri! — iškvėpė Laversas.

— Taip, maždaug tiek, sere.

— Jei ta vieta taip toli, tai prašyčiau pirmiau parvežti mus namo, — pareiškė Landis. — O jei jums ne pakeliui, tai išleiskite mus ant kelio, kur galėtume sugauti taksi.

— Jei per šešiasdešimties sekundžių mes nenuvažiuosim, galime užmiršti apie įkaltį, — perspėjo šerifas.

— Taip, sere, — atsakiau aš, vildamasis, kad mano balsas suminkštins ir Laversą.

Priekyje pamatęs mūrinę tvorą, aš pasijutau žymiai geriau. Po dešimties sekundžių mes privažiavome vartus ir sustojome. Prie mūsų automobilio jau skubėjo sargybinis. Aš iššokau iš mašinos ir parodžiau policininko ženklą.

— Turime mažai laiko, — greitai paaiškinau jam. — Nedelsdamas skambinkite Meiberiui ir pasakykite jam, kad atvyko apygardos šerifas. Jei jis per trisdešimt sekundžių neišlįs iš patalo ir nelauks mūsų prie registratūros staliuko, tai rytoj aš pradėsiu tikrinti, kaip vykdomi miesto municipaliteto nutarimai jūsų įstaigoje. O jų šiuo metu — trys šimtai aštuoniasdešimt trys, ir jei bent keli iš jų nevykdomi, aš pasiųsiu jūsų durnyną šunims šėko pjauti. Pasakykite jam... — aš stabtelėjau, norėdamas įkvėpti oro.

— Jis ne lovoje, leitenante, — atsakė sargybinis. — Aš kalbėjausi su juo prieš penkias minutes. Ten kažkas atsitiko, bet dabar, atrodo, viskas gerai. Aš paskambinsiu jam ir pranešiu, kas jūs čia.

Grįžau atgal prie mašinos. Sargybinis atvėrė vartus, ir mes įvažiavome į kiemą.

— O kas tai per vietą?! — Landis buvo ant nevilties ribos. — Kalėjimas, ar ką?

— Užtrukau tik minutę, — sumurmėjau aš.

Mes privažiavome prie pastato ir sustojome prie akmeninių laiptelių.

— Gal galėtumėte minutei užeiti į vidų. Mes...

Staiga plykstelėjo ryški šviesa. Paradinės durys atsivėrė, ir daktaras Meiberis atskubėjo prie mūsų. Gal kam nors jis ir atrodė kaip Meiberis, man jis buvo tikras Lochinvaras.

Aš išlipau iš automobilio, pasitikdamas jį.

— Ar kas nors atsitiko, leitenante? — sunerimęs paklausė gydytojas, prieidamas prie manęs.

— Nieko ypatingo. Tiesiog aš pamaniau, kad apsidžiaugsite, išvydęs savo seną bičiulį.

— Seną bičiulį? — Jo akys suapvalėjo. — Tokį ankstų rytą?!

— Anas sėdi ant užpakalinės sėdynės. Jis nusimins, jeigu su juo nepasisveikinsite.

Iš daktaro akių mačiau, kad jis žiūri į mane kaip į potencialų kandidatą savo įstaigai. Daktaras sekundę dvejojo, po to, gūžtelėjęs pečiais, patraukė link automobilio. Atidaręs galines dureles, išvydo Landį.

— O, tai jūs, misteri Robinsonai! — širdingai sušuko medikas. — Koks malonus netikėtumas!

Paskui mes nuėjome į gydytojo Meiberio kabinetą.

— Kas per velniava! — įtūžo Landis. — Aš to žmogaus niekada gyvenime nemačiau! Ką visa tai reiškia?

Aš pažvelgiau į Meiberį.

— Na, — Meiberis brūkštelėjo nagu per viršutinę lūpą, — tai medicininės etikos klausimas, leitenante. Tarp paciento ir gydytojo...

— Kalba eina apie žmogžudystę, daktare, — šaltai paaiškinau aš.

— Taip? — Meiberis nervingai gurktelėjo. — Na, tokiu atveju... Misteris Robinsonas buvo mano pacientu... tris kartus per paskutinius dvejus metus.

— Nuo ko jis gydėsi?

— Nuo narkomanijos, — atsakė Meiberis. — Mes sumažiname paciento priklausomybę nuo narkotinių medžiagų, bet visa kita pareina nuo pačio paciento. Dauguma vėl įjunka į narkotikus. Aš primygtinai rekomendavau miste-

riui Robinsonui praeiti gydymosi kursą pas psichiatrą, bet jis atsisakė.

— Uileri! — sugergždė šerifo balsas. — Na, o ką dabar tu stengiesi įrodyti?

— Kad pats Landis yra narkomanas. Ir narkotikai rašomajame stale — ne jo sūnaus.

— Na, ir kas?

— Kiekvienam narkomanui reikalingas tiekėjas. Užimdamas tokią padėtį, Landis nedrįso pirkti narkotikų iš atsitiktinių pardavėjų, bijodamas, kad jo neatpažintų. Šantažistams jis būtų buvęs gardus kąsnelis.

— Tokių kvailų fantazijų gyvenime negirdėjau! — sugriaudė Landžio balsas. — Aš jus sunaikinsiu, Uileri! — Jis įniršęs pažvelgė į Laversą. — O jūs, šerife, galite manimi patikėti...

— Užsičiaupkite! — užbaubė Laversas.

Landis nustebęs išsižiojo ir jau nebeužsičiaupė.

— Tęsk, Uileri, — ramiai pasiūlė šeęrifas. — Noriu išgirsti viską iki galo.

— Rina papasakojo man apie ginčą tarp Landžio vyresniojo ir Džonio, įvykusį prieš sūnelio išvijimą iš namų. Džonis apkaltino tėvą, jog tas išlaiko meilužę. Ir buvo teisus. Ta meilužė — Vidurnaktis O'Hara. Ji buvo ne tik jo meilužė, bet valdė ir "Auksinę pasagą", paversdama kavinukę narkotikų platinimo centru.

— Ji tiekė man narkotikus ir buvo mano meilužė, — nusišiepė Landis. — Todėl aš ją ir nužudžiau. Taip, ar ne?

— Tiksliai. Jūs užklupote Talbotą su Rina ir ėmėte jam grasinti. Jūs padarėte jį pasiuntinuku, tiekiančiu heroiną iš "Pasagos".

— Jūs nenormalus! — šūktelėjo Landis.

— Jūs išspyrėte sūnų iš namų, nes sužinojote, kad jis svaiginosi marichuana. Jūs nenorėjote, kad Džonis pirktų žolę "Pasagoje". Juk šis žinojo, kad "Pasagos" šeimininkė — jūsų meilužė. Džonis nebuvo kvailys, jis greitai suuodė, jog už viso to stovite jūs. Ir štai ką jis padarė. Džonis

per Vidurnaktį ėmė jus šantažuoti. Ir būtent dėl to jūs įsakėte jį pribaigti.

— Tu nori pasakyti, kad jis nužudė savo sūnų?! — apstulbęs sušuko Laversas.

— Klarensas tik paspaudė gaiduką, vykdydamas Vidurnakčio įsakymą. Bet įsakymus ten duodavo Landis.

— O kaip kiti lavonai? — paklausė šerifas.

— Landis nenorėjo rizikuoti. Jis nerimavo, kad ko nors neišplepėtų Butas, "Pasagos" oficiantas, ir Klarensas pašalino jį. Džonio mirtis išgąsdino Talbotą. Jis įtarė Landį, ir ne be pagrindo. Liokajus nuvyko pas Butą išsiaiškinti, ar neišpliurpė jis apie narkotikus. Atėjęs pas Butą, rado tik jo lavoną. Tada Talbotas nusprendė gelbėti savo kailį ir papasakoti man viską, ką žino. Todėl ir susitarė susitikti su manimi. Bet Klarensas sutrukdė.

— O Vidurnaktis? — paklausė Laversas.

— Džonis miręs, Butas miręs, Talbotas miręs. Kas dar kėlė pavojų Landžiui? Tik ne Klarensas — jis buvo tik klusnus įrankis Vidurnakčio rankose. Jis tikriausiai net neįtarė apie Landžio egzistavimą... Liko tik O'Hara.

— Tu manai, kad jis tyčia nušovė ją savo rūsyje? — iškvėpė Rina. — Tai yra, jis visai negelbėjo tavo gyvybės?

— Mano išgelbėjimas buvo visai atsitiktinis. Ir tai būtų jam labai pasitarnavę. Landis būtų užkariavęs viso mūsų skyriaus pagarbą. Šerifas gal netgi būtų įteikęs jam už tai medalį!

Aš pažvelgiau į Landį.

— Jūsų stiprūs nervai. Juk jūs taip nustebote, išvydęs Talboto kūną savo rūsyje. O paskui net akimis nemirktelėjote, kai aš klausinėjau jus apie klasikinį narkomano rinkinį. Aiškindamas, kad heroinas priklausė sūnui, jūs net nutaisėte liūdną išraišką — aš mačiau tėvo skausmą dėl nevykėlio sūnaus. Jei tai jus nors kiek nuramins, galiu pasakyti, kad jūs vos netapote labai sėkmingu žudiku.

Staiga kažkur viršuje pasigirdo laukinis riksmas.

Meiberis ėmė nervingai kramtyti apatinę lūpą.

— Jūs turėsite man atleisti, džentelmenai. Yra nedi-

delių problemų dėl vieno paciento, tad norėčiau trumpam pasišalinti.

— Na, jau ne! — suriko Landis. — Jūs liksite čia!

Jis žengė žingsnį atgal ir, ištraukęs iš kišenės pistoletą, nukreipė jį į mus.

— Nagi, jūs visi! Pasilikite savo vietose!

— Nekvailiokite, Landi! — suriaumojo Laversas. — Nenueisite nė šimto jardų!

— Dar pažiūrėsime! — pro stipriai sukąstus dantis iškošė Landis. Pamakalavęs už nugaros ranka, jis atidarė duris ir išėjo į koridorių. Paskui užtrenkė duris, ir mes išgirdome sparčius jo žingsnius.

Griebęs iš po pažasties savo trisdešimt aštuntąjį, aš puoliau prie išėjimo, plačiai atlapodamas duris.

— Pasistenk niekam nepakenkti, Uileri! — metė man šerifas.

Aš išlėkiau į koridorių ir pamačiau bėgantį prie išėjimo Landį, kuris, pamatęs du sanitarus, einančius pro paradines duris, pasuko į kitą koridorių, neužmiršęs kartelį pykštelėti į mane.

Kulka įsmigo į sieną per dvi pėdas virš mano galvos.

Aš peršokau registratorės staliuką, pranėriau pro sukamenėjusius iš nuostabos sanitarus ir nudūmiau koridoriumi paskui Landį.

Pribėgęs ligi kampo, pamačiau, jog Landis jau šuoliavo laipteliais į viršų. Kol aš pripuoliau prie laiptų, jo jau ir pėdos buvo ataušę. Pasileidau į viršų, šokdamas iškart per tris laiptelius. Pusiaukelėje už savęs išgirdau kojų trepsėjimą. Atsigręžęs pamačiau du sanitarus, skubančius paskui mane.

— Stokite! — suriaumojau aš.

Jie visiškai ignoravo mano perspėjimą.

— Jūs ką, norite, kad jus nušautų? — riktelėjau aš.

Perskridęs laiptus, nebesirūpinau tų nelaimingųjų likimu. Aš nerimavau tik dėl savęs.

Prabėgęs penkis jardus, sustojau dviejų koridorių sankryžoje. Ir sustingau klausydamasis.

Tyla, visur absoliuti tyla! Buvo pernelyg tylu. Gal-

būt jis tykojo manęs už artimiausio kampo. Tai buvo galima išsiaiškinti tik vienu būdu.

Aš staigiai šoktelėjau iš vietos ir atsidūriau koridoriaus viduryje. Už dvidešimties pėdų nuo manęs stovėjo dvi nejudančios figūros.

Aukštas tipas buvo suvyniotas į paklodę nuo galvos iki pėdų. Jis žvelgė į mane žėrinčiomis, skvarbiomis, žydromis akimis ir niauriai šiepėsi. Dešinėje rankoje jis laikė bejėgiškai tabaluojantį kūną.

— Tik pažiūrėk! — linksmai tarė jis.

Landis siūbavo jo rankoje. Nenatūraliai palenkta galva liudijo, kad jo kaklas sulaužytas.

Sedrikas krestelėjo kūną. Jo veide švietė nežemiška palaima. Du sanitarai pralėkė pro mane, ir aš supratau, kodėl jie neklausė mano perspėjimo. Jie gaudė Sedriką, o ne Landį.

Sedrikas jiems draugiškai nusišypsojo.

— Tik pažvelkite! — Jis dar kartą papurtė Landžio kūną. — Aš turiu naują lėlę!

Sanitarai metėsi ant jo, ir jis paleido savo žaisliuką, norėdamas su jais susikauti. Sedrikas priešinosi atkakliai, bet jis buvo vienas prieš du profesionalus.

Po dvidešimties minučių jo rankos jau buvo užlaužtos už nugaros.

Tai, rodos, visai jo nejaudino. Atrodė, kad jis aplamai nejuto, jog turi rankas. Sedrikas įdėmiai pažvelgė į Landžio kūną, gulintį prie jo kojų.

— Išprotėti galima! — aiktelėjo jis.

Sanitarai išvedė jį.

17

— Reikia pripažinti, kad ši vietelė geresnė už "Pasagą". Aukštesnė klasė.

Aš dar šliūkštelėjau į savo bokalą ir užsirūkiau cigaretę.

— Valgis čia puikus, išskyrus muziką, — atsakė Anabela Džekson.

Aš gūžtelėjau pečiais, uždėjau "Mūsų laiką dviems" ir grįžau ant kušetės.

— Man laikas namo, — tarė Anabela.

— Ką tokio jūs turite namuose, ko nėra čia?

— Apsaugą! — lediniu tonu pareiškė Anabela.

Švelnus balsas dainavo "Tamsiai mėlyną nuotaiką".

Anabela ėmė po truputį atsipalaiduoti. Ji lėtai apvedė akimis kambarį.

— Tai štai kur jūs gyvenate, Elai. Jūs gi žinote, aš pirmąkart jūsų bute.

— Žinau.

— Aš įsivaizdavau jį būtent tokį.

— Kokį?

— Dvi kušetės, aplink stori kilimai, ir nė vieno krėslo. Ir žinoma, pritemdyta šviesa.

— Man patinka intymi aplinka.

— Aš prie jos netinku, — skubiai tarė Anabela.

Ji pabaigė viskį, ir aš paskubėjau pripildyti jos bokalą.

— O kaip dabar laikosi Rina Landi? — nekaltai paklausė Anabela.

— Aš jos visai nematau.

— Grandioziniai pasikeitimai! O aš girdėjau, kad jūs nuolatos susitikinėjate!

— Ji paveldėjo tėvo laikraštį, — pertraukiau aš ją. — Dabar labai užsiėmusi tuo reikalu. Mano, jog žurnalistai stimuliuoja jos emocijas.

Keletą sekundžių Anabela atidžiai žvelgė į mane. Aš garbingai atlaikiau jos žvilgsnį. Paskui ji šiek tiek atsipalaidavo. Vadinasi, patikėjo.

— Man reikėtų būti atsargesnei, einant į pasimatymą su jumis, Elai Uileri.

— Apie ką jūs?

— Nagi apie tuos gandus, kurie sklando apie jus.

— Kokie dar gandai?

— Nesvarbu. Aš tiesiog nustebau, štai ir viskas.

Jos tuščias bokalas nukrito man į rankas kaip dešimties centų moneta į žaidimų automato plyšį. Tuo metu Sinatra užtraukė "Nejaugi mes neliksime draugais?"

Paduodamas Anabelai pripildytą bokalą, pasislinkau arčiau. Aš jau gardžiavausi būsimu malonumu. Pasisupti su Anabela laimės sūpynėse buvo mano slapčiausia svajonė.

— O ar žinote, kas jūs esate? Labai pavojinga moteris.

— Aš?! — nusikvatojo mergina.

— Pernelyg graži. Ir tai jūsų bėda. Žiūrint į jus, man išlekia iš galvos visa ta technika, kurią šlifavau taip ilgai ir...

— Šitas balsas! Jis nuostabus!

— Nieko ypatingo. Tiesiog oro virpesiai, — kukliai paprieštaravau aš.

— Aš turėjau omenyje Sinatrą! — rūsčiai metė Anabela, nurydama padorią porciją viskio.

Ji atsargiai padėjo ant grindų bokalą ir pasisuko į mane. Jos lūpos, putnios, goslios, kviečiančios bučiniui, apmirė per šešis colius nuo manęs.

— Na, pažiūrėsim, kokia jūsų technika, Uileri. Yra tik vienas būdas išbandyti jos efektyvumą.

Patyrusiomis rankomis aš apkabinau ją ir pabučiavau kaip ekspertas.

Mano rankos surado jos krūtinę. "Pagaliau", — pamaniau aš. Staiga suzirzė telefonas.

Mergina atšlijo.

— Elai, telefonas!

— Tiesiog surinko ne tą numerį.

— Iš kur jūs žinote?

— O kam gi šautų į galvą skambinti man tokiu metu?

Ji įrėmė man į krūtinę delnus ir atstūmė.

— O aš noriu žinoti! Nagi, atsiliepkite!

Aš pakilau nuo kušetės ir priėjau prie aparato.

— Na? — suburbėjau į ragelį.

— Uileri! — suskambo pažįstamas balsas. — Aš noriu matyti tave tuojau pat!

— Šerife, — susierzinęs atšoviau aš, — negi jūs negalite iškviesti budinčios grupės?

— Aš pasakiau — tuojau pat! Ir kalbu rimtai! — Laversas numetė ragelį.

Pasekiau jo pavyzdžiu ir pažvelgiau į Anabelą. Ji jau stovėjo.

— Aš viską suprantu, — tarė ji. — Tai vadinama — “išgelbėjo telefono skambutis”.

KONTRAKTAS

1

Sprendžiant iš jo rezidencijos Šešiasdešimt Septintojoje gatvėje, Čarlis Vanosa buvo pakankamai turtingas. Privatus keturaukštis viešbutis su neseniai suremontuotu fasadu, liftas. Duris man atidarė uniformuota kambarinė. Ji kalbėjo airišku akcentu, o jos veidas šiek tiek priminė lietvamzdį. Aš truputį nustebau: Čarlio Vanosos ištekliai leido samdytis ir malonesnės išvaizdos personalą. Bet gal parenkant moteriškos lyties tarnautojus, sprendžiamąjį balsą turėjo jo žmona.

— Mano pavardė Boidas, — tariau aš ir pasukau į ją savo kairįjį profilį, tikrą stebuklą, lyg šviesos spindulį pilkame jos gyvenime.

— Jis — bibliotekoje. — Jos apskritos lyg sagos akutės apžiūrėjo mane be jokio palankumo. — Jūsų amžiuje laikas išmokti žiūrėti žmonėms tiesiai į veidą, o ne sukioti be paliovos kaklą!

Ji iškart nuvedė mane į biblioteką, ir aš nespėjau pradžiuginti jos tokiu pat maloniu atsakymu. Sveikindamasis Vanosa sunkiai pakilo iš odinio krėslo. Trisdešimt penkerių metų, taukais aptekęs blondinas atrodė žemesnis, nei buvo iš tikrųjų. Ilgi, šviesūs plaukai nuolat krito jam ant akių, ir jis kresčiojo galvą lyg išromytas arklys. Blyškiai žydros akys nuogąstaudamos įsistebeilijo į mane. Jis atrodė gana kvailokai. "Galbūt tai ne jo kaltė," — ištiktas kilniaširdiškumo priepuolio, pamaniau aš.

Tikriausiai jis buvo ilgos virtinės kraujomaišiškų vedybų palikuonis, ir aišku, tai buvo paskutinis nevykęs egzempliorius.

— Misteris Boidas? — jo ranka buvo tokia pat išglebusi kaip ir jo persona. — Džiaugiuosi jus matydamas. Mane tie rūpesčiai baigia iš proto išvaryti.

— Taip? — abejodamas paklausiau aš.

Mano atsargumas buvo visiškai pateisinamas, nes šis vaikinas ir be jokių rūpesčių atrodė pusiau kvaišas.

— Matote, kalba eitų apie Karen. Tai mano žmona. Jau savaitė, kaip ji išvažiavusi... Anksčiau Karen niekada nepalikdavo namų ilgiau, kaip keturioms dienoms.

— Jūs norite skirtis, misteri Vanosa?

— Dieve mano, ne! — Jį sukrėtė vien mintis apie tai. — Visai ne! Matote, misteri Boidai, viskas priklauso jai. Viskas!

— Kaip tai?

— Viskas! — pakartojo jis. — Namas, mašinos, pinigai... Viskas! Jei mes išsiskirsime, man pačiam teks užsidirbti pragyvenimui. — Jis pabalo, pagalvojęs apie tą niūrią perspektyvą. — O aš niekada to nesugebėjau!

Aš pastebėjau kitą odinį krėslą ir klestelėjau į jį. Diena prasidėjo keistai.

— Vadinasi, jūsų žmona, Karen, dingo prieš savaitę. Anksčiau ji niekada neprapuldavo ilgiau, kaip keturioms dienoms. Jūs nenorite skirtis, nes viskas priklauso jai. O aš turiu rasti ją. Taip?

— Taip! Tikrai taip! — Vanosa tiesiog pražydo. — Jūs turite stebuklingą intuiciją, misteri Boidai! Jūs greitai užčiuopsite problemos esmę... Koks įžvalgumas! Draugas, jus rekomendavęs, užtikrino, kad jūs vienas iš vikriausių detektyvų mieste. Matau, kad jis neperdėjo. Ne! Jis net sumenkino tikrovę!

— Ji dažnai išnykdavo kelioms dienoms?

— Dažnai — ne... — jis susimąstęs čiulpė apatinę lūpą kaip ledinuką. — Na... kartą per mėnesį... viduryje... Jei surasdavo ką nors, kas ją domindavo.

— Tas “kas nors” — vyras?

— O, žinoma, — atsiprašydamas tarė jis. — Ar aš nesakiau, kad Karen — nimfomanė?

— Jus tai gąsdina?

— Priešingai! — Šūktelėjo jis truputį familiariai. — Aš baisiuosi fiziniais pratimais.

— Vadinasi, jūs manote, kad ji išvažiavo su vyriškiu. Su vienu?

— Aš tuo įsitikinęs, misteri Boidai! Karen retai atsiduoda kolektyviniams malonumams.

— Gal numanote, kas tas išrinktasis?

— Garbės žodis, šiuo metu pasirinkimas labai ribotas. Vasara, mieste praktiškai nieko nėra, manau, kalba gali eiti apie vieną aktoriūkštį, kuriuo ji labai rūpinosi pastaruoju laiku... Apie tipą, turintį keistą vardą — apie Peterį Pelį[1]!

Pajutau lengvą, po truputį augantį virpulį. Po langais kaip ir anksčiau driekėsi Šešiasdešimt Septintoji gatvė. O mes tarsi atsidūrėme ketvirtame matavime. Tik ir betrūko dar Peterio Pelio!

— Gal žinote, kur jie galėjo išvažiuoti? — sumurmėjau aš.

— Paprastai Karen nusiveža savo meilužius į mūsų vasarnamį Long Ailende. Tai maža, daili trobelė, labai kukli... Tik tai, kas būtiniausia... bet visur išlaikytas stilius... Trys vonios kambariai... Na, pats suprantate...

— Ką turėsiu daryti, kai ją rasiu?

— Daryti? — šviesūs karčiai tūžmingai šoktelėjo aukštyn. — Daryti nereikės nieko! Aš tiesiog noriu žinoti, kas jai atsitiko, misteri Boidai. — Jis prapliupo į žvingavimą panašiu juoku. — Iki mėnesio pabaigos ji turi grįžti prie šeimos židinio ir pasirašyti sąskaitas ir... čekius. Jei ji nori mane mesti ir išvažiuoti su Peliu ar kitu panašios rūšies tipu, tegu pirmiausia pasirūpina neatidėliotinais finansiniais reikalais, tada aš visai neprieštaraučiau jos išvykimui. — Jo balse šmėkštelėjo lengvas nusivylimas. — Jei visai atvirai, aš net jausčiau palengvėjimą.

— Žinoma, — niūriai sutikau aš. — O kurioje Long Ailendo vietoje stovi ta higieniška trobelė?

— Keli kilometrai nuo Niuporto. Aš paruošiau jums žemėlapį su visais reikalingais nurodymais. Vieta nuošali, privatus pliažas ir visa kita... Karen labai brangina tą namelį. Jis yra įlankėlės gilumoje, pasislėpęs nuo nekuklių žvilgsnių. Karen mėgsta maudytis ir degintis nuoga. Ji karšta nudizmo gerbėja. Grįžimas į gamtą... Ji tikina, jog yra

vieno iš “Meiflauerio” keleivių palikuonė. Reikia manyti, laive slėpėsi koks nors užkietėjęs pagonis!

Jis ištiesė man kruopščiai atspausdintą lapelį su visais būtiniausiais duomenimis, padėsiančiais man surasti tą idilišką prieglaudą. Paskui netikėtai nusišypsojo.

— Dar vienas dalykas, misteri Boidai. Turiu jus perspėti, kad Karen elgiasi nenuspėjamai.

“Na ir reikalai”, — pamaniau aš.

— Pirmą kartą gyvenime turiu tokį klientą. Jūs visą laiką kalbate mįslėmis. Ką turite omenyje, sakydamas “elgiasi nenuspėjamai”? Jūs norite pasakyti, kad ji gali sutikti mane revolverio šūviais?

— Dėl dievo, ji taip pat lengvai gali užsiundyti jus šunimis, — beveik džiaugsmingai atrėžė jis. — Karen pakęsti negali, kai kaišiojama nosis į jos asmeninius reikalus, bet norėdamas įsitikinti, kad ji ten, turite ten nuvažiuoti... Ar ne, misteri Boidai?

Aš burbtelėjau:

— Tikriausiai. O jei jos ten nėra?

— Tokiu atveju ieškokite, kol atrasite. Aš privalau žinoti, ką ji veikia ir kokie jos ketinimai, misteri Boidai. Turiu pridurti, kad manęs nebaugina išlaidos...

— Įrodykite!

Jis ištraukė iš kišenės čekį ir ištiesė man. Ta suma buvo apvali — tūkstantis dolerių.

Aš sutikau:

— Tai geras įrodymas. Žinoma, jei jūs nepareikalausite jo atgal, kai ji, staiga susikrovusi lagaminus, sugrįš atgal, kol aš važiuosiu tenai.

— Neturiu įpročio derėtis, misteri Boidai. Mano ramybė kainuoja žymiai brangiau nei tūkstantis dolerių.

— Sakykite, misteri Vanosa, — mano smalsumas vis dėlto įveikė gerą išsiauklėjimą, — kodėl jūs vedėte?

— Pinigai, — abejingai atsakė jis. — Karen susikompromitavo, prasidėdama su žymiu politiniu veikėju. Jai grėsė skandalas, jos vardą būtų valkioję visi laikraščiai. Ją išgelbėti galėjo tik vedybos. Aš buvau laisvas, jos aplinkos žmogus ir be grašio kišenėje. Dabar aš maudausi praban-

goje ir, suprantama, nenoriu visko prarasti. Taigi, suraskite ją, misteri Boidai. — Jis dar giliau įsispraudė į krėslą ir užmerkė akis. — Berta padės jums išeiti iš čia, jei nėra per daug užimta giedojimu psalmių, padėsiančių išvaikyti piktąsias dvasias, užplūdusias namą.

Aš išsižiojau, ketindamas atsisveikinti, bet pamačiau, kad jis jau miega. Po trisdešimties sekundžių aš be kambarinės pagalbos atsidūriau Septyniasdešimt Šeštojoje gatvėje ir godžiai įtraukiau į plaučius švelnų, šiltą orą. Bet prireikė dar pusvalandžio, kad atsipeikėčiau ir įsitikinčiau mane supančio pasaulio realumu.

Vadovaudamasis detaliais Čarlio Vanosos nurodymais, aš privažiavau Niuportą ir įsukau į siaurą, vingiuotą kelią. Suradau namą, besiglaudžiantį privačioje įlankėlėje, mažą oazę dienos kaitroje. Namą supo aukšta tvora ir rūpestingai uždaryti vartai. Aš išlipau iš mašinos ir priėjau prie tvoros. Niekur nesimatė skambučio, o ir alėjoje nebuvo nė gyvos dvasios. Iš pirmo žvilgsnio namas atrodė negyvenamas: visus langus dengė užuolaidos.

Aš perlipau tvorą ir alėja nupėdinau prie namo. Gyvatvore apjuosta maloni pievelė rėmėsi į pakrantės uolas. Uolose iškirsti laipteliai vedė į pliažą. Saulėta diena idealiai tiko maudymuisi, o vieta buvo žymiai malonesnė už poilsiautojų prikimštą Koni Ailendo pakrantę. Aš nusprendžiau nepraleisti tokios progos ir nusileidau laipteliais žemyn.

Čarlis Vanosa buvo teisus: tikras rojaus kampelis. Nuostabus auksinis smėlis, aplinkui stačios uolos. Pliažas atrodė visiškas tuščias, tik prie pat vandens bolavo kažkokia dėmė. Man priartėjus, dėmė įgavo apibrėžtas formas. Ir kokias! Gundančias, nuostabios auksinio medaus spalvos formas.

Vertėjo atvažiuoti vien dėl to, kad pamatytum rafaelišką nugarą ir ilgus, juodus plaukus, atsainiai krentančius ant nuogų pečių... Mano žingsnių garsą slopino bangų pliuškėjimas. Širdyje išvadinęs save valkata ir senu satyru, aš negalėjau atitraukti akių nuo to gražaus vaizdo.

Įveikęs save, garsiai kostelėjau.

Jos galva vos kilstelėjo, bet nepasisuko.

— Ką tu taip ilgai veikei? — lediniu tonu paklausė ji.

— Jūs norite pasakyti — apskritai gyvenime? Ar per paskutines valandas?

— Kaip? Jūs ne..?

Ji vikriai apsivertė ant nugaros, atsisėdo ir metė į mane nirtų žvilgsnį. Jos mažų krūtų speneliai ir apvalūs klubai buvo aplipę smiltelėmis. Aistringos gražuolės tipas: tamsios, žaižaruojančios akys, juodi plaukai, tiesi nosis, idealios formos ir velniškai geidulinga burna. Ji visai nesigėdijo savo nuogumo arba iš pykčio apie tai užmiršo. Kaip ten bebuvo, dėl to aš nieko nepraradau.

— Tai privatus pliažas! — šūktelėjo ji. — Ir jei jūs tuojau pat neišsinešdinsite, aš nežinau, ką...

— Mūsų nepristatė vieno kitam pagal visas etiketo taisykles, bet jūs taip mažai nuo manęs slepiate, kad aš jaučiuosi lyg būtume seni draugai. Mane vadina Boidu. Denis Boidas, o jūs, manau, misis Vanosa...

— Boidas! — Jos lūpose mano vardas nuskambėjo kaip keiksmažodis. — Aš nieko apie jus nesu girdėjusi ir nenoriu girdėti. Nešdinkitės iš čia, Boidai!

— Susitarėme. Nusiraminkite, aš išeinu. Bet jūsų vyras mane pasamdė. Aš privalau užduoti jums kelis klausimus.

— Čarlis jus pasamdė? — ji suglumusi pažvelgė į mane, o paskui nusikvatojo. — Ak, ne! Tai juk juokinga! Ar tik nenorite pasakyti, kad esate profesionalus šniukštas?

— Privatus detektyvas, — burbtelėjau aš.

— Ir Čarlis jus pasamdė, kad rastumėte įrodymų skyryboms? — jos kūnas tirtėjo iš juoko. Vaizdelis buvo kaip reikiant. — Garbės žodis, jis kuoktelėjo, vargšelis!

Aš sugriežiau dantimis.

— Gal galima man įterpti žodį? Iš jo paaiškinimų aš supratau, kad niekas jo taip nebaugino kaip skyrybos. Jis išsikraustys iš proto, jei jūs artimiausiomis dienomis negrįšite namo ir neapmokėsite sąskaitų.

Juokas nutilo. Ji šaltai pažvelgė į mane, paskui nukreipė dėmesį į abstraktų smiltelių sukurtą raštą ant jos

kairiosios krūties ir pabandė nubraukti jas pirštų galiukais. Sidabrinis nagas atsainiai bruožė besispyriojančias smilteles ant koralinio smaigalio. Paskui ji prisiminė, kad čia ne viena.

— Jei taip, aš, matyt, grįšiu šį vakarą. Tas kvailelis Pelis prieš dvi valandas nuėjo į namą atnešti išgerti, ir daugiau aš jo nemačiau. Jei jis nenusilaužė kojos, tai dabar tikriausiai jau pakeliui į Niujorką. Tie komediantai užsiima meile tik per išeigines.

Nutaisęs nekaltą miną, aš paklausiau:

— Kaip ir ištekėjusios moterys?

— Juokiatės? — paniekinamai prunkštelėjo ji. — Juk jūs matėte Čarlį... Jei aš panorėčiau nusikratyti juo visam laikui, man prireiktų būti tik truputėlį atkaklesnei. Keletas ištęstų glamonių, ir mano brangusis vyrelis pasibaisėjęs iššoktų pro artimiausią langą.

— Visai tikėtina, — ironiškai pritariau aš. — Vadinasi, aš galiu jį nuraminti. Jūs grįšite laiku ir sutvarkysite visus finansinius reikalus?

— Jūs laisvas, aš viską padarysiu pati.

Ji atsistojo, nusipurtė nuo klubų smėlį ir nupėdino prie laiptelių. Paėjusi dešimt žingsnių, atsigręžė.

— Manau, kad galėtumėte palydėti mane į namą ir išlenkti taurelę, Boidai, — sausai mestelėjo ji. — Ir eikite greta, užteks ryti mane akimis! Be to, jei tas niekam tikęs aktoriūkštis išdūmė, aš neturėsiu kuo grįžti atgal. Pristatęs mane gyvą ir sveiką į mano bejėgiško vyro glėbį, atidirbsite savo honorarą.

— Būsiu laimingas, — aš pasivijau ją, ir mes pakilome akmeniniais laipteliais. — Viliuosi, kad atsivežėte su savimi kokius nors rūbus. Man nesunku nuvežti nuogą moterį į Manheteną, bet ne visi žmonės tokių progresyvių pažiūrų.

Užlipę laipteliais, mes nužingsniavome per pievelę prie namo. Staiga ji sustojo ir parodė man didelį sportinį automobilį, stovintį pašiūrėje.

— Ko gero, jis neišvažiavo, — prunkštelėjo ji. —

Kertu lažybų, jog tas apsigimėlis pavargo ir užmigo, apsikabinęs degtinės butelį.

Užpakalinės durys nebuvo užsklęstos. Karen stumtelėjo jas ir mostu pakvietė mane.

— Antrosios durys kairėje veda į soliariumą, — paaiškino ji. — Baras pakankamai didelis. Paruoškite mums po kokteilį. Aš nusimaudysiu ir apsirengsiu. Man degtinės ir martinio su ledu. Nesumaišykite proporcijų: aštuonios dalys degtinės, viena martinio.

— Susitarėme, — gūžtelėjau pečiais. — O jei aš pakeliui sutiksiu tą vaikiną? Ką jam pasakyti? Kad atvykau sukti kino filmo?

— Pakaks trinktelėti jam pirmu pasitaikiusiu buteliu, — ramiai atsakė ji. — Jis kaltas, kad aš užsnūdau pliaže. Girdite čežėjimą? Tai tylutėliai skilinėja mano perlamutrinio kūno oda. Bijau, kad po panašių saulės vonių man teks dvi savaites mylėtis stovint! Tad užvožkite jam kaip reikiant!

Ji turėjo kažką bendro su savo kuoktelėjusiu vyru: tokią pat keistą kalbėjimo manierą, neleidžiančią pašnekovui nė atsakyti. Aš paklusau instrukcijoms: stumtelėjau antrąsias iš kairės duris ir visai lengvai suradau didžiulį barą. Pakeliui nesutikau jokių kliūčių. Kambaryje aktoriaus nebuvo nė kvapo! Skrupulingai atseikėjęs gėrimus, išgėriau pusę savo porcijos ir užsirūkiau, klausdamas save, kodėl tas psichopatas Čarlis Vanosa sumokėjo tūkstantį dolerių už tai, kad grąžinčiau žmoną, kurią jis nesinaudojo. Juk galima paprasčiausiai paskambinti ir paprašyti savo brangiausiąją žmonelę atsiųsti čekį paštu. Mano apmąstymus nutraukė laukinis klyksmas. Aš žaibiškai prarijau antrąją skysčio iš savo bokale dalį ir nulėkiau į klyksmo vietą rekordiniu greičiu. Karen stovėjo ant kambario slenksčio, plačiai pravėrusi burną, nebegalėdama išspausti nė vieno garsi. Ji vilkėjo tik juodas šilkines kelnaites. Aš kimiai paklausiau:

— Koks čia triukšmas?

Ji neapibrėžtai mostelėjo į kambario pusę. Visas jos kūnas konvulsiškai krūpčiojo, lūpos be garso judėjo. Aš ją

atstūmiau, įėjau į kambarį ir vos pats neriktelėjau. Prie lovos, ant balto kilimo, išterlioto krauju, gulėjo vyro kūnas. Žmogus buvo žvėriškai nužudytas: vietoj pakaušio — šlykšti, raudona košė.

2

Sudribusi kėdėje šalia baro, Karen išmaukė du stiklus gėrimo ir šiek tiek atsigavo. Aš suradau jai didelį, baltą vilnonį megztinį, derantį prie jos juodų kelnaičių. Jei koks nors erotinis žurnalas išspausdintų tokią jos nuotrauką ant savo viršelio, skaitytojų išaugtų tūkstančiais. Bet dabar erotika man nerūpėjo.

— Na kaip, geriau? — paklausiau aš.

— Truputį, — ji krūptelėjo ir godžiai prarijo didelį gurkšnį martinio. — Vargšas Peteris. Aš nusimaudžiau ir ėmiau rengtis, paskui nusprendžiau jį pažadinti ir išrėžti viską, ką apie jį galvoju. Atidariusi duris pamačiau...

— Reikia paskambinti į policiją.

— Į policiją? Jokiu būdu!

— Jūs galite ką nors kita pasiūlyti? Gal norite išvažiuoti lyg nieko nebuvę?

— Bet... — ji prikando lūpą. — Nejaugi jūs nesuprantate? Pamanys, kad aš jį nužudžiau!

— O argi ne jūs jį nužudėte?

— Žinoma, ne! — jos paklaikęs žvilgsnis klydinėjo po kambarį. — patikėkite manimi, Boidai. Jūs — mano vienintelė viltis.

— Tada kas, jūsų manymu, įvyko? Maždaug prieš pusvalandį aš radau jus pliaže. Mes kartu grįžome į vilą, ir jūs radote Pelio kūną. Matosi, kad jis mirė prieš keletą valandų. Jūs kuo puikiausiai galėjote jį nužudyti ir...

— Grįžti į pliažą, degintis ir užmigti?.. Jūsų manymu, aš — tikra pabaisa?

— Panašu į tai.

Gili neviltis sužibo jos tamsiose akyse. Ji nurijo dar gurkšnį.

— Gerai, — užgesusiu balsu sumurmėjo ji. — Kvieskite policiją, Boidai.

— Taip visada daroma, kai randamas negyvėlis, — paaiškinau aš. — Aš viliuosi, kad ne jūs jį nužudėte. Bet ką manys policininkai, jei neras jokių įrodymų...

— Tai suraskite jiems tų įrodymų! — įtūžusi suriko ji. — Policija niekada nepatikės mano nekaltumu. Ir kam jiems vargintis, ieškant teisybės, kai prieš akis tiesiog chrestomatinis meilės trikampis su visomis pasekmėmis... Bet jūs galėtumėte ištraukti mane iš tos istorijos!

— Kaip? — išplėčiau akis. — Kokiu būdu?

— Jūs — privatus detektyvas, ar ne? O jei aš pasamdyčiau ju, kad surastumėte Peterio žudiką? Jūs galėtumėte pradėti tyrimą tuojau pat! Suraskite man Peterio žudiką, Boidai, ir aš užmokėsiu tiek, kiek paprašysite!

— Ei! Atsargiai! Jūs užmiršote vieną mažą detalę. Mes privalome iškviesti policiją, laukti jos atvykstant, atsakyti į milijoną klausimų, pasirašyti protokolą ir...

— Aš! — piktai nutraukė ji. — Bet ne jūs!

— Aš turėsiu suvaidinti kurčnebylį?

— Ne. Jūsų čia nebuvo, — skubiai paaiškino ji. — O jeigu jūs čia neatvykote, tai jums reikia nedelsiant išnykti.

— Kur jūs sukate?

— Jūs ką tik pasakėte, kad negalite man padėti, nes aš neturiu alibi. Bet jūs netrokštate padėti ir policijai.

— Taip... Akivaizdu. Gal jūs ir teisi.

— Jei jūsų čia nebuvo, tai jūs neturite ko pranešti policijai, — greitai kalbėjo ji. — Aš galėjau grįžti namo ir aptikti kūną bet kada. Nebūtina kviesti policiją tuojau pat. Galiu paskambinti jiems po ketvirčio valandos, niekas nuo to nepasikeis.

Aš suburbėjau:

— Man tai nepatinka. Mažiausia klaida, ir aš neteksiu licenzijos. Taip, palaukite! O ką daryti su Čarliu?

— Čarlis? Kuo jis čia dėtas?

— Jis pasamdė mane, kad aš jus surasčiau. Užmiršo-

te? Jis praneš apie tai vaikinams iš Kriminalinio skyriaus, ir jie panorės sužinoti, kodėk aš neradau jūsų... ir lavono. Ne, misis Vanosa, aš neišeisiu!

Aš baigiau savo pasisakymą, energingai kresteldamas galvą.

Ji nusijuokė:

— Čarlį palikite man. Jis tylės, aš pažadu tai. Jei man kas nors atsitiks, tai kas apmokės sąskaitas mėnesio gale? Beje, kiek jis jums davė?

Aš ištraukiau iš vidinės kišenės čekį ir ištiesiau jai. Ji pažvelgė ir nepatikliai kilstelėjo galvą.

— Tūkstantį dolerių? — bespalviu balsu sumurmėjo ji. — Matyt, šįkart jis tikrai smarkiai nerimavo. Juokinga! — Ji ramiai sudraskė čekį į keturias dalis ir suglamžė rankoje. — Jis visiškai kvanktelėjo!

— Ei! — pasipiktinęs surikau aš. — Tai...

— Velniop! Negalvokite apie tai! Šįvakar aš atsiųsiu jums čekį penkiems tūkstančiams dolerių.

— Bet...

— Čarlis neprisimins, jog davė jums čekį tūkstančiui dolerių. Patikėkite, jis užmirš net jūsų vardą. Jis, kaip visada, tiksliai vykdys visus mano nurodymus... — Jos lūpos persikreipė. — Savo interesams Čarlis niekada nepakenks. O aš būsiu rami dėl to, kad jūs dirbsite tik man, Boidai. — Ji atgniaužė pirštus ir Čarlio Vanosa čekio skutai nuplasnojo žemyn. — Ar supratote mane?

Aš puikiai viską supratau. Suplėšiusi čekį, ji išbraukė Čarlį Vanosą iš mano klientų sąrašo, ir tokiu būdu aš netekau pasirinkimo. Man teks arba dirbti jai, arba būti įtrauktam į policijos tyrimą... veltui. Aš netroškau padėti policijai, bet, jei likčiau čia, turėčiau norom nenorom bendradarbiauti su jais, ir penki tūkstančiai žalių nuplauktų man iš panosės. Ir tada aš nusprendžiau užsikrauti ant savęs nelengvą misiją: įrodyti, kad Karen Vanosa nekalta!

— Susitarėme, aš jūsų paslaugoms.

— Puiku, pakalbėsim apie tai... vėliau. Aš džiaugiuosi, tapusi jūsų kliente, Boidai. — Ji ištuštino savo stiklą ir

ištiesė jį man. — O dabar išplaukite stiklus. Visai nebūtina palikti tokius ryškius jūsų buvimo pėdsakus.

— Tokiu būdu aš tampu dar ir indų plovėju. Papasakokite man apie velionį Peterį Pelį. Kas, jūsų manymu, galėjo jį nužudyti?

— Nežinau, — susimąsčiusi tarė ji, — niekas, išskyrus tą mažą kekšę, su kuria jis gyveno... Bet ji, jo žodžiais tariant, buvo nepavydi.

— Jis gyveno su kita? — nustebau aš.

— Taip, su aktore, — paniekinamai paaiškino ji. — Kertu lažybų, kad jos rolės apsiribodavo vodeviliais ant sofos! Ji vadina save Nina Nort... Bet tai tik akių muilinimas! Jos tikrasis vardas turbūt pernelyg atsidavė kaimu. ji turėtų būti gera virėja, kitaip kuo patrauktų Peterį? Ji gyvena Grinvič Vilidže, viename iš tų nuskurusių butų. Ten ji priiminėja spiečius visokių tipų, kažkokių žemiečių, kurie ją linksmina.

— O Peteriui patinka jų kompanija?

— Jis negali jų išvyti. — Ji pasipiktinusi trūktelėjo pečiais. — Nejaugi manote, kad gaiščiau su juo laiką, jei jis būtų koks netašytas kelmas?

— Nemanau. Jis dirba?

— Ne. Paskutinė jo pjesė sužlugo... ne dėl jo kaltės. Jis turėjo nedidelę rolę. Pjesė išsilaikė Brodvejuje tik savaitę. Jis turėjo gauti pagrindinę rolę televizijos feljetone ir laukė žinios iš savo impresarijaus.

— O jo draugai?

— Peteris niekada neturėjo draugų. Aktoriai jų neturi. Tik pažįstamus arba priešus.

— Tada papasakokite apie priešus.

— Jis jų neturėjo, — abejingai atsakė ji. — Išskyrus mane ir tą pasileidėlę Niną Nort, visi kiti buvo tik pažįstami.

Aš patryniau rankas ir susiraukiau.

— Nuostabu! Jūs pasiūlėte man atskleisti šią žmogžudystę ir per penkias minutes sumažinote įtariamųjų skaičių iki dviejų... Ir penkiasdešimt procentų įtarimų dabar krenta ant jūsų!

— Neteisinga išvada, Boidai, — lengvai suvirpėjusi, ji sukryžiavo rankas ant krūtinės ir dar labiau susigūžė. — O aš? Aš neturiu nė vieno draugo, o priešų — nors mėžte mėžk!

— Ar galėjo kas nors nužudyti Pelį, norėdamas pakenkti jums?

— Kodėl gi ne? Toks motyvas turi pagrindą.

Aš neatstojau:

— Pavyzdžiui, kas?

— Pavyzdžiui, senis Čarlis... Jūs žinote, kad mes neturime vaikų. Vadinasi, jei aš mirsiu natūralia mirtimi arba elektros kėdėje, Čarlis paveldės mano pinigus. O tokia perspektyva gali toli nuvesti, patikėkite manimi!

— Čarlį galima išbraukti. Net toks puskvailis kaip jis nebūtų siuntęs manęs čia būtent tada, kai ruošėsi tylutėliai įsėlinti į namą ir nudėti Pelį.

— Taip, jūs teisus, be abejonės... — ji nuoširdžiai nusiminė. — Viskas būtų daug paprasčiau, jei tai būtų padaręs Čarlis. Tokiu atveju tereikėtų uždaryti jį miegamajame su dviem apsinuoginusiomis merginomis ir po dviejų minučių jis pasirašytų prisipažinimą su visomis smulkmenomis.

Aš suurzgiau:

— Įsisiūbavo jūsų vaizduotė! Papasakokite apie kitus priešus.

— Taip iš karto, sunku. Aš paruošiu jums sąrašą rytoj. Manau, tai užims apie dešimt puslapių.

Aš mestelėjau abejingai:

— O tas politikas, dėl kurio jums teko susijungti su Čarliu?

— Jūs prisiklausėte Čarlio kliedesių.

— O vis dėlto? — mygau aš.

— Tai Čarlio prasimanymai! — tvirtai atsakė ji. — Mano vyreliui smegenys nuseko. Teks sumažinti jo mėnesinius kišenpinigius. — Ji sulenkė pirštą iki centimetro. — Štai kiek jam liks! Ne daugiau!

— Gal jūs paliktumėte ramybėje Čarlį bei savo meilę jam ir pasakytumėte nors truputį tiesos? Aš norėčiau uždirbti žadėtus penkis tūkstančius.

— Gerai, — ji stipriai suspaudė žandikaulius ir ryžtingai kilstelėjo smakrą. — Yra politikas. Jis — vienos žymios kompanijos prezidentas ir seniai užmiršo apie mano egzistavimą. Jūs galite jį išbraukti.

— Kas dar?

— Aš sudarysiu sąrašą ir rytoj iš ryto jį gausite. — Meili šypsena turėjo padrąsinti mane. — Manau, man laikas skambinti policijai, Boidai. Laimingai ir iki pasimatymo.

— Prieš kviesdama policiją, paskambinkite savo advokatui. Kitas kelias dienas nė žingsnio neženkite be jo.

— Aš jau pagalvojau apie tai, — nuramino ji mane. — Bėkite, Boidai. Prieš jiems ateinant, man dar reikia persirengti. Tie paukšteliai, kaip jūs sakėte... mąsto pernelyg standartiškai.

Kaip ir anksčiau vartai tebebuvo uždaryti, ir aš perlipau sieną. Eidamas prie savo automobilio, nepamačiau nė gyvos dvasios. Kaitra lipdė akis, atrodė, kad visame pasaulyje viešpatavo ramybė. Tuo nemalonesnis buvo dilgsintis smegenyse pavojaus jausmas. Jis nepaliko manęs ilgai ir ištirpo, tik išvydus spindinčius Manheteno bokštus. Tada ir Denį Boidą pagaliau apėmė palaiminta ramybė, kurioje nebuvo vietos kuoktelėjusiems vyrams, nimfomanėms žmonoms ir miegamajame besivoliojantiems lavonams.

Ninos Nort pavardė buvo telefonų knygoje, ir aš nesunkiai radau jos butą šalia Vašingtono skvero. Tai buvo vienas iš tų liūdnai pagarsėjusių namų Grinvič Vilidže, kažkoks vidurys tarp šiuolaikinio ir senovinio stiliaus. Apleistumo įspūdis, būdingas Niujorkui vasarą, čia buvo dar stipresnis. Aš atvažiavau ten vakare. Šaligatviai skleidė drėgną, svaiginančią šilumą. Ninos butas buvo trečiame aukšte, ir aš vos nušliaužiau iki viršaus.

Duris atidarė mergina. Išvydusi mane, ji aiškiai nusivylė. Bet aš nepasidaviau melancholijai. Ji juk dar nematė mano pritrenkiančio profilio. Aš atidžiai ją apžiūrėjau. Rezultatai pranoko mano lūkesčius. Kupeta medaus spalvos plaukų. Ji buvo įpakuota į sidabrinio atspalvio futliarą, išmargintą plonomis, juodomis linijomis. Šilkas man

labiausiai patinka tuo, kad jis glotniai apgaubia kūną, o ši suknelė irgi nebuvo išimtis. Ji buvo aptempusi sunkias, didingas krūtis ir švelniai vilnijo gundančiais klubų išlinkimais. Būtų užtekę jai tik kilstelėti kelį, ir nuostabi, skulptūriška apvalios šlaunies linija būtų privertusi mane pamiršti visus dienos rūpesčius. Blondinė žydromis akimis, papūsta apatine lūpa aiškiai žinojo, ko nori.

Aš mandagiai paklausiau:

— Mis Nort?

— Taip, tai aš.

Jos balsas buvo žemas, muzikalus ir labai švelnus.

— Mano pavardė Boidas. Denis Boidas.

Aš pasisukau į ją dešiniuoju profiliu, paskui kairiuoju. Atlikau visa tai iš lėto, kad jai užteko laiko pasigėrėti.

— Jums reumatizmas? — gailestingai paklausė ji. — Tai vis drėgmė, misteri Boidai. Aš kartais pabundu tokia sumedėjusia nugara, kad negaliu... — Staiga ji nutilo. Skruostus išmušė raudonos dėmės. — Prašau, negalvokite apie visokias kvailystes, misteri Boidai! Aš norėjau pasakyti...

— Na, ką jūs... Aš ieškau Peterio Pelio. Man sakė, kad galiu jį rasti čia. Tai labai svarbu.

— Apgailestauju, bet Peterio nėra. Jis turėtų tuoj grįžti. Pasakyti jam, kad paskambintų jums, misteri Boidai?

— Tai labai skubu. Aš privalau jį pamatyti kiek galima greičiau.

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Man labai gaila, bet niekuo negaliu jums padėti. Kaip jau sakiau, laukiu jo vakare, tačiau tiksliau negaliu pasakyti... Tiesą sakant, misteri Boidai, aš nesu tikra, kad jis ateis... Jo fantazijos...

— Gal žinote, kur galėčiau jį rasti?

— Neturiu supratimo.

Ji nusišypsojo, ir aš turėjau progos pasigrožėti jos lygiais, baltais dantimis.

— Jis — tikras padūkėlis, gali pasirodyti ir po penkių minučių, ir taip pat sėkmingai — po penkių dienų. To vaikino poelgiai visiškai nenuspėjami.

Toks idiliškas vaizdas. Pavyzdinga žmona — namų šeimininkė — kalba apie savo vyrą, komivoježierių, leidžiantį savo vienišas naktis tokiuose mažuose miesteliuose kaip Čikaga arba Detroitas, ir visą savo laisvą laiką skiriantį linkėjimų dievinamai žmonai rašymui. Ir aišku, tuose laiškuose besiskundžiantį, kaip jam trūksta žmonos ir servetėlių viešbutyje. Per daug gražu, kad būtų tiesa.

Todėl aš vylingai pasidomėjau:

— O gal jis šiuo metu su Karen Vanosa?

— Su kuo?

— Paklausykite, — sušvokščiau aš. — Esu privatus detektyvas, aišku? Šįkart Karen Vanosa peržengė visas ribas. Jos vyras įsitikinęs, kad ji užsiima meile patogiame lizdelyje su minėtuoju Peliu. Jis pasamdė mane, kad aš juos surasčiau. Taigi, jei nenorite, kad jūsų draugužis įsipainiotų į nešvarią istoriją, geriau pasakykite, kur galėtų būti abu balandėliai. Kol kas Vanosa tik nori, kad žmona sugrįžtų. Šįsyk jis tuo pasitenkins. Bet rytoj jis gali apsigalvoti ir pareikalauti skyrybų. Tada...

— O? — jos veidas nušvito. Ji nusišypsojo, parodydama visus dantis. — Vadinasi, jūs ir esate tas Boidas? Kodėl iš karto man nepasakėte?

— Kaip? — sutrikau aš.

— Įeikite, misteri Boidai. — Ji atlapojo duris ir praleido mane. — Žinote, — juokdamasi pridūrė ji, — jūs truputį išgąsdinote mane.

Aš netvirtai įžengiau į holą ir abejodamas sustojau. Ji uždarė duris ir nuvedė mane į svetainę. Juoda suknelė šiugždėjo sulig kiekvienu jos gundančio užpakaliuko judesiu. Svetainės apstatymas panėšėjo į japoniškai skandinavišką košmarą ir priminė Bergmano režisuoto filmo apie samurajus dekoracijas. Bet galutinai mane pribloškė tipas, sėdintis ant kažkokio panašaus į sūpynes įtaiso ir išsprogin ęs į mane akis.

— O, misteris Boidas! — Jis staigiai krestelėjo atgal savo ilgus, šviesius karčius, krintančius jam ant akių. — Bijau, kad aš šįryt sumelavau jums... Peteris nematė Karen jau dvi savaites. Dabar jis rausia nosimi žemę, norėdamas

išknisti rolę sensacingoje televizijos laidoje. — Čarlis Vanesa kreipėsi pagalbos į blondinę: — Ar ne, Nina?

— Jei jis gaus tą rolę, tai bus pati didžiausia sėkmė Čarlio gyvenime, — karštai sutiko ji. — Tai... — Jos akys sunerimo, pažvelgusios į mane. — Jums bloga? Jūs taip išbalote!

Aš klestelėjau ant "A" formos sofos ir ėmiau laukti sugrįžtant proto.

— E-e-e... — norėjau paaiškinti aš.

— Misteri Boidai, jums reikia išgerti, — užjaučiamai pasiūlė Vanesa. — Jūs atrodote labai pavargęs. Tikriausiai sunki diena... ir dėl mano kaltės!

— Tuoj ką nors paruošiu, — cukriniu balsu pasiūlė Nina. — Ką gersite, misteri Boidai?

Aš išspaudžiau:

— Burboną. Su ledu.

Ji išpilstė gėrimus mitriai lyg diplomuota medicinos sesuo, kuriai daktaras išaiškino, kad tikslus dozavimas — gyvybiškai svarbus dalykas. Paskui priėjo prie manęs ir, nepaleisdamas stiklo iš rankų, prispaudė mano pirštus prie jo. Po penkių sekundžių ėmiau jaustis normaliau.

— Taip! — iškilmingai sušuko blondinė. — Kaip jūs jaučiatės?

— Neypatingai, — sumurmėjau aš. — Bet mano savijauta pagerėjo. Tikras stebuklas — tas gėrimėlis!

— Aš tokia laiminga! — ji padovanojo man akinančią šypseną. — Neskubėkite, misteri Boidai. Aš paruošiu jums dar vieną burbono, kai išgersite šį.

— Ačiū.

Aš godžiai ištuštinau likučius ir ištiesiau jai tuščią stiklą.

— Ir jūs neradotė Karen Niuperte? — paklausė Vanosa, kurio veidas vėl įgavo mieguistą išraišką. — Ir viskas dėl mano kaltės! Visas vargas veltui, misteri Boidai! Iš tiesų man labai nemalonu. Matote, Karen paskambino man šiandien ir paaiškino situaciją. Taigi, aš be reikalo jaudinausi. — Jis nusijuokė, tiksliau, cyptelėjo aukštu, erzinančiu balsu. — Įsivaizduokite, ji bare, Trečiojoje Ave-

niu pričiupo boksininką. Tas tipas vyko į varžybas į Filadelfiją, ir Karen leidosi į kelionę su juo. Kova buvo nelygi. Vargšelį sudorojo, vos spėjusį peržengti lyną. Priešininkas vožė jam tokį smūgį, kad tas krito be sąmonės. Taigi Karen grįžta. Kaip matote, viskas — tik audra stiklinėje. Aš labai apgailestauju, kad turėjau sutrukdyti jus, misteri Boidai. Aišku, čekį, kurį daviau jums šįryt, pasilikite sau už sugaištą laiką.

— Ačiū, — sarkastiškai pratariau aš.

— Na štai, misteri Boidai, nauja vaistų dozė, — suburkavo Nort.

Šįkart aš neleidau jai elgtis su manimi kaip su paralitiku, ir pačiupau stiklą anksčiau, nei ji ėmė lankstyti mano pirštus.

Aš siurbtelėjau burbono, ir tušti mano smegenų vingiai palengva prisipildė pilkosios masės.

— O čionai aš esu dėl to, — tęsė Vanesa, — kad atsiprašyčiau vargšelio, neteisingai apkaltinto misterio Pelio. O taip pat pakalbėti su suinteresuotais asmenimis, kurie būtų atsidūrę nemalonioje padėtyje, jei jūs būtumėte susitikęs su jais anksčiau, nei šis nesusipratimas išaiškėjo. Jūs suprantate mane, Boidai?

— Miglotai. Labai miglotai.

— Gerai. Matote, Peteris labai labai karšto būdo, ir aš nenustebčiau, jei jis tai pademonstruotų. Dievai žino, kas tada galėtų atsitikti. — Jis užsimerkė ir jo želatininė kūno masė sutirtėjo. — Jūs būtumėte susimušę!

— Tikra laimė, kad jūs atėjote, kol Čarlis čia! — sušlamėjo Nina. — Iš tikrųjų kas žino, kaip būtų reagavęs Peteris, jei...

— Sakykite, — pertraukiau ją, — kada matėte Peterį paskutinį kartą. Man tiesiog smalsu.

— Vienuoliktą valandą, — užtikrintai atsakė ji. — Jis visą dieną tarėsi su savo impresarijumi ir televizijos darbuotojais. Jis turi greitai pareiti. Mes vakare einam... nedidelė puota, norim atšvęsti jo kontraktą. Tai taip nuostabu! — Jos akys svajingai sutvisko. — Peteris mano, kad

po pirmųjų filmavimų jis galės pasinaudoti savo įtaka ir gauti gerą vaidmenį epizoduose man!

Spynoje girgžtelėjo raktas.

Jos akys sublizgo.

— Štai ir jis!

Po dviejų sekundžių įėjo aukštas, trisdešimt penkerių metų tipas. Jis sustojo ant slenksčio ir paeiliui nužvelgė mus. Metras aštuoniasdešimt, sudėtas kaip regbio žaidėjas, arogantiškas žvilgsnis, nosis su kuprele, geidulinga burna.

Vilkėjo angliško kirpimo žalią languotą kostiumą. Juodi plaukai perskirti per vidurį. Būna žmonių, kuriems pajunti simpatiją iš pirmo žvilgsnio. Antipatiją irgi. Tas tipas iškart įkvėpė man nenugalimą antipatiją. Turiu prisipažinti, kad vaikštinėjantis lavonas nesukėlė man jokios užuojautos.

— Žiūrėkit, pas mus svečiai? — išdainavo jis. Akimirką žvelgė į blondinę, o po to nusišypsojo.

— Labai keista, brangioji.

— Keista, mielasis? — Ninos šypsena buvo šiek tiek nervinga. — Kas čia keisto?

— Tavo idėja paversti mūsų mažą šventę keturių asmenų vakariene manęs visai neįkvepia, — tęsė jis. — Puikus pasirinkimas: viena dama trims vyrams! Aš iš karto noriu tave įspėti, brangioji... Jei tu įsižiūrėjai į tą nušiurusį tipą, tai aš kategoriškai atsisakau flirtuoti su Čarliu perpildytame restorane!

— Beprotis! — sukudakavo jį. — Aš tuoj paaiškinsiu...

— Pasiaiškinimai visada baisiai proziški, ar ne, Čarli? — tarė jis ir, nulingavęs prie baro, ėmė rinktis gėrimus. — Esu tikras, kad iš Karen jūs niekada jų nereikalaujate, ar ne?

Vanesa nusijuokė, bet jo juokas buvo toks pat nenatūralus kaip ir Ninos Nort.

— Viskuo kalta Karen, — gyvai atsakė jis. — Ji dingo visai savaitei, ir aš vos neišprotėjau, jaudindamasis dėl jos. Nežinau kodėl, bet man toptelėjo absurdiška mintis, kad ji išvažiavo su jumis, ir aš pasamdžiau misterį Boidą ją surasti. O Karen šiandien paskambino ir išsklaidė mano

nepagrįstus įtarimus. Todėl aš pamaniau, kad man derėtų ateiti ir atsiprašyti jūsų, brangusis Peteri. Keistas sutapimas, bet misteris Boidas taip pat pasirodė čia, ir aš...

— ... ir jūs abu tuoj pat išsinešdinsite! — šiurkščiai nutraukė jį Pelis. — Aš visada jūsų nemėgau, Čarli. Jūs — pats šlykščiausias padaras, kokį tik esu sutikęs savo gyvenime, o aktorių brolijoje mačiau daug mėšlo. Labiausiai mane siutina jūsų įžūlumas ir kvailumas. Jūs įsitikinęs, kad užtenka tik jūsų nimfomanei žmonai pamoti pirštu, ir aš iškart lekiu paskui. Geriau dinkite iš čia, Čarli, arba aš išmesiu jus pro langą!

Vanesa pakilo iš krėslo taip dejuodamas, lyg būtų neatsargiai užmynęs įerzintą kobrą.

— Peteri, — gailiai pralemeno jis. — Mano brangus drauge, tai nesusipratimas...

Peteris ryžtingai žengė prie jo. Jo veido išraiška nežadėjo nieko gero. Riktelėjęs iš siaubo, Vanesa metėsi prie durų taip greitai, kaip tik įstengė jo drebančios kojos. Paradinės durys garsiai trinktelėjo, po to įsiviešpatavo tyla.

— Jūs! — grasinamai kreipėsi į mane Pelis. — Lauk!

— Tau išlįs tai pro pakaušį, — ramiai atsiliepiau aš.

— Ką? — netikėdamas savo ausimis, perklausė jis. — Ką jūs pasakėte?

— Aš pasakiau, kad tau tai atsirūgs. Šiandien turėjau sunkią dieną ir nesu nusiteikęs klausytis trenkto aktoriūkščio pagyrų, net jei vaidinimas nemokamas. Aišku?

— Prašau jus, misteri Boidai! — virpančiu balsu įsiterpė Nina. — Negadinkite mums vakaro! Mums tokia šventė, ir Peteris...

— Pageidaučiau, kad nekalbėtum mano vardu, brangioji, — saldžiu balsu pragydo Peteris. — Tai mane nervina, kaip ir tavo kudakavimas lovoje: visada ne laiku ir ne vietoje. Fizinis artumas pavirsta tada juokingu absurdu!

Teatrališkai įtūžęs, jis žengė link manęs.

— Duodu jums paskutinį šansą išeiti iš čia gyvam ir sveikam! — patetiškai sušuko jis, pagal geriausias klasikinio repertuaro tradicijas kirčiuodamas žodžius. — Atsiprašykite ir tučtuojau išnykite, Boidai, kitaip aš jus išspirsiu!

— Pabandyk.

Aš atsistojau ir kyštelėjau į jo ranką savo stiklą. Jo pirštai automatiškai apglėbė bokalą. Man užteko laiko spirti jam į abi kojas. Jis sukliko iš skausmo ir krito į artimiausią krėslą.

— Mielasis, tau skauda? — Nina lakiojo aplink jį lyg paukštė. — Tu gali paeiti.

— Iškviesk policiją, — sudejavo aktorius. — Tu matai, ką jis man padarė? Visiškai nepateisinamas užpuolimas... Jis pasinaudojo tuo, kad aš žiūrėjau į šoną, ir ėmė spardytis!

— Aš viską mačiau! — Blondinė metė į mane nuodingą žvilgsnį. — Bailys! Jūs tyčia padavėte jam tą stiklą, kad jis negalėtų gintis!

— Aš galėjau sudarkyti jo fizionomiją, bet pamaniau, kad keliai aktoriukui ne taip reikalingi. Kojas per televizorių nebūtina rodyti.

— Nešdinkitės tuojau pat! — beveik dusdama išrėkė ji. — Nešdinkitės, arba aš pakviesiu policiją.

— Gerai, gerai. Aš ir pats išeisiu, kai tik baigsiu savo burboną. — Ištuštinau stiklą ir patariau: — Aktorius privalo žinoti savo galimybes ir neperlenkti lazdos. Jūsų draugužis netinka supermeno vaidmeniui. Ne toks kūno sudėjimas.

— Kada jūs išsinešdinsite iš čia! — pravirko ji. — Sugadinote mums vakarą!

— Na, na, viskas pataisoma, — padrąsinau ją. — Jums tik reikia liautis kudakavus atsakingu momentu...

Ko gero, aš peržengiau ribą. Švelnusis sutvėrimas sukliko kovos šūkį ir puolė mane išskėstais nagais. Bet čia jos koja užsikabino už kilimėlio ir, gailiai cypdama, mieloji Nina nuvirto ant "S" formos sofos. Galva prasmego tarp pagalvėlių, o kojos padarė ore žavingiausią pa. Toje padėtyje sunkus šilkas delikačiai apsivijo jos klubus. Kerintis vaizdas, ką ir besakyti...

— Garbės žodis, — atsikosėjęs pareiškiau aš, — vaidinimas aplamai neblogas, bet uždanga buvo pakelta perpernelyg garsiai!

Čia aš prisiminiau gero tono taisykles. Jų esmė — išauklėtas svečias instinktyviai jaučia, kada jam laikas išeiti... Ir aš išėjau.

3

Frenė Džordan, mano rudaplaukė, žaliaakė sekretorė, įėjo į kabinetą ir susirūpinusi pažiūrėjo į mane.

— Na, ar jūs jau atsipeikėjote? — kaltinančiu tonu paklausė ji.

— Kaip tai? — sumurmėjau aš.

— Jūs sėdėjote įsistebeilijęs į sieną, lyg ten būtų tik jums vienam matomas ekranas. Ir taip visą rytą! Mane tai ėmė nervinti. Kas atsitiko, Deni? Eilinė blondinė neatkreipė dėmesio į žymųjį profilį?

Aš įdėmiai pažvelgiau į ją.

— Pasakykite, Frene, ar nemanot mane esant išprotėjusiu?

— Aišku, — kantriai sutiko ji. — Jūs maniakiškai įsikalęs į galvą, kad nė viena moteris negali atsispirti jūsų grožiui. Vos pamatęs sijoną, jūs lyg nuo grandinės nutrūkstate.

— Ne, esmė ne tame.

— Ne... — Jos veidas baimingai pesikreipė. — Deni, jūs tikriausiai sergate! Kodėl nesikreipėte į gydytoją?

— Mano galvoje kažkas negerai. Turbūt reikia pasitarti su psichiatru.

— Dėl dievo... — Ji susimąsčiusi prikando apatinę lūpą. — Jeigu taip blogai, Deni, norėčiau padėti jums. Šį vakarą aš laisva ir galiu pakviesti jus pas save pietų, o po to užsiimtume jūsų problema. jei ryte jums palengvės — puiku, jei ne, aš paskambinsiu į Balvju ligoninės psichiatrinę tarnybą ir...

— Prašau jus, — dusdamas pertraukiau ją. — Atsakykite į vieną klausimą: ar jums neatrodo, kad aš matau haliucinacijas? Pavyzdžiui, matau tai, kas neegzistuoja?

— Žinoma, — patvirtino ji.
— Aš noriu pasakyti — kūną!
— Aš taip pat, — sausai ištarė ji.
— Lavoną!
— Tai kitas reikalas. Tikriausiai jus persekioja košmarai. Dabar visus daugiau ar mažiau jie kamuoja. Be abejonės, jūs susirgote depresija ir...
— Jei aš dar neišprotėjau, tai netrukus išprotėsiu! Dar penkios minutės tokio pokalbio, ir man prireiks tramdomųjų marškinių! — aš suspaudžiau kumščius. — Jūs prisimenate antradienį?
— Žinoma, prisimenu. Šiandien trečiadienis, — jos akys patamsėjo iš išgąsčio. — Jūs norite pasakyti, kad neprisimenate, kas buvo vakar, Deni?
— Tai buvo antradienį, — stengdamasis susikaupti, paaiškinau aš. — Antradienį aš pamačiau Peterį Pelį, pramuštu kiaušu. Negyvą. Tai buvo dieną. Ir tą patį vakarą aš sutikau Pelį, bevaikštinėjantį sveika galva ir be jokio įbrėžimo.
— Aš prisimenu, kad vakar jūs turėjote susitikti su kažkokiu misteriu Vanesa. Jūs ruošėtės važiuoti pas jį į namus, į Šešiasdešimtosios gatvės rajoną, — pedantiškai pakartojo ji. — Jūs nebuvote kontoroje visą dieną. o kitą rytą jūs atsisėdote į krėslą ir ėmėte spoksoti į sieną. Papasakokite man viską.
— Jūs nepatikėsite, — burbtelėjau aš. — Pats tuo netikiu.
— Vis dėlto pabandykite.
— Tas Čarlis Vanesa — kvailys, kokių reta...
Aš įsmeigiau akis į sieną ir papasakojau visą istoriją. Man baigus, kambaryje įsivyravo sunki tyla. Prisivertęs aš pažvelgiau į Frenę.
— Deni... — jos pirštai mašinaliai timpčiojo siaurą suknelę. — Jūs manęs neapgaudinėjate? Visa tai tikrai įvyko?
— Galiu kryžiumi prisiekti! Geriau prasmegsiu į pragarą, nei sumeluosiu!
— Gerai. — Ji vėl prikando lūpą. — Pasitelkim į pagalbą logiką.

— Na, jau ne! — nusijuokiau aš. — Čia nėra nė lašo logikos.

— Žmogus, kuris gulėjo ant kilimo kambaryje, buvo negyvas, — lėtai kalbėjo ji. — Jūs įsitikinęs, kad tai tikrai buvo lavonas?

— Jei būtumėt mačiusi į marmeladą paverstą jo pakaušį...

— Prašau jus, nesigilinkite į detales! Gerai, tai buvo lavonas. Vadinasi, jis negalėjo po trijų valandų pasirodyti Ninos Nort bute. Jūs sutinkate?

— Aišku.

— Vadinasi, tas dykūnas, pasivadinęs Peteriu Peliu, galėjo būti apsišaukėlis.

Aš niūriai papurčiau galvą:

— Ne. Šįryt aš skambinsiu jo impresarijui. Peteris Pelis, kurį mačiau vakar vakare pas Niną, tikras, ir jo kontraktas dėl rolės televizijos laidoje visai įmanomas.

— O į ką buvo panašus lavonas? — atkakliai tęsė Frenė. — Jaunas ar senas? Gražus vaikinas ar išsigimėlis?

— Nežinau, — skaudančia širdimi prisipažinau aš. — Mačiau jį tik nuo slenksčio. Jis gulėjo veidu žemyn. Nebuvo jokių abejonių, kad jis miręs. Nė minties neturėjau prieiti arčiau. Nenorėjau painiotis su policija.

— Vadinasi, jeigu Peteris Pelis gyvas, tai buvo kito žmogaus lavonas, — padarė išvadą Frenė.

— Apie tai aš jau galvojau. Jūs skaitėte šiandieninius laikraščius?

— Žinoma. O kas?

— Ar neradote kokios nors užuominos apie žmogžudystę, įvykusią vakar Niuporto rajone? Žmogžudystę, kuri sudrumstė misis Vanosa poilsį? Poilsį žavingos aukštuomenės moters, giliai įklimpusios į šį reikalą...

— Ne! — sušuko ji. — Nežinau, kaip galėjau tai praleisti, bet...

— Jūs nepraleidote, — slogiai nutraukiau ją. — Ir žinote, kodėl? Todėl, kad apie tai nebuvo nė žodelio!

— Vadinasi, misis Vanosa nepranešė policijai apie

žmogžudystę, — ji nervingai timptelėjo suknelę. — Pasakiusi, kad tai Pelio kūnas, ji sumelavo. Ir gudriai išprašė jus, nes jūs jai trukdėte.

— Ji nuėjo žymiai toliau, — skaudžiai įžeistas atsiliepiau aš. — Ar su rytiniu paštu neatnešė jos čekio penkiems tūkstančiams dolerių? — Frenė papurtė galvą. — Ir aš jo nemačiau. Gudri bestija! Ji suplėšė Čarlio Vanesos čekį man prieš nosį, o aš žiopsojau kaip kvailys ir nieko nedariau. O po to ji pasamdė mane sumedžioti Pelio žudiką, o Pelis tuo tarpu sveikutėlis ramiausiai valkiojosi gatvėmis!

— Tikriausiai ji turėjo tam priežasčių, — pastebėjo Frenė, — jums reikėtų pasikalbėti su ja ir išsiaiškinti visą šią istoriją.

Mano veidą iškreipė grimasa.

— Manote, aš nebandžiau? Kaskart prie telefono prieina ta kambarinė Berta ir kartoja lyg užsukta: “Man labai gaila, bet misteris ir misis Vanosos išvažiavo ir grįš ne anksčiau, kaip po mėnesio”. Norite žinoti, ką aš dariau vakar vakare? Keturias valandas sekiau tą namą. Šviesa buvo tik viename, tikriausiai tos prakeiktos tarnaitės kambaryje.

— Tada jums belieka tik vienas būdas patikrinti, ar visa tai tiesa, — lediniu tonu pareiškė Frenė. — Grįžkite į Niuportą ir pažiūrėkite, ar tebėra ten lavonas.

— Aš irgi apie tai pamaniau, bet paskui nusprendžiau: o ką, jei policija rado kūną ir tyli dėl kokių nors priežasčių. Aš peršoksiu tvorą ir papulsiu tiesiai į policininko glėbį. Ką aš jam pasakysiu? Apsimesiu pieno išnešiotoju, besitreniruojančiu Olimpinėms žaidynėms?

— Kodėl gi ne? — nusijuokė ji. — Bet man atrodo, kad jūs ieškote pasiteisinimo, nenorėdamas ten grįžti. Tačiau, jei misis Vanosa nepranešė apie žmogžudystę, o ji aiškiai to nepadarė, galėjo būti, kad policija rado kūną atsitiktinai, ar ne? Vadinasi, policija neturės jokio pagrindo susieti jus su tuo nusikaltimu.

— Žinoma. — Manęs vos neištiko infarktas. — Aš tiesiog paaiškinsiu jiems, kad žaviuosi šuoliais per tvorą, o detektyvo licenziją naudoju vietoj nosinaitės. Jeigu jie

ims spausti itin kietai, pasakysiu, kad šio nuostabaus namo tvora — pati tinkamiausia mano hobiui.

— Puiku! Jie mano idėja jums juokinga, kapstykitės patys... arba krepkitės į psichoanalitiką!

— Nesiginčykime. Man tikrai reikia jūsų pagalbos, Frene. Ta istorija...

— Liaukitės inkšti, — lediniu tonu nutraukė ji. — Aš jau ligi kaklo soti nuo jūsų pasakojimų. Ir baisiausia, kad mano viltys žlugo...

— Kaip tai?

— Aš ištisą valandą trypinėju kabinete ir laukiu, kol jūs atkreipsite dėmesį į mano naująją palaidinę su dekolte, o jūs įsistebeilijote į sieną, lyg manęs nė nebūtų. — Ji atsistojo, prismeigdama mane prie krėslo naikinančiu žvilgsniu. — Jei jūs nesugebate išpainioti to reikalo, pats laikas viską mesti ir užsiimti madingų piešinėlių tepliojimu arba kuo nors panašiu į tai!

— Gerai. Aš tuojau pat važiuosiu žvilgtelėti į namą Niuporte, — nuolankiai atsakiau aš. — Ir jei ten nieko nerasiu, ką turėsiu daryti toliau?

— Judinti smegenis, — metė ji, gūžteldama pečiais. — Kitos išeities nematau.

Atvykęs į Long Ailendą, aš palengvėjusia širdimi konstatavau, jog namas egzistuoja. Bet šiandieninis vaizdas ryškiai skyrėsi nuo vakarykščio: vartai buvo atlapoti ligi galo ir alėjoje stovėjo “jaguaras”. Aš nusprendžiau, kad policijos čia nebuvo: nepaisant gero materialinio aprūpinimo, tokios markės automobilių jie neturėjo. Aš pavažiavau truputį toliau ir pėsčias atėjau prie namo.

Man paskambinus, išėjo maždaug keturiasdešimties metų blondinė. Jai ant galvos kūpsojo aukštas šinjonas. Protingas, liesas veidas, šaltos, pilkos akys. Juoda šilkinė palaidinukė ir storo, balto audinio kelnės pabrėžė jos lieknumą ir neįkyrią eleganciją. Joje buvo kažkas tokio, ką geras metrodotelis pastebi už penkiasdešimties žingsnių, kažkas, kas įkvepia pagarbą su ja bendraujantiems. Kilmė, socialinė padėtis ir, visų svarbiausia, pinigai.

— Kas? — valdingai paklausė ji.

— Mano pavardė — Boidas, — aš kilniaširdiškai pasisukau į ją kairiuoju profiliu. — Tikiuosi, aš jums nesutrukdžiau.

— Priešingai, — jos žvilgsnis suledėjo. — Prašau, vykite kur nors kitur išleisti paskutinio kvapo.

— Viena iš mano bičiulių, šio namo šeimininkė, man pranešė, kad rengiasi jį parduoti. Kadangi turėjau reikalų netoliese, nusprendžiau žvilgtelėti į jį. Bet nežinojau, kad name kažkas yra.

— Įdomu. — Jos akyse šmėkštelėjo smalsumas. — Sakote, šio namo šeimininkė?

— Taip, misis Vanosa.

— Jūs, aišku kalbate apie Karen Vanosą?

— Būtent. Nenorėčiau jūsų trukdyti, bet ar neleistumėte man žvilgtelėti, misis... e...

— Misis Randolf. Kaip, sakėte, jus vadina?

— Boidu.

— Ak, taip. Aš manau, Boidai iš Bostono — jums ne giminės? — Lūpų kampučiuose sustingo paniekinanti išraiška. — Ne, žinoma! Aš visai nenoriu žlugdyti būsimo sandėrio, misteri Boidai! Įeikite.

Ji atvėrė duris ir praleido mane į holą.

— Neskubėkite, misteri Boidai. Aš lauksiu jūsų svetainėje.

— Ačiū, — sukluses atsakiau aš.

Jos žodžiai turėjo skambėti kaip mandagus formalumas, tačiau buvo ne taip.

Misis Randolf aiškiai mulkino mane, bet kokiu tikslu?

Man pakako dviejų — trijų minučių namo apžiūrai, įskaitant ir svečių kambarį. Nei lavono, nei kraujo dėmių ant kilimo, jokio, net menkiausio žmogžudystės ženklo... Tik puikiai apstatytas kambarys. Man neliko nieko kito, kaip grįžti į svetainę ir sumurmėti damai keletą mandagių banalybių. Misis Randolf sėdėjo ant sofos, laikydama rankoje stiklą. Ji atsainiai judino jį, žvelgdama į besidaužančius ledo gabalėlius. Būtent tokių vaistų dabar reikalavo mano dvasinė būsena.

— Taip greitai, misteri Boidai? — ji truputį nustebo. — Matyt, namas jūsų nesudomino.

— Jis man labai patinka, — paaiškinau aš. — Tačiau yra vienas "bet". Aš esu policijos priežiūroje, bijau, kad jiems bus per sunku atvykti čionai du kartus per savaitę.

Ji nusišypsojo.

— Kodėl jums neparuošus sau kokteilio, misteri Boidai? Jūs prisėsite, ir mes pasikeisime kokiomis nors mielomis idėjomis.

— Dėl gėrimo sutinku, — pritariau aš ir nuskubėjau prie baro. — Bet pasikeitimas idėjomis — vargu ar įmanomas. Kalbant atvirai, misis Randolf, jūs panaši į meilų, žavų tigriuką, besiruošiantį išleisti nagus.

— Priimu tai kaip komplimentą, misteri Boidai, — ironiškai ištarė ji. — Jūs, matau, dalykiškas žmogus. Sakykite, jūs tikite seksualiniu potraukiu iš pirmo žvilgsnio?

— Viskas priklauso nuo žvilgsnio.

— Aš labai nusiminusi, kad esu taip toli nuo jūsų idealo, — sumurkė jinai. Laikydamas rankoje stiklą, aš atsisėdau greta ir atidžiai pažvelgiau į ją.

— Ar tik nebūsite viena iš "Meiflauerio" keleivių? — su pabrėžtina užuojauta pasiteiravau aš. — O gal tai tik daugelio apgailėtinų naktų rezultatas?

Šįkart ji teikėsi šyptelėti.

— Na, gerai, — gūžtelėjo pečiais, — pakalbėkim apie namą ir apie Karen Vanosa, kuris nėra jo šeimininkė.

— Kaip? — uždusau aš.

— Šis namas — mano vyro, ir aš puikiai žinau, kad namo dokumentai saugomi banke, — gižiai ištarė ji. — Mano vyras — Frederikas Randolfas. — Jos burna persikreipė. — Ir pats didžiausias niekšas, kokį kada nors paleido į pasaulį Randolfų giminė — teisėtai ar ne. Svarbiausia tai, kad aš noriu jį surasti, misteri Boidai! Ir manau, kad galite man padėti.

— Aš taip nemanau, — atvirai pasakiau aš. — Turiu krūvą asmeninių problemų, kurioms išspręsti gali prireikti dešimties metų.

— Kodėl jūs pripaistėte tokių niekų apie Karen Va-

nosa ir apie namo pardavimą? — šaltai metė ji. — Egzistuoja kažkoks ryšys, tai ne atsitiktinumas. Jūs neseniai ją matėte, ar ne , misteri Boidai? Ir ko gero, čia?

— Misis Randolf, sudarykime mažutį sandėrį, — pasiūliau aš. — Tai, ką žinote jūs, prieš tai, ką žinau aš.

— Aš nieko nežinau, — susijaudinusi atsakė ji. — Išskyrus tai, kad jis man prisiekė, jog viskas tarp jų baigta nuo tada, kai ji ištekėjo už Vanoso. O ji paskubėjo su tomis vestuvėmis, nes neturėjo kitos išeities. Pasirinkimas buvo tik vienas: arba skandalas, kuris būtų apjuodinęs ją pirmuose laikraščių puslapiuose ir sužlugdęs Frederiko karjerą, politinę ir profesinę, arba tos vestuvės. Bet užteks! Jis išvažiavo prieš savaitę, ir aš esu tikra, kad išvyko kartu su ta mergše, kurios siela tokia pat juoda kaip ir jos plaukai. Jei užtiksiu juos kartu, aš... — Ji stabtelėjo ir giliai įkvėpė. — Atleiskite, misteri Boidai, aš susijaudinusi.

— Prašau, tęskite. Tai labai intrigoja.

Ji įsitaisė patogiau.

— Koks jūsų vaidmuo toje purvinoje istorijoje, misteri Boidai?

— Aš — privatus detektyvas. Vanosa pasamdė mane, kad surasčiau jo žmoną. Jis įtarė, kad toji išvyko su aktoriumi Peteriu Peliu ir kad jie čia mėgaujasi meile. Dėl to aš ir pripaisčiau jums apie namo pardavimą. Man reikėjo įeiti ir apžiūrėti patalpas.

— Vanosa jums sakė, kad jo žmona — šio namo šeimininkė?

— Taip. Jis patikino, kad tai jų vila.

— Tai galėjo būti jo gudrybė, — sumurmėjo ji. — Jis tikėjosi, kad nelauktas privataus detektyvo pasirodymas išgąsdins Frederiką ir privers jį bėgti, o Karen teks grįžti namo.

— Jaučiu, kad mane apkvailino, — nusišypsojau jai.

— Mes abu patekome į tuos pačius spąstus, — ji taip pat nusišypsojo. — Turime laikytis drauge, misteri Boidai.

— Ką norite tuo pasakyti? — atsargiai paklausiau aš.

— Kalbėsime ne apie tai, kaip praktiškai patikrinti seksualinio suderinamumo teoriją, — aštriai ištarė ji. —

Sakykite, jei turite reikalų su nesąžiningu klientu, kur tai gali nuvesti jūsų profesinio kodekso požiūriu?

— Į mėšlą, — burbtelėjau aš.

— Čia jie nepasirodė, — tęsė ji. — Aš visai nežinau, kur jų ieškoti. Man reikia pagalbos. O ką, jei jūs pasiųstumėte Vanosą velniop ir imtumėte dirbti man? Aš tučtuojau išrašyčiau jums čekį padoriai sumai. Tai būtų avansas... Jis padėtų įveikti jūsų svyravimus ir nenusižengti profesinei etikai.

— Jūs mane įtikinote, — be entuziazmo atsakiau aš. — Jūs — mano klientė, prašau išrašyti tūkstančio dolerių avansą.

— Toks užsidegimas man patinka, misteri Boidai, — suburkavo ji. — Galėtumėte tapti neblogu administratoriumi. Mano vyras įvertintų jūsų gabumus.

— Kas jis toks iš tikrųju?

— Jis privataus Žemės fondo prezidentas. Manau, kad telekomunikacijų srityje jis užima vieną iš trijų reikšmingiausių postų.

— O anksčiau? Jis užsiiminėjo politika?

— Taip. Jo karjera buvo pačiame žydėjime, kai jis susikompromitavo su Karen Vanosa. Tuo metu ji dar vadinosi Karen Prais. — Ji lėtai gurkštelėjo iš savo bokalo, liūdni prisiminimai užtemdė jos žvilgsnį. — Jis rengėsi balotiruotis Senate. Jo išrinkimas nekėlė jokių abejonių. Jam buvo pranašaujama nuostabi ateitis. Rinkimų kompanijos metu Karen Prais buvo jo padėjėja. Paskutiniame debiutančių baliuje ji užėmė prizinę vietą ir buvo naudinga Frederikui, nors ir nemokėjo spausdinti mašinėle. Viskas įvyko labai staigiai. Jai pakako dviejų savaičių, kad iš rinkimų štabo pereitų į kandidato lovą. Juos užklupo vyriausiasis rinkimų komisijos pirmininkas. Frederikas visada didžiavosi savo aukšta morale. Įsivaizduojate, kaip apstulbo vyriausiasis rinkimų komisijos pirmininkas, kai, įėjęs į rinkimų štabo patalpas, rado juos abu ant sofos visiškai nuogus?

— Ir tai buvo laidotuvių varpas jūsų vyro politinei karjerai?

— Jis kreipėsi į rinkėjus paprastai ir nuoširdžiai. —

Jos lūpos persikreipė. — Paaiškino, kad mano save esant daugiau verslininku, nei politiku, ir garbingai nuėjo nuo scenos. Žemės fondo taryba įvertino tokį jo poelgį ir pasiūlė viceprezidento postą. Tai jam buvo išsigelbėjimas. Liko tik viena problema — nuosava žmona! Aš pasakiau, jei išsiskirsiu su juo, tai ta istorija pasirodys pirmuosiuose laikraščių puslapiuose. Ta mergšė Prais privalėjo dingti iš jo gyvenimo visam laikui, ir jis įvykdė viską net dviem dienom anksčiau. Kaip tik tuo metu aš pririnkau krūvą senų rūbų labdarai, bet nusprendžiau pasiųsti juos jaunajai, kaip vestuvinę dovaną. Ir negavau nė vieno dėkingumo žodelio!

— Kaip jūsų vyras sugebėjo taip greitai ją įtikinti? Juk vis dėlto tai buvo mergina iš aukštosios visuomenės, pasižymėjusi debiutančių baliuje. Turėjo būti sunku.

— Priešingai. Jos šeima gali didžiuotis garbingais protėviais, bet neturi nė grašio kišenėje. Jos tėvai atidavė viską, ką turėjo, kad dukra galėtų dalyvauti debiutančių pobūviuose, vildamiesi naudingos santuokos. Jie buvo visai išsunkti. Frederikas pasiūlė Karen solidų kraitį, jei ji ištekės per mėnesį. Čarlis Vanosa — tos pačios veislės. Jis vartėsi nuo krėslo ant krėslo senelio rezidencijoje, įkeistoje nuo pamatų iki palėpės. Jo laukė skurdus egzistavimas. Manau, kad patį didžiausią aktyvumą savo gyvenime Čarlis parodė, vesdamas Karen prie altoriaus! Bet vargas apsimokėjo. Siūlydama vedybas, Karen prisiekė, kad po vestuvių ceremonijos jam daugiau nieko nebereikės daryti.

— Ar seniai tas buvo?

Ji gūžtelėjo pečiais.

— Maždaug prieš tris metus.

— Įdomu, kodėl Karen taip ilgai neišsiskyrė?

— Ji negalėjo, — misis Randolf kreivai šyptelėjo. — Kai aš sužinojau, kokią sumą pažadėjo Randolfas, priverčiau jį įrašyti į kontraktą kai kurias pataisas. Kapitalas privalėjo būti investuotas, o Karen galėjo naudotis gaunamu pelnu tik būdama ištekėjusi. Vadinasi, ji negalėjo išsiskirti su Čarliu. Po mano vyro mirties kapitalas turėtų pereiti Karen. O jei ji mirtų anksčiau, nei Frederikas, turtas atitektų jos paveldėtojams. Taip, aš galiu būti tikra, kad Čarliui nė

į galvą netoptelės su ja išsiskirti, kol ji duoda jam įprasto šventinio gyvenimo galimybę.

Mano žvilgsnyje sumišo pagarba ir įtarimas, kai aš žiūrėjau į ją.

— Ji brangiai užmokėjo už trijų savaičių meilės romaną su jūsų vyru. Būti surištai iki mirties su tokiu tipu kaip Vanosa... šuniškas reikalas, ar ne?

— Ji turėjo pasirinkimą, — pamokomai ištarė misis Randolf. — Ji ir dabar gali rinktis. Jei nori, gali išsiskirti nors rytoj ir pati užsidirbti pragyvenimui. Manau, kad prostitucija egzistuoja ir mūsų laikais, ar ne?

— Be bejonės. Ar ji per tuos tris metus pirmą kartą susitiko su jūsų vyru?

— Aš tuo įsitikinusi.

— Tačiau tas susitikimas nebuvo atsitiktinis?

— Nežinau, — karčiai atsiduso ji. — Tačiau tai įvyko pačiu netinkamiausiu metu. Kai Frederikas užėmė prezidento postą, jam paskyrė naują viceprezidentą, tokį Fergiusoną. Tai protingas ir labai pavojingas žmogus. Per paskutinį pusmetį jis iš visų jėgų stengėsi išguiti Frederiką, ir jam pavyko patraukti į savo pusę nemažai administratorių. Viskas bus nuspręsta artimiausiame administracijos tarybos posėdyje, kuris įvyks po dviejų savaičių. Iki šiol aš išsisukinėjau, aiškindama tarybai, kad Frederikas tiek daug dirbo, jog jam būtina savaitę pailsėti. Savaitė jau praėjo, ir aš bijau, kad Fergiusonas pradės domėtis tokio ilgo poilsio priežastimis ir pasiųs ką nors ieškoti Frederiko.

— Ar pažįstate kokį nors vyro bendradarbį, kuriuo galite pasitikėti?

— Taip. Miurėjų Anselį, jo padėjėją.

— Gal man verta su juo susitikti? Jei jis žino apie jūsų vyro ir Karen Vanosa ryšius, lojalumas neleidžia to pasakoti savo patrono žmonai!

— Manau, verta pabandyti, — sutiko ji. — Aš jam paskambinsiu ir paprašysiu, kad pasikalbėtų su jumis.

— Sujunkite mus su juo, ir mes susitarsime susitikti kokiame nors bare. Bet man teks pasakyti, kad jūsų vyras dingo, ir jūs pasamdėte mane jo ieškoti.

— Žinoma. Tik neužsiminkite jam apie Karen Vanosą, kol jis pats apie ją neprasitars.

— Aišku, — atsakiau aš. — Bet aš manau... Ar nepaprašytumėte jo susitikti su manimi šiandien šeštą valandą "Kontinentalio" bare Trečiojoje Aveniu?

— Galiu pamėginti. Jei jis nebus užsiėmęs...

— Būtent todėl aš ir prašau suorganizuoti šį susitikimą. Jis negalės atsakyti prezidentienei!

— O! — ji blankiai šyptelėjo. — Vienas — nulis jūsų naudai, misteri Boidai. Jis ateis.

— Jūs ilgai dar būsite čia?

— Nemanau. Aš atvažiavau vakar ir pamačiusi, kad jų nėra, nusprendžiau palūkėti iki ryto, tuo atveju, jei jie čia pasirodytų. Bet dabar aš noriu grįžti į miestą. Kartu su čekiu aš duosiu jums vizitinę kortelę, ir jūs žinosite, kur manęs ieškoti.

— Puiku.

— Mano potfelis miegamajame. Aš trumpam, misteri Boidai. Tik išrašysiu čekį.

Ji išėjo, o aš sėdėjau ir mąsčiau, ar papasakoti jai apie savo įtarimus.

Mano nuomone, jos vyras jau dvi dienos kaip miręs. Greičiausiai svečių kambaryje aš mačiau negyvą Frederiką Randolfą. Bet kol neatsirado kūnas, negalėjau būti tuo tikras šimtu procentų. Mane šiek tiek trikdė moralinė situacijos pusė: klientė pasamdo jus, kad rastumėte jos vyrą gyvą, o jūs atvežate jai numirėlį, ar neatsisakys ji mokėti?

4

"Kontinentalio" baras priminė laimingas Trečiosios Aveniu dienas, kai ten dar buvo antžeminis metro. Jis sukurtas mėgėjams išgerti: turi barą, barmeną — kuo tikriausią Džeko Skerdiko prototipą, o gilumoje prie sienų — eilę boksų. Jei pageidaujate, kad jus aptarnautų, nieko nėra paprasčiau. Reikia atsistoti, prieiti prie prekystalio, papra-

šyti gėrimo ir nusinešti jį į savo boksą. Po šešių penkiolika aš ėmiau jaustis apgautu. Ir čia išgirdau tylų kostelėjimą virš ausies. Aš pakėliau akis ir išvydau labai įdomų vyriškį. Jis šypsojosi, demonstruodamas dvi eiles sniego baltumo dantų. Juodi, garbanoti, trumpai pakirpti plaukai. Suaugę antakiai metė šešėlį ant išraiškingų, riešutinių akių. Jo profilis galėjo varžytis su manuoju! Jo ryški individualybė pasireiškė visur. Elegantiškas kostiumas, akinančio baltumo marškiniai, griežto stiliaus kaklaraištis.

— Misteris Boidas? — širdingai paklausė jis. — Aš — Miurėjus Anselis.

Jis energingai spustelėjo man ranką, atsisėdo priešais mane ir vėl nusišypsojo.

— Aš nelabai suprantu, koks reikalas, bet jei Dženė Randolf manęs ko nors paprašo, aš niekada neatsakau.

— Ką pasakytumėt apie taurelę?

— Nesirūpinkit, aš pats.

Jis metė žvilgsnį į baro pusę, pakėlė ranką ir du kartus spragtelėjo pirštais.

— Čia tai nesuveiks, — mandagiai paaiškinau aš. — Pasirinkimas toks: arba apsitarnauk pats, arba mirk iš troškulio.

Po minutės barmenas pastatė priešais Anselį martinį ir saldžiai nusišypsojo.

— Šitai tiks, misteri Anseli?

— Nuostabu. O jūs, Džo?

— Man negalima. — Barmenas gūžtelėjo pečiais ir apgailestaudamas pažvelgė į mane. — Reikėjo pasakyti, kad jūs misterio Anselio draugas. Būtumėte turėjęs teisę į privilegijuotą aptarnavimą.

— Visiškai tiksliai, Džo. Privilegijuotieji — tai jūs ir aš!

Barmenas garsiai nusikvatojo ir, vilkdamasis kojas, grįžo prie baro. Aš užsirūkiau, vengdamas žiūrėti į Anselį. Tai leido man susitvardyti ir neištaškyti buteliu jo žvilgančių dantų.

— Taip, — tarė jis, pakeldamas stiklą, — pats laikas išgerti...

— Misteri Anseli, — atsargiai pradėjau aš...

— Prašau, vadinkite mane Miurėjumi. Dženės Randolf draugas — mano draugas. O kuo jūs vardu, misteri Boidai?

— Denis, — nutaisiau grimasą. — Ir aš nesu misis Randolf draugas. Aš jai dirbu.

— Taip? — jis atidžiai apmetė mane žvilgsniu. — Viskas labai paslaptinga. Kai Dženė man šiandien paskambino ir paskyrė šį pasimatymą, pasijutau įlindęs į slaptojo agento ar kažko kito, panašaus į jį, kailį. — Jis vėl nusišypsojo. — O kuo jūs užsiimate, Deni?

— Aš — privatus detektyvas. Misis Randolf pasamdė mane surasti jos vyrą. Ji nematė jo ilgiau kaip savaitę ir nežino, kur jis ir su kuo. Ji informuota apie Fergiusono intrigas ir mano, kad jūs — vienintelis žmogus, kuriuo galima pasitikėti, todėl ir organizavo šį susitikimą.

— Aš suprantu... — jo riešutinės spalvos akyse šmėkštelėjo įtarimas. — Leiskite užduoti jums vieną klausimą, Deni. Jei ji nežino, kur jos vyras, kodėl mano, kad aš tai žinau?

— Tai mano idėja, — paaiškinau aš. — Ji patikino, kad jūs — pats artimiausias jo bendradarbis. Gal jis išvyko į Las Vegą su kokia nors simpatiška stenografiste, norėdamas papramogauti savaitėlę arba sugalvojo dar kažką panašaus. Aišku, kad žmonai to nepasakė, bet jums galėjo tai patikėti. Ir jeigu taip, jūs, žinoma, nieko neprasitarėte apie tai misis Randolf.

— Man labai gaila, Deni. Aš norėčiau jums padėti... ir Dženei, aišku. Patikėkite, aš visiškai nuoširdus. Bet aš nieko nežinau. Pirmąsias dvi dienas, kai jis nepasirodė ofise, maniau, kad jį sulaikė svarbūs reikalai. Fredis — toks žmogus, kurio sprendimai nenuspėjami: jis ramiai galėjo išvykti į San Franciską ar net Paryžių. O dar kitą dieną man paskambino Dženė ir pasakė, kad jis nusprendė pailsėti savaitę. Man tai pasirodė natūralu. Mes pusantro mėnesio dirbome kaip katorgininkai. Dženė informavo jus apie savo vyro padėtį. Administracijos tarybos posėdis įvyks po dviejų savaičių. Man atrodė logiška, kad Fredis panoro pailsėti ir at-

gauti gerą formą. Jo laukė sunki kova. Išplėšti pergalę iš Fergiusono ne taip paprasta. Taigi... — jis lengvai gūžtelėjo pečiais, — man net į galvą nedingtelėjo, kad jis dingo.

— Gerai. Patikslinkime. Misis Randolf pasamdė mane surasti jos vyrą. Mano misija tuo ir apsiriboja. Jei aš rasiu jį delikačioje situacijoje, atsiprašysiu ir paprašysiu paskambinti žmonai. Ji įtaria, kad jis linksminasi su kokia nors katyte. — Aš tikėjausi, jog meluoju įtikinamai. — Ar tai nekeičia jūsų požiūrio į šį klausimą?

— Man patinka jūsų skrupulingumas. Bet Fredis nepriklauso tokios kategorijos žmonėms. Jis yra organizacijos, turinčios apie penkiasdešimt tūkstančių tarnautojų įvairiose Žemės rutulio vietose, prezidentas, ir jis nekompromituos savęs dėl kažkokios stenografistės! Ar jūs taip pasielgtumėte jo vietoje?

— Apsieisime be komentarų.

Jis mandagiai nusijuokė.

— Gerai, susilaikysiu.

— Jei misis Randolf kreipsis į policiją, sekliai sukurs tris hipotezes, — atsargiai pradėjau aš. — Kad netikėtai dingęs Frederikas Randolfas paspruko savo valia; kad jam atsitiko nelaimė ir jo neįmanoma atpažinti... ir ši versija jiems labiausiai patiks; ir kad kažkas buvo suinteresuotas jo dingimu.

Anselis išpūtė akis.

— Jūs rimtai galvojate apie tokią galimybę, Deni? Kad Fredis gali būti... pagrobtas? Man regis, tai nerimta.

— Ar pažįstate žmogų, nekenčiantį jo tiek, kad ryžtųsi tokiam žingsniui?

— Jūs juokaujate? — Anselis žiūrėjo į mane su nuostaba. — Jūs klausiate, ar aš žinau, kas galėjo nužudyti Fredį?

— O Fergiusonas?

— Ne! — jis energingai papurtė galvą. — Jis veikia tiksliai įstatymo rėmuose. Jis — intrigantas, bet net mintis, kad jis galėtų perkelti kovą į kitą dirvą nei posėdžių salė...

— Gal kas nors kitas? — mygau aš.

Jis minutę pagalvojo ir vėl papurtė galvą.

— Ne, aš įsitikinęs, kad mūsų organizacijoje tokio nėra.

— O šalia jos?

— Negali būti nė kalbos! — kategoriškai paneigė jis. — Jis ir Džene gyvena labai uždarai. Artimų draugų praktiškai neturi.

— Jei Randolfas dingtų visiems laikams, kas jūsų lauktų, Miurėjau?

— Jei taip atsitiktų, Fergiusonas iškart sėstų į prezidento kėdę. Jūs lengvai galite įsivaizduoti, koks būtų jo elgesys mano atžvilgiu. Tris metus aš buvau dešinioji Fredžio ranka! Jeigu tai įvyks, atsidursiu bedarbių sąraše.

Aš išgėriau burboną, pasukiojau stiklą rankose ir pasistengiau nutaisyti niaurią laidotuvių eisenos tvarkdario išraišką.

— Išdėstysiu jums vieną versiją, kurios nenorėjau sakyti misis Randolf. Jei toks žmogus kaip Frederikas Randolfas būtų nusprendęs išnykti, jis viską būtų suplanavęs ir apskaičiavęs tiksliai. Ir bet kokiu atveju būtų paskambinęs jums iš bet kurios Žemės rutulio vietos. Jis negalėjo išgaruoti ore. Jo padėties žmogus, kimšte prikimštas dokumentų, kreditinių kortelių, čekių ir kitokių popiergalių, taigi visai neįtikėtina, kad nelaimingo atsitikimo arba amnezijos atveju jis būtų likęs neatpažintas. Mano manymu, jis miręs.

— Nužudytas?

Anselis spoksojo į mane pražiojęs burną.

— Būtent! — patvirtinau aš. — Jei nerasiu jo per dvidešimt keturias valandas, teks kreiptis į policiją.

— Ne! Tai neįmanoma! — liepsningai suriko jis. — Laikraščiai praris tokią naujieną su visais kauliukais! — Anselis sudrebėjo nuo tokios perspektyvos. — Fredžio skalpas būtų atneštas Fergiusonui... ant lėkštutės.

— O gal tai jau įvyko?

Aš ištraukiau iš porfelio vizitinę kortelę, padėjau ją priešais Miurėjų ir atsistojau.

— Pagalvokite, Miurėjau. Jei jums toptelės į galvą kokia nors idėja, paskambinkite man, gerai?

— Sutarta, Deni, — prigesusiu balsu išspaudė jis. — Būtinai.

Prie išėjimo aš atsigręžiau. Anselis sėdėjo kaip ir pirma, žvelgdamas į erdvę tuščiomis akimis. Aš buvau patenkintas: jis jau nebesišypsojo.

Namo grįžau per pietus, bet nusprendžiau, kad nesu alkanas ir paruošiau sau dar vieną stiklelį. Po pusvalandžio skrandis priminė apie save, ir aš nupėdinau į mažą itališką restoranėlį ant kampo ko nors užkrimsti. Grįžęs namo, ilgai sėdėjau su burbono stiklu rankoje ir žvelgiau į tirštėjančias sutemas parke.

Paskui paskambinau Ninai Nort.

— Tai Denis Boidas.

— Ko jums reikia? — išgirdau angeliškosios blondinės balsą.

— Norėčiau šnektelėti su Peliu. Gal jūs perduosite jam ragelį... jei jis dar nevaldo savo kojų.

— Jis neturi apie ką su jumis kalbėtis!

— Gerai, — nusileidau aš. — Tada perduokite jam kai ką nuo manęs. Paklauskite jo, ar nematė neseniai Frederiko Randolfo? Jei jis pasakys, kad nematė, pridurkite, jog manęs tai nestebina, nes Randolfas tikriausiai negyvas.

Penkios minutės tylos.

— Jūs visai išprotėjote! — metė ji. — Peteris nepažįsta žmogaus tokiu vardu.

— Patarkite jam paklausti Karen Vanosa.

— Gerai, aš jam perduosiu.

— Puiku. Ar jūs neatsisakėte teatro po vakarykščio pasirodymo?

— Nesuprantu, apie ką jūs? — burbtelėjo ji.

— Aš manau, kad galėtumėte pakeisti amplua ir sužibėti savo akrobatiniais numeriais cirke, — mano balsas buvo kupinas susižavėjimo. — Ta scena ant sofos... su jūsų kojytėmis... sukeltų furorą!

Kurį laiką aš spaudžiau ragelį ir klausiausi tūžmingo monologo. Paskui dingo visi garsai. Matyt, Nina Nort ne

padėjo ragelį, bet sudaužė jį į sieną. Aš tingiai pažvelgiau pro langą ir tęsiau dykinėjimą toliau. Jei mano teorija apie smurtinę Randolfo mirtį ką nors išgąsdins, vienas iš jų tuojau pradės veikti. Ir tai įneš į mano buitį kažko visai naujo ir pikantiško.

Pameditavęs ištisą valandą, įsitikinau, kad mano teorija nieko neverta. Ėmiau svarstyti, ar nevertėtų man eiti anksčiau miegoti. Nuobodulys buvo taip užpjovęs, kad galėjau pro langą iššokti. Nuo to mane išgelbėjo skambutis. Akimirkai aš apmiriau nuo smegenyse šmėkštelėjusio vaizdo: dviem dienom pasenęs Frederiko Randolfo lavonas laukia manęs už durų ir reikalauja teisingumo. Bet sveikas protas paėmė viršų: skambutis čirškė taip garsiai, lyg už durų stovėtų Polio Beržero kardebaletas, viengungių šventės proga atsiųstas man iš Paryžiaus. Prisiminiau, jog neturiu giminių Prancūzijoje, ir atidariau duris.

— Tai jūs viskuo kaltas! — suriko dūstantis balsas. Aštrus rankinės šonas nubrozdino man nosį, ir į butą įsiveržė šviesiaplaukis vulkanas.

Aš pasivijau ją tik svetainėje. Jos skruostai kibirkščiavo lyg lava, žydros akys į mano pusę svaidė žaibus, tiksliau — aš ne iš karto tai supratau, — tik viena akis. Kita buvo pusiau užmerkta, ištinusi ir apsupta violetinių ratilų.

— Kad jūs pragare sudegtumėt! — ji užsimojo rankine, akivaizdžiai ketindama sugurinti man nosį. Aš laiku spėjau sugriebti jos plaštaką ir lengvai pasukti. Ji paleido savo ginklą. — Šlykštus galvijas!

Smaila batelio nosis nusitaikė į mano kelio kauliuką.

— Ei! Ramiai! — aš skubiai atšokau. — Koks čia cirkas?

— Niekšas! Gyvatė! Jūs sudaužėte mano gyvenimą!

Ji stabtelėjo atgauti kvapą. Ta maža pertraukėlė davė man progą žvilgtelėti į ją. Nina vilkėjo žalią medvilninę suknelę be rankovių, platų besiplaikstantį sijoną puošė mažyčiai, balti spurgeliai. Aš jau žiojausi pasakyti jai komplimentą, bet ji atsikvėpė ir vėl puolė mane.

— Šlykštus melagis! — siautėjo ji. — Pabaisa! Aš

išmokysiu jus nelįsti prie įsimylėjėlių ir negriauti jų gyvenimo!

Ji apžvelgė kambarį. Vienintelė atmerkta akis suliepsnojo, pamačiusi afrikietišką statulėlę, stovinčią ant žemo staliuko šalia sofos.

— — Aš jus užmušiu! — suspiegė ji. — Sutrupinsiu jums kiaušą! Ir jūsų smegenų likučius sušersiu antims Centriniame parke.

Sveikoji akis liepsnojo baisia neapykanta, jai metantis prie staliuko. Statulėlė buvo iškalta iš juodo akmens: norint įvykdyti visą tą žavingą programą, būtų pakakę vieno smūgio į galvą. Privalėjau aplenkti ją ne tik iš meilės antims. Puolęs ta pačia kryptimi, užmiršau vieną smulkmeną: kilimo kraštą. Aš žengiau du žingsnius, užkliuvau už to prakeikto kilimo ir nuvirtau. Milijonas baltų kamuoliukų pakilo virš mano galvos, o Ninos kelis stuktelėjo man į petį. Visa kita buvo keistas ir žavus garsų bei vaizdų mišinys. Tai buvo panašu į raketos, išnykstančios stratosferoje su graudžiu, nepertraukiamu švilpesiu, startą. Staiga pasigirdo galingas driokstelėjimas. Šovė ir nepataikė, vis dar neatsipeikėdamas nusprendžiau aš.

Aš atsargiai kilstelėjau galvą, norėdamas apžvelgti kambarį.

Nina buvo čia pat savo mėgstamoje pozoje: galvą įsmeigusi tarp sofos pagalvėlių, kojas užmetusi ant sofos atlošo. Jos buvo tokios pat nuostabios kaip ir praeitą kartą. Mažos, žalios kelnaitės puikiai derėjo prie miniatiūrinių, baltų spurgelių, besidaužančių į jos klubus. Aš suglumęs atsistojau ir, priėjęs prie sofos, padėjau Ninai grįžti į normalią pozą.

Jos veido išraišką buvo nenusakoma žodžiais. Ji nubraukė nuo veido plaukus, lėtai atgniaužė ranką ir nuleido ant grindų baltus rutuliukus. Paskui sukikeno, užsimerkė ir sutrepsėjo kojomis. Aš nesijaudinau dėl kaimynės apačioje, bet parketas man kainavo krūvą pinigų, todėl pakėliau ją, persimečiau per petį ir nunešiau į vonią. Nina spiegė, kišama po dušu, tačiau tai nesutrukdė man atsukti šalto vandens kraną iki galo. Pamažu ji nutilo, matyt, taupė kvė-

pavimą. Aš palaikiau ją taip gerą minutę, paskui paleidau ir užsukau vandenį.

— Visi rankšluosčiai švarūs, — kaip malonus šeimininkas pareiškiau aš. — Prašau, jauskitės, kaip namuose.

Aš uždariau duris ir, grįžęs į svetainę, paruošiau du didelius stiklus gėrimo, paskui užsirūkiau ir ėmiau laukti. Po penkių minučių pasijutau esąs tuščioje saloje ir besiklausąs nuostabios nematomų instrumentų melodijos. Apsidairęs išvydau trumpute tunika vilkinčią moterį. Ant mano trobelės slenksčio ji siūbavo ilgesingą šokį. Tuniką, šiuo atveju didelį žydrą rankšluostį, prilaikė nerūpestingai, po dešiniąja pažastimi surištas mazgas. Šokis, tiesą sakant, buvo lėtas. Ninos kūno sudėjimas neypatingai tiko šios rūšies šokiui. Su kiekvienu judesiu pilnos, brandžios krūtys lengvai krestelėdavo, ir audinys slystelėdavo žemyn. Trys judesiai, ir ji vėl turėdavo surišti mazgą, be galo atsargiai, nes trumpa tunika vos siekė jos šlaunis. Tas kerintis sulėtintas judėjimas, vienas iš žaviausių renginių, kokį tik buvau matęs, tęsėsi nuo slenksčio iki sofos. Galų gale ji pasiekė tikslą, atsargiai atsisėdo, suglaudusi kojas, ir pažvelgė į mane.

— Tai likimas, — silpnu balsu sukuždėjo ji. — Dievas nenorėjo, kad jus užmuščiau.

Apsiginklavęs stiklinėmis, aš priėjau prie sofos ir atsisėdau greta jos.

— Imkite, išgerkite.

Ji nugėrė pusę stiklo taip lengvai lyg tai būtų vaikiškas sirupėlis, o ne puikus škotiškas viskis, kuriame lėdas praktiškai netirpo. Pakėlusi akis, ji mąsliai pažvelgė į mane.

— Galite džiaugtis, dabar aš mirsiu nuo pneumonijos, — papriekaištavo ji.

— Tai geriau nei elektros kėdė.

— Jūs sugriovėte mano gyvenimą, — vėl pradėjo ji. — Pražudėte sveikatą, suplėšėte suknelę! Viskas žuvo! Viskas! Aš nekenčiu jūsų, Deni Boidai!

— Aš sutinku su kaltinimais dėl sveikatos, sudrasky-

tos suknelės ir viso kito, bet kaip gi aš pražudžiau jūsų gyvenimą?

— Jūs tai padarėte vakar pačiu niekingiausiu būdu, — karčiai ištarė ji. — Jūs iš pasalų užpuolėte Peterį. Jums išėjus, kilo siaubinga scena. Peteris netikėjo, kad aš mačiau jus pirmą kartą. Jis nusprendė, kad jūs — mano meilužis, ir atėjote pas mane, trokšdamas pažeminti jį. Mes draskėmės kaip šuo su kate, ir jis užmigo ant sofos...

— Ant "S" formos sofos? — nudžiugau aš.

— Kai aš atsibudau, jis jau buvo išėjęs, — nekreipdama dėmesio į mano klausimą, tęsė ji. — Grįžo tik septintą vakaro. Jo bloga nuotaika buvo praėjusi, viskas buvo tiesiog nuostabu... Ir reikėjo tik jums paskambinti.

— Ir kas gi atsitiko?

— Jis tiesiog pasiuto, kai perdaviau tą pranešimą be pradžios ir pabaigos! Įniršo taip lyg aš būčiau pasakiusi, jog jis vaidina kaip batsiuvys. Neregėtai įtūžęs, jis metėsi ant manęs, visa gerkle riaumodamas, kad visos blondinės — gyvatės! Kad aš ne tik turiu meilužį, bet ir rengiu sąmokslą prieš jį! Jis viską kambaryje išmėtė, ir mane ištiko nervų priepuolis, kai jis sudaužė pačią geriausią mano vazą. Tada... — jos balsas nutrūko, — jis man smogė! Aš nukritau ir kol atsipeikėjau, jis spėjo susidėti savo daiktus. Atsisveikindamas pasakė, kad kojos daugiau pas mane nekels, ir pridūrė, kad kreipsis į savo įtakingus draugus, ir jei nepaliksite jo ramybėje, tai pasigailėsite! Ir išlėkė kaip kulka. Aš supratau, kad niekada jo nebepamatysiu, ir visa tai — jūsų kaltė! Jeigu jau mano gyvenimas sužlugo, aš nusprendžiau atsimokėti tuo pačiu ir sužlugdyti jūsiškį! Todėl ir atėjau pas jus. Aš norėjau jus užmušti... Aš maniau... Viskas dabar susipainiojo...

Ji nusipurtė ir ištuštino stiklą. Aš paskubėjau jį vėl pripildyti.

— Ačiū, — Nina čiupo stiklą, nugrimzdo į jį. — Jūs matote, kad man nebėra prasmės gyventi, — sumurmėjo ji. — Ne tik Peteris mane paliko, bet ir mano grožis dingo amžiams. Sakykite atvirai: ar matėte kada nors blondinę su stikline akimi?

— Tai tik mėlynė. Keletą dienų panešiosite tamsius akinius, — bandžiau nuraminti ją.

— Tai nesvarbu. Mano gyvenimas baigtas. Kas aš be Peterio?

— Patraukli blondinė aktorė, kuri vėl sutvarkys savo butą Grinvič Vilidže ir jame nebesisukios kvanktelėjęs aktoriūkštis. Prisiminkite, kad jis nuolatos įžeidinėjo jus, sudaužė jums mėgstamą vazą...

— Reikalavo maisto pačiu netinkamiausiu metu, — pridūrė ji. — Bent dabar aš galėsiu naudotis savo veidrodžiu, jis amžinai trypčiodavo priešais jį! Man nereikės jaudintis dėl skalbyklos, niekada neišskalbiančios marškinių pagal jo skonį! Nereikės daugiau... — Ji staiga nutilo ir prasižiojusi pažvelgė į mane. — Deni Boidai! — džiaugsmingai sukliko ji. — Aš — laisva moteris!

— Tikrai taip, — sutikau aš.

— Man nereikės daugiau sėdėti, užsidarius namuose, laukti jo ir spėlioti, kokios nuotaikos jis grįš! Jei aš norėsiu atsigulti su kauke ant veido, man nereikės sėdėti vonioje ir laukti, kol jis užmigs. Tai nuostabu! — Ji vienu gurkšniu ištuštino stiklą ir sviedė jį man. — Išgeriam! Atšvęskim tai!

— Puiki idėja, — nuolankiai atsakiau aš. — Kol kas įsikibkite į sofos kraštą. Nenoriu sugrįžęs rasti pramuštas lubas.

— Alkoholis... manęs visai neveikia... visai! — įtikinamai sumurmėjo Nina. — Galiu išgerti dešimt stiklų iš eilės... Nieko nebūna!

Aš užpyliau ant ledo šlakelį viskio, pripildžiau stiklą vandens ir ištiesiau jai. Ji gurkštelėjo, susiraukė ir metė į mane triuškinantį žvilgsnį.

— Ką jūs norite man padaryti, Deni Boidai? — ledi niu tonu paklausė ji. — Jis žymiai stipresnis, nei anksčiau.

— Atleiskite. Bet jūs sakėte, kad turime atšvęsti šį įvykį.

— Tai tiesa! — sušuko ji. — Išgerkime už laisvę!

Ji staigiai ir aukštai kilstelėjo savo bokalą. Rezultatas buvo puikus: ledinis skystis išsiliejo iš stiklo ir nutekė-

jo siauru grioveliu tarp krūtų. Ji krūptelėjo, improvizuota tunika nuslydo.., ir Nina liko nuogutėlė, tik su gauruotu rankšluosčiu aplink taliją.

— Už laisvę! — džiugiai pakartojo ji.

Nina, regis, nieko nepastebėjo ir priglaudė stiklą prie lūpų. Aš žiūrėjau į švelnias, be apsaugos paliktas kalveles, kietus, apvalius, karingai atkištus koralinius spenelius. Gero išsiauklėjimo likučiai vertė mane ką nors pasakyti; tikriausiai aš turėjau taktiškai atkreipti jos dėmesį į netvarkingą rūbą, bet mano gerklė buvo paralyžuota, ir be niekingo krankimo, daugiau nieko negalėjau išspausti. Tuo metu Nina pradėjo kažką įtarti. Ji nustojo siurbčioti ir nuleido akis žemyn, paskui pasisuko į mane ir suakmenėjo. Nutaisiusi mandagią šypseną, ji paklausė:

— Jūs jau važiavote į Bali?

— Ne, — kimiai atsakiau, — kodėl...

— Nesijaudinkite, — ji valiūkiškai mirktelėjo sveika akimi. — Aš aplenksiu jus šimtu procentų, Deni Bloidai.

— Tai yra? — sumurmėjau aš.

— Jūs įsivaizduojate, kad aš trokštu atšvęsti savo pirmąją laisvės naktį su jumis, a? Manote, kad pasinaudojusi tuo, jog mano suknelė ir visa kita galutinai sušlapo, pulsiu jums į glėbį, ar ne? Manote, kad man neužteks įžūlumo iššokti nuogai į Centrinį parką ir švilptelėti taksi, a? — Ji džiaugsmingai nusijuokė. — Jūs galvojate, kad aš neturiu pasirinkimo ir būsiu priversta praleisti naktį čia, su jumis? Kertu lažybų, jūs įsivaizduojate, kad aš tik ir laukiu šito!

— Aš... hm! — sunkiai atsikrenkščiau. — Na, aš... e...

Ji rūpestingai pastatė tuščią stiklą ant mažo, žemo staliuko, stovinčio prie sofos, atsuko man nugarą ir, ištiesusi kojas ant pagalvėlių, padėjo galvą ant mano kelių. Plačiai atmerkta žydra akis ir juodas plyšelis sutinusiame skruoste įdėmiai žvelgė į mane. Ji paėmė mano ranką ir stipriai prispaudė prie savo krūtinės.

— Dabar aš prisipažinsiu, Deni Boidai, — vos girdimai sušnibždėjo ji. — Jūs absoliučiai teisus!

— Ak, taip? — kažkokiu nesavu balsu išlemenau aš.

— Nuo šiol aš — laisva moteris, — svajingai ištarė

ji. — Aš turiu pasirinkimo teisę. Jūs — mano išrinktasis, mano pirmosios laisvės nakties, bet... galbūt ir kitos. Dabar aš galiu rinktis, ir kodėl man tuo nepasinaudojus! Na, ar tai ne nuostabu?

— Dar ir kaip! — pritariau aš.

Ji, pakėlusi rankas, apkabino mano kaklą ir prisitraukė prie savęs. Jos putni apatinė lūpa sėkmingai galėjo atstoti viso pasaulio kniedes, ir aš neprieštaravau būti prikniedytas prie jos lūpų iki gyvenimo pabaigos, bet čia iniciatyvą perėmė jos dantys. Aš sumykiau iš skausmo.

— Man labai gaila, Deni. Tu nežinai, kaip gauruotas rankšluostis gali kutenti! Ant jo guli lyg ant grotų!

Ji atsitiesė, nuleido kojas ir atsistojo. Rankšluostis nukrito jai po kojom, ir mano gerklę vėl paralyžavo.

— Laikas eiti į miegamąjį, Deni, — ji mašinaliai pasikasė vaginą. — Atsimink mano žodžius: niekada nepirk vilnonių apatinių baltinių!

— Nuo tikslo mus skiria ištisas kambarys, — paskelbiau iškilmingu balsu. — Nenoriu, kad tu pavargtum kelionėje.

Nutaisęs ryžtingą regbio žaidėjo išraišką, aš pakilau nuo sofos ir, čiupęs savo prizą už kelių, pasiguldžiau ant peties.

— Deni Boidai! — suklykė ji. — Jei tu vėl pakiši mane po šaltu dušu, aš tave užmušiu!

— Visai ne to aš noriu, — nuraminau ją, sukdamas link miegamojo.

— Puiku, — lengviau atsiduso ji. — Man vis dar kutena. Pakasyk mane, gerai?

— Tai įvyks po antrašte "Namų darbai, jungiantys naudą su malonumu".

— Garbės žodis, — sumurkė ji, — prašydama tos paslaugos, aš ne tai turėjau omenyje, tačiau taip žymiai įdomiau.

— Įdomybės tik prasideda, — pareiškiau aš, atsainiai numesdamas ją ant lovos. Ji išsitiesė, apsivertė ant nugaros ir aistringai pažvelgė į mane.

— Štai taip! — iškilmingai ištarė ji. — Pirmąkart gyvenime aš mylėsiuosi su poetu!

5

Aš stebėjau Niną, tepančią ant duonos sviestą, ir negalėjau nuslėpti nuostabos:

— Niekada nesu matęs žmogaus, tiek daug šlamščiančio ryte. Kada tu paskutinį kartą valgei? Šešiasdešimt trečiųjų žiemą?

— Tai naktinė gimnastika kalta, — rūpestingai kramtydama, atsiliepė ji. — Nieko ypatingo, meilė sužadina apetitą... Aš visada taip sakau!

— Tu graži, patraukli, gundanti, — suurzgiau aš, tačiau tavo rytinis monologas pernelyg proziškas. Pakeiskime temą.

— Tinka, — palaikė ji. — O apie ką mes kalbėsimės?

— Apie Peterį Pelį.

Ji vos nepaspringo.

— Niekada, man girdint, netark šio vardo!

— Tada pradėkim nuo nulio. Ar seniai tu pažįsti Čarlį Vanosą?

Suraukusi kaktą, Nina nugrimzdo į prisiminimų gelmes.

— Beveik metai. Aš buvau nedideliame pokylyje, ir vienas iš vaikinų jį atsivedė.

— Vienas iš vaikinų?..

— Taip... tu žinai, tai bičiulių kompanija, aplamai, gerų dykaduonių. Aš juos pažįstu nuo tų laikų, kai dirbau miuzikhole. Tai buvo seniai, — paskubom pridūrė ji. — Dabar aš — tikra aktorė.

— Neabejoju, — mandagiai pritariau aš.

— Aš maniau Čarlį esant plevėsa, na, ne visai, ir nustebau sužinojusi, kad jis vedęs. Jis pakvietė mus abu į vakarėlį, o šita Karen ėmė begėdiškai meilintis Peteriui prieš pat mano nosį! Tas vargšelis Čarlis sėdėjo kamputyje kvailai šypsodamasis ir lenkė stiklelius vieną po kito. Grįžę namo, mes pirmą kartą susiginčijome. Atsimenu, po to Peteris dvi dienas nepravėrė lūpų! Na, — ji linksmai gūžtelėjo pečiais, — dabar viskas baigta!

— Kaip manai, ar Peteris miegojo su ja?

— Esu tuo įsitikinusi! Bet jis grįžo pas mane... kaip visada.

— Ar nemiegojo jis kartais ir su tokia Džene Randolf?

Ji užsidegė:

— Kuo tu mane laikai? Tu manai, kad aš klausinėdavau jo mergšių vardų kaskart, kai jis dingdavo kelioms dienoms? Gal turėjau užsirašinėti jas į knygutę?

— Aš nežinau. Aš maniau, kad, galbūt...

— Ne! — ji įsmeigė įniršusį žvilgsnį. — Randolf? Kas ta musmirė?

— Tai moteris, kurią pažįsta abu Vanosos, — neapibrėžtai paaiškinau aš. — Aš tiesiog pamaniau, o gal...

— O kodėl tau jų nepaklausus, — suburbėjo ji. — Esu tikra, kad jie su malonumu papasakotų.

— Aš negaliu jų surasti. Nei vieno, nei kito. Kiekvieną kartą, kai skambinu, papūgos balsu atsiliepia ta asilė kambarinė: "... jie išvažiavo ir grįš tikriausiai ne anksčiau, kaip po mėnesio..." Kažką panašaus į tai?

— Karen papasakojo man tą vakarą, kad Vanosa įrašė kambarinės balsą į juostelę. Norėdami, kad jų niekas netrukdytų, prijungia prie telefono magnetofoną. O aš manau, kad privatūs detektyvai gudresni! — šyptelėjo Nina.

— Vadinasi, visą tą laiką jie...

Mane pertraukė telefono skambutis. Nuėjęs į svetainę, aš pakėliau ragelį.

— Misteris Boidas? Tai Čarlis Vanosa. Tikiuosi, jūs mane prisimenate?

— Kad galėčiau užmiršti! — iškošiau pro sukąstus dantis. — Aš iššvaisčiau aibę laiko, bandydamas susisiekti su jumis, Čarli!

— Iš tiesų? tai labai malonu iš jūsų pusės, misteri Boida! — jis trykšte tryško geraširdiškumu. — Ar nepadarytumėte man paslaugos? Aš žinau, kad jūs baisiai užimtas, bet gal galėtumėte šįryt paskirti man keletą minučių? Užeiti pas mane...

— Aš būsiu pas jus po pusvalandžio, tik atplėškite savo kambarinę nuo telefono, kad ji man atidarytų duris.

— Bertą? — nusijuokė jis. — Jos daugiau nėra, misteri Boidai. Aš buvau priverstas ją atleisti... Tądien, kai jūs mane aplankėte, ji išmaukė butelį geriausio mano chereso prieš pusryčius! Aš nepriekaištaudavau, kai ji išgėrinėdavo, bet juk galėjo pasitenkinti įprastu raudonuoju! Tad po pusvalandžio, misteri Boidai. Aš jums nepaprastai dėkingas. Jūs net neįsivaizduojate, kaip!

Virtuvėje Nina tepė naują sumuštinį. Švelnusis sutvėrimas, matyt, nusprendė valgyti visą dieną be pertrūkio.

— Aš išeinu. Pasistengsiu šiek tiek paauksinti savo privataus detektyvo aureolę, o tai ji smarkiai apdulkėjo. Jei tu išalksi, žinok, kad turiu kreditą užkandinėje ant kampo.

— Nebūk storžievis! — atsakė ji pilna burna, kad net sunkiai supratau jos žodžius. — Tai tavo kaltė! Tu toks stiprus! Pasakyk man... — ji prarijo kąsnį ir prašneko aiškiau. — Ar nemanai atsipirkti sąmojinga replika ir palikti mane alkaną? Ar mes pasimatysime? Man laukti tavęs sugrįžtant?

— Būtų nuostabu vėl rasti tave čia, — sąžiningai atsakiau aš.

Ji apžvelgė save ir droviai atsiduso.

— Man ji patinka. Velniškai pavasariška...

— Tęsk toliau tuo pačiu stiliumi. Radai lengvą būdą atgauti pasitikėjimą, — nusišaipė ji. — Bet jei nori pasakyti, kad aš sustorėjau, išpilsiu tau ant galvos kavą!

— Ir pakirpsi man sparnus! — atsidusau aš. — Iki pasimatymo, mano švelnioji... ir putnioji drauguže!

Pamačiau, kad ji čiumpa kavinuką, ir pabėgau.

Po dvidešimties minučių aš sustojau prie privataus viešbučio Šešiasdešimt Septintojoje gatvėje. Čarlis Vanosa pakeitė Bertą liokajumi. Bent jau taip pamaniau, kai duris man atidarė pakankamai aukštas vaikinas. Bet jis nevilkėjo dryžuotos liemenės, savo korporacijos simbolio. Jis buvo apsivilkęs ankštą itališką kostiumą iš melsvo šilko. Kaklaraištį puošė perliukai. Muškietininko marškinių rankogaliai buvo išlindę iš švarko rankovių per penkis centimetrus ir papuošti fantastiškomis solidaus svorio sąsagomis: safyrais, inkrustuotais dramblio kaulu.

— Kas? — pailsusiu balsu paklausė jis.

Ilgos, lenktos jo blakstienos lėtai mirksėjo, atverdamos drėgnas, rudas akis.

— Gal kartais esate Ninos Nert draugas? — burbtelėjau aš.

— O! — sujaudintai atsiliepė jis. — Žavingoji Nina!

— Aš esu Boidas, — pertraukiau jį. — Vanosa manęs laukia.

— Taip, žinoma. Prašau, įeikite, misteri Boidai. Beje, aš vadinuosi Redniu Martinu.

Jis ištiesė minkštą ranką, kuri prilipo prie mano pirštų kaip želatinos gabalas.

Rodnis nuvedė mane į priekį, spyruokliuodamas ant pirštų galiukų.

Čarlis Vanosa sėdėjo odiniame krėsle su nepakeičiamu bokalu rankoje. Prie lango stovėjo atletiško sudėjimo vyras elegantišku kostiumi. Jis buvo maždaug keturiasdešimties metų. Pilkos akys, trumpai apkirpti plaukai. Protingas, valdingas veidas; be jokios abejonės, pavojingas tipas. Ir jei Rodnis Martinas buvo žmogus, mėgstantis atkreipti į save dėmesį, šis bevelijo laikytis šešėlyje.

Čarlis Vanosa pavargusiai pasveikino mane.

— Labai malonu, kad jūs atėjote taip greitai, misteri Boidai! Leiskite pristatyti jums Doną Lečerą, vieną iš geriausių mano draugų. Su Rodniu jūs jau susipažinote.

— Sveiki! — niūriai mestelėjo Lečeras ir vos vos linktelėjo.

— Manau, kad geriausia iš karto vadinti vienas kitą vardais, — Čarlis krestelėjo galvą, pabrėždamas savo pranešimo svarbą. — Aš norėčiau, kad mūsų pokalbis būtų draugiškas ir neformalus. Ką jūs apie tai manote, Deni?

— Sutinku.

— Puiku. — Jis pasiuntė man dėkingą šypseną. — Jaučiu, kad mes tapsime draugais, kai tik bus užglostytas šis kvailas nesusipratimas.

— Nesusipratimas?

— Esu tikras, kad viskas išsispręs per keletą minučių, Deni, — švytėdamas tarė jis. — Viskas įvyko tik dėl to, kad aš neturėjau supratimo apie jūsų profesinį kodeksą.

— Kokį kodeksą?

— Na... — jis nukreipė maldaujantį žvilgsnį į tipą vaivorykštiniu kostiumu. — Paaiškink, Rodni.

— Tu siaubingas, Čarli! Ką pamanys apie mane Denis, jei aš kišiuosi? Ak! Bet... jei tu reikalauji... — Ilgos, lenktos blakstienos suvirpėjo. — Žodžiu, Čarlis nori žinoti, kodėl jūs keičiate klientus?

— Čarlis pasamdė mane, kad aš surasčiau jo žmoną ir grąžinčiau ją į šeimą, — ramiai atsakiau aš. — Po to jis atsisakė mano paslaugų, nes žmona paskambino jam ir pranešė, kad grįžta. Čarlio čekį suplėšė Karen, taigi mano honoraras — absoliutus nulis. Jis liovėsi būti mano klientu tą pačią akimirką, kai aš nutraukiau paieškas.

— Ak, dieve mano! — Martinas priekaištingai pažvelgė į Vanosą. — Matai, ką tu padarei, Čarli? Tu privertei mane įžeisti Denį!

— Man nemalonu tave kritikuoti, — įkvėpė Čarlis ir neramiai pažvelgė į savo mažąjį draugą. — Bet man atrodo, kad tu neteisingai suformulavai klausimą. Mes kalbame apie tai, ar leido profesinė etika Denui vienu metu dirbti ir mano žmonai, ir man?

— O kur tą dieną jūsų žmona pasamdė mane, Čarli? Filadelfijoje?

— Koks jūs piktas, Deni, — nuliūdo Vanosa. — Jūs puikiai žinote, kad viskas buvo ne taip. Aš tik norėjau išvengti nemalonumų su Peteriu Peliu ir ta idiote Nina! Karen paskambino man iš Niuporto, kai tik jūs išvykote, ir papasakojo, kas atsitiko. Tai padarė man slegiantį įspūdį... Jūsų išdavystė, ir visa kita, kas iš to sekė. Aš manau, kad jūs pažeidėte profesinį kodeksą, Deni. Apie ką aš... Aha! Aš reikalauju pasiaiškinimo!

— Tada pradėkime nuo lavono. Kas atsitiko kūnui, Čarli? Tai labiausiai jaudinantis šios istorijos momentas.

— Lavonas? — pašoko jis. — Koks lavonas?

— Lavonas, dingęs iš namo Niuporte, — ryškiai užakcentavau aš. — Beje, apie dingimus. Kur dabar antroji jūsų pusė?

Jis dirbtinai gūžtelėjo pečiais.

— Vienas dievas žino! Bet neatitrūkime, Deni. Papasakokite mums apie tą lavoną.

— Aš mačiau jį gulintį svečių kambaryje. Grįžęs į namą vakar, jo neberadau. Manau, jūs su Karen žinote, kur jis... Bet paskutiniu metu jūs tapote nepasiekiami.

— Ir dėl tos priežasties jūs susiradote naują klientą, Deni? — jis priekaištingai palingavo galvą. — Akivaizdu, kad jums tikrai reikia pinigų... Tai vienintelė priežastis. Ir taip... kiek jūs norite?

— Kad užmirščiau apie lavoną, rastą antradienį ir išnykusį trečiadienį?

— Ten nebuvo lavono, — pavargusiai ištarė jis. — Tai buvo gyvas žmogus, pabėgęs jums išėjus. Karen išgalvojo tą istoriją ir įtikino jus, kad tai Peteris Pelis. Tačiau tą patį vakarą jūs supratote, jog tai buvo ne jis, ar ne? — Čarlis kilstelėjo ranką, lyg norėdamas užtildyti mane, nors aš nesiruošiau jo pertraukti. — Šiomis dienomis jūs taip uoliai kaišiojate visur savo nosį, jog aš neabejoju, kad sužinojote tikrąjį žmogaus, leidusio laiką su Karen Niuporte, vardą. Atvirai kalbant, jums bus geriau, jei užmiršite šį epizodą. — Jis mėšlungiškai įkvėpė. — Dėl kažkokių nesuprantamų priežasčių jūs neinkasavote mano čekio. Tolesnių įvykių raidoje jūs, aišku, supratote, kad jūsų tylėjimas kainuoja daugiau nei tūkstantis dolerių. Aš žmogus supratingas, ar ne, Rodni? Kiek jūs norite už savo tylėjimą?

— Garbės žodis, jūs manote mane esant šantažistu!

— Nesvarbu, Deni. Kiek?

— Jūs vis kalbate apie profesinį kodeksą, Čarli, — prisiminiau aš. — Tad neįsižeiskite, jei pasinaudosiu tuo pačiu arkliuku. Aš negaliu priimti nei jūsų, nei jūsų žmonos pinigų, nes nauja klientė pasamdė mane surasti jos vyrą. Mano manymu, tai jo kūną aš mačiau pereitą antradienį Niuporte, lankydamas Karen.

— Jūs renkate savo klientus kaip rudeninius lapus, Deni, — ramiai pakomentavo Čarlis. — Kodėl jums neatsisakius savo paskutinės klientės... už didelę sumą? Sakykite savo kainą. Aš nedelsiant išrašysiu čekį, ir jūs, paėjėjęs tik porą šimtų metrų, atsiimsite pinigus. Tai nenuvargins jūsų.

— Čarli, — aš nusišypsojau jam beveik draugiškai, — apsvarstykime faktus. Man nepatinka žmonės, bandantys mane apgauti. Jūs apgavote mane, pasamdęs ieškoti savo žmonos, o ji apgavo mane, kai aš ją suradau. Jūs abu bandėte paversti mane mėgėju ir netgi pasiekėte šiokių tokių laimėjimų. O mūsų laikais tik profesionalai turi šansą išgyventi! Po viso to jums neužteks pinigų mane nupirkti.

— Penki tūkstančiai dolerių, Deni? Galbūt tai nuramins jūsų sąžinę? Penki tūkstančiai dolerių už nieko neveikimą! Imate?

— Aš uždirbsiu tą sumą kitoje, labiau man priimtinoje situacijoje.

Jo akys vėl tapo tuščios.

— Tai jūsų paskutinis žodis, Deni? Jūsų sprendimas nepakeičiamas?

— Taip!

— Kaip jūs viską apsunkinate! O aš taip bjauriuosi fizine prievarta!

— Ar tik nesirengiate subjauroti mano portreto, Čarli? — pajuokiamai paklausiau aš. — Vargu ar tai sugebėsite...

Staiga nutilau. Į mano šonkaulius įsirėmė pistoleto vamzdis. Aš pasisukau ir išvydau šalia stovintį Lečerą su automatiniu revolveriu rankoje.

— Užsičiaupk, Boidai, — ramiai ištarė jis. — Dabar Čarlis nuspręs tavo likimą.

Vanosa gurkštelėjo iš stiklo. Jo kaktą išvagojo raukšlelės. Po to jis įsmeigė į mane kančios kupiną žvilgsnį.

— Viskas taip apgaulinga, — įkvėpė Čarlis. — Stengiesi būti malonus žmonėms. Už nieką siūlai jiems solidžią sumą... Ir koks rezultatas?

— Jie kanda į juos maitinančią ranką! — šaižiu balsu sukliko Rodnis Martinas. — Ir jei dabar kas nors atsitiks Boidui, jis pats bus dėl to kaltas!

Liūdesys užtemdė Vanosos akis.

— Aš taip bjauriuosi fizine prievarta! — apgailestaudamas pakartojo jis. — Uždarykite jį į rūsį. Tegu jis ramiai apgalvoja situaciją.

— Tu girdėjai, ką pasakė Čarlis? — Lečeras stumtelėjo mane revolveriu. — Pirmyn, Boidai!

— Žinoma, — nervingai atsiliepiau aš, — padarysiu viską, ko jūs norite. Grynai iš meilės jūsų patrankai, a?

Jis nusikvatojo.

— Aš tave į gabaliukus, Boidai! Pasistenk būti geras berniukas, daryti, kas įsakyta, ir tau nereikės verkti.

Mes perėjome holą, paskui virtuvę. Lečeras atidarė duris, vedančias į rūsį.

— Pirmyn! — įsakė jis.

— Ten tamsu. Ar nėra šviesos?

— Nieko nežinau. Be•to, neverta eikvoti elektros dėl tokio apgailėtino tipo.

— Paklausykite! — atsisukęs aš pažvelgiau į jį su siaubo išraiška veide. — Aš sergu klaustrofobija. Išprotėsiu, jei prabūsiu tamsoje vienas nors penkias minutes. Prašau, uždekite šviesą!

Jis pajuokiamai nužvelgė mane. Jo akys nežadėjo nieko gero.

— Galbūt Čarlis nuspręs palaikyti tave toje skylėje dvi tris dienas. Ką tu į tai pasakysi? Tamsoje?!

— Maldauju jus! — sudejavau aš. — Neištversiu to!

— Anksčiau niekada nebuvo taip atsitikę, ką? — sadistiškai išsišiepė jis. — Bet nesijaudink, Boidai. Tu gali ten rėkti kiek nori. Sienos nepraleidžia garso!

— Prašau jus! — dar garsiau surikau aš. — Jūs nesuprantate, ką tai reiškia. Maldauju!

Aš kritau prieš jį ant kelių.

— Geriau pasimelsk, — nusišaipė jis. — Visa tai veltui, bet man smagu girdėti tavo inkštimą.

— Neuždarykite manęs ten! — desperatiškai surikau aš ir, griebęs rankomis jo kelius, suspaudžiau iš visų jėgų.

— Viešpatie! — suriaumojo jis. — Paleisk mane, Boidai! Arba aš...

Tvirtai laikydamas jo kelius, staigiai kilstelėjau jį aukštyn. Šimtas kilogramų gyvojo svorio perlėkė per mano petį ir nusirito į rūsį, skaičiuodamas laiptelius. Dardėdamas žemyn, jis skaudžiai įbrėžė man į smilkinį bato no-

simi. Manęs nedomino, sužeistas jis, miręs ar tiesiog įsižeidęs. Vienu šuoliu aš atsidūriau virtuvėje, smarkiai užtrenkiau duris, du kartus pasukau raktą ir užšoviau skląstį.

Kaip ir anksčiau Čarlis sėdėjo odiniame krėsle svetainėje. Martinas stovėjo šalia, spoksodamas į jį su tokia išraiška, lyg lauktų išskrendant iš Čarlio lūpų stebuklingo apreiškimo. Aš čiupau mažąjį niekšelį viena ranka už kaklo, kita — už kelnių ir numečiau ant Čarlio kelių.

Bet šis, matyt, neįvertino jį užgriuvusios dovanos. Rodniui teko nutūpti ant grindų, taip ir nepasimėgavus draugišku Čarlio glėbiu. Abu išsižioję įsistebeilijo į mane kaip į vaiduoklį.

— O Donas? Ką jūs jam padarėte? — sumekeno Martinas.

— Paguldžiau jį rūsyje, — mandagiai paaiškinau. — Jam ten šaltoka, bet jūs galite palaikyti jam kompaniją, aš neprieštarauju.

— Aš...

Švelnusis banditas sunkiai gurktelėjo ir užsičiaupė. Jis tvirtai prisispaudė prie grindų, lyg tikėdamasis išrausti ten urvą.

— Čarli, — apakinęs Vanosą sekmadienine savo šypsena, aš griebiau jį už striukės atlapų ir ištempiau iš krėslo, — kur jūsų žmona?

— Prašau jus, Deni, — verksmingai ėmė maldauti jis. — Jūs nežinote, kokį siaubą man sukelia fizinė prievarta. Man...

Mano antausis nebuvo stiprus, bet Čarlis sužviegė kaip skerdžiama kiaulė.

— Jūs manęs neklausote, Čarli, — švelniai papriekaištavau aš. — Kur Karen?

— Nežinau!

Teko užploti jam antrą kartą, kad kita veido pusė neliktų nuskriausta. Jis susverdėjo.

— Prisiekiu, tai tiesa! Aš nemačiau jos dvi ar tris dienas!

— Norite pasakyti, kad ji grįžo tik vienai nakčiai ir vėl išvažiavo?

— Būtent! Prisiekiu! Ji...

Bet čia sugriaudė požeminis sprogimas. Supratau, kad Požemių Pabaisa išvengė jam skirtos lemties. Aš prisiminiau apie revolverį. Lečeras suvokė, kad turi ginklą, ir ėmė šaudyti į rakto skylutę, norėdamas išsivaduoti. Apgailestaudamas atstūmiau atgal Čarlį. Jis sukniubo krėsle.

— Iki pasimatymo, Čarli. Spjaunu aš ant tavo čekio!

Aš liuoktelėjau į holą ir puoliau prie išėjimo.

6

Praėjus pusvalandžiui, aš įlėkiau į savo biurą. Frenė Džordan sutiko mane, mojuodama čekiu.

— Matau, kad turite naują klientę. Garbės žodis, kozirinė dama ir dar kokia nekantri! Šįryt skambino jau tris kartus!

— Misis Randolf? — šelmiškai paklausiau aš.

— Iš kur man žinoti? — žalių akių gilumoje sustingo ledas. — Kokia nors nepasitenkinusi našlė, Deni? Ar katytė, svajojanti tik pamatyti jus?

— Ko gero, ji jau našlė, tik dar nežino to. Tas išgaravęs numirėlis buvo visai realus, aš tuo įsitikinau... ir beveik žinau, kad tai jos vyro kūnas. Ar ji paliko savo telefono numerį? Man reikia jai paskambinti.

— Palikinėjo po kiekvieno skambučio, — sušnypštė kaip gyvatė Frenė. — Ir visada tą patį! Manote, ji trokšta, kad ją paguostų lovelasas?

— Nieko keisto, — kuo rimčiausiai atsakiau aš. — Sujunkite mane su ja. Aš pakelsiu ragelį kabinete.

— Jūsų norai — įstatymas, šeimininke!

Aš nuėjau į kabinetą ir atsisėdau už stalo. Telefonas suskambo tuoj pat.

— Misteris Boidas? Tai Džėnė Randolf. Aš visą rytą mėginau jums prisiskambinti.

— Buvau užsiėmęs, — paaiškinau aš.

— Švaistėte mano tūkstantį dolerių?

— Laksčiau jūsų reikalais, — sugergždžiau aš. — Dingo ne tik jūsų vyras. Karen Vanosa irgi išnyko.

— Kokia puiki jūsų atmintis, misteri Boidai! — sarkastiškai karktelėjo ji. — Aš jau vakar sakiau, kad jie kartu. Atsimenate? Išvengtumėte bereikalingų rūpesčių, jei atidžiau klausytumėtės kitų. Bet palikime tai. Aš turiu su jumis pasikalbėti, tačiau telefonu negaliu nieko sakyti. Atvažiuokite tuojau pat!

— Susitarėme. Kur jūs?

— Aš grįžau į Niuportą, — ne itin maloniai atsakė ji. — Atvažiuokite kiek galima greičiau.

Ji padėjo ragelį. Aš grįžau pas Frenę, pabrėžtinai abejingai žvelgiančią į mane.

— Jūs išvažiuojate, misteri Boidai? Koks jūs užimtas žmogus!

— O jūs — nuostabi rudžiukė, — meiliai atsakiau aš. — Pažadu, kai tik būsiu laisvesnis, priimsiu jūsų pasiūlymą pietums, o taip pat praktinės psichologijos terapijos seansui, truksiančiam iki aušros.

— Pasiūlymas anuliuotas! — saldžiarūgščiu tonu pranešė ji. — Atsiėmiau vos išgirdusi misis Randolf balsą. Užsiiminėkite psichoterapija su ja ir priverskite jums užmokėti.., katine!

— Velniškai džiaugiuosi, kad priminėte man tai! — rimtu tonu sušukau aš. — Užmiršau jūsų paklausti... kokį honorarą man būtumėte davę už seansą nuo sutemos iki aušros jūsų bute?

Ji įtūžusi apsidairė aplink, ieškodama pakankamai sunkaus svaidomo daikto, bet aš pasistengiau greitai išnykti.

Pervažiavęs Traboro tiltą ir artėdamas prie Long Ailendo trečią kartą per tris dienas, pasijutau priemiesčio gyventoju, kasdien važinėjančiu tuo pačiu maršrutu. Telkėsi lietus. Sunkūs audros debesys kaupėsi danguje. Jaučiausi esąs pėstininku keistame žaidime protingu pavadinimu “Kur lavonas?” Vargšas pėstininkas, stumdomas į visas puses be jokios naudos, nes vis tiek niekas neišloš, kol ant lentos nepasirodys trūkstamos figūros: Frederikas Randolfas, Karen Vanosa ir Peteris Pelis. Matyt, laisvai po miestą vaikš-

tinėjantis Manheteno Pabaisa ne tik žudo žmones, bet ir suryja juos. Kalba ėjo ne apie Čarlį, kuris šiai rolei netiko. Jis, žinoma, monstras, bet kitokio tipo.

Man privažiavus prie namo Niuporte, dangus grėsmingai pajuodavo. Tokią dieną geriau sėdėti namuose, prisiglaudus prie truputį nedorovingos blondinės. Gyvenimo drama yra tai, kad reikia įtemptai dirbti, norint išgyventi. Stebuklinga blondinės vizija dingo. Aš pakilau laipteliais į verandą ir paskambinau.

Misis Randolf pravėrė duris ir pražydo šypsena, išvydusi mane. Tai atrodė taip absurdiška, kad aš pasitraukiau atatupstas.

— Įeikite, misteri Boidai! — vis dar šypsodamasi ištarė ji. — Kaip miela, kad jūs atvažiavote tuoj pat po mano skambučio.

— Taip? — kvailai numykiau aš, sekdamas paskui ją į svetainę.

— Atleiskite už tokį kostiumą, — sumurmėjo ji, — bet dabar nepakenčiamai karšta. Tikriausiai bus audra. Sinoptikai pranešė apie ciklono artėjimą... to, kuris prieš dvi dienas praūžė Floridoje.

Iš tikrųjų jos apdaras demonstravo beveik tropinį karštį. Jai labai tiko aukštyn sušukuoti plaukai; ant pakaušio susirangiusios šviesios garbanėlės jaunino ją mažiausiai penkiais metais. Maudymosi liemenėlė prilaikė jos mažas, apvalias krūtis; trumpi, balti sportiniai šortai glotniai aptempė neryškią kalvelę tarp jos kojų ir leido gėrėtis bronziniu puikių kojų įdegimu. Pilkos akys spindėjo palankumu. Nejučia susimąsčiau, kodėl įvyko tokia metamorfozė.

— Prašau, sėskitės, misteri Boidai, — virš mano ausies suskambo jos balsas. Jus tikriausia iškankino kelionėje ta baisi kaitra... Aš paruošiau jums išgerti. — Ji sekundei susimąstė. — Ką jūs pasakytumėt apie “Kruvinąją Meri”?

— Šauni idėja! — sumurmėjau aš.

— Taip! Kertu lažybų, kad jūs net nepusryčiavote, ar ne? — jaudinantis motinos rūpestis dėl savo kūdikio. — Ką pasakytumėte apie pusryčius, pagamintus iš avokado vaisių ir jūros gėrybių?

Aš užsirūkiau ir nusekiau ją akimis. Ji pasuko prie baro. Manęs vos nesuparalyžavo, pamačius jos lengvai siūbuojančius sėdmenis. Ji paruošė šeikerį su degtine ir pomidorų sultimis, išpilstė kokteilį į stiklines ir atsisėdo greta manęs ant sofos.

— Na, — kilstelėjo savo stiklą misis Randolf, — išgerkim už oro pasikeitimą, misteri... Kaip manote, ar galiu vadinti jus tiesiog Deniu? — Ji isšpinduliavo dar kaitresnę šypseną. — Prašau, vadinkite mane Džene.

— Už oro pasikeitimą, Džene, — aš pakėliau savo stiklą ir išgėriau. — Kodėl norėjote taip skubiai susitikti?

— Tai palauks. — Ji suraukė nosytę. — Palikim kol kas rūpesčius, Deni. Aš soti jų iki kaklo. Kodėl mums neatidėjus rimtų reikalų ir pirmiau nepapusryčiavus.

Mes užkandome maisto iš jūros gėrybių bei avokado ir išgėrėme kokteilius. Ji leido man suprasti, kad, esant tam tikroms aplinkybėms kaip šį rytą, jai, aukštuomenės damai, nesvetimos mažos silpnybės. Aš nesiruošiau prigulti ant sofos. Kurį laiką ji žiūrėjo į mane, ir šiluma jos akyse vis labiau vėso, kol galų gale visiškai išnyko.

— Gerai, Deni, — jis nekantriai truktelėjo pečiais. — Manau, dabar galime užsiimti reikalais. Ar sužinojote ką nors naujo nuo vakarykštės dienos?

— Nedaug. Aš kalbėjausi vakar vakare su Miurėjumi Anseliu. Jis susirūpinęs dėl jūsų vyro dingimo, bet, jo nuomone, jokia moteris čia neįsimaišiusi. Jis užtikrino mane, kad jūsų vyras neturi tokių įpročių.

— Hm! Jis nepažįsta Frederiko taip, kaip aš. Žinoma, aš neturėjau pasiduoti pirmajam impulsui... — Jos ranka stipriai suspaudė manąją. — Deni, būkite atviras. Jei aš klystu, ir Frederikas neišvažiavo su Karen, kokios dar gali būti jo dingimo priežastys?

Aš gūžtelėjau pečiais.

— Amneziją galima atmesti. nematau motyvų, dėl kurių žmogus, užimantis tokią padėtį, staiga išvyktų į Pietų Ameriką ir dar kur nors ir išnyktų visiems laikams. Peršasi išvada, kad jis prapuolė ne savo valia.

— Jūs norite pasakyti... — jos balsas nutrūko, — kad jį pagrobė?

— Jis dingo prieš savaitę. Ligi šiol niekas nereikalavo išpirkos. Tai būtų sensacingas pagrobimas.

— Kokios kitos hipotezės?

Galima buvo manyti, kas vakarykštis mano pokalbis su Miurėjumi Anseliu įrašytas į juostelę. Tie patys klausimai, ta pačia eilės tvarka.

— Mums lieka tik hipotezė apie mirtį.

— Jo mirtį? — ji išpūtė akis. — Jūs norite pasakyti, kad jį nužudė?

— Ar pažįstate ką nors, kad galėtų linkėti mirties jūsų vyrui?

Ji truputį pagalvojo ir lėtai papurtė galvą.

— Absurdiška manyti, kad jo konfliktas su administracijos taryba turėtų tokių pasekmių! O vienintelis jo priešas, kokį kada nors turėjo Frederikas — Fergiusonas. Vadinasi, reikia grįžti prie asmeninio gyvenimo. — Jai užėmė kvapą. — Tai juokinga! Ramiai ieškoti žmonių, trokštančių nužudyti Frederiką! — Jos žvilgsnis patamsėjo. — Galbūt jis voliojasi kokiame nors viešbutyje arba kokioje nors kitoje šlykščioje vietoje su ta mergše Vanosa, ar ne?

— Matyt...

— Deni! — jos pirštai dar stipriau sugniaužė mano ranką. — Ar jūs nieko nuo manęs neslepiate?

— Ne.

— Tai tiesa? — jos akys įsisiurbė į mane. — Jūs kažką nuo manęs slepiate? Norėčiau, kad pasakytumėte man viską, net jei tai labai baisu! Vis geriau, nei tas siaubingas netikrumo jausmas, baigiantis išvesti mane iš proto, Deni! Aš privalau žinoti tiesą, ir tučtuojau!

Kažkur namo gilumoje vėjas užtrenkė duris. Stambūs lietaus lašai ėmė barbenti į langus. Dženė Randolf krūptelėjo ir paleido mano ranką.

— Taifūnas vis dėlto pasiekė mus. Man geriau...

Suskambo telefonas. Dženė pašoko, bet nežengė nė žingsnio.

— Atleiskite man, Deni, — sumurmėjo ji. — Aš per daug nervinuosi. Ar negalėtumėte jūs atsakyti?

— Gerai. Jūs čia ar jūsų nėra?

— Ne! — ji energingai papurtė galvą. — Manęs nėra niekam! Pasakykite, kad aš ką tik išvažiavau, ir mane galės surasti namuose vakare. Aš nenoriu kalbėti, kad ir kas ten būtų!

— Puiku, — aš pakėliau ragelį.

— Džene? — išgirdau ragelyje pasitikintį savimi vyrišką balsą. — Aš grįžau iš Londono. Atsiprašau, kad neperspėjau tavęs apie šią kelionę, tačiau tai buvo nepaprastai slapta. Atrodo, aš suradau Fegiusono Achilo kulną, bet pasaugosiu jį ligi adminitracijos tarybos posėdžio. Aš skubėjau pasimatyti...

— Man labai gaila, — pertraukiau jį, — bet misis Randolf nėra.

— Nėra? — jo balsas staiga suledėjo. — O kas jūs?

— Stalius, — atsakiau aš. — Misis Randolf pakvietė mane sutvirtinti langus, jie blogai užsidarinėja. Ta audra viską išklibino. Ji išvažiavo prieš dešimt minučių.

— Kur išvažiavo?

— Namo, į Niujorką. Bet nesu tikras, kad jinai jį pasieks. Toks baisus oras. Ar perduoti misis Randolf ką nors, jei ji grįš?

— Ačiū. Jei ji grįš, pasakykite, kad aš skambinau ir po kurio laiko vėl paskambinsiu.

— Gerai. O kas skambino?

— Jos vyras, — piktai metė balsas. — O kol jūs čia, patikrinkite...

Stiprus vėjo gūsis kaukdamas apsuko aplink namą ir nuslopino frazės pabaigą. Triukšmui šiek tiek nurimus, ragelis jau tylėjo.

Aš rūpestingai padėjau ragelį ir užsirūkiau, tempdamas laiką.

— Kas tai? — nervingai sukuždėjo Džene Randolf.

— Jūsų vyras. Jis pasakė, kad paskambins vėliau. Jis grįžo iš Londono, kur vykdė slaptą tyrimą. Jis mano, kad rado silpną Fergiusono vietą, bet palaikys ją iki posėdžio.

— Frederikas? — Jis visą tą laiką buvo Londone? Negaliu tuo patikėti!

— Viena iš dviejų: arba tai tikrai buvo jūsų vyras, arba kas nors kitas apsimetė juo. Jei turime reikalų su apsišaukėliu, tai jis labai pasitikintis savimi tipas, kadangi ruošiasi apgauti Frederiko Randolfo žmoną!

— Taip, — patvirtino ji. — Jūs, žinoma, teisus. Tai... o, aš nežinau! Tai aš kalta. Privalėjau suimti save į rankas... Turėjau suprasti, kad egzistuoja kažkoks logiškas paaiškinimas, kodėl nėra Frederiko. Tai gera pamoka. Tai atpratins mane pavydėti šliundrai Karen!

Vėl suzvimbė telefonas, ir ji pašoko lyg marionetė, staigiai timptelėta už virvutės.

— Manotę, kad tai jis vėl skambina? — sušnibždėjo ji.

— Taip. — Ji išsitiesė ir nužingsniavo prie telefono kaip automatas.

— Dženė Randolf klauso, — ramiai ištarė ji. — O! — ji su palengvėjimu atsiduso. — Tai jūs, Miurėjau? Taip, taip, aš žinau! Jis paskambino čia, ir misteris Boidas atsakė... Aš paprašiau jo prieiti prie telefono, nes man visiškai pakriko nervai. Taip... Kokia laimė, kad Frederikui viskas gerai!

Paplepėjusi su Anseliu, ji padėjo ragelį ir grįžo ant sofos.

— Na, štai! — giliai atsikvėpė ji. — Aš jaučiuosi žymiai geriau, Deni. Frederikas paskambino ir Anseliui, bet savo paslapties neatskleidė. Jūs suprantate, jis nori išsaugoti paslaptyje iki finišo visus kozirius. Manau, jis tikisi didelio efekto, susprogdindamas savo bombą posėdyje. — Ji globėjiškai nusišypsojo. — Kaip tai panašu į jį! Vyrai kartais būna vaikais! Jūs sutinkate?

— Žinoma, aš džiaugiuosi, kad viskas baigėsi laimingai, nors ir prarandu darbą.

— Manau, kad tūkstantis dolerių už dieną neblogas uždarbis. Patikėkite, žinoti, kad Frederikas sveikas ir gyvas, man svarbiau už visus pinigus.

— Matosi. Dabar man belieka grįžti į Manheteną.

— Kodėl skubate? — gyvai sušuko ji. — Važiuoti tokiu oru — tikra beprotybė! Pažiūrėkite!

Aš pažvelgiau pro langą, tiksliau, pabandžiau ką nors pamatyti, bet išvydau tik stiklą trankantį krioklį. Galingas vėjas lankstė medžius.

— Paruoškite mums ko nors išgerti, Deni, — pasiūlė Dženė. — Man taip palengvėjo, kai išgirdau, jog Frederikui viskas gerai. Tai reikia aplaistyti!

Tokiu oru net šuo į lauką neina. Aš priėmiau jos pasiūlymą.

— Ką gersite?

— Ką duosite.

Aš nuvairavau prie baro ir pamačiau dvidešimt metų išlaikyto škotiško viskio butelį. Nusprendžiau, kad šios rūšies degtinė atitiko situaciją. Dženė stovėjo prie lango, stebėdama, kaip siautėjo vėtra.

— Aš dievinu audrą, — atsisuko ji. — Koks įspūdingas reginys — ta įsisiautėjusi jėga!

— Man tai visai nepatinka, — suburbėjau aš.

Ji nusigręžė ir nužingsniavo prie durų.

— Aš tuojau grįšiu, Deni. Nešykštėkite viskio.

Ir ji pranyko.

Po kelių sekundžių išgirdau, kaip kažkur name trinktelėjo durys. Aš gurkštelėjau ir ėmiau laukti. Laikas slinko lėtai. Ji pasirodė po penkių minučių ir nejudėdama sustingo ant slenksčio. Šlapios garbanos buvo sulipę tarsi šalmas, nuo jos tekėjo vanduo, po kojomis plėtėsi balutė.

— Tai fejerija! Taip aš įsivaizduoju pasaulio pabaigą. — Ji atmetė galvą ir pergalingai nusijuokė. — Jei rankose turėčiau šluotą, man regis, aš pakilčiau į orą.

— Jei jūs nenusišluostysite, tai susirgsite ir pačiu trumpiausiu keliu prisijungsite prie raganų!

— Koks jūs proziškas! — ji nutapsėjo prie baro, nesijaudindama dėl šlapių pėdų ant kilimo. — Viskas, ko man reikia, tai mostelėti gerą gurkšnį. — Ji čiupo stiklą, vienu mauku ištuštino jį ir pažvelgė į mane. Jos lūpomis nuslydo ciniška šypsena. — Aš jums prisipažinsiu vieną dalyką, Deni. Dabar, kai nebesijaudinu dėl Frederiko, aš vėl jaučiu

jam... bent jau nuo to laiko, kai sužinojau apie jo santykius su Karen... Jis man nusibodo!

— Iš tiesų?

Ji išgėrė ir pastatė tuščią stiklą ant baro.

— Dar.

— Gerai, tuoj sumaišysiu. O jūs tuo metu nueikite persirengti. Jūs jau drebate.

— Nejaugi? — ji metė žvilgsnį į savo kojas. — Aš greitai.

Tuo tarpu aš panirau į lietaus sukeltą meditaciją. Po dviejų minučių ji mane pašaukė. Aš atsigręžęs išsižiojau ir pamiršau susičiaupti.

— Kas nors ne taip? — ji ironiškai vyptelėjo. — Jūs juk liepėte man nusivilkti šlapius drabužius, ar ne? — Žydras rankšluostis buvo apvyniotas aplink jos galvą "Tūkstančio ir vienos nakties" stiliumi. Be abejonės, ji buvo nusimetusi šlapius drabužius ir užmiršusi apsivilkti kitus. Džene buvo nuoga kaip akademiko kaukolė. Mažos, kietos krūtys, siauri klubai.

— Kodėl taip nustebote, Deni? — kimiai sukuždėjo ji. — Negi nežinojote, kad audros tam ir sutvertos?

— Ne, — šaltai atsakiau. — Aš taip nemanau, nes nesu sutvertas misis Dženei Randolf.

— Ką?

Ji pažvelgė į mane, netikėdama savo ausimis.

— Staliui tai būtų velniška sėkmė, bet manęs, matote, nežavi mintis atšvęsti jūsų vyro sugrįžimą, taigi be reikalo vaidinate Ievą gundytoją.

Ji suakmenėjo lyg gavusi antausį.

— Lauk! — suspiegė pagaliau. — Nešdinkitės tuoj pat ir kad nė kojos daugiau čia jūsų nebūtų!

Persikreipusiu veidu ji griuvo ant sofos ir ėmė raudoti.

Aš ištuštinau savo stiklą ir pasukau prie durų. Man praeinant pro sofą, ji kilstelėjo galvą. Užmerktose akyse švietė neapykanta.

— Nešdinkitės, ir kad nematyčiau jūsų daugiau! — dusdama ji. — Ir pasiimkite tą šlykštų kaklaraiščio smeigtuką, bylojantį apie jūsų vulgarų skonį.

— Kokį smeigtuką?

— Jūs pametėte jį čia vakar, — karčiai atsakė ji. — Jis mėtėsi ant sofos. Aš padėjau jį į rašomojo stalo stalčių hole. Jei nepersirėši juo sau gerklės, tikiuosi, kad vėjas nuvers jus su visa mašina į kokį griovį.

Pagerbtas tokiu įsimintinu linkėjimu, aš stabtelėjau hole ir atidariau minėtą stalčių. Kaklaraiščio segtukas gulėjo švariame voke. Stebėtinai neskoningas daiktelis, galėjęs priklausyti Rodniui Martinui, tam mažam niekšeliui. Milžiniškas smaragdas buvo gryniausia klastotė. Įsižiūrėjęs atidžiau, pamačiau monogramą: dvi perispynusias “P”. Kurį laiką aš apžiūrinėjau šį šedevrą, paskui įmečiau jį į kišenę ir išėjau kautis su audra.

7

Pirmuosius du kilometrus nuvažiavau per dvidešimt minučių. Automobilis buvo bejėgis prieš vandens srautus; vairuoti mašiną tokiomis sąlygomis taip pat, kaip pereiti Linkolno tunelį užrištomis akimis. Aš įjungiau radiją ir išklausiau tris liaudies dainas ir dešimt reklaminių skelbimų, prieš išgirsdamas sinoptikų suvestinę. Džiugus balsas pranešė, kad taifūnas slenka į Atlanto vandenyną. Man nebebuvo ko baimintis. Balsas ėmė vardinti ciklono padarytus nuostolius šiaurinėje Long Ailendo pusėje. Vėjo greitis sumažėjo, ir galėjau tikėtis, kad po valandos lietus liausis.

Kai galų gale atsidūriau Manhetene, buvo jau vakaras. Vandens srautus pakeitė normalus, įprastas lietus. Kaip visada, iškritus pirmiesiems lietaus lašams, visi Niujorko taksistai buvo išskubėję namo kartu su savo automobiliais. Keturis kvartalus, skiriančius garažą nuo namų, teko eiti pėsčiomis. Įžengiau pro duris toks šlapias, jog mane galėjai gręžti.

— Na, na! — sumurkė dainingas balsas. — Prisiekiu, tai pats Neptūnas nuosava persona. Jis įkyrėjo jūrai, ir ji išmetė jį ant akmenų. Ar nepageidautų okeano dievas nu-

siimti krabą, kabantį jam ant nosies? Jis netinka prie susivėlusių plaukų!

— Žavinga mažoji gudruole! Aš maniau, kad tu išėjai parsinešti drabužių.

— Parsinešiau juos ryte, dar prieš lietų, — linksmai atsakė Nina.

— Kodėl tu jų neapsivilkai?

— O kam? — paniekinamai prunkštelėjo ji. — Pakvaišti galima, koks tu nesupratingas, Deni! Pagalvok! Kvaila glamžyti kruopščiai išlygintą suknelę, kai sėdi namuose viena.

Ji atsilošė į sofos atkaltę, nusižiovavo ir geidulingai pasirąžė. Jos liemenėlė be petnešėlių, atrodė, tuoj nuslys, bet už kažko užsikabino ir laikėsi neįtikėtinai tvirtai. Mažos, baltos kelnaitės tokios problemos neturėjo; kaip matyti, jos tiesiog buvo prisiklijavę prie odos.

— Aš einu persirengti. Paruošk tuo tarpu ko nors išgerti.

— Klausau! — ji nustojo raivytis ir nuleido rankas. — Ar gerai praleidai dieną?

Atsakiau jai piktu žvilgsniu ir nuėjau į vonią. Išsimaudęs po šiltu dušu, apsirengiau ir pasikabinau sunkų dėklą po pažastimi. Užmetęs žvilgsnį į savo 38-ąjį, įsitikinau, kad jam nieko neatsitiko. Įkišęs į kišenę tą pasibjaurėtiną smeigtuką, grįžau į svetainę. Ant žemo staliuko stovėjo stiklai. Sofą puošė nuoga Nina. Nė vienas viengungis nebūtų atsilaikęs prieš tokią moterį. Ne vienas viengungis svajoja apie tokią moterį. O aš galėjau savo svajonę apie putnią blondinę, aistringai mylinčią mane, akompanuojant lietui, paversti realia tikrove. Bet nežinia kodėl manyje prabudo pareigos jausmas. Jeigu ištisas dienas linksminsiuosi su žaviomis blondinėmis, blogai atliksiu savo darbą ir prarasiu visus klientus. Aš išdžiūsiu kaip šaka, įgysiu klaikią išvaizdą, ir galų gale nė viena žavinga blondinė nė nežvilgtels į mane. Taip, gyvenimas — užburtas ratas, iš kurio ištrūkti neįmanoma.

— Deni, mielasis! — Nina atlaisvino keletą kvadratinių centimetrų sofos šalia savo dešiniosios šlaunies. — Sėsk ir pailsėk. Tu atrodai išvargęs.

Aš paklusau, ir ji meiliai nusišypsojo. Nina linktelėjo į priekį, priglausdama prie mano rankos dešinę krūtį, paėmė nuo staliuko stiklines ir vieną įbruko į mano ranką.

— Ak! — ji atsilošė ant pagalvėlės ir geidulingai nusišypsojo. — Kaip gera! Tu neįsivaizduoji, kas būdavo, kai Peteris grįždavo namo. Amžinos komedijos! Mano bute Vilidže per vieną vakarą įvykdavo daugiau dramų, negu per savaitę Brodvėjuje!

Aš ištraukiau iš kišenės kaklaraiščio smeigtuką ir ištiesiau jai.

— Ar tu jį pažįsti?

Ji apžiūrėjo jį atidžiai lyg talismaną, galintį tuoj pat suteikti laimę, po to niekinamai susiraukė.

— Iš kur man žinoti? Kas čia per daiktas? Atidaryti lėlių nameliui?

Aš kantriai paaiškinau:

— Tai kaklaraiščio smeigtukas. Jis prilaiko kaklaraištį, kad šis neplėvesuotų vėjyje. Šiandien vienas žmogus man pasakė, kad jis baisiai neskoningas. Smeigtukas papuoštas dar ir monograma.

Nina žvilgtelėjo į jį dar kartą.

— Na, taip. Dvi "P". Ar ne?

— Nepervark, — ironiškai patariau aš. — Nusiramink ir pagalvok. Ar pažįsti ką nors su inicialais P. P.

— Peteris? — ji nepatikliai pažvelgė į mane, paskui nusijuokė. — Juokauji, Deni? Net miręs Peteris nenorėtų turėti tokio daikčiuko ant savo kaklaraiščio. Jei jis negalėtų pasisiūti kostiumo pas geriausią miesto siuvėją, tai verčiau bėgiotų gatvėmis nuogas! — Ji numetė smeigtuką man ant delno. — Koks reikalas? Tai svarbus įkaltis?

— Labai svarbus. Ar tu paskutiniuoju metu sutikdavai ką nors iš savo draugų plevėsų.

Suintriguota ji įsmeigė į mane akis.

— Ne. O kas?

— Aš, tiesą sakant, galvojau apie du, — paaiškinau. — Rodnį Martiną ir Doną Lečerą. Tu nematei jų?

— Ne-e, — nutęsė ji. — O kodėl jie tave domina?

— Tie du — seni Čarlio Vanoso draugužiai, — atsakiau aš. — Ar nepadarytum man didelės paslaugos?

— Tu nori pasakyti... prieš pietus? — nekaltos mergelės tonu paklausė ji.

— Ne tokios rūšies paslaugos, meilute, — aš ryžtingai užmerkiau akis. — Aš norėčiau, kad tu papasakotum man kai ką apie Peterį.

— Jei galėsiu...

— Prisimeni tą vakarą, kai aš atėjau pas tave, ieškodamas Peterio? Ir radau ten Čarlį Vanosą?

— Kaip aš užmiršiu! Tada aš pirmą kartą atlikau savo įžymųjį akrobatikos numerį!

— Tu tada pasakei, kad matei Peterį vienuoliktą ryto, prieš jam išeinant pas savo impresarijų aptarti televizijos kontrakto..

— Na, taip.

— Tai tik žodžiai.

— Tu manai, kad aš meluoju, — šaltai ištarė ji.

— Tiksliai!

— Tai tiesiog baisu — abejoti kieno nors žodžiais, — dar šalčiau pareiškė ji. — Net jei tu teisus, vis tiek negražu!

— Nėra nieko žavingesnio už atgailaujančią melagę... Kiek laiko tu nematei Peterio iki to vakaro?

— Ilgai! Labai ilgai! — ji gurkštelėjo ir susimąsčiusi pažvelgė į mane. — Ilgiau kaip savaitę.

— Kas liepė tau pasakyti man, kad matei jį ryte? Čarlis?

— Jei tu toks gudrus, tai neklausinėk manęs, — nepatenkinta suburbėjo ji. — Ką tu vaidini? Visažinį?

— Čarlis paaiškino, kodėl tu privalai taip elgtis.

— Jis man pasakė, kad reikia padėti Peteriui, rizikuojančiam įklimpti į šlykščią skyrybų bylą, o jei taip atsitiks, jo kontraktas sužlugs. Juokdamasis Čarlis pridūrė, kad Peteris grįš šiandien, o jei aš atsisakysiu suvaidinti tą mažą komediją, jis tuojau pat paliks mane.

— Aš įtariu, kad tą savaitę Peteris praleido su Karen Vanosa. Išėjęs iš tavęs, jis tikriausia nukūrė pas Karen. Bet

ne į jos namus, nes ten aš radau Čarlį ir abu jo draugužius. Gal žinai, kur jie galėjo įsitaisyti?

— Tu manai... — ji beveik išspjovė žodžius, — kad aš esu puolusi taip žemai, jog galiu šnipinėti Peterį?

— Galbūt, — atsargiai atsakiau aš.

— Tai buvo tik vieną kartą! — sušuko ji. — Aš taip įpykau ant jo! Jis išlėkė iš namų ir įsėdo į taksi. Aš važiavau paskui jį kitu taksi. Peteris išlipo prie vieno iš tų įtartinų viešbučių šalia Taims skvero. Po kiek laiko aš įėjau į viešbutį ir paklausiau portjė, ar neapsistojo čia žmogus, pavarde Pelis? Tas ėmė sklaidyti registracijos knygą, ir aš pastebėjau Peterio rašyseną. Jis buvo užrašęs: misteris ir misis Nort iš Filadelfijos. Aš grįžau namo ir visą naktį keikiau tą šliundrą Karen Vanosą!

— Tu prisimeni viešbučio pavadinimą?

— Kaip galėčiau užmiršti? "Kati". Kad tu žinotum, kokių kankinimo būdų aš esu sugalvojusi tam atvejui, jei kada nors užspausčiau tą kalę Vanosą tamsiame kampe!

Aš atsistojau ir pasiėmiau telefonų knygą. Radęs numerį, paskambinau.

— "Kati" klauso, — atsakė rūstus balsas.

— Aš norėčiau pasikalbėti su misteriu Nortu, — mandagiai tariau aš.

— Penki šimtai trečias kambarys, — atsakė tarnautojas. — Nepadėkite ragelio, tuojau sujungsiu.

— Labai gaila, bet aš negaliu laukti. Mano mylimą leopardą ką tik prislėgė dramblys.

Aš padėjau ragelį ir priėjau prie sofos. Nina piktai žiūrėjo į mane.

— Tu išprotėjai! — aštriai suriko ji. — Aš kantriai atsakinėju į visus tavo klausimus, vildamasi, jog kada nors jie baigsis, ir mes galėsime pagaliau užsiimti rimtesniais dalykais. Aš visą dieną tavęs laukiau... Ir ką gi? Tardymas baigtas, kokie bus tolesni planai?

— Aš turiu išeiti.

— Aišku! — ji ištuštino savo stiklą. — O aš liksiu čia ir skandinsiu savo skausmą alkoholyje. Deni Boidai! Jei tu negrįši po valandos, gali visai negrįžti... Iškart kviesk

"Greitąją pagalbą", kad išvežtų nelaimingos merginos, radusios mirtį butelyje, kūną.

— Aš grįšiu. Gal ne po valandos, bet...

— Nuostabu! Man atrodo, aš jau girdėjau tuos žodžius, — tarė ji, nutaisiusi pašaipią grimasą. — Žinoma! Tu kartojai Peterio žodžius. Jis grįžo po savaitės ir paaiškino, kad buvo labai užsiėmęs.

— O tavo mėlynė? Kur ji dingo? — nusistebėjau aš, tik dabar pamatęs, kad jos nebėra.

— Aš pusę dienos praleidau prie veidrodžio, kruopščiai maskuodama mėlynę... Norėjau atrodyti tau graži ir trokštama moteris! — tragiškai paskelbė ji. — O tu mane paniekinai! Aš rūpiu tau ne daugiau už seną šliurę! Aš perspėju tave, Boidai. Ir kantriausios moters kantrybė turi ribas!

— Tai tikrai jaudinanti teorija, — išpyškinau aš. — Reikia ją patikrinti praktiškai. Gali repetuoti savo geriausiąjį akrobatinį numerį, aš tau netrukdysiu, — mečiau jau bėgdamas.

Dūžtančio į duris stiklo trenksmas pasigirdo iškart, man jas uždarius. Vėl tas užburtas ratas, aš beviltiškai įstrigęs jame!

Lietinga naktis dovanojo man keletą mažų stebuklų. Iš kažkur išnėrė taksi. Aš atsisėdau ant užpakalinės sėdynės ir kurį laiką tylėjau, bijodamas, kad žodžiai išsklaidys burtus, ir mašina staiga išnyks, o aš atsidursiu kur nors Centrinio parko baseine.

— Norite kažkur važiuoti? — suburbėjo taksistas. — Ar tiesiog slepiatės nuo lietaus?

— Į "Kati".

— Aš nuvešiu jus iki krantinės, o ten paimsite valtį.

— Tai šalia Taims skvero, — sausai paprieštaravau aš. — Pamėginkite nuvažiuoti, a? Nežinomybė gali būti viliojanti.

— Galbūt, — iškošė jis pro sukąstus dantis. — Man tik įdomu, kur tokių kvaištelėjusių kaip jūs vieta?

— Ant jūsų automobilio užpakalinės sėdynės, — atsirevanšavau aš.

Taksi įsiliejo į teatro kryptimi judančių automobilių

srautą. Mes sėkmingai nusigavome iki viešbučio. Aš pamaloninau taksistą karališkais penkių centų arbatpinigiais. Nina buvo teisingai apibūdinusi viešbutį. Jis tikrai atrodė įtartinai. Čia dar neišnuomuodavo kambarių vienai valandai, bet, sprendžiant iš vestibiulio apstatymo, tai buvo ne už kalnų. Aš pakilau liftu į penktą aukštą. 503 numeris buvo koridoriaus gilumoje. Aš pabeldžiau į duris ir ėmiau laukti.

— Kas ten?

Tai buvo Karen Vanosa balsas.

— Viešbučio detektyvas, misis Vanosa, — ledłniu tonu išrėžiau aš. — Jūs ir misterį Pelį prašome apleisti šį numerį. Misteris ir misis Nortai nori užimti jiems priklausančias patalpas!

Durs prasivėrė, pro plyšį žvilgtelėjo juoda, apvali akis.

— Tai jūs! — riktelėjo susijaudinusi Karen ir atlapojo duris.

Įėjęs aš uždariau duris ir atsirėmiau į jas. Scena priminė trečią senovińio vodevilio aktą. Vilkinti nėriniuotais baltiniais Karen stovėjo vidury kambario, sukryžiavusi rankas po mažomis krūtimis, ir kreivai šypsojosi.

Pelis vienais šortais sėdėjo ant lovos. Mano pasirodymas sukėlė jam šoką.

— Na? Ko jums reikia? Aš maniau, kad tai Čarlis.

— Na, gerai, Boidai, — konstatavo Karen. — Jūs mus radote. Kertu lažybų, Čarlis neblogai užmokėjo už tai... mano pinigais!

— Aš nebedirbu Čarliui. Beje, ir jums ne. Jūs mane apgavote. Juk žadėtojo čekio taip ir negavau. Aš radau kitą klientę.

— Ką?

Misis Frederik Randolf, — pakankamai familiariai pranešiau aš. — Ji pasamdė mane surasti jos vyrą, dingusį prieš savaitę. Tai atvedė mane čionai.

Aš kuo maloniausiai nusišypsojau Peliui.

— Kur jūs padėjote kūną?

— Ką? — karktelėjo Pelis. — Kokį kūną?

— Frederiko Randolfo kūną, — sausai paaiškinau

aš. — Viena Karen negalėjo išnešti jo iš namo. Jūs padarėte tai dviese ir paslėpėte kūną kokioje nors nuošalioje vietoje. Po to išvalėte kraujo dėmes.

— Nieko nesuprantu. Ką jūs paistote? — sumurmėjo Pelis. — Jūs neturite teisės lįsti į privatų žmonių gyvenimą, Boidai. Ir aš...

— Užsičiaupk, Peteri, — įsimaišė Karen. — Mane sudomino ta istorija. Tęskite toliau, Boidai.

— Džene Randolf savo užmiesčio viloje, Niuporte, po sofos pagalvėlėmis rado kaklaraiščio smeigtuką. Ji mano, kad jis priklauso man. — Aš ištraukiau iš kišenės tą meno kūrinį ir ištiesiau Karen. — Bet jis ne mano. Atkreipkite dėmesį į monogramą.

Karen apžiūrėjo smeigtuką, paskui pripuolė prie Peterio, kaip ir anksčiau sėdinčio ant lovos, ir kyštelėjo tą daiktą jam po nosim.

— Tai tavo, Peteri? — paklausė ji.

Jis įrėmė akis į smeigtuką, po to paniekinančiai nusikvatojo.

— Tu iš proto išėjai? Net miręs neužsidėčiau ant savęs tokios šlykštynės!

— Kas patarė paskambinti šiandien Dženei Randolf ir imituoti jos vyro balsą, jūs, pajace nelaimingas? — paklausiau aš. — Kodėl paskambinote Miurėjui ir pakartojote jam tą pačią nesąmonę? Jūs apsimetėte Randolfu, ką tik grįžusiu iš Londono, kur jis rinko artimiausiam administracijos tarybos posėdžiui žinias apie Fergiusoną.

Abu graudžiai žiūrėjo į mane. Karen atsipeikėjo pirma.

— Apie ką, po velnių, jūs kalbate, Boidai? — suburbėjo ji.

— Gerai, — gūžtelėjau aš pečiais, — pradėsim iš pradžių. Čarlis pasamdė mane, kad aš jus rasčiau ir pespėčiau, jog laikas grįžti namo. Ji įtarė, kad jūs linksmai leidžiate laiką su tokiu Peliu viloje netoli Niuporto. Aš radau jus pliaže, bet jūs buvote viena. Mes kartu nuėjome prie namo, ir jūs pasakėte, kad Peteris kažkur čia, nes šalia namo stovi jo mašina. Jūs iškart nuėjote į dušą. Po kelių minučių pasigirdo laukinis klyksmas... Svečių kambaryje jūs radote ant ki-

limo gulintį lavoną. Užkalbėjote man dantis ir išviliojote Čarlio čekį, kurį tuoj pat suplėšėte. Paskui pasiūlėte dirbti jums. Aš privalėjau surasti Pelio žudiką. Iš jūsų išpešti duomenys atvedė mane į Ninos Nort butą Grinvič Vilidže, kur susidūriau su Čarliu. Jis mane užtikrino, kad visa ši istorija — siaubingas nesusipratimas. Ir jis pasekė man pasakėlę, kad jūs išvykote į Filadelfiją su profesionaliu boksininku. Bet staiga bute pasirodė sveikas ir gyvas Peteris Pelis!

— Jums haliucinacijos, Boidai. Ten nebuvo jokio negyvėlio! Aš juk sakiau, kad Peteris išvažiavo į miestą. Šalia namo stovėjo mano automobilis. Aš atsimenu, jog pasakiau jums, kad galite nuvažiuoti pas Niną Nort, kur Peteris anksčiau ar vėliau grįš. Aš iš tikrųjų paskambinau Čarliui ir pritauškiau jam apie boksininką ir Filadelfiją. Man nesinorėjo įpainioti Peterio.

— Gerai. Bet kodėl jūs negrįžote namo? Kodėl Čarlis sėdi su dviem šunsnukiais, iš kurių vienas puola ant žmonių kaip nuo grandinės nutrūkęs šuo?

— Taip ir yra! — Karen gailestingai palingavo galvą. — Vėl haliucinacija!

Aš sustojau priešais Peterį.

— Kodėl mano pranešimas apie Randolfo mirtį privertė jus sprukti? Kas jus taip išgąsdino, kad pasislėpėte čia su Karen?

— Aš čia todėl, kad noriu pabūti su Karen dviese! — Pirmasis meilužis net paraudonavo iš pykčio. — Priežastis aiški!

— Kur jūs buvote paskutines dešimt dienų?

— Jei norite žinoti, didesnę laiko dalį aš aptarinėjau su savo impresarijumi televizijos kontraktą!

— Jūs miegate su savo impresarijumi? — aš nustebęs kilstelėjau antakius.

— Aš nepakęsiu juokų šia tema, Boidai! — Jis rengėsi stotis, bet vėl atsisėdo. — Naktis aš praleidau su Nina Nort.

— Ji tai neigia, — piktai tariau aš. — Jei norite, kad mergina paliudytų jūsų alibi, nereikia jos niekinti. Nina sako, kad prieš tai, kai jūs tą vakarą atėjote pas ją ir sutikote ten mane bei Čarlį, ji nematė jūsų ilgiau kaip savaitę.

— Ji meluoja! — sušuko Pelis. — Ji nori man atkeršyti, štai ir viskas!

Aš paeiliui apmečiau juos akimis.

— Sakykim, kad Randolfas negyvas. Iš jo mirties daugiausia laimi Karen. Po jos vedybų investuotas kapitalas, kurio pajamomis ji gali naudotis tik tol, kol yra ištekėjusi už Čarlio, automatiškai pereina jai, ir ji gali atsikratyti įgrisusio vyro. Sakykim, kad Randolfas buvo nužudytas. Nužudymo metu Karen Vanosa buvo name, ir aš galiu tai paliudyti. Negalėčiau prisiekti, kad Pelis taip pat ten buvo, bet kaklaraiščio smeigtukas įrodo tai. Lavonai turi netikusį įprotį netikėtai pasirodyti, kad ir kaip gerai būtų paslėpti. Įmesti į jūrą, jie kažkodėl išplaukia ir atsiduria ant kranto, palaidoti kokioje nors skylėje, jie nepatenkinti tuo, išsiropščia į paviršių, sudeginti jie įsigudrina palikti demaskuojančių pėdsakų, kurie tiksliai paliudija apie sudegusį žmogišką kūną. Jūsų slapstymasis blakių lizde nepadės jums, kai kūnas išlįs į paviršių!

Pelis drebančia ranka stvėrė cigaretę. Jo veidas papilkėjo.

— Nežinau, kaip aš įklimpau į tą istoriją, — sumurmėjo jis. — Bet aš niekam neleisiu primesti man žmogžudystės bylos!

— Užsičiaupk! — tyliai ištarė Karen. Jos degančios akys gręžte gręžė mane. — Ko jūs siekiate, Boidai?

— Tiesos. Aš nemėgstu, kai mane kvailina. Čarlis mane apmovė. Jūs taip pat, ir esu tikras, kad Dženė Randolf paims iš jūsų pavyzdį. Jei jūs, kaip ir anksčiau tvirtinsite, kad man vaidenasi, aš neprieštarausiu. Bet aš įrodysiu, kad jūs kartu su savo juokdariu nužudėte Randolfą. Aš išrausiu viską, ieškodamas jo kūno, ir surasiu jį!

— Nežinau, — nepatikliai ištarė Karen. — Ar galiu jumis pasitikėti, Boidai?

— Nežinau, — sutikau aš. — Bet neturite pasirinkimo.

— Pasakyk jam viską! — suriko Pelis. — Tu pati žinai, kad jis teisus. Jei ne šiandien, tai ryt lavoną atras... ir tada mes žuvę!

— Gerai. Neabejoju, kad Dženė Randolf papasakojo

apie mano santykius su Frederiku. Ta kalė prikišo peilį man prie gerklės, ir aš buvau priversta ištekėti už Čarlio Vanosos. Bet smūgį ji sušvelnino didele krūva monetų...

— Taip, ji man papasakojo.

— Aš nemačiau Frederiko nuo savo vedybų dienos, beveik trejus metus, — slogiai tęsė Karen. — Prieš dešimt dienų jis paskambino man ir pasakė, kad nori susitikti ir aptarti svarbų reikalą. Tą patį vakarą mes susitikome bare. Jis buvo pasenęs dešimčia metų ir atrodė išvargęs. Randolfas papasakojo man apie savo kovą su tūlu Fergiusonu. Jis tikino, kad neištvers įtampos, belaukdamas posėdžio, sprendžiančio jo likimą, jei rimtai nepailsės keletą dienų. Aš praleidžiu detales. Trumpai tariant, jis norėjo išnykti visai savaitei, ir su manimi. Randolfas pažadėjo, man sutikus, be jokių sąlygų pervesti kapitalą į mano sąskaitą, kad galėčiau išsiskirti su Čarliu ir atgauti laisvę. Aš paklausiau, kaip į tai žiūri jo žmona. Jis atsakė, kad ji gali nešdintis nors į pragarą. Ji per daug didžiuojasi tuo, kad yra ponia prezidentienė, tad nerizikuos savo padėtimi ir nesiryš skirtis. Aišku, aš priėmiau jo pasiūlymą, ir mes išvažiavome į vilą Niuporte.

— Jūs kam nors pasakėte, kur išvykstate?

Ji nervingai susijuokė.

— Juokaujate? Čarlis negalėjo man sutrukdyti, tačiau vis dėlto slėpiau tai nuo jo. Nemačiau prasmės aiškinti jam, kad Frederikas atiduoda man kapitalą, ir jis, Čarlis, gali pasikarti ar iššokti pro langą, jei nori!

— O Randolfas? Kaip jūs manote, ar jis kam nors pasakė?

— Kažkas iš jo organizacijos žinojo. Pirmadienio rytą jam paskambino, ir jis be galo nudžiugo. Kitą rytą mes, kaip įprastai, susiruošėme į pliažą, bet Frederikas pasakė, kad ateis vėliau, nes laukia svarbaus skambučio. Jis pridūrė, kad galbūt šiandien bus ką atšvęsti. Jis pažadėjo atnešti išgerti, ateidamas į pliažą.

— O vietoje jo atėjau aš.

— Jūs mane gerokai išgąsdinote, Boidai. Aš nusprendžiau, jog jus atsiuntė Dženė Randolf, ir kad ji ryžosi skyryboms.

— Vadinasi, jums palengvėjo, kai aš paminėjau Pelio vardą ir pasakiau, kad mane pasiuntė Čarlis?

— Taip, — sutiko ji. — Aš nebuvau tikra, kad jūs sakote tiesą ir dirbate Čarliui. Bet paskui pamaniau, jog vargu ar pažįstate iš veido Frederiką arba Pelį, ir mes lengvai galėsim jus apmulkinti. Priėjusi prie namo, aš pamačiau, kad Frederiko automobilio nėra, ir tai lyg medum patepė man širdį. Aš pripliurpiau visokių nesąmonių apie name esantį Peterį tam, kad laimėčiau laiko. Norėjau įsitikinti, ar tikrai jus pasamdė Čarlis. O paskui... — jos balsas nutrūko. — Nusimaudžiusi aš suklupau ant Frederiko kūno svečių kambaryje. Aš neištvėriau nesurikusi. Jūs atbėgote ir pamatėte kūną.

Ji giliai atsiduso ir tęsė:

— Atsipeikėjusi supratau, kad neišsisuksiu, jei jūs pranešite policijai, jog radote mane pliaže anksčiau, nei aptikote kūną name. Jūs pats ką tik pasakėte, kad aš turėjau svarią priežastį nužudyti Frederiką, ir niekas nebūtų patikėjęs mano nekaltumu. Todėl aš sudraskiau Čarlio čekį ir pasiūliau jums ieškoti tariamojo Pelio žudiko. Taip atsikračiau jūsų.

— Šią istorijos dalį aš žinau. Kas buvo toliau?

— Aš paskambinau Čarliui, — greitai atsakė ji. — Frederikas buvo negyvas, ir aš žinojau, kad Čarlis — vienintelis žmogus, kuris galėjo man padėti.

— Aišku, jei jus pripažintų kalta nužudžius Randolfą, jūs netektumėte kapitalo, ir Čarlis užplauktų ant seklumos. Kokia buvo jo reakcija?

— Čarlis pažadėjo susitarti su jumis ir Peliu. Čarlis patarė man išnykti kelioms dienoms, bet būti kur nors arti, kad prireikus galėtų mane rasti. Aš išsirinkau šitą skylę. Mes nusprendėme papasakoti Peteriui, kad aš praleidau keletą dienų su Frederiku, ir mus užklupo Čarlio nusamdytas privatus detektyvas. Norėdama išvengti nemalonumų, aš pristačiau Frederiką kaip Peterį. "Žinoma, nė žodžio apie žmogžudystę. — pridūrė mano brangus vyras. — Paaiškink jam, kad sutikęs Boidą, jis gali viską neigti". Na... Aš paskambinau Peteriui ir pasakiau, kur slapstausi. Jeigu jis kartais pasijustų vienišas, tai...

— Vadinasi, kai Nina perdavė jums mano pranešimą apie Randolfo mirtį, jūs išskubėjote čia reikalauti pasiaiškinimo, ar ne Peli?

Jis nenoriai linktelėjo.

— Aš tikrai nekaltas... įsipainiojau į žmogžudystę... ir būtent tada, kai aš pakilau į savo karjeros aukštumas...

— Kaip gaila! O kaklaraiščio smeigtukas?

— Aš jums sakiau! — įsiuto jis. — Tai ne mano! Aš pirmą kartą gyvenime matau tokią šlykštynę!

— Ir jūs neskambinote šiandien į Niuportą ir neapsimetėte Randolfu?

— Žinoma, ne! Tai neįmanoma! Jums smegenys praskydo, jei tauškiate tokias kvailystes!

— Na? — tarstelėjo Karen. — Dabar žinote tiesą, Boidai. Ką darysite?

— Man reikia išspręsti dvigubą problemą, — ėmiau garsiai mąstyti aš. — Turiu surasti aukos kūną ir jos žudiką. Bet jūs privalote man padėti.

— Padėti jums? — ji paniekinančiai nužvelgė mane. — Kaip?

— Darysite viską, ką jums liepsiu! — prieštaravimų nepakenčiančiu tonu pareiškiau aš. — Pradėsime nuo to, kad apsirengsite.

— O paskui?

— Ne viskas iš karto.

Aš išsiėmiau iš kišenės Dženės Randolf vizitinę kortelę, radau jos Manheteno telefono numerį ir paskambinau. Man atsakė moteriškas, tikriausiai, kambarinės balsas.

— Norėčiau pasikalbėti su misis Randolf.

— Labai gaila, bet misis Randolf prieš pusvalandį išvažiavo.

— Gal surasiu ją vėliau?

— Nemanau, sere. Ji pietaus mieste, o po to važiuos į Niuportą, tenai ir nakvos.

— Labai gaila. Aš paskambinsiu rytoj iš ryto.

Ir skubiai padėjau ragelį, kol ji nespėjo paklausti mano pavardės.

Karen Vanosa apsivilko rožines kelnaites ir liemenėlę.

— Jūs pakankamai apsirengusi, kad galėtumėte kalbėtis telefonu. Paskambinkite Čarliui, — įsakiau aš.

— Čarliui? — sumirksėjo ji. — Ką jam pasakyti?

— Paaiškinkite jam, kad aš ką tik išėjau iš jūsų. Pasakykite, jog neabejoju dėl Randolfo žmogžudystės ir tiksliai žinau, kur paslėptas kūnas. Pridurkite, kad ruošiuosi ten važiuoti iš ryto.

Ji išpūtė akis.

— Tai viskas?

— Tai viskas. Ir pasistenkite kalbėti įtikinamai.

— Mano manymu, tai kvaila, — gūžtelėjusi pečiais, pareiškė ji. — Bet, jei reikalaujate...

Ji paskambino vyrui ir sugrojo viską kaip iš natų.

— Na, kaip?

— Puiku. Ką pasakė Čarlis?

— Nieko ypatingo. Jis išklausė ligi galo. Liepė man išsinešdinti iš čia į kitą vietą.

— Ak, tas Čarlis! — sumurmėjau aš. — Didis strategas!

— Ar tai viskas, ką privalėjau padaryti? — paklausė ji.

— Ne. Užsimeskite ant savo kelnaičių dar ką nors, ir mes kai ką aplankysime. Bet pirmiausia papietausime.

— Ei! — staiga parodė gyvybės ženklą Peteriui. — O aš?

Aš nusišypsojau, demonstruodamas visus savo trisdešimt du dantis.

— Jums aš patikiu svarbią misiją. Mums išėjus, paskambinkite į mano namus ir pasakykite Ninai, kad aš grįšiu vėlai, bet norėčiau, kad ji manęs lauktų. Susitarėme?

Jo burna keletą kartų prasivėrė ir vėl užsivėrė, bet atrodė, kad jis užmiršo, ką norėjo pasakyti. Karen pagaliau užsitempė nertinį ir ironiškai pažvelgė į suakmenėjusį pirmąjį meilužį.

— Na, berniuk, neprarask proto dėl tokios sėkmės! Štai tavo karjeros vainikas... Kokia rolė!

8

Buvo jau devynios valandos, kai mes pervažiavome Traiboro tiltą, prieš tai papietavę ir pasiėmę iš garažo mano automobilį.

— Dešimtą kartą klausiu, kur mes važiuojame? — nekantraudama paklausė Karen.

— Į Niuportą.

Pajutau, kaip ji sitempė greta manęs.

— Į namą šalia pliažo? — jos balsas nutrūko. — Aš negrįšiu ten, Boidai!

— Jums labiau prie širdies elektros kėdė?

— Kodėl mane ten vežate?

— Dėl svarbių priežasčių. Visų pirma, tai nusikaltimo vieta. Be to, Randolfo žudikas troško jo mirties...

— Kam visa tai? — burbtelėjo ji.

— Tiesą sakant, aš ir pats nežinau. Mes grįžtame į namą šalia pliažo, kad aiškiau atstatytume nusikaltimo vaizdą.

Tais žodžiais pokalbis baigėsi. Kai mes išvažiavome į kelią, vedantį link vilos, pamačiau, kad jos vartai plačiai atlapoti, o namas paskendęs tamsoje.

— Ak! — džiūgaudama sušuko Karen. — Nieko nėra! Jūs pataikėte kaip pirštu į dangų, Boidai.

— Galbūt.

Aš pavažiavau šimtą metrų ir pamačiau kelkraštyje stovintį juodą automobilį, išjungtais žibintais. Sustojau prie sankryžos ir išjungiau variklį.

— Boidai! — Karen balse nuskambėjo išgąstis. — Ar tik nesiruošiate mylėtis? Jums užtektų įžūlumo tokią akimirką...

Aš nuraminau ją:

— Šiuo metu aš — tik seklys. Taigi laukite manęs čia, — pridūriau ir išjungiau šviesas.

— Viena? Naktį? Jūs išprotėjote, Boidai! Aš eisiu su jumis.

— Gerai, susitarėme, — gūžtelėjau pečiais. — Tačiau tylėkite! Ant pirštų galiukų ir jokio triukšmo! Aišku? Ir jokių pasipiktinimo bei siaubo šūksnių.

— Neištarsiu nė žodžio, — pažadėjo ji. — Tik paimkite mane su savimi.

Išlipęs iš mašinos, aš apėjau aplinkui ir atidarau dureles. Karen iššoko ant žemės ir dusliai šūktelėjo.

— Tylėk!

— Lietus! — sukuždėjo ji.

— Ligi šiol jo nepastebėjote?

— Mano šukuosena žus!

— Tada laukite automobilyje.

— Dar blogiau, — atsiduso ji. — Jei pasiliksiu čia, rizikuosiu netekti ne tik šukuosenos, bet ir galvos! Ar jūs visą naktį žadate stovėti lietuje ir ginčytis, Boidai?

Nuo namo mus skyrė šimtas metrų. Vargais negalais mes nušliaužėme tą atstumą ir pakilome į verandą. Laimei, veranda turėjo stoginę.

— Na? — šnipštelėjo Karen. — Ką darysime?

— Aš apeisiu namą. Greitai grįšiu.

— Tik su manimi!

— Gerai, — atsidusdama sutikau aš. — Eikite iš paskos.

Ji sekė mane kaip šunelis. Mes apėjome namą. Ta pati tyla. Pėdindamas šlapia pievele, išgirdau, kaip Karen tyliai siuntė kažkam prakeiksmus.

Aš atsigręžiau.

— Kas dar?

— Velnio kulniukai! — subambėjo ji. — Jie painiojasi žolėje. Kur mes einam? Maudytis?

— Aš tiesiog noriu pasivaikščioti po pliažą. Jei pageidaujate...

— Ne! — jis pasilenkė ir tuoj vėl išsitiesė. — Na štai, aš jau basa. Galėsite džiaugtis, jei susirgsiu plaučių uždegimu!

Mes priėjome uolos kraštą. Žvilgtelėjęs į pliažo pusę, aš vikriai atšokau agal ir nutempiau Karen į pievelę.

— Jei norite mane išprievartauti, tai geriau grįžkime į verandą. Šiurpas ima, pagalvojus apie tą šlapią žolę...

— Pliaže šviesa, — sušnibždėjau aš. — Jei mes stovėsime ant uolos krašto, jie pamatys mūsų siluetus.

— Oi! — ji garsiai gurgtelėjo. — Ką jūs ruošiatės daryti?

— Nusileisti ir pažiūrėti, kas vyksta. Šį kartą jums teks manęs palaukti.

— O jeigu jūs negrįšite, ką aš darysiu? — maldaujamai sukuždėjo ji.

— Velniai rautų, iš kur galiu tai žinoti?

Slėpdamas savo šešėlį, greitai nusileidau uoloje iškirstais laipteliais. Putotos bangos triukšmingai daužėsi į krantą. Mūša slopino mano žingsnius. Aš priėjau pliažą ir pasukau į šviesos pusę, stengdamasis neišlįsti iš uolų šešėlio. Po kelių minučių buvau pakankamai arti ir senoviškos formos žibinto šviesoje mačiau viską, kas vyko. Atsivėręs prieš akis reginys buvo panašus į Hogarto estampą. Jį galėjai pavadinti "Lavonų grobikai". Smėlyje buvo išrausta gili duobė. Susikūprinęs siluetas stovėjo šalia, spoksodamas į jos gilumą. Aš prisispaudžiau prie uolos ir pastačiau ausis. Susikūprinęs šešėlis panėšėjo į plėšrų paukštį, tyliai tykojantį aukos. Praslinko ilga minutė. Staiga mano plaukai atsistojo piestu. Iš duobės lėtai išlindo galva, apkibusi šlapiu smėliu. Duslioje šviesoje negalėjau įžiūrėti veido bruožų. Paskui pasirodė pečiai. Išlindęs iki juosmens kūnas staiga sulinko pusiau ir tarsi išsitiesė po kuproto silueto kojomis. Tai buvo Donas Lečeras, paskui iš duobės išsikabarojo Rodnis Martinas.

— Eime! — gergždžiančiu balsu įsakė siluetas. Aš pažinau Čarlio Vanosos balsą. — Pasijudinkite! Atsikračius kūno, reikės dar užkasti duobę.

Aš ištraukiau iš dėklo 38-ąjį ir grėsmingai riktelėjau:

— Vaikinai pavargo, Čarli! Kodėl jiems nepalikus visko taip, kaip yra?

Čarlis sustingo vietoje, abu draugužiai sureagavo kitaip: jie instinktyviai šoko atgal į duobę. Man surinkant, Lečeras tikriausiai prilaikė kūną, nes dabar šis lėtai čiuožė atgal į duobę.

— Boidas? — dusdamas paklausė Čarlis.

Jis lėtai pasuko galvą į uolų pusę ir jų šešėlyje bergždžiai stengėsi įžvelgti mane.

— Aš turiu revolverį, — patikslinau. — Tokiu atstumu prašauti neįmanoma, Čarli, tuo labiau, kad jus visus puikiai apšviečia ta lepma.

— Kaip jūs... — jis staiga nutilo, pečiai nulinko dar žemiau. — Tai buvo “antis”, — karčiai ištarė jis. — Jūs pamelavote Karen, sakydamas, kad ruošiatės ieškoti kūno rytoj iš ryto.

— Įtariau, kad palaidojote jį netoli namo, — švelniai paaiškinau. — Bet aš negalėjau visą vasarą perkasinėti pliažą ir nieko nerasti. Tada pamaniau, kad toks tipas kaip jūs, Čarli, lengvai puls į paniką. Aš velniškai džiaugiuosi, jog nesuklydau.

— Ką dabar darysite? — karktelėjo jis.

— Liepkite savo draugužiams išlįsti iš duobės.

Abu statistai išlindo ir paklusniai atsistojo šalia Čarlio.

— Lečeri! — viauktelėjau aš. — Eikite pirmas ir neškite žibintą. Paskui jus seks Martinas, po jo — Čarlis. Aš eisiu paskui Čarlį, įrėmęs į jo nugarą revolverį. Menkiausias įtartinas gestas, Lečerai, — ir kulka pragręš tunelį nuo jo stuburo iki bambos. Supratai?

Minutėlę padvejojęs, Lečeras paėmė žibintą ir pasuko prie laiptelių. Jam iš paskos nusekė Martinas, o paskui jį — Čarlis. Praleidęs juos, aš įbedžiau revolverio vamzdį į riebalais apklotus Čarlio šonkaulius. Jis suriko ir vos neiššoko iš batų.

— Aš žinau, kad jūs bjauritės bet kokia fizine prievartos forma, — gailestingai sumurmėjau aš. — Tad melskitės, kad jūsų draugužis Lečeras nepadarytų neapgalvoto žesto.

Mes pakilome laipteliais ir be jokių incidentų pasiekėme sumirkusią pievelę. Aš apsidairiau, bet Karen nepamačiau. Netikėtai kažkas suspaudė mano ranką.

— Boidai! — ji materializavosi iš nebūties ir žengė greta. — Kas vyksta?

— Paaiškinsiu, kai būsim name.

— Mes negalėsim ten įeiti, — išsigandusi sukuždėjo ji. — Ten žmonės. Jums išėjus, atvažiavo automobilis, ir kažkas įėjo į namą. Žiūrėkite, ten šviesa.

— Nuostabu! Reiškia, mums nerekės laužtis. Užteks paskambinti į duris.

Maža mūsų procesija apsuko namą ir pakilo į verandą. Aš įsakiau Lečerui paskambinti. Durys atsidarė, ir ant slenksčio pasirodė Džene Randolf. Jos akys suapvalėjo. Paeiliui ji apžvelgė mus. Misis Randolf vilkėjo juodą šilkinę suknelę, plaukai buvo susukti į kuodą, ir atrodė ji labai elegantiškai.

— Mes norime įeiti, Džene. Būkite maloni, pasitraukite. Aišku?

Ji pakluso ir atsitraukė lėtai kaip somnambulė, nekreipdama dėmesio į drėgną smėlį, sulig kiekvienu Lečero ir Martino žingsniu byrantį ant kilimo. Aš pakeičiau procesijos eilės tvarką: pastačiau Karen už Čarlio, o pats paėmiau Dženę už parankės ir patraukiau procesijai iš paskos. Už baro stovėjo žavingos išvaizdos vyriškis. Rudose akyse suspindo lengva nuostaba, mums įžengus žąsele į kambarį. Jo kostiumas, marškiniai, kaklaraištis buvo visų, visų...

— Džene, — purkštelėjo jis, — tu neįspėjai, kad rengi priėmimą!

— Aš...

Ji atsisuko į mane. Jos žvilgsnis iškalbingai prašė pagalbos.

Aš pasisveikinau:

— Helou, Miurėjau! Tai siurprizas... tam tikru atžvilgiu.

— Labas vakaras, Deni. — Jis nušvito savo akinančia šypsena: matyt, tai buvo į jo smegenis įaugęs refleksas. — Ką tai reiškia? — Jo šypsena pamažu išblėso, pamačius mano dešinę ranką. — Revolveris ir visa kita?

— Ar prisimenate, kad Džene paprašė mane surasti jos vyrą? — aš stengiausi laikytis kukliai. — Tai va, aš jį radau.

— Jūs radote Frederiką? — Dženės veidas prašviesėjo. — Tai nuostabu! Kur jis?

— Pliaže, — paaiškinau aš.

— Bijau, kad ne visai jus suprantu, — jos balsas pasikeitė. — Ką jis ten veikia?

— Čarlis su savo draugeliais ką tik jį iškasė.

— Ar tik nenorite pasakyti, kad jis... — Miurėjus atsikrenkštė. — Negyvas?

— Nuo praeito antradienio, — patvirtinau aš. — Manau, mums geriau atsisėsti ir pasikalbėti. — Aš reikšmingai mostelėjau revolveriu į Čarlio ir jo palydovų pusę. — Jūs, trys, ant sofos! — Jie pakluso. — Čarli, sėskis per vidurį. — Aš atsitojau greta mažojo šunsnukio Martino. Atrodė, kad jis tuoj tuoj prapliups raudoti. Čarlio išvaizda priminė nuo širdies priepuolio mirštantį žmogų. Lečero veidas buvo suakmenėjęs, tačiau pilkos akys atidžiai sekė mane.

— Džene, — aukštuomenės tonu prašnekau aš, — gal jūs su Karen atsisėstumėte į krėslus? Asmeniškai aš galiu ir pastovėti.

Abi moterys įtariamai susižvalgė ir susėdo dviejų metrų atstumu viena nuo kitos.

— Miurėjau, — šypsodamasis kreipiausi į jį, — ar neparuoštumėte mums ko nors išgerti? Aišku, tie trys žmonės nepriklauso privilegijuotiesiems.

— Gerai, Deni, — jis sudėliojo ant baro stiklus. — Ką gersite?

— Gal išgerkime viskio su trupučiu ledo, — pasiūliau aš. — Tai palengvins aptarnavimą ir nepertrauks mūsų įdomaus pokalbio.

— Sutarta.

— Atidenkite ugnį, Karen, — maloniai paliepiau aš. — Papasakokite jiems, kas atsitiko praeito antradienio rytą.

— Ką? — ji perleido mane laukiniu žvilgsniu. — Jūs kuo mane laikote? Manote, kad aš kvanktelėjau?

— Pasakokite, arba aš padarysiu tai pats!

Jos akyse sužibo beribė neapykanta, Karen nusisuko, beviltiškai gūžtelėjusi pečiais.

— Gerai, — dusliai tarė ji. — Bet jeigu tai atsisuks prieš mane, prisiekiu jums, Boidai, kad...

— Malonėkite kalbėti apie reikalą.

Ji nusileido. Bespalviu balsu Karen papasakojo, kaip Randolfas pakvietė ją praleisti keletą dienų užmiesčio viloje. Antradienio rytą ji nuėjo į pliažą degintis, o Frede-

rikas liko namuose laukti svarbaus telefono skambučio. Netikėtai pliaže pasirodžiau aš. Gelbėdamasi iš padėties, Karen tada paminėjo Pelio pavardę. Toliau ji išklojo, kaip svečių kambaryje rado negyvo Randolfo kūną ir kaip sugebėjo pašalinti mane, išsiuntusi ieškoti Pelio žudiko. Pagaliau pridūrė, kad paskambino Čarliui ir pranešė, kas atsitiko. Čarlis patarė jai pasislėpti, ką ji ir paskubėjo padaryti.

Karen nutilus, aš pažvelgiau į Čarlį. Kaip paprastai, ilgi plaukai krito jam ant akių, bet jis nebeturėjo jėgų jų kresčioti. Blyškiai melsvos akys, atrodė, tuoj iššoks iš orbitų.

— Tada Čarlis pakvietė į pagalbą savo draugelius. Ši simpatiška trijulė atvažiavo į Niuportą ir palaidojo kūną pliaže. Po to, norėdami sunaikinti visus užpuolimo pėdsakus, sutvarkė kambarį. Taip, Čarli?

Jis lėtai linktelėjo galvą.

— Aš maniau, kad jį nužudė Karen, — trūkčiojančiu balsu ištarė jis. — Ją galėjo įtarti, tiesa?

— Kodėl jūsų bičiuliai įsivėlė į tą reikalą?

— Dėl pinigų. Dėl ko daugiau? Mano dėka išvengusi elektros kėdės, Karen būtų leidusi man gyventi žymiai plačiau. Po trijų metų, per kuriuos aš turėjau šypsodamasis priiminėti kažkokius tai trupinius! Aš smaginausi, įsivaizduodamas atvirkštinę situaciją!

— O kodėl jūs pasamdėte mane ieškoti Karen ir pasakėte, kad ji čia su Peliu?

Jis nervingai sukrutėjo.

— Man paskambino.

— Kas?

— Nežinau! — mirksėdamas sušuko jis. — Tai tiesa, misteri Boidai! Prisiekiu, aš nežinau, kas skambino. Balsas vyriškas, kažkoks prislopintas. Tas tipas man pasakė, kad Karen yra viloje su Randolfu, ir jei aš tučtuojau neatvyksiu daryti galo tai paleistuvystei, jis paskambins misis Randolf ir viską jai papasakos. Jis pridūrė, kad radusi juos kartu, ji būtinai paduos skyryboms. Randolfas galės vesti Karen. Kai tik atsikratys manęs, aš atsidursiu gatvėje. Norėjau sužinoti, kas skambino, bet jis padėjo ragelį.

— Aš turėjau veikti vietoj jūsų? — Ir pats atsakiau į

tą klausimą. — Jūs pabūgote... Jūs bijojote leistis į tokį žygį, Čarli.

Jis užsimerkė ir gailiai linktelėjo.

— Randolfas — tvirtas vaikinas... Karštas. Jūs gi žinote, kad vien mintis apie prievartą daro mane ligoniu. Aš pamaniau, kad niekuo nerizikuosiu, jei vietoj savęs pasiųsiu jus, tuo labiau, kad jūs nepažįstate Randolfo. Todėl aš ir pasinaudojau Pelio vardu. Aš žinojau, kad jis kartais būdavo su ja...

— Negaliu tuo patikėti! — sušuko Džene Randolf. — Frederikas miręs? — Jos žvilgsnis, nukreiptas į Karen, skleidė neapykantą. — Ir jūs nužudėte jį!

— Aš nežudžiau jo! — isteriškai suriko Karen. — Man nusispjaut į tai, ką jūs manote! Aš jo nežudžiau!

— Ramiai! — įsikišau aš. — Netempsime gumos. Čarlis dar nebaigė pasakoti apie savo vaidmenį šioje istorijoje. Ar ne, Čarli?

— Jūs taip manote? — pavargusiu balsu paklausė jis.

Tada aš trumpai išdėsčiau jo sumanymą. Kaip jis prieš man ateinant susitiko su Nina Nort, parodė man sveiką ir gyvą Pelį, prišnekėjo visokių nesąmonių apie Karen skambutį iš Filadelfijos ir pabandė įtikinti, kad visa ta istorija — tiesiog nesusipratimas.

— Po to jūs grįžote namo, ir prijungėte prie telefono magnetofoną su buvusios kambarinės balso įrašu, vis kartojančiu, kad misteris ir misis Vanosa išvažiavo mėnesiui paatostogauti. Jūs žinojote, kad nei aš, atvažiavęs ieškoti kūno, nei policija, jei būčiau jai pranešęs, neras nei lavono, nei žmogžudystės pėdsakų, ir sekliai pamanys mane esant kuoktelėjusiu. Galų gale aš ir pats būčiau metęs tą beviltišką reikalą ir patikėjęs, jog man pasivaideno.

— Taip. Bet aš neįvertinau pernelyg didelio jūsų smalsumo. Kai Karen paskambino, jog pas ją į viešbutį atėjo Pelis, išgąsdintas jūsų pranešimo apie Randolfo mirtį, aš nusprendžiau įsikišti ir paprašiau jus ateiti pas mane. Padedamas Dono, aš tikėjausi priversti jus pasakyti, iš kur sužinojote apie Randolfo egzistavimą. Bet ir tai sužlugo.

— Tai lengva paaiškinti. Aš nusprendžiau grįžti į šį namą ir pažiūrėti, ar negyvėlis dar čia. Lavono neradau, užtat užtikau Dženę Randolf. Mes paplepėjome, ir kai ji

sužinojo, jog aš — privatus detektyvas, pasamdė mane surasti jos dingusį vyrą.

Miurėjus Anselis išnešiojo viskį. Jis dvejodamas ištiesė stiklą Dženei, paskui — Karen ir man.

— Aš dar niekaip negaliu atsikvošėti. Negaliu patikėti, kad misteris Randolfas miręs, — monotoniškai bambėjo jis. — Dženė jautė nelaimę, todėl ir atvažiavo čia. Tai lemtis, kaip kitaip ji būtų sužinojusi, kas atsitiko jos vyrui?

— Jos vyro kūnui, norite pasakyti.

— Ką?

— Ji įtarė, kad jis miręs, — kantriai paaiškinau aš, — tik negalėjo to įrodyti, nes nežinojo, kur kūnas, ar ne?

Jis sustingo vietoje, paskui nusišypsojo savo magnetine šypsena.

— Man labai gaila, Deni, — nuliūdęs atsakė jis, — bet aš nesupratau nė vieno žodžio.

— Tai juk taip paprasta. Kartoju: ji žinojo, kad vyras miręs. Ji žinojo, kad jis nužudytas, bet negalėjo to įrodyti, nes velionio kūnas buvo dingęs.

— Dženė neįtarė, kad jos vyras miręs, — paprieštaravo Anselis. — Iš kur ji galėjo žinoti, kad Karen jį nužudė!

— Jį nužudė ne Karen, — švelniai paprieštaravau aš, — o jūs!

9

Jo akinanti šypsena pavirto desperatiška grimasa.

— Deni! — Pašokusi iš krėslo Dženė Randolf puolė prie Anselio, čiupo jį už rankos, lyg norėdama apginti nuo pavojaus, ir pažvelgė į mane. — Jūs iš proto išėjote!

— Nužudymo išvakarėse jūsų vyrui paskambino iš darbo. Po to jis visą dieną buvo gerai nusiteikęs. Kitą rytą jis pasakė Karen, kad liks namuose ir lauks dar vieno, pabrėžė, labai svarbaus skambučio, ir pridūrė, jog vakare jie galbūt kai ką atšvęs. Jei Frederikas pasitikėjo kuo nors taip, kad neslėpė romano su kita moterimi ir net nurodė savo slėptuvės vietą, tai galėjo būti tik jo padėjėjas?

— Melas! — suriko Anselis. — Jūs remiatės tik Karen žodžiais!..

— Jūs gyvenate su šefo žmona, Miurėjau, — nutraukiau jį. — Bet čia dar vienas "bet": Frederikas buvo vienu metu ir jūsų darbdavys, ir jūsų melžiama karvutė. Nuvargintas kovos prieš Fergiusoną, turėsiančios pasibaigti artimiausiame adminisracijos tarybos posėdyje, Frederikas nusprendė pailsėti savaitę su savo ankstesniąja meiluže. Tačiau jis suprato, kad jam buvo gyvybiškai svarbu žinoti viską, kas dėjosi darbe. Ir jis patikėjo savo planą padėjėjui, aišku, nenutuokdamas, jog tas miega su jo žmona. Meilužis viską papasakoja šefo žmonai. Džene nekentė Karen Vanosos, nes ši sugriovė jos vyro karjerą. Kita baisi prielaida šovė jai į galvą: Randolfas galėjo prarasti savo padėtį Žemės fonde. Gal net išsiskirti?

Aš padrąsinančiai nusišypsojau Dženei ir tęsiau:

— Bet buvo visai priimtina išeitis... Žmogžudystė! Vyras žūsta, jūs paveldite jo pinigus ir po privalomo gedulo ištekate už savo meilužio. Bet viena smulkmena nedavė jums ramybės: Karen irgi galėjo išlošti iš Frederiko mirties! Kažkuriam iš meilužių dingtelėjo geniali mintis: apdairiai veikdami, jie galėjo suversti žmogžudystę ant Karen. Ir jūs viską kruopščiai paruošėte. Norėdamas būti tikras operacijos sinchroniškumu, meilužis du kartus paskambino. — Aš truputį pakėliau balsą. — Jūsų anoniminis patarėjas, Čarli, nurodė jums laiką!

— Jis paskambino pirmadienio vakare, — greitai atsakė Čarlis. — Ir perspėjo, kad Karen turi palikti vilą iki pusiaudienio, priešingu atveju jis grasino viską pranešti misis Randolf.

— Po to jūs paskambinote į vilą Randolfui, ir sumelavote, kad sužinojote kai ką svarbaus, galinčio nuversti Fergiusoną. Jūs pasakėte, jog dalykas toks sensacingas, kad nerizikuosite kalbėti telefonu ir antradienį atvažiuosite į vilą pats. Jūs taktiškai užsiminėte, kad jo draugužę gali sutrikdyti pašalinio žmogaus pasirodymas: "Gal jums geriau pasakyti jai, kad laukiate skambučio? Tada ji nesinervins... Kodėl nenusiuntus jos į pliažą?.." Paskui tą patį vakarą jūs paskambinote Čarliui ir paskyrėte jam laiką.

— Tai beprotybė! — sušvokštė Miurėjus. — Jūs...

— Antradienio rytą jūs atvažiavote čia ir nužudėte Randolfą, po to išdūmėte į Niujorką. Jūs manėte, kad Čarlis netruks atvažiuoti, ras kūną... ir Karen. Dženė jums sakė, kad Čarlis — minkštagalvis tipas. Jūs tikėjotės, kad pamatęs lavoną, jis pasimes ir paskambins į policiją. Bet atsitiko nenumatytas dalykas: Čarlis pasimetė dar prieš važiavimą čionai ir pasamdė mane, kad aš pristatyčiau jo žmoną namo.

— Deni! — persimainiusiu balsu sušuko Dženė Randolf. — Man taip sunku, maldauju jus...

— Ramiai! Aš dar nebaigiau. Mes žinome, kaip vystėsi įvykiai po mano išvažiavimo. Karen paskambino Čarliui ir papasakojo, kas atsitiko. Pasibaisėjęs, kad gali visiems laikams netekti savo pragyvenimo šaltinio, Vanosa surinko savo draugelius. Jie atvažiavo, išnešė kūną ir sunaikino visus žmogžudystės pėdsakus. Jūs abu tikriausiai gerokai kankinotės, laukdami žinios, kurios vis nebuvo! Nepakeldama laukimo, Dženė atvažiavo į vilą. Lavonas buvo dingęs. Atsigavusi po šoko, Dženė nusprendė likti čia ir palaukti tolimesnės įvykių raidos... Ir tada pasirodžiau aš...

Pažiūrėjau į juos abu ir tęsiau:

— Kai aš paaiškinau, jog esu privatus detektyvas, Vanosos pasamdytas įkalbėti jo žmoną, kuri, galimas daiktas, ilsisi čia su aktoriumi Peteriu Peliu, grįžti namo, Dženė paprašė mane suieškoti jos vyrą. Aš paprašiau jos supažindinti mane su Randolfo bendradarbiu, kuriuo jis pasitikėjo. Man buvo suorganizuotas pasimatymas su Miurėjumi.

Aš padariau pauzę ir tęsiau:

— Nuo tos akimirkos jie pranoko patys save! Aš paminėjau viloje su Karen buvusio komedianto vardą, ir jūs nusprendėte įtikinti mane, kad jis irgi yra įsipynęs į žmogžudystę. Pelis būtų atvedęs mane prie Karen, ir galų gale, prie dingusio kūno. Aišku, kad Karen negalėjo viena paslėpti velionio. Visai tikėtina, kad jai padėjo Pelis. Dženė paskambino man ir paprašė kuo greičiau atvažiuoti į Niuportą. Manęs laukė siurprizas. Ji suvaidino blogą erotinę sceną, tikėdamasi, kad aš nušoksiu nuo pedalų. Jos žavin-

gasis meilužis taip pat pasižymėjo, kurdamas scenarijų. Jis paskambino ir pasivadino Frederiku Randolfu. Džėnė pasistengė, kad ragelį paimčiau aš. Po dešimties minučių vėl pasigirdo skambutis. Tada ragelį paėmė ji pati. Pasirodė, kad Randolfas skambino ir savo padėjėjui. Man išvažiuojant, Džėnė atidavė man kaklaraiščio smeigtuką, kurį ji rado ant sofos ir nusprendė, kad jis mano. Smeigtuke buvo išraižyta monograma: dvi persipynusios “P”. Tačiau tai gudriai užmačiai, deja, pritrūko subtilumo. Ji bandė mane įtikinti, kad kažkurį laiką Pelis irgi buvo name.

Auditorijoje įtampa vis augo.

— Ir taip, kaklaraiščio smeigtukas tariamai priklausė Peteriui Peliui. Aš žinojau, kad Randolfas negyvas. Tas balsas telefono ragelyje negalėjo būti jo. Bet norint apgauti artimiausią Randolfo padėjėją, reikėjo būti aukštos klasės imitatoriumi: toks vaidmuo puikiai tiko aktoriui. Bet jie persistengė: Pelis, pakvaišęs dėl elegancijos, greičiau būtų miręs, nei užsidėjęs tokią beskonybę. Iš kitos pusės Džėnė, mylinti žmona, einanti iš proto dėl savo vyro likimo, staiga pavirto liepsninga ir aistringa misis Potifer. Ji pasirodė svetainėje nuogutėlė, mėgindama mane suvilioti. Toks posūkis buvo pernelyg staigus. Būtent tai ir pakišo man mintį apie drauge veikiančius meilužius. Tačiau trūko detalių. Kas ir kur paslėpė kūną? Į Čarlį aš nežiūrėjau rimtai, bet susipažinęs su jo draugužiais, pakeičiau nuomonę. Aš supratau, kad tie trys — bendrininkai.

— Jūs kliedite, Boidai! — suriko Anselis. — Puikiai žinote, jog tai — vien kalbos! Jūs neturite įrodymų! Tai tik bepročio fantazijos!

— Prielaidų čia daugiau, nei reikia, kad policija susidomėtų šiuo reikalu. O kai jie įsikibs į jus, tai ištrauks absoliučiai viską. Pavyzdžiui, ką jūs veikėte antradienio rytą...

— Aš nebeturiu jėgų! — sudejavo Džėnė. — Aš...

Ji priglaudė prie kaktos ranką, giliai atsiduso ir krito tiesiai ant manęs.

Aš šauniai pademonstravau savo tobulai išlavintą, net už mintį greitesnę reakciją. Jai linktelėjus, mano rankos instinktyviai išsitiesė jos pagauti. Ji atsitrenkė visu kūnu

man į krūtinę ir išmušė iš rankos revolverį. Po to staigiai išsitiesusi atstūmė mane ir pergalingai nusišypsojusi atšoko atgal. Aš atsidūriau prieš nuosavos patrankos vamzdį, tvirtai laikomą Anselio rankose.

— Jūs — didelis gudruolis, Boidai, — meiliai pratarė Anselis. — Gaila, kad mirsite pačiame jėgų žydėjime, tačiau tik jūs dėl to kaltas!

— Tyliau!

Anselis išsprogino akis. Nenuleisdamas ginklo nuo mano krūtinės, jis žengtelėjo atgal ir apsidairė.

— Ramiai, Anseli, — atsistodamas įsakė Lečeras. — Jums ir misis Randolf gresia elektros kėdė. Palaidoję kūną, Čarlis, Rodnis ir aš tapome jūsų bendrininkais. Mes žuvę, jei nesiimsime atsargumo priemonių.

— Donas absoliučiai teisus, — pratarė Martinas, — tu sutinki, Čarli?

— Prašau jus visus, — Čarlis susiraukė. — Darykite viską, kas būtina ir perspėkite mane, kai viskas baigsis. Jūs žinote, kad prievarta...

— Tinka! — sugergždė Anselis. — Jūsų tiesa, reikia imtis atsargumo priemonių. Kas turi pasiūlymų?

— Gal mums grįžti prie jūsų idėjos? — tarė Lečeras. — Karen Vanosa privalo gauti atpildą už žmogžudystę. Galime išplėtoti šią mintį.

— Kaip? — nustebusi paklausė Dženė.

— Ji norėjo atsikratyti Čarlio, — pradėjo Lečeras. — Ji turėjo meilužį, už kurio norėjo ištekėti. Ji ir jos meilužis paruošė tikslų planą, kurį ir įgyvendino. Nužudę Randolfą, pabandė suversti kaltę ant jo našlės. Čarli, tu juk žinai, kad Boidas miegojo su Karen ir dėl jos ėjo iš proto.

— Aišku, prisimenu, mano drauge, — sumurmėjo Čarlis. — Būk ramus, aš prisiminsiu visas detales, net pačias begėdiškiausias. Kaip aš suprantu, sekliai dievina nešvankias detales.

— Vadinasi, mes nužudėme Randolfą, o dabar stengiamės suversti kaltę jo žmonai — ironizavau aš. — Jo kūną palaidojome pliaže ir po trijų dienų jį iškasėme, taip?

— Taip, jūs teisingai pastebėjote, — sutiko Lečeras. —

O jei mes padarytume iš jūsų herojų, Boidai? Patiktų? Misis Randolf pasamdė jus surasti jos dingusį vyrą, ir tyrimas atvedė jus į šį namą. Jūs išsiaiškinote, kad Karen Vanosa praleido su Randolfu čia keletą dienų. Jūs, genialus detektyvas, padarėte išvadą, kad Karen palaidojo jį pliaže. Jums pradėjus atkasinėti kūną, pasirodė pati žudikė, — Karen Vanosa, laikydama patranką rankoje! Bebaimis Boidas krito su kulka širdyje, o antros žmogžudystės išgąsdinta Karen nubėgo į namą. Ji suprato, kad nebeišsisuks, ir šovė sau į smilkinį. Ką jūs apie tai pasakysite?

— Jūs to nepadarysite! — šaižiai suspigo Karen. — Aš jūsų maldauju! Man nusispjaut į Boidą, bet nežudykite manęs!

Atsistojusi prieš Anselį, ji maldaujamai pažvelgė į jį, vis dar laikydama rankoje pilną stiklą.

— Misteri Anseli! Neleiskite jiems to padaryti! Neleiskite jiems manęs nužudyti! Aš...

Staigiu ir tiksliu mostu ji šliūkštelėjo viskį jam į veidą. Anselis sustaugė: alkoholis pateko jam į akis. Aš liuoktelėjau ir, stipriai stuktelėjęs Anseliui, išplėšiau iš jo rankų revolverį. Paskui viskas pašėlo lėkti tokiu ritmu, kad aš vos spėjau suvokti, kas vyko.

Anselis atsilošė atgal. Išskėtusi nagus Džene kaip furija metėsi ant manęs. Nugriaudėjo šūvis. Aš išvydau nuostabą pilkose akyse, ir Džene parkrito. Lečeras nusitaikė patranką į mane, bet aš jį aplenkiau, pasiuntęs tris kulkas jam į pilvą. Lečeras žengtelėjo atgal ir sudribo ant suolo. Pakilo pragariškas triukšmas. Anselis ėmė klykti, užsidengęs rankomis akis. Čarlis ir Rodnis, pamatę negyvą Lečero kūną, riaumojo visa gerkle. Aš pažvelgiau žemyn ir pamačiau prie savo kojų Dženės Randolf šinjoną. Ji gulėjo ant šono, ir raudona dėmė vis plėtėsi ant juodo šilko. Karen Vanosa atsiklaupė šalia jos, tačiau tuoj pakilo.

— Ji mirusi, — užtikrintai pareiškė Karen.

— Aš irgi būčiau negyvas, jei jūs nebūtumėt taip šauniai išvedusi iš rikiuotės Anselio.

— Tai buvo tik gynybinis refleksas, — ji pabandė išspausti šypseną. — Jūs man nieko neskolingas, Boidai!

— Manau, pats laikas iškviesti policiją.

— Taip, tiesa, — Karen tamsiose akyse blykstelėjo keista liepsnelė. — Ji visada ne laiku!

— Ką?

— Kvieskite! — ji irzliai truktelėjo pečiais. — Štai ir viskas!

10

Aš grįžau namo kitą rytą, aštuntą valandą. Prireikė daug laiko, kol farai susitvarkė su trimis lavonais, iš kurių vienas buvo trijų dienų senumo. Karen papasakojo savo istoriją mažiausiai dešimt kartų, aš savąją — irgi. Anselis praskydo po dviejų valandų tardymo. Jis išklojo viską ir pasirašė detalų prisipažinimą. Tai truputį palengvino bylą. Čarlis su Rodniu jaudinančiai vieningai puolė trims valandoms į isteriją. Pasak Martino, jis buvo tiesiog nekaltas žiūrovas, atsitiktinai ten patekęs: jis iš draugiškumo padėjo savo senam bendražygiui palaidoti sunkų kūną. Aš velniškai apsidžiaugiau, kai pagaliau jį išvežė, pasirašiusį savo parodymus.

Karen kilniaširdiškai pareiškė, jog aš nepranešiau policijai apie žmogžudystę todėl, kad ji įtikino mane pati tuo pasirūpinsianti, kai tik aš išeisiu. Iš jos deklaracijos pasijuokė, bet ji nesutriko ir įrodė, kad, pranešusi apie žmogžudystę iškart, būtų užsitikrinusi sau elektros kėdę. Ta tema ją buvo smarkiai paveikusi, ir ji užsidegusi gynė savo teoriją, neduodama inspektoriams nė žodelio įterpti. Galų gale jie sutiko su Karen požiūriu. Tačiau ji net negirdėjo jų. Galiausiai man teko tempte ištempti ją iš kambario, gelbstint policininkus nuo tolesnio puolimo. Aš nuvežiau ją į miestą ir išlaipinau prie “Kati” viešbučio.

Aštuntą valandą ryto aš įžengiau į savo kambarį, tikėdamasis išvysti ant pagalvės žavią blondinės galvutę, bet radau tiktai laišką. Jis buvo trumpas. Ninai nusibodo manęs laukti, ji nusprendė, kad su artistais linksmiau, nei su privačiais detektyvais. Jos intuicija jai pakuždėjo, kad vargšeliui Peteriui ji reikalinga, tuo labiau, kad jis žadėjo savo televizijos programoje jai vaidmenį mažiausiai penkiuose epizoduose.

Aš pasiunčiau viską velniop ir nuėjau gulti. Pabudau septintą valandą vakaro, kaip tik laiku papusryčiauti ir net išlenkti taurelę viskio. Devintą valandą už durų nuaidėjo skambutis. Pamaniau, kad tai vėl farai su savo klausimais, ir nusiteikiau nemaloniai nakčiai. Atidaręs duris įsitikinau, kad nė vienas šniukštas nebūtų galėjęs turėti tokios išvaizdos, kad ir kaip tobulai būtų užsimaskavęs.

Karen Vanosa padovanojo man akinančią šypseną ir nužingsniavo į svetainę, vilkdama milžinišką paketą, kurį padėjo ant stalo. Ji vilkėjo dekoltuotą žydrą vakarinę suknelę be rankovių. Ilgi, tamsūs plaukai siekė pečius. Tamsios akys jaudinančiai žėrėjo.

— Aš atnešiau puikias naujienas, Boidai, — dramatiškai paskelbė ji.

— Taip? Kokias? — burbtelėjau.

— Štai šias!

Ji pasirausė savo rankinuke ir, ištraukusi krūvą popierių, kyštelėjo man į ranką.

Aš pažiūrėjau, užsimerkiau ir vėl pažiūrėjau. Mano rankose buvo penkių tūkstančių dolerių čekis, išrašytas D. Boidui ir pasirašytas K. Vanosos.

— Frederikas ištesėjo savo pažadą dar prieš mūsų susitikimą Niuporto viloje, — vienu atsikvėpimu sušuko ji. — Man sutikus praleisti su juo savaitę, kitą dieną jis pervedė pinigus. Jo advokatai paskambino man šįryt ir pasakė.

— Na... ačiū!

— Tai nebrangu. Jei ne jūs, mano užpakalis jau šildytųsi elektros kėdėje.

— Gal norite išgerti?

— Labai noriu. Frederiko mirtis manė labai nuliūdino. Iš tikrųjų nuliūdino. Bet aš dėl to nekalta, tiesa?

— Aš irgi taip manau.

— Šįryt aš paskelbiau, kad parduosiu savo viešbutį, — linksmai sušuko ji. — Mano advokatas patarė pasinaudoti tuo, kad Čarlis už grotų, ir pareikalauti skyrybų. Pagaliau aš būsiu laisva!

— Tikrai? — sumurmėjau aš.

— Taigi... — jos geidulingas lūpas nutvieskė šypsena. — Aš žinau, laikas ne visai tinkamas, bet man norisi

atšvęsti tą laimingą įvykį. Tikiuosi, jūs prisijungsite prie manęs, Boidai.

— Na, ką gi, — aš gūžtelėjau pečiais. — Kur ir kada toji puota?

— Aš pamaniau, kad nedidelė saulės vonia bus labai naudinga, — gyvai tarė ji. — O po to — piknikas...

Aš žvilgtelėjau į langą, paskui į ją.

— Gatvėje tamsu... Jau naktis!

— Nesirūpinkite! — ryžtingai atsakė ji. — Aš tuo užsiimsiu. Suplakite kokteilius, pasiimkite daugiau martinio, kad nereikėtų šliaužioti po pliažą pirmyn ir atgal, kai norėsime išgerti.

Linkstančiomis kojomis aš nuėjau į virtuvę. Pamaniau, kad reikėtų nuvesti ją pas psichiatrą, bet visų geriausia buvo dabar nejaudinti Karen, ką aš ir padariau. Atlikęs savo misiją per penkias minutes, grįžau į svetainę, nešinas dviem stiklais ir šeikeriu, pilnu martinio. Kambarys buvo pasikeitęs. Visi šviestuvai, išskyrus vieną, buvo užgesinti. Sunkusis paketas pavirto į ultravioletinę lempą. Ji stovėjo ant stalo krašto, nukreipusi šviesą į kilimą. Šalia lango mirksinti naktinė lemputė išplėšė iš tamsos nuostabų reginį.

Aistringa nuoga brunetė gulėjo ant kilimo; ji pasuko galvą ir nužvelgė mane per petį.

— Man labai gaila, — tingiai prašneko ji, — tačiau tai privatus pliažas. Čia uždrausta vaikščioti apsirengusiems!

Man prireikė visų jėgų, kad atplėščiau žvilgsnį nuo auksinės spalvos šlaunų.

— Atleiskite už netinkamą elgesį. Aš pasitaisysiu.

— Puiku! — Ji vikriai atsisėdo ir nusišypsojo. Jos gundanti šypsena idealiai tiko prie nuogo kūno. — Aš norėjau atšvęsti šį įvykį intymioje aplinkoje, — svajingai sumurkė ji. — Tiktai dviese, Boidai. Gerti martinį, degintis, mylėtis pliaže... Ar jums patinka šis sumanymas?

— Nuostabu! — aš nuvirtau greta jos. — Tik viena smulkmena...

— Būtent?

— Kai tik mes išgersim, užgesinkite šią lempą. Jūs neįsivaizduojate, kaip greitai aš įdegu...

TURINYS

Braunas K.

Br291 Ragana. Lavonas scenoje. Kontraktas: Detektyviniai romanai: Serija "Pasaulio detektyvo meistrai"/ Iš anglų kalbos vertė Diana Jokubonienė. — K.: Tyrai, 1997. — 316 p.

ISBN 9986-872-04-9

Karteris Braunas ne šiaip sau rašytojas, jis tikras genijus knygų pasaulyje, — tvirtina Amerikos detektyvinės literatūros specialistai. Jau daugiau kaip pusė amžiaus jo kūrinių kasmet išleidžiama dešimtys ar net šimtai milijonų egzempliorių.

Tikrasis rašytojo vardas — Alanas Džefris Jeitsas. Jis 1923 metais gimė Londone, bet didžiąją gyvenimo dalį praleido Australijoje ir parašė apie šimtą romanų.

Karteris Braunas lieka ištikimas sau: romanuose "Ragana", "Lavonas scenoje", "Kontraktas" daug kraujo, meilės, ironiško požiūrio į gyvenimą bei teisingumo triumfas.

UDK 820-3

Karteris Braunas

RAGANA. LAVONAS SCENOJE. KONTRAKTAS

Detektyviniai romanai

Redaktorė *A. Merkytė*
Viršelis *Leidyklos "Tyrai"*

SL 250. 1997 07 30. 10 sp. l. Užsak. Nr. 599.
Leidykla "Tyrai", Karaliaus Dvaro 8, 3000 Kaunas.
Iš užsakovo pateiktų pozityvų spausdino SPAB
spaustuvė "Spindulys", Gedimino 10, 3000 Kaunas.
Sutartinė kaina

POPULIARIAUSIOS ŠIO METO PASAULIO KNYGOS

KLAIVAS KASLERIS

gyvena panašiai kaip ir jo herojus Dirkas Pitas. Ieškodamas apleistų aukso kasyklų, jis išmaišė visas Pietų Amerikos dykumas, bandydamas rasti nukritusių lėktuvų nuolaužų, išnaršė Uolinių kalnų ežerus, o dabar jis nardo po vandenynus ir jūras. Jis ištyrė trisdešimt penkias laivų avarijas, kurios turi svarbią reikšmę.

Šis be galo energingas žmogus rašo puikias, kvapą gniaužiančias nuotykių knygas. Jų populiarumą atspindi tiražai. 70 000 000 egzempliorių — įspūdingas skaičius.

LEDKALNIS

Pirmą kartą lietuvių kalba — žymaus JAV rašytojo knyga, sulaukusi tokio neregėto populiarumo

Milžiniškas ledkalnis, plūduriuojantis šiauriniame Atlante, buvo virtęs plaukiojančiu kapu. Įstrigęs laivas stūksojo didžiulėje ir spindinčioje ledo masėje — traleris buvo taip įsilydęs, kad nesimatė net jo centrinio stiebo.

Ši paslaptis prilygo Bermudų trikampiui ir Marijos Selestės fenomenui. Bet majorui Dirkui Pitui, Nacionalinės povandeninių ir jūros tyrimų agentūros sekliui, tai buvo pirmoji grandis narpliojant sudėtingą ir fantastišką įvykių grandinę. Majoras Pitas daug kartų rizikavo gyvybe, bandydamas atskleisti keisčiausią ir žiauriausią amžiaus paslaptį... LEDKALNIS.

Anglų kalba per 19 metų — 37 leidimai.
Pavydėtinas populiarumas.

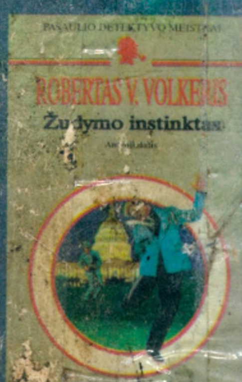
Teiraukitės visuose knygynuose.

PASAULIO DETEKTYVO

KARTERIS BRAUNAS

Karteris Braunas ne šiaip sau rašytojas, jis tikras genijus knygų pasaulyje, — tvirtina Amerikos detektyvinės literatūros specialistai. Jau daugiau kaip pusė amžiaus jo kūrinių kasmet išleidžiama dešimtys ar net šimtai milijonų egzempliorių.

Tikrasis rašytojo vardas — Alanas Džefris Jeitsas. Jis 1923 metais gimė Londone, bet didžiąją gyvenimo dalį praleido Australijoje ir parašė apie šimtą romanų.

Karteris Braunas lieka ištikimas sau: romanuose "Ragana", "Lavonas scenoje", "Kontraktas" daug kraujo, meilės, ironiško požiūrio į gyvenimą bei teisingumo triumfas.

Ragana
Lavonas scenoje
Kontraktas

ISBN 9986-87[illegible]-9